

PHƯƠNG HỒNG TRỞ VỀ

Phượng Anh dịch Tiểu thuyết

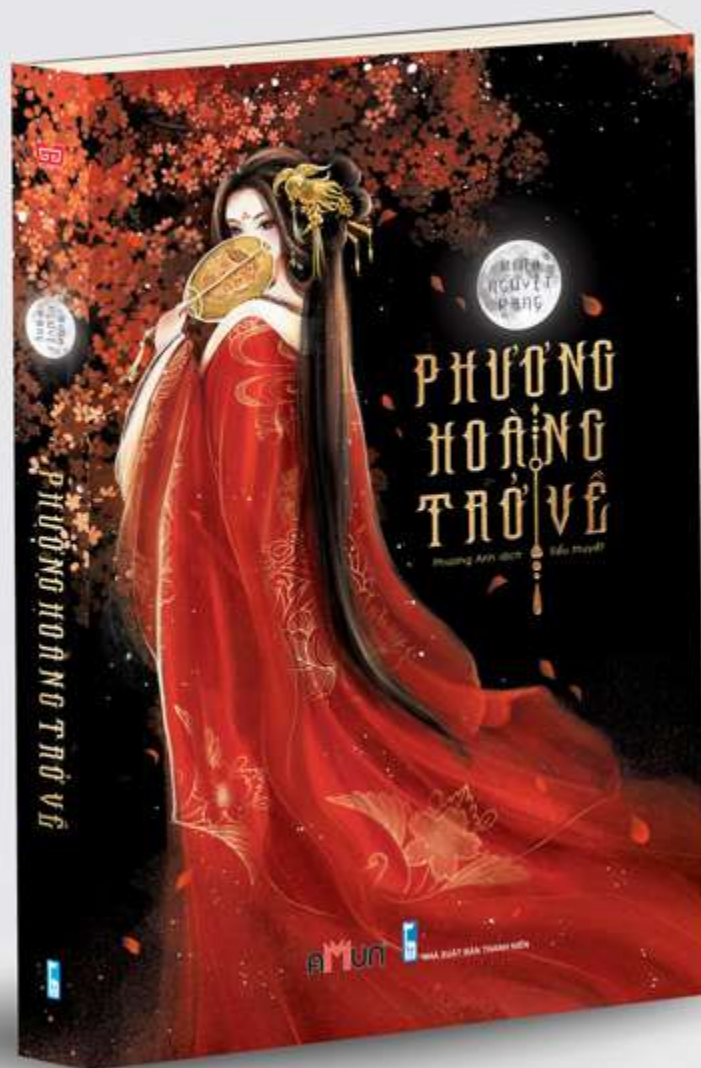
AMUN

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

nhà sách
phuongnam

Phượng hoàng trở về

Tác giả : Minh Nguyệt Đang

NXB: Thanh Niên

Nhà phát hành: Đinh Tị

Nguồn sách: Nhu Le

Pic: Tâm

**Type: Lương Hồng Cúc
Mèo Mốc
Vu Hương Giang
Hồng Bù
Karlie Tran**

Beta: Chu Thanh Hương
Sói Ngõ
Phạm Hồng Ngọc

Nguồn ebook: Ebook Ngôn Tình Miễn Phí
<https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi>

/

Nội dung

"Lệnh Hồ Đồng Hề là quý phi của Cảnh Hiên hoàng triều. Nàng có nhan sắc khuynh đảo chốn lục cung, tài hoa xuất chúng, thích tranh đấu ganh đua, vì không có đối thủ nên nàng cảm thấy những ngày tháng sống trong hậu cung vô cùng tẻ nhạt. Một ngày kia, vì chứng kiến cảnh tượng không nên nhìn thấy mà nàng buộc phải tự nguyện xin xuất gia. Nhưng trong thâm tâm, nàng biết sẽ có ngày nàng quay trở lại “chiến trường” của mình.

Ba năm sau, Đồng Hề cuối cùng cũng có cơ hội trở lại hậu cung. Nàng hân hoan bước vào cuộc chiến mới. Đối thủ của nàng rất đáng gờm. Nàng ngày ngày diễn vở kịch “cuộc chiến chốn thâm cung”, nhưng lại không hề biết rằng, chính Hoàng đế mới là đối thủ mạnh nhất mà mình nên dè chừng. Đồng Hề luôn tự cho là mình tường tận mọi chuyện nhưng nàng chưa bao giờ hiểu được vị Thiên Chính Đế Hoàng Phủ Diển quá đổi lạnh lùng này."

MINH NGUYỆT ĐĂNG

Là tác giả của trang văn học mạng Tấn Giang, quê quán ở Thành Đô. Phong cách sáng tác đa dạng, thích việc miêu tả kỹ lưỡng đến từng chi tiết để tạo ra những bức tranh rực rỡ tú lệ bằng ngôn từ.

Các tác phẩm tiêu biểu: Đôi nhạn quay về, Tứ quý cầm, Phù thương, Vân khởi, Thiên kim cừu...

Mục Lục

[1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#)

[8](#) [9](#) [10](#) [11](#) [12](#) [13](#) [14](#)

[15](#) [16](#) [17](#) [18](#) [19](#) [20](#) [21](#)

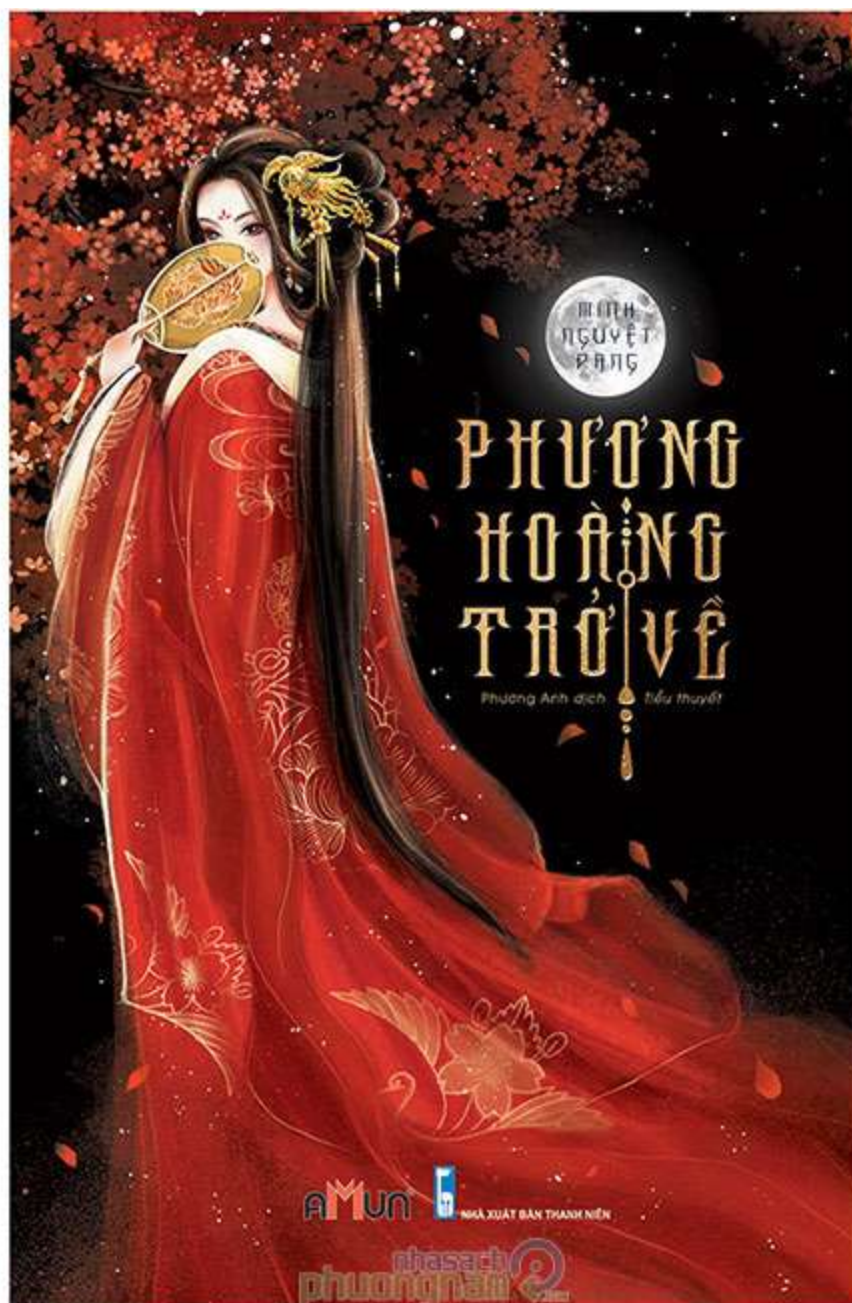
[22](#) [23](#) [24](#) [25](#) [26](#) [27](#) [28](#)

[29](#) [30](#) [31](#) [32](#) [33](#) [34](#) [35](#)

[36](#) [37](#) [38](#) [39](#) [40](#) [41](#)

[42](#) [43](#) [44](#)

Chương 1

Mưa xuân lất phất ngoài hiên ngõ,

Mai hoa thấp thoáng nhập hồn ai?

Trường Tín cung.

“Người bảo sao? Đêm nay Hoàng thượng lại lật thẻ bài của Chiêu Phi ư?” Thái hậu Độc Cô Viện Phượng đập tay đánh “bộp” xuống chiếc bàn nhỏ, khiến bộ móng dài mảnh như ngọn hành lá lập tức gãy lìa.

“Nương nương, kể từ khi Hoàng thượng lên ngôi đến nay, người luôn ban ơn mưa móc đồng đều, phi tần các cung được luân phiên thị tẩm, ngay cả khi vị kia đắc sủng cũng không phá nổi quy tắc này.” Một ma ma mặc cung trang màu xanh thẫm đang đứng cúi đầu trước Độc Cô Viện Phượng lên tiếng.

Độc Cô Viện Phượng nhìn Lý ma ma đã chăm sóc ả từ nhỏ.

“Ý của bà là...”

“Nương nương, lão nô thấy Chiêu Phi không phải kẻ đơn giản, chỉ trong một năm mà đã từ vị trí mi nhân thất phẩm nhảy vọt lên vị trí Chiêu Phi chính nhị phẩm, tuy không thể sánh bằng vị kia nhưng cũng được xem là kẻ có bản lĩnh nhất trong mấy năm nay.”

Độc Cô Viện Phượng chau mày, không đáp lời. Lý ma ma bèn nói tiếp:

“Hôm nay, Hoàng thượng lại lật thẻ bài của ả, có nghĩa là ả được thị tẩm những hai ngày liên tiếp, đó chính là dấu hiệu của việc chuyên sủng. Nương nương, chúng ta không thể không đề phòng.”

Nếu ở triều đại khác thì chuyện này chẳng đáng nhắc tới, nhưng đây là Thiên Chính triều, kể từ khi Thiên Chính Đế đăng cơ tới nay, chưa từng có chuyện triệu phi tần hai ngày liên tiếp.

“Hoàng thượng sẽ không đối xử với ta như thế đâu.” Dù đáp vậy nhưng giọng Độc Cô Viện Phượng không tự tin chút nào.

“Nương nương, đám hồ li tinh kia có những thủ đoạn mà ta khó lòng phòng bị, chẳng phải vị kia đã minh chứng cho điều đó sao? Nương nương ngốc của lão à, người không thể ngây thơ mãi được! Nghe nói vị Chiêu Phi kia rất được lòng Hoàng thượng ở khoản đó.” Câu cuối cùng Lý ma ma thì thầm vào tai Độc Cô Viện Phượng.

“Phải... phải làm sao bây giờ?” Độc Cô Viện Phượng bắt đầu lo lắng.

“Nương nương, người có thể hạ chỉ nói Chiêu Phi mê hoặc quân vương rồi tìm cơ hội loại bỏ ả ta.” Lý ma ma đưa tay làm thế cắt cổ.

“Ma ma, sao ai gia có thể vì chuyện con con như thế mà giết một phi tử chính nhị phẩm được, rồi Hoàng thượng sẽ nghĩ gì về ai gia đây?”

Lý ma ma sốt ruột đáp:

“Nương nương, nếu người không ra tay ngay từ bây giờ, đợi đến khi ả ta đủ lông đủ cánh thì không còn kịp nữa. Nếu ả ta sinh được hoàng tử, chiếm trọn trái tim của Hoàng thượng thì khi đó người có làm gì cũng chỉ phí công vô ích.”

“Ma ma, lẽ nào tới giờ bà vẫn chưa hiểu? Chàng từng nói chàng thích nhất sự trong sáng, ngây thơ của ta. Bà xem đôi tay này đi! Chúng chưa từng vấy một giọt máu. Nếu lần này ta ra tay với Chiêu Phi, mọi chuyện coi như đổ sông đổ bể.”

Khi phải đối mặt với những chuyện nhỏ nhặt, có thể Độc Cô Viện Phượng không tinh khôn bằng Lý ma ma, nhưng phàm là những chuyện lớn, ả không bao giờ lỗ mãng, ả biết điều gì ở mình khiến Thiên Chính Đế mê mẩn.

“Vậy ý nương nương là không quan tâm ư?” Lý ma ma sốt ruột giậm chân.

“Tất nhiên là không. Ma ma nói xem, muốn đối phó với ai đó trong hậu cung này, còn gì hơn kế mượn dao giết người?” Độc Cô Viện Phượng nở nụ cười vô cùng ngây thơ, tựa màn tuyết trắng trên đỉnh núi không pha chút bụi trần.

“Lão nô không hiểu ý nương nương.”

“Quý phi rời cung cũng được ba năm rồi, với thủ đoạn của nàng ta, muốn đối phó với Chiêu Phi chẳng phải thừa sức sao?” Độc Cô Viện Phượng yêu kiều đáp.

“Quý phi?” Lý ma ma la lên hoảng hốt. Bà ta không ngờ Thái hậu lại tính toán như vậy. Vị quý phi này chính là bông hoa lạ trong hậu cung của Thiên Chính Đế - Hoàng đế thứ sáu của Cảnh Hiền hoàng triều, vừa nhập cung đã là quý nhân chính ngũ phẩm, chỉ trong vòng một năm đã được tấn thăng làm quý phi. Đây không phải là chuyện bình thường dù ở bất kì triều đại nào.

“Xin nương nương hãy suy nghĩ lại, làm vậy có khác nào dẫn sói vào nhà?” Lý ma ma cực lực phản đối.

Độc Cô Viện Phượng nở nụ cười rạng rỡ trái ngược hẳn với tâm địa của ả.

“Ma ma, nếu nàng ta không về, ai gia cũng không thể nào hạ mình đấu với Chiêu Phi. Với tình thế hiện tại, sớm muộn gì ả cũng trở thành hoàng hậu. Ai gia tuyệt đối không cho phép bất kì nữ nhân nào trở thành chính thê của Hoàng thượng. Vì vậy, chẳng thà mời vị kia về còn hơn. Người đó đã biết

chuyện không nên biết, Hoàng thượng tất sẽ dè chừng. Khi nào trừ được Chiêu Phi, ai gia sẽ tính sổ với nàng ta. Chỉ có dùng cách đó, Hoàng thượng mới không trách ai gia.”

“Nương nương suy nghĩ thật chu toàn, nhưng lão nô...” Lý ma ma vẫn còn phân vân.

“Ma ma, ai gia biết ma ma luôn muốn tốt cho ai gia, nhưng ai gia có thể thắng người đó được một lần thì cũng có thể thắng lần thứ hai. Lần trước, chẳng phải chúng ta đã đẩy được nàng ta đi ư?”

Lý ma ma không phản đối. Bà ta vô cùng tin tưởng trí tuệ của chủ tử mình, tuy nhiên trong lòng vẫn canh cánh về vị Quý phi kia.

“Cứ vậy đi! Ai gia sẽ tìm cơ hội để mở lời với Hoàng thượng. Chúng ta chỉ cần đợi xem trò hay thôi!”

Chiêu Dương cung.

“Nương nương, nghe nói Quý phi sắp hồi cung.” Ngọc Hương, thị nữ thân cận của Chiêu Phi Mộ Chiêu Văn vừa dùng Mỹ nhân chùy để đấm bóp chân cho chủ tử vừa báo cáo các tin tức trong cung.

“Quý phi của Hoàng thượng tất nhiên phải hồi cung rồi. Chuyện này thì có gì lạ?” Mộ Chiêu Văn nhón một quả anh đào tẩm đường, bỏ vào miệng, nhắm mắt tận hưởng hương vị chua chua ngọt ngọt.

“Nương nương mới vào cung nên không biết. Nghe nói thủ đoạn của vị này vô cùng đáng sợ, mới vào cung một năm đã được phong làm quý phi, sau đó cả hậu cung bị xử lý, chẳng còn lại mấy phi tần. Mãi tới năm ngoái, khi các tú nữ, nương nương tiến cung, nơi này mới nhộn nhịp trở lại.”

“Ồ, đó không phải chuyện thường thấy ở hậu cung sao? Đám nữ nhân đó thích tranh giành nhau thì cứ để mặc họ, bản cung càng thoải mái, không

chừng sau này còn có thể xuất cung du ngoạn giang hồ, chẳng phải tiêu diêu tự tại lắm ư?”

Mộ Chiêu Văn chẳng để ý tới những lời của Ngọc Hương, cũng chẳng quan tâm tới vị Quý phi mà con bé nhắc đến.

“Nường nường!” Ngọc Hương trợn tròn mắt như không dám tin.

Mộ Chiêu Văn chợt tỉnh táo lại, Ngọc Hương là người cổ đại chính gốc, tất nhiên con bé không thể hiểu được suy nghĩ của nàng ta rồi.

“Bản cung đùa thôi!”

Ngọc Hương “ồ” một tiếng:

“Nường nường, sống trong hậu cung nào có thể không tranh giành! Người không tranh, sẽ có người khác tới tranh với người, huống chi Hoàng thượng lại sủng ái người tới vậy.”

Nghe Ngọc Hương nói, Mộ Chiêu Văn bỗng nhớ tới Hoàng đế Hoàng Phủ Diễm, khuôn mặt nàng ta bất giác ửng hồng.

“Trong cung này, có những người chỉ cần nghe thấy hai chữ “Quý phi” đã sợ mất mật.” Ngọc Hương càng lúc càng mạnh mẽ.

“Nếu người đó lợi hại đến vậy, tại sao phải rời cung?”

Là một quý phi tất sẽ không dễ dàng rời cung, trừ phi bị Hoàng đế ép buộc. Máy nha đầu kia không nhận ra điều này, nhưng Mộ Chiêu Văn lại khác, có lẽ vị Quý phi này không được Hoàng thượng yêu mến.

“Việc này, nô tì cũng không biết. Ngày thứ ba sau khi được sắc phong, Quý phi nường nường bèn vội vã rời cung, mọi người đều thấy lạ nhưng không ai dám nhiều lời.”

Mộ Chiêu Văn bật cười.

“Phụ thân của Quý phi làm quan trong triều đúng không?”

Tuy không biết tại sao chủ tử đột nhiên lại hỏi chuyện này nhưng Ngọc Hương vẫn biết gì đáp nấy.

“Phụ thân của Quý phi nương nương là Thượng thư bộ Lại Lệnh Hồ đại nhân, tuy Quý phi đã rời cung nhưng phụ thân người ngày càng thăng quan tiến chức, trước kia chỉ là thị lang bộ Hộ mà nay đã là thiên quan^(*) rồi, bởi vậy mọi người không cho rằng Quý phi rời cung vì bị thất sủng.”

() Thượng thư bộ Lại còn gọi là thiên quan.*

Mộ Chiêu Văn lại bật cười. Nàng ta ở bên Hoàng Phủ Diễm đã một năm, tất hiểu tính người. Hoàng Phủ Diễm là vị quân vương chuyên chế độc tài, không bao giờ công tư lẫn lộn. Việc Quý phi bị thất sủng sẽ không ảnh hưởng tới cha của Quý phi, nói không chừng Hoàng Phủ Diễm còn yên tâm trọng dụng ông ta cũng nên, bởi vì người chẳng phải lo chuyện ngoại thích^(*) chuyên quyền.

() Họ hàng bên ngoại.*

Nào ngờ Ngọc Hương lại thờ người nhìn Mộ Chiêu Văn. Mộ Chiêu Văn nhú mày.

“Ngọc Hương, Ngọc Hương, người nghĩ gì thế? Người mạnh tay quá rồi đó!”

“Dạ?” Bấy giờ Ngọc Hương mới bừng tỉnh. “Nương nương cười đẹp quá, khiến Ngọc Hương nhìn đến mê mẩn. Nghe nói năm xưa Quý phi được ca tụng là đệ nhất mỹ nhân và đệ nhất tài nữ của Cảnh Hiên hoàng triều, nhưng nô tì thấy dù Quý phi có đẹp thế nào cũng không thể sánh bằng người được.

Hơn nữa, Hoàng thượng còn từng khen nương nương tài hoa vô song, nô tì thấy nương nương chẳng phải lo lắng về Quý phi đâu!”

Mộ Chiêu Văn phì cười. Nàng ta tự tin chứ! Với vốn trí thức tích lũy mấy ngàn năm, sao nàng ta có thể thua một người cổ đại được!

“Hôm nay Hoàng thượng nghỉ ngơi ở đâu?” Nàng ta không kìm được hỏi.

“Nghe nói đã triệu Hứa Tiểu nghi thị tẩm.”

Nụ cười của Mộ Chiêu Văn tắt ngúm. Nàng ta tới từ thế giới hiện đại, tiềm thức không chấp nhận chế độ đa thê. Nàng ta chỉ muốn có một tình yêu dành riêng cho mình.

Chương 2

Phượng hoàng trở về

Quý phi đã rời cung ba năm, nay lại hồi cung, chuyện này được xem là chuyện trọng đại bậc nhất trong năm nay của hậu cung Thiên Chính Đế.

Mồng Hai tháng Ba, Đồng Huy cung - tẩm cung của Quý phi - đã được quét dọn sạch sẽ từ sớm, đợi chủ nhân quay về. Vì hiện giờ Lệnh Hồ Đồng Hề là người có phi vị cao nhất trong hậu cung nên tất cả phi tần đều phải mặc triều phục, đứng bên con đường dẫn tới Đồng Huy cung để nghênh đón nàng.

Giờ Tỵ ba khắc, cửa hông - Trung Thuận môn - được mở ra. Ngay từ xa, đám phi tần đã thấy chiếc kiệu tám người khiêng màu vàng kim của Quý phi từ từ tiến tới. Hậu cung của Thiên Chính Đế chưa có hoàng hậu, nay chỉ có quý phi mới đủ tư cách ngồi trong kiệu phủ gấm màu vàng kim. Màu vàng đó rất giống với màu vàng của Hoàng đế, khiến ai nấy đều ngưỡng mộ.

Trong ánh mắt của mọi người, có kẻ ngưỡng mộ, có người khinh thường, cũng có kẻ thương cảm, ví như Mộ Chiêu Văn, dù danh hiệu quý phi này có cao quý cỡ nào thì cũng chỉ là thiếp của Hoàng đế, phải tranh giành với bao nhiêu nữ nhân khác. Số phận ấy thật bi thảm!

Sau khi kiệu dừng lại, chúng phi hành lễ:

“Cung nghênh Quý phi nương nương hồi cung!”

Thượng nghi bước lên mời Quý phi xuống kiệu.

Một giọng nói trong trẻo, dịu dàng vọng từ trên xuống:

“Miễn lễ!”

Mộ Chiêu Văn vội vàng xoa đôi chân bủn rủn, đứng dậy, ngẩng đầu lên.

Lệnh Hồ Đồng Hề có chút kinh ngạc nhìn nữ tử đứng đầu, chúng phi đều biết ngẩng đầu nhìn thẳng vào quý phi là bất kính, ấy vậy mà nàng ta lại nhìn chòng chọc vào nàng, thậm chí trong ánh mắt còn lộ vẻ thương cảm.

Đồng Hề mỉm cười với nàng ta. Chẳng mấy chốc Mộ Chiêu Văn đã nhận ra mình hành xử không giống với người khác, bèn vội vàng cúi đầu.

Tới khi Lệnh Hồ Đồng Hề nhắc gót sen bước lên phía trước, tiến vào Đồng Huy cung, mọi người mới ngẩng lên nhìn theo bóng lưng nàng. Dù hết sức tự tin với thể xác ở thời cổ đại này của mình nhưng Mộ Chiêu Văn không thể không thừa nhận Lệnh Hồ Đồng Hề quả là một đấng phượng hoàng vô cùng cao quý.

Trên chiếc loan bào hai lớp bằng vải lĩnh thêu chim phượng sống động như thật, đuôi chim được dệt từ tơ tằm ngũ sắc, nhìn từ xa trông như áng mây rực rỡ. Thân phượng được tô điểm bằng vô số viên đá quý màu đỏ, đính kết bằng kim tuyến, nhìn dưới ánh nắng tựa phượng hoàng niết bàn. Nhưng cũng chỉ là tựa như mà thôi, bởi vì nàng chỉ có thể mặc loan bào màu trắng, còn màu đỏ tươi tượng trưng cho thân phận hoàng hậu, nàng vẫn không thể động tới.

Lệnh Hồ Đồng Hề bước vào đại điện, xoay người ngồi lên ghế phượng, chúng phi bước lên hành lễ quỳ bái Quý phi một lần nữa.

“Chư vị muội muội hãy đứng lên, hôm nay mọi người phải chờ đợi quá lâu, chắc ai nấy đều mệt cả, về nghỉ hết đi!”

Bấy giờ Mộ Chiêu Văn mới kéo Ngọc Hương ngồi lên bộ liễn^(*) mà Thiên Chính Đế đặc biệt ban thưởng để rời đi.

() Một loại phương tiện đi lại trong cung thời xưa. Bộ liễn gồm ghế ngồi và các thanh gỗ làm tay nâng.*

Ngọc Hương nhanh nhẩu nói:

“Không ngờ Quý phi nương nương lại đẹp đến vậy!”

Nô tì này ỷ vào việc Chiêu Phi đối xử rất tốt với hạ nhân nên nói năng không hề kiêng kị.

Mộ Chiêu Văn có phần cảm khái:

“Đối với những người chỉ biết dùng sắc đẹp để chinh phục đàn ông, sắc tàn thì tình cũng tan, tình tan ân cũng dứt^(*).”

() Trích Sử kí - Lã Bất Vi truyện.*

Có lẽ chuyện Quý phi rời cung chính là minh chứng cho câu nói này. Một người đẹp nhường ấy mà cũng không có được sự sủng ái lâu dài của bậc đế vương.

Trở lại bên Đồng Hề, Tề Vân cô cô theo nàng đã nhiều năm nhanh nhẹn bẩm báo lại chuyện mình nhìn thấy:

“Nương nương, bộ liễn của Chiêu Phi chắc chắn là được Hoàng thượng ban thưởng. Bộ liễn này được mạ vàng đính bạc, đóng xơ cọ trên đỉnh, khung gỗ đàn hương, đệm bằng hồng la, rèm bằng hồng nhung, mảnh giữa các tấm bình phong đều bằng hồng la.”

Đồng Hề chớp mắt, lập tức đoán được địa vị của vị Chiêu Phi này. Trong ba năm rời cung, nàng chưa từng hỏi han điều gì nên từ lâu đã không nắm rõ tình hình trong cung. Nàng ở bên Thiên Chính Đế hơn một năm, hiểu được rằng trước nay người chỉ thích những cô gái trong sáng, thuần khiết, căm ghét chuyện phi tần hậu cung đấu đá, thăm dò tin tức khắp nơi, chính vì lẽ đó nên nàng không dám chọc giận người. Nhưng hậu cung giờ đã khác, nàng phải biết các thông tin quan trọng ngay lập tức.

Trước kia, khi còn chưa xuất giá, nàng tiến từng bước để trở thành cô con gái được phụ thân thương yêu nhất, sau khi được chọn vào cung lại tiến từng bước trở thành quý phi. Nàng luôn tự tin vào khả năng của mình, thực sự thích cuộc sống đấu đá thế này, có như vậy ngày tháng mới không trôi qua trong vô vị. Hôm nay, khi nhìn thấy vẻ thương cảm trong ánh mắt của Chiêu Phi, Đồng Hề liền cảm thấy buồn cười. Sao nàng không biết việc dốc lòng dốc sức chỉ để tranh đoạt một người đàn ông không thể toàn tâm toàn ý với mình nực cười tới cỡ nào, có điều quá trình tranh đoạt ấy đem lại cho nàng thú vui mà không phải ai cũng cảm nhận được.

Nàng nhớ lại niềm hưng phấn và sung sướng sau mỗi lần thành công. Ở chốn hậu cung đầy oán khí này, cuộc chiến càng tàn khốc, nàng lại càng thích thú.

Đồng Hề đứng dậy, đi một vòng quanh phượng tọa, đầu ngón tay mơn trớn bức phù điêu bằng bạch ngọc trên phần lưng tựa của phượng tọa, nghĩ bụng: “Chiêu Phi này chắc thú vị lắm đây!”. Rồi nàng ngồi xuống, ngả người về phía sau, hai mắt nhắm nghiền, hít vào thật sâu thứ mùi hương chỉ riêng Đồng Huy cung này mới có. Chỉ có quý phi mới được hưởng nhiều đãi ngộ như thế, ấy vậy mà phượng vị kia rõ ràng đã gần ngay trong gang tấc mà nàng làm thế nào cũng không thể với tới.

Ngón tay trắng nõn của Đồng Hề khẽ gõ lên tay vịn. Phượng tọa bằng ngọc trắng này cứng đến mức ngồi không thoải mái chút nào, không biết ngồi trên phượng tọa của hoàng hậu thì có thoải mái hơn không?

Đồng Hề ngồi lâu, Tề Vân cô cô bắt đầu sốt ruột, đành phải buông lời nhắc nhở:

“Nương nương, nên đi khấu kiến Hoàng thượng rồi!”

Đồng Hề có vẻ không muốn đứng dậy.

“Huyền Huân, Thúc Bạch, hầu bản cung thay y phục!”

Huyền Huân hầu Đồng Hề mặc triều phục, cung trang bằng gấm hoa màu xanh, hai tay áo tô điểm họa tiết phượng đậu trên mây. Thúc Bạch bưng mào phi tới, trên mào gài một con phượng vàng, đuôi phượng rủ năm hàng ngọc trai, tổng cộng một trăm sáu mươi viên, mỗi hàng còn gắn thêm các loại đá quý như lưu ly, bích tỉ, phía cuối điểm xuyết thêm san hô.

Năng xuân chiếu rọi lên bộ triều phục Lệnh Hồ Đồng Hề khoác trên người, ánh vàng, ánh ngọc lấp lánh, hoa lệ tôn quý không bút nào tả xiết, lộng lẫy đến chói mắt.

Xe của Quý phi ra khỏi Quan Thuận môn, tới Hàm Nguyên điện, nơi ban ngày Hoàng đế lâm triều. Đồng Hề hít một hơi thật sâu, vịn tay nội giám xuống xe, bước từng bước vào đó.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!”

Đồng Hề hành lễ ba quỳ chín lạy, khi nghe thấy hai chữ “Bình thân” từ trên cao vọng xuống mới dám đứng dậy, cúi đầu đứng dưới thềm trái.

“Quý phi ngẩng đầu lên đi, trẫm không gặp nàng đã ba năm rồi!”

Đồng Hề chậm rãi ngẩng đầu nhìn người phía trên bậc thềm, sau khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, nàng lại vội vàng cúi xuống. Nàng rời cung đã ba năm, cứ ngỡ trở về sẽ tốt hơn, nào ngờ nàng vẫn sợ người như cũ, sợ phải nhìn vào mắt người.

Thật ra đôi mắt ấy không có gì đáng sợ. Đôi long phượng ấy đẹp vô cùng, chỉ có điều tuy chúng không ẩn chứa sự lạnh lùng tàn nhẫn nhưng lại có sự thâm thúy không ai đoán định nổi. Một người khó lường như thế khiến Đồng Hề vốn đã quen xem mặt gửi lời phải e dè vài phần.

“Chẳng lẽ Quý phi đã làm chuyện gì thẹn với lòng nên mới không dám nhìn trẫm?”

Giọng nói trầm thấp êm tai nghe không rõ tâm tình ấy khiến Đồng Hề càng hoảng loạn. Nhưng người nói sai rồi, rõ ràng chính người mới làm chuyện thẹn với lòng, bị nàng phát hiện, sao bây giờ lại nói là nàng có lỗi?

Đồng Hề ngẩng đầu lên, cố gắng nhìn thẳng vào Thiên Chính Đế Hoàng Phủ Diễn, nhưng chẳng mấy chốc lại cúi xuống. Nỗi sợ nhìn vào mắt người chưa bao giờ biến mất. Chỉ có điều, lần này nàng đã nhìn rõ dáng vẻ của người. So với ba năm trước, nét thâm trầm ở người càng toát ra rõ hơn.

Thiên Chính Đế sở hữu tài hoa bẩm sinh, phong thái xuất chúng, diện mạo tuấn tú tựa sóng bạc sông êm, dáng người tuấn nhã tựa trúc mai, phong tư tựa châu ngọc, quá xứng với câu “Đã kết như ngọc quý, thân từng như ngọc xanh. Vẻ tươi riêng một cội, thiên hạ chẳng người tranh”^(*)

() Trích Bạch thạch lang khúc trong Nhạc phủ thi tập.*

Ấy vậy mà Đồng Hề vẫn sợ. Nàng đã gặp biết bao đối thủ chỉ chực ăn tươi nuốt sống nàng nhưng nàng chưa từng sợ hãi, duy chỉ có đương kim Hoàng thượng là nàng không dám đối mặt.

“Quý phi đã tới thỉnh an Thái hậu chưa?” Thiên Chính Đế băng quơ hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng, thần thiếp vẫn chưa tới Trường Tín cung thỉnh an, xin Hoàng thượng cho thần thiếp cáo lui để tới đó.”

Đồng Hề chỉ mong được đi càng sớm càng tốt, không ngờ đã ba năm rồi mà nàng vẫn cảm thấy ngột thở mỗi khi ở gần Thiên Chính Đế trong phạm vi ba trượng.

“Hôm nay trẫm cũng định đi, Quý phi ngồi tạm một lát, xong việc trẫm sẽ cùng nàng tới Trường Tín cung vấn an Thái hậu.”

Người vừa dứt lời, tiếng lật tấu chương đã vang lên.

Thấy Thiên Chính Đế nhắc tới Thái hậu với vẻ điềm tĩnh như thế, Đồng Hồ bổng nhẹ nhõm, xem ra người không có ý nhắc lại chuyện năm đó. Thế nhưng nàng vẫn không dám ngẩng đầu, bởi nàng có cảm giác ánh mắt của Thiên Chính Đế lúc nào cũng vây quanh mình, như đang nhìn thấu cả tâm tư nàng vậy.

Hai cỗ xe kiệu Long⁽¹⁾ và Dịch⁽²⁾ một trước một sau lần lượt tiến vào Trường Tín cung, nơi Thái hậu cư ngụ.

(1) Xe kiệu Long: xe kiệu, kiệu dành riêng cho vua.

(2) Xe kiệu Dịch: xe kiệu, kiệu dành cho tước hoàng quý phi, quý phi, phi, tần.

“Thần thiếp cung chúc mẫu hậu thánh an, mẫu hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Đồng Hồ bước lên hành lễ ba quỳ chín lạy. Còn Hoàng đế chỉ hành lễ qua loa, nói đúng một câu:

“Cung chúc Thái hậu thánh an!”

Trước kia người cũng như thế nhưng chưa từng có ai suy nghĩ linh tinh. Nếu không phải chính mắt nàng chứng kiến, Đồng Hồ chắc chắn cũng không tin! Nàng cứ ngỡ vì đương kim Thái hậu không phải là mẫu thân thân sinh của Hoàng đế nên hai người không thân thiết, bởi vậy tất nhiên Hoàng thượng cũng sẽ không thật sự kính trọng vị Thái hậu này. Nay quan sát kỹ mới thấy sự mập mờ trong giọng điệu của người.

“Bình thân!” Một giọng nói trong trẻo tựa tiếng trân châu rơi vào mâm ngọc vang lên.

Đồng Hồ ngẩng đầu nhìn thẳng vào đương kim Thái Hậu Độc Cô Viện Phượng. Khi lên ngôi thái hậu, vị “trời sinh đã mang mệnh phượng hoàng, được hoài thai trong giấc mơ” này mới có mười tám tuổi.

Thi thoảng Đồng Hề không thể không nghĩ, nếu sự ra đời của Độc Cô Viện Phượng không mơ hồ, kì lạ như thế thì vị tiên đế thờ phụng quý thần đã chẳng sốt sắng tuyển ả ta vào cung, sắc phong hoàng hậu, và nay cũng chẳng dẫn đến mối quan hệ trái với luân thường đạo lí kia.

Chuyện này cũng bình thường thôi! Nàng chẳng còn lạ gì những chuyện bẩn thỉu của đám danh gia vọng tộc. Thế nhưng khi Độc Cô Viện Phượng giảng bày, dụ nàng chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp ấy, ép nàng phải rời cung, nàng quả thực không nhẫn nhịn nổi. Trước nay Lệnh Hồ Đồng Hề vốn thích đấu đá, lấy đó làm trò vui, chẳng ngờ lần này Độc Cô Viện Phượng lại chủ động mời nàng về cung, vậy thì sau này ả ta đừng hòng muốn gì được nấy!

Độc Cô Viện Phượng nhìn “cô con dâu” đã ba năm không gặp, tâm trạng cũng chẳng vui vẻ gì. Gia thế của Lệnh Hồ Đồng Hề không hề thua kém ả, so về khí thế chỉ có hơn chứ không có kém, đi tới đâu nàng cũng là người nổi bật nhất. Độc Cô Viện Phượng nhìn bộ triều phục quý phi nàng đang mặc trên người mà thấy ganh ghét. Nếu có thể, ả chỉ muốn đổi cho nàng bộ triều phục thái hậu này. Thứ ả muốn chỉ là được trở thành vợ của Thiên Chính Đế mà thôi.

“Lần này về, thần thiếp có chuẩn bị cho mẫu hậu một món quà, xin mẫu hậu vui lòng nhận cho!”

Đồng Hề đón lấy chiếc hộp gấm từ tay Thúc Bạch, dâng lên bằng cả hai tay.

Độc Cô Viện Phượng nghe Đồng Hề trái một câu thần thiếp, phải một câu mẫu hậu, bụng đã căm tức lắm rồi, nhưng thân là thái hậu, ả chẳng thể bới móc được một quý phi như thế.

Chiếc hộp gấm vừa được mở ra, ánh vàng đã chiếu rọi khắp phòng, bên trong là một bộ kinh Kim Cương. Đồng Hề khẽ mỉm cười, nói:

“Bấm mẫu hậu, đây chính là bộ kinh thư mà thần thiếp vì cầu phúc cho Cảnh Hiên hoàng triều nên đã tự tay chép trong ba năm thành tâm hướng Phật. Thần thiếp còn đặc biệt rắc thêm bột vàng vào mực để tỏ lòng thành kính.”

“Hoàng thượng cũng xem đi!”

Thiên Chính Đế Hoàng Phủ Diễm bèn cầm lấy quyển kinh thư từ tay Thái hậu.

“Chữ viết theo thể Liễu^(*) của Quý phi ngày càng đẹp, vừa dứt khoát mạnh mẽ vừa mềm mại uyển chuyển, quả là độc đáo!”

() Chữ viết theo phong cách của Liễu Công Quyển, một nhà thư pháp nổi tiếng thời Đường của Trung Quốc.*

Lệnh Hồ Đồng Hề vô cùng đặc ý. Từ nhỏ nàng đã thông minh hơn người, tinh thông cầm kì thi họa, được vinh danh là đệ nhất tài nữ chốn kinh kì, được người khác ca ngợi nhiều đến mức chẳng thềm để tâm, có điều Thiên Chính Đế rất ít khi khen mỹ nhân, nay nhận được lời khen của người, Đồng Hề không thể không vui sướng. Hơn nữa, đối với một phi tần, đây là chuyện cầu còn chẳng được.

Tuy nhiên càng như thế, nàng lại càng không dám nhìn thẳng vào Thiên Chính Đế, chỉ dám cúi đầu tạ ơn.

“Chữ của Đồng Hề quả thật ngày càng đẹp, chỉ có điều dùng bột vàng làm mực thì hoang phí quá! Thánh nhân dạy cần kiệm trị gia, nhà Phật coi trọng thành ý chứ không phải những thứ xa xỉ thế này, chẳng phải Quý phi làm hơi quá rồi ư?”

Giọng nói của Độc Cô Viện Phượng từ trên cao vọng xuống lộ rõ vẻ không hài lòng. Đồng Hề cũng chẳng biện bạch gì thêm. Chuyện nàng hồi cung đã

khiến ả khó chịu, nàng phải tự vạch một lỗi nhỏ để tránh làm mâu thuẫn giữa hai người trở nên gay gắt. Trò này Đồng Hề quá thành thạo.

Thiên Chính Đế ngồi được một lát bèn vội vàng rời đi để xử lý việc gấp, bỏ lại Lệnh Hồ Đồng Hề và Độc Cô Viện Phượng mặt đối mặt.

“Quý phi về thì tốt rồi, người sẽ tạm thời đảm nhận trách nhiệm cai quản lục cung, nếu có phi tần nào không tuân thủ gia pháp, can dự triều chính, đổi trắng thay đen, mê hoặc thánh thượng, Quý phi phải điều tra kỹ lưỡng, tấu trình đúng thực tế, xử lý nghiêm khắc, quyết không khoan nhượng.”

Đồng Hề không ngờ Độc Cô Viện Phượng lại tặng nàng một món quà hậu hĩnh đến vậy. Đây vốn là trọng trách của hoàng hậu, nay một quý phi như nàng được thay quyền, không thể không nói món quà này thực sự rất đáng quý, nhưng vì Độc Cô Viện Phượng nhấn mạnh như thế nên nàng nhận ra ả ta còn có ý khác.

“Thần thiếp xin nghe theo ý chỉ của Thái hậu.”

Câu trả lời của nàng rất khôn khéo, nếu lỡ sau này có hình phạt nghiêm khắc nào thì cũng đều là do ý chỉ của Thái hậu.

Đồng Hề ở lại một lát rồi xin cáo lui.

Lý ma ma bên cạnh Độc Cô Viện Phượng lập tức bước lên.

“Nương nương, xem ra Quý phi còn đáng gờm hơn ba năm trước! Đã vậy nàng ta còn biết bao nhiêu bí mật, lão nô sợ...”

Độc Cô Viện Phượng cười đáp:

“Ma ma không việc gì phải sợ! Dù có bị kẻ đao lên cổ, nàng ta cũng không dám hé răng đâu. Nếu chuyện này lộ ra, tuy có thể hủy hoại được ai gia nhưng chỉ e gia tộc Lệnh Hồ của nàng ta cũng không trụ nổi. Hoàng thượng

là người thế nào chứ? Nếu nàng ta là mối họa thì đã chẳng sống được tới tận bây giờ.”

“Nhưng...”

Lý ma ma sống trong hậu cung mấy chục năm, đã gặp quá nhiều loại người nhưng vẫn không thể yên tâm về vị Quý phi này.

“Ma ma đừng lo lắng nữa, lẽ nào nàng ta lại không đoán ra vì cớ gì mà mình được hồi cung sao? Mồng Một vốn là ngày Hoàng thượng sủng hạnh nàng ta, người hiện giờ có địa vị cao nhất trong cái hậu cung, ấy vậy mà nàng ta lại chọn quay về vào mồng Hai, chẳng phải đã tỏ ý nhún nhường ta sao? Sau khi nàng ta chứng kiến cảnh tượng đó, ta thấy Hoàng thượng cũng có vẻ khó chịu. Thấy nàng ta, chắc Hoàng thượng cũng chẳng vui vẻ gì.”

“Nhưng Quý phi trẻ trung, xinh đẹp, nếu sinh được hoàng tử...” Lý ma ma vội vã nói.

“Ý bà là ai gia không sánh bằng Lệnh Hồ Đồng Hề?” Độc Cô Viện Phượng lườm Lý ma ma.

“Lão nô không dám, phong thái trác tuyệt của nương nương nào ai sánh bằng.”

Nếu vị Thái hậu này có khuyết điểm gì thì đó chính là quá tự cao nên đôi khi khó tránh khỏi việc thị sủng mà kiêu, nhưng tâm địa không xấu, chưa chắc đã khó lường bằng vị Quý phi kia.

Lý ma ma vẫn luôn cho rằng Độc Cô Viện Phượng tựa như hoa lan trong cốc vắng, tự tỏa hương thơm; nhưng Lệnh Hồ Đồng Hề kia lại như mẫu đơn quốc sắc, nở rộ kiêu diễm, vô cùng nổi bật, tâm địa lại khó lường, chỉ bằng việc nàng ta có thể khiến Hoàng thượng động lòng mà nhảy vọt lên vị trí quý phi trong vòng một năm đã đủ biết người này không đơn giản. Tiếc rằng chủ tử của bà ta vẫn không để tâm.

Ấy vậy mà Tề Vân cô cô trong Đồng Huy cung lại nói một kiểu khác.

“Không biết vì sao Thái hậu lại chủ động đề nghị Hoàng thượng đưa nương nương hồi cung?”

Đồng Hề nhấp một ngụm trà.

“À ta muốn chấn chỉnh lục cung, nhưng lại muốn giữ cái danh lương thiện nên mới nghĩ ra cách mượn tay bản cung.”

Đồng Hề thở dài, lại nhấp một ngụm trà nữa.

“Xem ra bản cung nên cảm ơn vị Chiêu Phi kia.”

Bống nàng đổi chủ đề:

“Trà này là Kim Phượng Hoàng à?”

Trà Kim Phượng Hoàng có màu vàng nâu, nhãn nhụy sáng bóng, lấm tấm đỏ như chu sa, hương thanh khiết, vị đậm đà, sắc nước màu cam trong veo, ngoài rìa màu đỏ, ở chính giữa lại có màu xanh, cực kỳ quý giá. Đây chính là loại trà Lệnh Hồ Đồng Hề thích nhất.

“Dạ phải! Biết tin nương nương hồi cung, Hàn thượng thực đã sai người tới dâng lên nương nương.”

“Đáng quý thay, bà ta vẫn nhớ sở thích của bản cung. Vậy bánh trà làm thành hình gì?”

Trong việc ăn, mặc, ở, Lệnh Hồ Đồng Hề vô cùng cầu kì, thứ gì cũng phải tốt nhất, bởi vậy chỉ có hậu cung xa hoa này mới có thể khiến nàng tiêu diêu tự tại như cá gặp nước.

“Là hình “Vạn xuân ngân diệp” mà nương nương thích nhất.”

Đồng Hề cười tí mắt, lại nhấp một ngụm trà. Với rất nhiều người, nơi đây là địa ngục nhân gian, nhưng đối với nàng lại là thiên đường hạ giới.

“Truyền Đồng sử^(*) mang tất cả những ghi chép thường ngày trong ba năm qua đến đây cho ta xem.”

() Đồng sử là quyển sổ ghi lại thời điểm và số lần hoàng đế sủng hạnh một phi tần, đồng thời cũng là tên chức vụ của người đảm nhiệm việc ghi chép này.*

Đây vốn là việc chỉ có hoàng hậu mới được làm, nhưng trước kia Lệnh Hồ Đồng Hề từng có bao ngày tháng oai phong trong cung, đối với một chức vụ quan trọng như đồng sử, tất nhiên nàng phải sắp xếp người đáng tin cậy.

Chương 3

Trăm hoa đua nở

Đồng Hề tỉ mỉ lật xem đồng sử, hai năm rưỡi trước vẫn không có gì đặc biệt, nhưng sau khi Mộ Chiêu Văn được sắc phong làm Chiêu Phi, mọi chuyện đã đổi khác. Kể từ hai tháng trước, tháng nào nàng ta cũng được thị tẩm hai ngày liên tiếp.

Đồng Hề một tay chống cằm, một tay lần theo những chú thích về sinh hoạt thường ngày. Chiêu Phi là phi tử đầu tiên được Thiên Chính Đế lâm hạnh hai đêm liên tiếp, quả thật có phần khác biệt. Đồng Hề xem tiếp gia thế của nàng ta. Phụ thân nàng ta chỉ là một viên quan ngũ phẩm nho nhỏ, không có điểm nào đáng để Thiên Chính Đế đặc biệt chú ý.

Nàng bất giác nghĩ đến nữ tử tuyệt diễm nhìn mình với ánh mắt thương cảm. Đám người trong hậu cung này ngày càng thú vị rồi đây!

Ngoài việc thị tẩm của Chiêu Phi, Đồng Hề còn để ý thấy Thiên Chính Đế thường thị tẩm hai người liên tiếp trong một đêm hoặc thị tẩm cả hai người cùng một lúc. Ngón tay nàng hoảng loạn gõ lên trang sách, mãi sau mới trấn tĩnh lại được.

“Huyền Huân, Thúc Bạch, hầu hạ bản cung tẩm rửa thay đồ!”

Đồng Hề đứng dậy, bước qua tấm bình phong mười hai cánh khảm ngà voi minh họa Thập nhị phủ Quảng Tây^(*) bằng gỗ tử đàn, dang rộng hai cánh tay để Huyền Huân, Thúc Bạch cởi xiêm y cho nàng, rồi chậm rãi bước xuống bể nước nóng đang bốc khói nghi ngút.

() Thập nhị phủ nổi tiếng ở Quảng Tây bao gồm: Quế Lâm phủ, Bình Nhạc phủ, Tầm Châu phủ, Nam Ninh phủ, Tư Ân phủ, Trấn An phủ, Liễu Châu phủ, Khánh Viễn phủ, Thái Bình phủ, Tứ Thành*

phủ, Úc Lâm phủ và Ngô Châu phủ.

Trong chốn cung đình này, chỉ có Tử Thần cung của Hoàng đế, tẩm cung của Hoàng hậu và Đồng Huy cung của Đồng Hề là có bể tắm được dẫn nước từ suối nước nóng thiên nhiên. Nàng nhắm mắt, hít hà mùi hương trong bể.

“Là phương thuốc bản cung thích nhất trong Thiên kim dược phương của Tôn Tư Mạc^(*).”

() Thây thuốc nổi tiếng thời cổ đại của Trung Quốc, là tác giả của nhiều bộ sách về y học.*

Phương thuốc này có đinh hương, trầm hương, thanh mộc hương, ngọc trai, ngọc vụn, hoa thực thủy, hoa đào, bột thạch nhũ, hoa đu đủ, hoa táo tây, hoa lê, hoa sen hồng, hoa mận, hoa anh đào. Hoa và hương đập giập, ngọc trai và ngọc vụn nghiền thành bột, trộn tất cả với đậu tương, nghiền thêm ngàn lần rồi cất đi. Phương thuốc này thường được dùng để vệ sinh thân thể, rửa mặt, có tác dụng khiến da dẻ láng mịn như ngọc, đánh bay mọi mùi hôi tanh.

Huyền Huân và Thúc Bạch đứng hầu bên cạnh, thấy chủ tử vui vẻ bèn nhìn nhau cười. Huyền Huân lấy kem hương mai vàng thoa đều lên mái tóc của Đồng Hề để dưỡng tóc cho nàng, còn Thúc Bạch lấy chiếc khăn thêu hình kim phượng bằng chỉ vàng chà bả vai cho nàng.

Đồng Hề hít hà hương thơm ấm áp trong bầu không khí này. Nhớ lại ba năm lạnh lẽo ở chùa Dao Quang, nàng càng kiên định với quyết tâm của mình. Nàng thích hết thảy mọi thứ ở nơi này, dầu rằng nó có tí vết nho nhỏ kia.

Huyền Huân lấy áo choàng trên chiếc giá mạ vàng chạm trổ hoa văn, hầu Đồng Hề mặc vào. Nàng nằm nghiêng trên sạp mi nhân bằng gỗ tử đàn khắc

hoa sen, lật xem sổ sách, ghi chép mà Thượng cung⁽¹⁾ ở Thượng cung cục⁽²⁾ đưa tới.

(1) Người đứng đầu Thượng cung cục.

(2) Nơi quản lí chung mọi sự vụ trong hậu cung.

Chẳng bao lâu sau đã thấy Thúc Bạch bước vào, tay cầm một chiếc lò hương bằng ngọc chạm hoa sen.

“Nương nương, Ti sức⁽¹⁾ của Thượng phục cục⁽²⁾ kính dâng một hương long nãi, nô tì đốt nhé?”

(1) Người chịu trách nhiệm về trang sức trong hậu cung

(2) Nơi quản lí và chịu trách nhiệm chế tác, cung cấp trang phục, trang sức trong hậu cung.

Đôi mắt sáng sủa nước của Đồng Hồ liếc một cái, rồi nàng đáp:

“Không cần, cất đi! Bảo Thượng thực cục hàng ngày đưa chút trái cây tới đặt trong cung, chẳng phải còn thơm hơn thứ mùi hương tầm thường kia ư?”

Thúc Bạch vâng lời, lui xuống truyền lời. Thế nhưng Đồng Hồ không đốt hương không phải vì lí do đó mà vì nàng sợ có người rắc tâm thêm những thứ không nên thêm vào đồng hương liệu kia.

Nàng thường không đốt nến trong tấm cung và trong điện mà thay thế bằng dạ minh châu, thoát trông vô cùng xa hoa, nhưng làm vậy cũng chỉ để phòng hậu họa mà thôi.

“Tề Vân cô cô, người tới nói với Nội thị giám⁽¹⁾ của Nội thị tỉnh⁽²⁾ rằng ta muốn thay cung nữ trong Đồng Huy cung, bảo gã chọn vài người trông tử tế tới đây làm việc.”

(1) Người đứng đầu Nội thị tinh.

(2) Nơi quản lý thái giám trong cung.

Vốn là người hiếu Đồng Hề nhất, Tề Vân lập tức cáo lui để hoàn thành việc quan trọng này.

Đồng Hề mệt rũ người, nàng dùng bữa qua loa rồi lên giường nghỉ ngơi.

Đồng Huy cung.

Trong thâm cung, điều các phi tần quan tâm nhất chính là đêm nay Hoàng thượng ở lại cung nào. Mấy hôm trước Hoàng thượng xuất cung tuần tra, tới hôm nay mới về, lẽ tất nhiên mọi người càng muốn biết người sẽ thị tẩm vị phi tần nào đầu tiên. Đồng Hề cũng không ngoại lệ, Hoàng đế là ông trời của nàng, là người cho nàng mọi vinh hoa phú quý.

“Tề Vân cô cô, đêm nay Hoàng thượng triệu ai thị tẩm?”

Đồng Hề nhắm mắt, nằm nghiêng trên sạp mĩ nhân, Huyền Huân đang dùng Mĩ nhân chùy để đấm bóp chân cho nàng.

“Là Chiêu Phi nương nương. Hoàng thượng cũng dùng bữa ở Chiêu Dương cung luôn.”

Đồng Hề không mở mắt, xem ra Chiêu Phi rất được sủng ái. Dù mới ở bên Thiên Chính Đế được một năm nhưng Đồng Hề luôn cảm thấy người thật lạnh lùng, nào ngờ người lại đối xử với Chiêu Phi khác biệt như thế.

“Cô cô, phía Nội thị giám tuyển chọn cung nữ tới đâu rồi?”

“Đã chọn theo ý nương nương rồi ạ, ngày mai sẽ đưa họ qua đây.”

Hôm sau, Huyền Huân mang tới một bộ cung trang màu tím nhạt nhưng lại bị Đồng Hề gạt đi.

“Bộ này quá thanh lịch, lấy bộ màu đỏ nhạt thêu sen vàng đi!” Đồng Hề thờ ơ nói.

Huyền Huân vội vàng mang bộ cung trang quý phái, lông lầy ấy tới. Hoa sen vàng được thêu bằng chỉ vàng mảnh như sợi tóc, nhụy hoa được tô điểm bằng đá quý màu vàng và ngọc trai cỡ nhỏ, tua rua bằng ngọc vụn lấp lánh như ánh sao, rực rỡ tựa ngân hà, phô bày trọn vẹn sự kiêu sa, quý phái của hoàng gia.

Thúc Bạch biết hôm nay Đồng Hề muốn trang điểm thật rực rỡ nên chải cho nàng kiểu tóc Vọng Tiên. Kiểu tóc này rất cầu kì, toát lên vẻ cao quý diễm lệ tuyệt trần. Tương truyền Hán Vũ Đế mơ gặp Vương mẫu ở Dao Trì, mọi tiên nữ mà Vương mẫu đưa theo đều búi kiểu tóc này, sau khi tỉnh giấc, Hán Vũ Đế bèn lệnh cho phi tử hậu cung búi theo. Trong cung này ngoài hoàng hậu ra, chỉ có quý phi và công chúa dòng đích mới được búi kiểu tóc ấy.

Sau khi chải chuốt và dùng bữa sáng xong. Trưởng quan Nội thị giám Vinh công công của Nội thị tinh đích thân đưa tới mười cung nữ mà Tề Vân cô cô chọn tới Đồng Huy cung.

“Tất cả hãy ngẩng đầu lên!” Đồng Hề khẽ nói.

Gầy béo đủ cả, xem ra mỗi kiểu Tề Vân cô cô đều chọn ra một người.

Trong những đôi mắt ngược lên, có sợ hãi, có ngưỡng mộ, cũng có thờ ơ. Đồng Hề đặc biệt để ý tới cô cung nữ có vẻ thờ ơ kia.

“Người tên là gì?”

“Bẩm Quý phi nương nương, nô tì tên là Tiểu Thúy.”

Đối đáp rất đúng mực, giọng điệu cũng không có vẻ căng thẳng hay sợ hãi.

Đồng Hề cẩn thận quan sát Tiểu Thúy, nhan sắc xinh đẹp, tính cách nhã nhặn, cử chỉ ưu mỹ, tư thái thướt tha, dáng người uyển chuyển, có tới bảy phần giống với phong thái của Chiêu Phi.

“Tên thật của người là gì?”

“Tên thật của nô tì là Kim Tuệ Phi.”

Đồng Hề trêu ghẹo:

“Kim Tuệ Phi? Tên hay lắm, trong cung này vừa hay đang thiếu một Huệ Phi^(*).”

() Tuệ Phi đồng âm với Huệ Phi trong tiếng Hán.*

“Nô tì không dám!”

Tuy nói vậy nhưng giọng người này lại không có vẻ sợ hãi nên có, xem ra cũng là những người tự tin, tham vọng. Đồng Hề gật đầu.

“Nếu ngoan ngoãn ở bên bản cung, biết đâu người lại có ngày đó. Sau này hãy dùng tên thật của mình đi!”

“Tạ ơn nương nương!”

“Cha người là ai?” Đồng Hề không chỉ chú ý tới diện mạo mà còn phải để tâm tới gia thế của nàng ta.

“Phụ thân nô tì là Tri huyện Song Lưu, Kim Thế Vinh.”

Đồng Hề lại gật đầu, xem ra cũng là thiên kim tiểu thư nhà quan lại, chỉ có điều một viên tri huyện chính thất phẩm quả thực chẳng có gì đáng chú ý trong hảng hà sa số gia thế của tú nữ tham gia tuyển tú, thảo nào nàng ta dù xinh đẹp đến vậy mà vẫn bị trượt.

Chín người còn lại cũng là mỹ nhân hơn người, có lẽ vì gia thế không tốt nên mới phải vào cung làm cung nữ. Mười người này thậm chí còn đẹp hơn cả tú nữ mới trúng tuyển năm ngoái.

Đồng Hồ lần lượt hỏi từng người, tới cuối thì nhìn thấy một đôi mắt rụt rè long lanh nước. Người này không quá đẹp, nhưng đôi mắt lại quyến rũ vô cùng.

“Tên người là gì?”

“Bẩm Quý phi nương nương, nô tì là Nhiếp Quỳnh Hoa.” Nàng ta khẽ đáp, trong giọng nói không giấu nổi vui mừng.

“Không được vô lễ, sao người dám tự xưng tên ở ngoài cung?” Tề Vân cô cô xẵng giọng quát.

“Cô cô, đừng dọa nàng ta!” Đồng Hồ lúng liếng liếc Tề Vân cô cô.

“Nô tì là Ngọc Nhi.”

“Cái tên Quỳnh Hoa vẫn hay hơn, đó là tên do cha người đặt cho à?” Đồng Hồ thấy nàng ta như thế thì đoán chắc không phải con cái nhà có gia thế.

“Dạ không phải, nô tì thấy hai chữ Quỳnh Hoa nghe hay hơn nên mới xin phụ thân đổi tên.”

Tề Vân cô cô rùng mình, không ngờ nàng ta lại nhìn nhầm, xem ra tham vọng của người này không hề nhỏ.

“Vậy sau này bản cung sẽ gọi người là Quỳnh Hoa. Cha người buôn bán gì?”

“Bẩm nương nương, cha nô tì mở một tiệm gạo.” Giọng Quỳnh Hoa có phần xấu hổ, trước giờ nàng ta không thích người khác hỏi tới gia thế của mình, nhưng Quý phi đã hỏi, không thể không trả lời.

Đồng Hề giữ lại cả mười cung nữ này, nâng số lượng cung nữ chính thức trong Đồng Huy cung lên mười hai người.

“Nương nương, ả Quỳnh Hoa kia thật vô lễ, sao người lại giữ ả ta lại? Chỉ trách nô tì vô dụng, chọn phải hạng người như thế!” Tề Vân cô cô bắt đầu tự trách.

“Cô cô không cần tự trách, một cô gái xinh xắn, hoạt bát như vậy, trong cung không có nhiều, huống chi nàng ta còn có chút thủ đoạn. Nàng ta chắc hẳn đã hối lộ Nội thị giám Vinh Thăng nên mới có cơ hội được đưa tới trước mặt cô cô. Người như thế chẳng phải thú vị lắm ư?”

Đồng Hề cười rạng rỡ rồi quay đầu dặn dò:

“Để Quỳnh Hoa hầu hạ trà nước cho bản cung đi!”

Suốt một ngày dài, nàng cũng thấm mệt rồi, bèn bước vào tẩm cung nghỉ ngơi, sai Quỳnh Hoa bưng trà tới.

Quỳnh Hoa cũng là người nhanh nhẹn, chỉ trong một ngày đã nắm rõ sở thích của Đồng Hề. Nàng ta rụt rè bước vào tẩm cung, sự xa hoa của nơi đây khiến chân nàng ta không sao nhấc lên nổi.

Đồng Hề nằm nghiêng trên sạp mĩ nhân dưới khung cửa sổ, nhìn về phía nam.

Quỳnh Hoa lén quan sát tẩm các. Nơi này có một cánh cửa cong cong hình mặt trăng bằng gỗ tử đàn chạm hoa cúc, ở giữa là tấm rèm thủy tinh màu tím nhạt như đang phản chiếu chút ánh sáng mê ly, mơ màng, phía sau tấm rèm là bức bình phong khung gỗ tử đàn chạm khắc hình hoa cỏ và đính đá quý, còn bên trong nữa như thế nào thì không nhìn rõ. Quỳnh Hoa khẽ thở dài, nàng ta thật muốn biết tẩm thất của Quý phi xa hoa đến cỡ nào.

Nhưng nàng ta không dám lỗ mãng, vội vàng bưng chén trà tới trước mặt Đồng Hề.

“Đặt trên bàn trang điểm trong tấm thất, lát nữa bản cung sẽ vào sau.”

Nghe vậy, Quỳnh Hoa bèn sung sướng bước qua tấm rèm thủy tinh.

Đồng Hề và Tề Vân cô cô mỉm cười nhìn bóng lưng nàng ta. Tề Vân còn bĩu môi ra chiều khinh bỉ. Xuất thân thấp kém cũng chỉ đến thế mà thôi!

Quỳnh Hoa vừa rảo bước qua tấm bình phong bèn nhìn thấy một chiếc giường lớn bằng gỗ trầm hương nạm vàng khắc cừu long tứ phương cùng với màn rèm hai lớp, lớp bên trong là tấm lụa mỏng màu trắng xanh, phía trên còn thêu kim tuyến. Trên giường bày gối Thanh Ngọc Bao Hương đặt trên tấm nệm lót bằng lụa tơ tằm mềm mại mát lạnh, phủ thêm chiếc chăn bằng gấm Vân Cẩm thêu hoa mẫu đơn.

Quỳnh Hoa có nằm mơ cũng không thể ngờ tấm cung của Quý phi lại hào nhoáng đến thế. Nàng ta ngưỡng mộ tới đỏ cả mắt. Trong đầu nàng ta lúc này chỉ có một suy nghĩ rằng nàng ta cũng phải được ở trong căn phòng như thế này mới không phí hoài một đời.

Tề Vân lạnh lùng nhìn Quỳnh Hoa nay đã mềm nhũn cả hai chân.

“Bưng trà xong còn không mau lui ra!”

Bấy giờ Quỳnh Hoa mới hốt hoảng xin cáo lui.

“Nương nương, sao người lại làm vậy?” Tề Vân cô cô thắc mắc.

“Quỳnh Hoa chỉ là con nhà thường dân, nếu không bị kích thích mạnh thì sao có chí tiến thủ? Nếu vậy há chẳng phụ công bồi dưỡng của ta ư?” Đồng Hề cười đáp.

Thấy kẻ khác ngưỡng mộ cuộc sống của mình, nàng bất giác cảm thấy thỏa mãn.

Chẳng bao lâu sau, Thái hậu sai người tới truyền lời bảo Đồng Hề tới Trường Tín cung một chuyến.

Đồng Hề cười thông dong, bình chân như vại.

“Quả nhiên ả ta không nhẫn nhịn được nữa rồi.”

Mấy hôm nay, Đồng Hề lật xem các ghi chép trong hậu cung, biết rằng Thái hậu sắp không ngồi yên được nữa. Kể từ sau khi Hoàng thượng hồi cung, Chiêu Phi đã được thị tẩm ba đêm liên tiếp, chiếm trọn ngày thị tẩm của Lương Sung viện.

Đồng Hề chống cằm, nghĩ bụng không biết việc Chiêu Phi được thị tẩm ba ngày liên tiếp là may hay họa đây? Hoặc chẳng Chiêu Phi thực sự có thủ đoạn mê hoặc Thiên Chính Đế? Đồng Hề cũng rất tò mò.

Nhưng đối với chuyện Chiêu Phi được thị tẩm mấy ngày liên tiếp, nàng không những không thấy khó chịu mà còn rất vui vẻ.

Chương 4

Nỗi sợ hãi

Trường Tín cung.

“Thần thiếp thỉnh an Thái hậu!” Đồng Hề nhẹ nhàng hành lễ.

Hồi lâu không thấy Độc Cô Viện Phượng lên tiếng “Bình thân”, Đồng Hề khó nhọc giữ nguyên tư thế bán quỳ nghĩ bụng, không xong rồi, ả lại giờ chiều này nữa, tuy cũ nhưng vô cùng hiệu quả.

Nàng bèn khẽ kêu lên một tiếng, ngã xuống mặt đất một cách vô cùng tao nhã rồi hừ nhẹ. Huyền Huân bên cạnh thấy vậy, lập tức tinh ý tới đỡ nàng, lo lắng hỏi:

“Nương nương, người không sao chứ? Hôm qua người bị trật chân, nô tỳ đã định mời thái y rồi, người còn nói không sao.”

Độc Cô Viện Phượng lạnh lùng xem màn kịch của hai người trước mặt, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào, đành sai Huyền Huân và Thúc Bạch đỡ Đồng Hề ngồi xuống.

Đồng Hề tỏ ra ngoan ngoãn.

“Không biết hôm nay Thái hậu gọi thần thiếp tới vì chuyện gì?”

“Quý phi, người đã biết mình phạm tội gì chưa?”

Đồng Hề liền đứng dậy, toan quỳ xuống.

“Thần thiếp không biết, xin Thái hậu chỉ bảo!”

Độc Cô Viện Phượng không tiện phạt nàng tiếp, ả cũng chưa muốn lật mặt nhanh tới vậy.

“Người cứ ngồi đi!”

Đoạn ả lại thở dài:

“Người là quý phi, tạm thay hoàng hậu quản lý hậu cung, thế mà lại bỏ mặc mọi việc, để đám hồ li tinh kia mê hoặc quân chủ!”

Giọng Độc Cô Viện Phượng vô cùng gay gắt.

Đồng Hề tỏ vẻ kinh ngạc.

“Thần thiếp không hiểu ý của Thái hậu.”

“Chốn hậu cung lý ra phải mưa móc ban đều, trước nay Hoàng thượng vẫn làm vậy, thế nhưng kể từ khi tiến cung tới nay, Chiêu Phi mê hoặc quân chủ, làm ảnh hưởng tới quy tắc. Lẽ nào Quý phi không nên khuyên Hoàng thượng tránh xa tiểu nhân? Lẽ nào không nên khuyên Hoàng thượng chớ trầm mê nữ sắc? Lẽ nào người chưa từng nghe chuyện Hiếu Trinh Hoàng hậu của tiền triều khuyên nhủ Hoàng đế bằng tổ huấn?”

Tất nhiên nàng biết chuyện này. Trước kia, Trung Tông ở tại cung của Thuận Phi Lý thị, mấy ngày không thiết thượng triều, Hiếu Trinh Hoàng hậu mượn tổ huấn, tiến cung sai người mời Hoàng đế dậy, được Trung Tông khen ngợi hiền huệ. Đó là chuyện được các sử quan truyền lời. Thế nhưng sau này Trung Tông đối xử với Hiếu Trinh Hoàng hậu không được tốt lắm, vị Hoàng hậu này cũng là vị hoàng hậu có ít đồ tuần táng nhất trong các triều đại. Và lại, do Trung Tông không lên triều mấy ngày nên Hiếu Trinh Hoàng hậu mới có gan can thiệp vào chuyện lâm hạnh của nhà vua, nay Thiên Chính Đế không phải hôn quân bỏ bê công việc triều chính, Đồng Hề cảm thấy cơn giận này của Độc Cô Viện Phượng thật vô cớ. ả muốn biến nàng thành con cờ thí, thành chướng ngại vật trên con đường

phong hậu của Chiêu Phi chẳng? Chuyện này không giống với dự tính ban đầu của nàng.

“Thần thiếp xin nghe lời dạy bảo của Thái hậu, nhưng thần thiếp sao đủ tài đức để được so sánh với Hiếu Trinh Hoàng hậu! Đương kim Hoàng thượng chăm lo việc nước thương dân như con, thần thiếp không dám so Hoàng thượng với Trung Tông.”

“Không phải là ai gia đang phê phán Hoàng thượng, chỉ là chuyện Chiêu Phi quả thực không phải là chuyện tốt trong hậu cung này. Ai gia cũng chỉ nhắc nhở cho Quý phi thôi. Chiêu Phi kia hồ nhan mị chủ, lẽ nào Quý phi không sợ sẽ có ngày ả ta trèo lên đầu người?”

Độc Cô Viện Phượng đã chính thức đề cập đến chuyện này, chắc chắn thật lòng muốn hợp tác với nàng để đối phó với Chiêu Phi. Có điều nàng cũng biết câu “Qua cầu rút ván”.

“Thần thiếp hiểu nỗi khổ của Thái hậu, thần thiếp nhất định sẽ lưu ý.”

Sao nàng không biết Mộ Chiêu Văn là kẻ có sức uy hiếp lớn thế nào đối với nàng chứ! Nàng ta chính là chướng ngại lớn nhất trên con đường dẫn tới ngôi vị hoàng hậu của nàng.

Đồng Hề thực sự không hiểu nỗi Độc Cô Viện Phượng. Tuy Thiên Chính Đế sủng ái Mộ Chiêu Văn nhưng theo nàng biết, người vẫn đang tư tình với ả. ả đang lo lắng điều gì đến nỗi phải vội vã trách mắng nàng?

Hẳn nhiên Đồng Hề không thể hiểu được trái tim ngập tràn tình yêu của Độc Cô Viện Phượng rồi.

“Người biết là tốt!”

Lúc này, thị nữ thiếp thân của Độc Cô Viện Phượng là Cẩm Tú bưng trà lên.

Ngay trước khi Độc Cô Viện Phượng cong môi, nhấp một ngụm trà, Đồng Hề lập tức hiểu ra, ồ, thì ra Thái hậu đang ghen.

Trà trong cung của Thái hậu là Mật Vân Long, loại trà quý giá nhất đương triều, mỗi năm chỉ có chưa đầy mấy cân, cũng là loại trà mà Thiên Chính Đế ưa thích. Một mình người uống còn không đủ, nói gì đến chuyện thưởng cho kẻ khác, chẳng ngờ Độc Cô Viện Phượng lại có, thậm chí còn mời nàng.

À ta đang huênh hoang và cảnh cáo nàng sao? Đồng Hề cười thầm.

Sau khi Đồng Hề đi, Lý ma ma mới bước tới trước mặt Độc Cô Viện Phượng.

“Nương nương, cho dù người không nói vậy, Quý phi cũng sẽ không tha cho Chiêu Phi.” Lý ma ma hiểu Đồng Hề rất rõ.

“Ma ma, ta biết chứ, thế nhưng Lệnh Hồ Đồng Hề có thừa kiên nhẫn, còn ta thì không. Gần đây, Hoàng thượng bị con tiện nhân Mộ Chiêu Văn kia quyến rũ nên đã lạnh nhạt với ta, ta khó chịu lắm!” Lúc này, Độc Cô Viện Phượng mới có vẻ nữ nhi nên có ở tuổi này.

“Nương nương, ma ma biết người khổ tâm, nhưng đó là vận mệnh của nữ nhân, nào có cách gì khác!”

Độc Cô Viện Phượng cười vô cùng thê lương. Phải rồi, nàng ta mãi mãi không thể trở thành vợ của người, huống chi là người vợ duy nhất.

“Nương nương tội gì phải dùng Mật Vân Long để khiêu khích Quý phi? Chắc gì nàng ta đã biết thứ đó? Thật uống tâm ý của người!” Lý ma ma thấy tiếc loại trà Mật Vân Long kia.

“Lệnh Hồ Đồng Hề được tôn là đệ nhất tài nữ chốn kinh thành, nếu cả ngay loại trà này còn không biết thì cũng chỉ là hữu danh vô thực. Ai gia để ả

thường trà này hòng cảnh cáo ả, đừng tưởng mình là Quý phi thì có thể không coi ai ra gì. Ai gia vô cùng ngứa mắt cái vẻ độc tôn ấy của ả.”

Lý ma ma ngẫm thấy cũng đúng, dù có bị lẫn trong hàng ngàn người thì đương kim Quý phi vẫn là người nổi bật nhất.

Đồng Huy cung.

Hằng ngày Đồng Hề rất bận rộn, vô số việc cần vị Quý phi chương quản hậu cung này xử lí, ngoài ra còn phải tiếp kiến các mệnh phụ triều đình đưa thẻ bài tới cầu kiến.

Chẳng mấy chốc đã tới mùng Một tháng Tư.

“Cô cô!” Đồng Hề căng thẳng kéo cổ áo, đôi mắt ngập vẻ hoang mang.

“Nương nương, đừng lo, chuyện này nhẫn nhịn một chút là được! Người nhất định phải sinh được hoàng tử! Số phận của cung phi không có con, người cũng biết rồi đấy.”

Tề Vân vỗ nhẹ lên lưng Đồng Hề. Nàng gật đầu một cách khó khăn.

Từng cánh cửa ở Đồng Huy cung bắt đầu mở ra, từng chiếc đèn lồng được thắp sáng, đó là dấu hiệu của việc Hoàng thượng tới lâm hạnh. Giọng nói the thé của thái giám bắt đầu cất vang:

“Hoàng thượng giá lâm!”

“Cô cô, hay... hay là gọi Kim Tuệ Phi tới?” Đồng Hề căng thẳng tới mức lắp bắp.

“Nương nương tuyệt đối không thể làm thế! Người vừa hồi cung, còn chưa biết trong lòng Hoàng thượng có nhớ người không, nếu người không chịu thị tẩm, ắt sẽ bị Hoàng thượng khiển trách. Vì hoàng tử, người nhất định phải nín nhịn!”

Đồng Hề uống một ngụm nước, cuối cùng cũng bình tĩnh đứng dậy, ra ngoài chủ điện cung nghênh thánh giá.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng!”

“Miễn lễ!”

Giọng nói lạnh lùng cất lên khiến Đồng Hề càng căng thẳng. Nàng lén liếc Thiên Chính Đế. Gương mặt người vẫn rất lạnh lùng, khiến nàng không đoán ra được điều gì.

“Trẫm mệt rồi!”

Người ném ra một câu rồi xoay người bước vào nội điện.

Đồng Hề liếc Huyền Huân, nàng ta vội vàng bưng sữa ấm để uống trước khi đi ngủ lên.

Thiên Chính Đế nhấp một ngụm rồi cau mày, không uống nữa. Còn Đồng Hề thì chậm rãi thưởng thức, mong có thể kéo dài thời gian.

Thiên Chính Đế ung dung ngồi bên giường, thoạt trông chẳng có vẻ gì gấp gáp, tiếc thay cốc sữa rồi cũng phải hết.

Huyền Huân và Thúc Bạch hầu hạ Đồng Hề tháo bỏ trang sức xong bèn lặng lẽ lui ra. Chỉ trong phút chốc, căn phòng đã yên tĩnh tới mức nghe thấy cả tiếng kim rơi xuống đất.

“Thần thiếp hầu hạ Hoàng thượng thay quần áo!”

Dù sợ nhưng Đồng Hề vẫn rụt rè bước lên, cúi đầu chuẩn bị thay đồ cho Thiên Chính Đế.

Thiên Chính Đế không đáp lời, chỉ giương cao hai cánh tay. Đồng Hề cúi đầu tháo nút thắt trước ngực người, cảm nhận hơi thở của người phả lên cổ

mình, ngựa ngựa nhưng không dám gãi.

Đôi bàn tay rui rẩy của Đồng Hề cởi lớp áo khoác rồi lớp áo giữa cho Thiên Chính Đế.

“Mời Hoàng thượng nghỉ ngơi!”

Đầu Đồng Hề cúi thấp tới nỗi như sắp chạm vào bụng mình.

“Lẽ nào Quý phi đã quên thói quen của trẫm?”

Giọng Thiên Chính Đế như gội một gáo nước lạnh lên đầu Đồng Hề. Nàng từng mong người có thể quên được thói quen đó, thậm chí còn từng ước ao rằng Chiêu Phi có thể thay đổi được thói quen ấy.

Đồng Hề khẽ run, nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy một chiếc hộp gấm trong ngăn kéo bàn trang điểm ra. Thân phận và nền tảng giáo dục của nàng đã định trước rằng nàng không thể cầu xin, không thể khóc lóc, không thể gào thét mà chỉ có thể im lặng chịu đựng.

Thiên Chính Đế Hoàng Phủ Diễm ấn Đồng Hề xuống, dùng băng vải trong chiếc hộp gấm buộc tay Đồng Hề vào cột giường, nhìn Đồng Hề rõ ràng đang hốt hoảng sợ hãi nhưng vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh. Người chậm rãi lấy một dải băng khác bịt miệng Đồng Hề, khiến nàng không thể thốt ra tiếng. Sau đó, người vung tay lên, từng lớp màn trướng bằng lụa Giao Tiêu thêu kim mẫu đơn lập tức buông rũ rồi khép lại.

Đồng Hề lặng lẽ chịu đựng phong ba bão táp mà Thiên Chính Đế đưa đến. Nàng bấu chặt móng tay vào cột giường, nơi vẫn còn nguyên vết tích nàng cào khi trước, một vết cào rất sâu. Mỗi đêm khi ngủ, nàng không dám nhìn vết tích ấy, bởi nó cũng là vết tích hằn sâu trên cơ thể và trái tim nàng.

Sau khi xong việc, Hoàng Phủ Diễm tháo dây trói cho Đồng Hề. Đồng Hề lặng lẽ nằm bên cạnh người, cố hết sức mới nói được một câu:

“Tạ ân điển của Hoàng thượng!”

Thiên Chính Đế gọi cận thị Giang Đắc Khải vào hầu. Đồng Hề chỉ mong người đi càng nhanh càng tốt. Nghĩ lại, Thiên Chính Đế chưa từng qua đêm ở Đồng Huy cung.

Sau khi người đi, Tề Vân, Huyền Huân và Thúc Bạch vội vàng vào hầu.

“Nương nương!”

Đồng Hề giấu mình sau lớp rèm, nhất quyết không để ai nhìn thấy chuyện này.

“Không cần các người hầu, mau đi chuẩn bị nước thơm đi!”

Nàng có thói quen tự tắm sau mỗi lần thừa ân, không để bất cứ ai hầu hạ.

“Cô cô!” Đồng Hề khẽ gọi.

Tề Vân vội vàng bước lên.

“Nương nương, nô tì đã chuẩn bị thuốc rồi.”

“Được!”

Sau khi ba người kia lui xuống, Đồng Hề nằm rất lâu mới lấy lại sức, nén nhịn cơn đau ở phía dưới, bước tới bể tắm.

Sáng sớm hôm sau, Huyền Huân và Thúc Bạch mới được phép bước vào thu dọn chiếc giường lộn xộn kia.

Thấy Đồng Hề rầu rĩ không vui, Thúc Bạch bèn gọi chuyện:

“Nương nương, hay hôm nay người búi kiểu Linh Xà đi, trông sẽ rất có tinh thần đó!”

“Tùy người!” Đồng Hề khẽ đáp.

Khi hầu nàng thay đồ, Huyền Huân kinh ngạc phát hiện vết trói hằn đỏ trên tay Đồng Hề. Đồng Hề thản nhiên cất lời:

“Đeo chiếc vòng tay ngọc trai cho ta!”

Nàng đã quen với chuyện này rồi.

Huyền Huân không dám nhiều lời, lặng lẽ đeo cho Đồng Hề chiếc vòng được làm từ ba chuỗi ngọc trai còn cao hơn cả ba ngón tay chồng lên, phần nào che được vết hằn.

Đồng Hề nghỉ ngơi đủ ba ngày mới cảm thấy mình có thể đi lại được.

“Nường nường, Diêu Hoàng, Ngụy Tử^(*) ở Ngự hoa viên đã nở rồi, hay chúng ta tới ngắm đi!” Huyền Huân đứng bên cạnh khuyên nhủ.

() Diêu Hoàng và Ngụy Tử là hai giống hoa quý. Diêu Hoàng là giống mẫu đơn màu vàng của nhà họ Diêu, còn Ngụy Tử là giống mẫu đơn màu đỏ của nhà họ Ngụy.*

“Cũng được! Huyền Huân, người ra vườn ngắt cho ta một bông mẫu đơn. Hôm nay ta muốn cài hoa.” Đồng Hề thích thú nói.

“Không biết nường nường thích loại mẫu đơn nào?” Huyền Huân cẩn thận hỏi. Trong Ngự hoa viên có rất nhiều giống mẫu đơn, nàng ta thật không rõ sở thích của chủ tử lắm.

Đồng Hề trầm ngâm một lát rồi trả lời:

“Ngắt một bông Triệu Phấn đi!”

Thúc Bạch thấy vậy, vội vàng mang bộ váy hai lớp màu trắng bằng lụa Tuyết Vân tới rồi búi cho nàng kiểu tóc Linh Xà. Đúng lúc này, Huyền Huân cũng mang bông Triệu Phấn về, cài lên tóc Đồng Hề.

Nàng nhìn trong gương, vô cùng hài lòng. Thúc Bạch nhanh miệng khen:

“Nường nường còn kiều diễm hơn cả bông hoa kia!”

Tâm trạng u ám của nàng mấy ngày qua cuối cùng cũng được chiếu sáng bởi cảnh quan cuối xuân đầu hạ này.

Thúc Bạch còn khoác thêm cho nàng một tấm lụa dài màu bạc, rồi cùng Huyền Huân theo hầu nàng tới Ngự hoa viên ngắm mẫu đơn.

Trước nay Đồng Hề vốn thích mẫu đơn, nhất là giống Diêu Hoàng, Ngự Tử, vua của các loài hoa, dù là Ngự hoa viên thì cũng chỉ có vài khóm sống được ở Tri Ngự đình tại bờ đông hồ Thái Dịch.

Đồng Hề vừa bước tới phía sau bụi hoa trước đình đã nghe thấy một giọng nữ thông thả ngâm thơ:

“Trước sân thược được đẹp chẳng tình

Trên ao sen lặng thiếu chút tình

Chỉ có mẫu đơn là quốc sắc

Hoa nở đúng thời rộn để kinh^().”*

() Bài thơ Ngắm mẫu đơn của Lưu Vũ Tích, bản dịch của nguyenvandungvicar.*

“Hay, hay lắm! Chiêu Văn quả đúng là kì tài bảy bước thành thơ^(*), trong khoảng thời gian ngắn như thế mà có thể nghĩ ra những câu thơ hay đến vậy, quả là hiếm có!”

() Trong thời gian bảy bước mà sáng tác được một bài thơ.*

Giọng nói này Đồng Hề chắc chắn không nghe lầm, đó chính là giọng của Thiên Chính Đế Hoàng Phủ Diễn. Không ngờ một người bình thường kiem

lời như Thiên Chính Đế lại có thể ngắm hoa với cung phi, đã vậy giọng điệu còn rất hòa nhã.

Mộ Chiêu Văn mỉm cười bên lên, không phủ nhận, dù nàng ta biết mình mượn thơ của cổ nhân.

Mộ Chiêu Văn bảy bước thành thơ, trình độ đó Đồng Hề tự than không bằng. Vừa thấy Thiên Chính Đế, nàng đã sợ hãi và khó chịu, bèn quay người định bỏ đi.

“Nô tì thỉnh an Quý phi nương nương!”

Đó là cung nữ Ngọc Hương vừa đi lấy áo khoác cho Mộ Chiêu Văn về. Đồng Hề đành nhắm mắt bước ra.

“Quý phi cũng tới rồi!”

Vẻ thư thái trên gương mặt Thiên Chính Đế bỗng trở nên lạnh lùng như xưa.

“Thần thiệp thỉnh an Hoàng thượng!”

Thiên Chính Đế đỡ hờ nàng dậy, Mộ Chiêu Văn vội vàng đứng dậy hành lễ, nhường Đồng Hề ngồi ghế đầu tiên bên tay trái Thiên Chính Đế, còn nàng ta chuyển xuống một ghế, ngồi phía dưới Đồng Hề.

“Chiêu Văn, nàng ngồi bên cạnh trẫm đi!” Thiên Chính Đế vỗ vào vị trí bên phải.

Đồng Hề phát hiện Thiên Chính Đế đã thay đổi, trước kia người chưa từng thiên vị bất kì người nào trước chúng phi tần, mà nay lại đối xử với Mộ Chiêu Văn hoàn toàn khác.

Dường như Mộ Chiêu Văn nhận ra sự gượng gạo của Đồng Hề, tuy nàng ta không hiểu tại sao nhân vật truyền kì trong hậu cung Lệnh Hồ Đồng Hề

này lại cần trọng với Hoàng thượng như thế nhưng nàng ta vẫn chủ động giải vây cho nàng.

“Nường nường cũng thích Diêu Hoàng, Ngụy Tử ư?”

Mộ Chiêu Văn quả là lanh lợi, thấy Đồng Hề tới Tri Ngự đình bèn biết sở thích của nàng.

“Chiêu Phi cũng thích à?”

“Đúng vậy, thế nhưng thần thiếp vẫn thích Thanh Sơn Quán Tuyết nhất.”

“Ừm, Thanh Sơn Quán Tuyết càng tôn lên vẻ thanh nhã của ái phi, trăm sẽ sai người trồng mấy khóm ở Chiêu Dương cung để hằng năm chúng ta cùng thưởng lãm.”

Mộ Chiêu Văn tạ long ân, đoạn hỏi:

“Vậy Hoàng thượng thích gì? Chi bằng cùng trồng trong Chiêu Dương cung đi!”

Mộ Chiêu Văn làm nũng, tựa vào người Thiên Chính Đế. Không phải nàng ta có ý chọc tức Đồng Hề mà chỉ là không kìm được muốn gần gũi với người thôi.

“Trăm thích...”

Thiên Chính Đế khẽ liếc đoá Triệu Phấn trên tóc Đồng Hề rồi đáp:

“Trăm thích Lam Điền Ngọc.”

Chương 5

Mẫu đơn nở hoa

Không phải Đồng Hề không thích Mộ Chiêu Văn, chỉ có điều nàng ta thân mật với Thiên Chính Đế như thế khiến nàng cảm thấy hậu cung này đang rung chuyển.

“Nương nương, có mang điểm tâm lên không ạ?” Ngọc Hương đứng bên cạnh khẽ hỏi.

“Mang lên đi!”

Đồng Hề tò mò, không biết là loại điểm tâm gì mà cần phải hỏi trước như thế.

“Đây là ít bánh ngọt thần thiếp làm khi rảnh rỗi, mời Hoàng thượng và nương nương thưởng thức!”

“Hôm nay bản cung thật có phúc, không những được nghe bài thơ tuyệt diệu của Chiêu Phi mà còn được thưởng thức tài nghệ của Chiêu Phi nữa.”

Khi đối mặt với người khác lúc nào nàng cũng có thể tươi cười thoải mái, chỉ riêng với Thiên Chính Đế, nàng chẳng dám liếc một cái.

Món điểm tâm mà cung nhân mang lên là thứ mà ngay cả Hoàng đế Hoàng Phủ Diễn và Quý phi Lệnh Hồ Đồng Hề chưa từng được thấy. Sau khi Giang Đức Khải dùng kim bạc thử độc, Chiêu Phi bèn đứng dậy cắt bánh cho hai người. Trong mắt nàng ta thoáng hiện vẻ đau đớn. Đồng Hề không hiểu tại sao nàng ta lại như vậy. Trong suy nghĩ của nàng, Giang Đức Khải thử độc là chuyện vô cùng bình thường. Nàng đâu biết vì Mộ Chiêu Văn yêu Thiên Chính Đế nên mới cảm thấy đau lòng vì người không tin nàng ta.

“Đây là bánh mousse hạc đào.” Mộ Chiêu Văn nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

“Mousse?” Đồng Hề tò mò.

Mộ Chiêu Văn lập tức nhớ tới thân phận của mình.

“Đây là một loại bánh ngọt của Tây Vực, từ nhỏ thần thiếp đã học được từ những vị khách Tây Vực tới nhà chơi. Mousse là cách gọi của họ.”

Thiên Chính Đến nếm thử một miếng rồi bỏ xuống.

“Ngon lắm!”

“Hoàng thượng không thích ư?” Giọng Mộ Chiêu Văn có vẻ không vui.

“Trẫm chỉ không thích ăn đồ ngọt thôi.”

Bên này, Đồng Hề cũng thử một miếng.

“Vị ngọt mà không ngấy, lại vừa mềm vừa mát, Chiêu Phi muối muối quả là khéo tay!” Gương mặt Đồng Hề trở nên thư thái. “Nếu thêm chút vị chanh hoặc xoài, không biết chừng còn ngon hơn nữa.”

Mộ Chiêu Văn thầm tán dương, vị Quý phi này quả thực rất biết hưởng thụ.

“Xem ra ai gia tới thật đúng lúc, không biết Chiêu Phi làm món điểm tâm gì mà khiến Quý phi khen không tiếc lời vậy?” Độc Cô Viện Phượng bước ra từ khóm hoa.

Hôm nay ả ta mặc bộ cung trang thanh nhã màu trắng xanh, trên tóc cài một đóa mẫu đơn, tình cờ lại chính là Lam Điền Ngọc. Đồng Hề buồn cười, xem ra hôm nay quả là một ngày đẹp!

Thiên Chính Đế, Đồng Hề và Mộ Chiêu Văn đứng dậy hành lễ với Độc Cô Viện Phượng.

Mộ Chiêu Văn sai người dâng một miếng mousse mời Thái hậu. Lý ma ma bên cạnh Thái hậu cũng theo lệ dùng kim bạc thử độc. Bấy giờ Độc Cô Viện Phượng mới nếm thử một miếng nhỏ rồi cau mày nói:

“Bánh này hơi ngọt và ngấy. Ai gia không thích ăn đồ ngọt, nhưng Chiêu Phi có lòng thể này, quả là hiền đức!” Độc Cô Viện Phượng ngoài cười nhưng trong không cười.

Mộ Chiêu Văn nghe vậy cũng chẳng thấy buồn bã, chỉ cười nhạt.

Thái hậu tới, Mộ Chiêu Văn bèn ngoan ngoãn đứng hầu một bên, bưng trà rót nước cho Thiên Chính Đế, ánh mắt hai người ngập tràn tình ý.

“Văn Nhi, nàng cứ ngồi xuống đi, chuyện này để hạ nhân làm được rồi!” Thiên Chính Đế ra chiều sẵn sóc, nói.

Mắt Độc Cô Viện Phượng như sắp tóe lửa. Đồng Hề thấy chuyển này thu hoạch không ít. Cả hậu cung này, người có thể chèn ép nàng chỉ có Độc Cô Viện Phượng, bởi vì ả ta là Thái hậu, lại còn có tư tình với Thiên Chính Đế, nhưng nay xem ra vị Thái hậu này đã có thể gọi là “người cũ” rồi.

“Hôm nay mẫu đơn nở thật đẹp, Quý phi, nghe nói trước khi xuất giá, người là kì tài hội họa, không biết hôm nay có nhã hứng vẽ một bức *Quốc sắc thiên hương* không? Trường Tín cung của ai gia đang thiếu một bức họa tô điểm đây.”

Đồng Hề nói mấy câu khiêm tốn một lúc mới đồng ý. Rõ ràng Độc Cô Viện Phượng đang ủng hộ nàng, không để Mộ Chiêu Văn quá nổi bật. Sư phụ của Đồng Hề là tông sư hội họa đương đại Thanh Hòa nên trình độ vẽ tranh chim và hoa của nàng được xếp vào hàng đầu của Cảnh Hiên hoàng triều.

“Hoàng thượng, nghe nói Chiêu Phi cũng là đại tài nữ trong hậu cung ta, chi bằng để Chiêu Phi và Quý phi mỗi người vẽ một bức để chúng ta thưởng lãm, ai thắng sẽ được Hoàng thượng ban thưởng, người thấy thế nào?” Độc Cô Viện Phượng cười yếu điệu.

“Nếu Thái hậu đã có hứng thì Văn Nhi hãy vẽ một bức đi!”

“Nhưng thần thiếp không giỏi vẽ tranh, cũng không dám so bì với Quý phi nương nương.” Mộ Chiêu Văn khó xử nói, nàng thật sự không am hiểu về quốc họa nên từ chối.

“Sao có thể như vậy được? Trước khi nhập cung, Chiêu Phi rất nổi danh ở quê nhà Vân Dương phủ mà!”

Mộ Chiêu Văn không thể từ chối thêm nữa, nàng ta cũng không biết rõ lắm về chủ nhân trước kia của thân xác này.

Cung nhân đã bắt đầu chuẩn bị họa cụ cho Đồng Hề.

“Nương nương, hôm nay người định vẽ tranh gì?” Huyền Huân bước lên hầu.

Đồng Hề quan sát kĩ khóm Diêu Hoàng phía trước, sai người chuẩn bị màu vẽ gồm son đỏ, xanh lá, vàng và trắng. Nàng phóng khoáng đưa bút trên giấy Thục Quyên, nét vẽ uyển chuyển tựa rồng bay, chẳng mấy chốc một bức *Quốc sắc thiên hương* lộng lẫy đã thành hình. Từ nhỏ nàng đã am hiểu hội họa, lại thông minh hơn người, do đó tốc độ vẽ tranh cũng nhanh hơn người khác mấy lần.

Thiên Chính Đế xem xong bèn khen ngợi:

“Diêu Hoàng dưới bàn tay của Quý phi thật tinh xảo, mỹ lệ!”

Đồng Hồ lùi sang một bên. Có ai không thích được khen, dường như hôm nay Thiên Chính Đế đang rất vui, tuy vậy nàng vẫn không dám nhìn người.

Mộ Chiêu Văn nghe vậy bèn đặt chiếc bút trên tay xuống bước lên tán thưởng:

“Thần thiệp tự nhận không bằng Quý phi, Hoàng thượng, thần thiệp có thể không vẽ nữa không?”

Mộ Chiêu Văn kéo tay áo Thiên Chính Đế làm nũng.

Bốn người cùng nhìn về phía bức tranh mới vẽ non nửa của Mộ Chiêu Văn, hình dáng mẫu đơn mới phác họa được chút ít.

“Xem ra Văn Nhi thực sự không tường hội họa, vậy để trẫm tới giúp nàng.”

Thật hiếm khi Thiên Chính Đế thoải mái thế này. Đồng Hồ tiến cung đã lâu nhưng chưa từng được thấy Thiên Chính Đế vẽ tranh, trong bụng rất tò mò, còn Độc Cô Viện Phượng lại oán thầm.

Thiên Chính Đế không dùng nhiều màu sắc sặc sỡ như Đồng Hồ mà vẽ nên một bức *Mẫu đơn đua sắc* bằng phương pháp thủy mặc trên chính những nét vẽ còn dang dở của Mộ Chiêu Văn. Dưới ngòi bút của người, vẻ trang nhã, quý phái của mẫu đơn bỗng có nét mạnh mẽ, khẳng khái. Đóa Diêu Hoàng ở chính giữa mang trong mình khí phách đế vương. Luận về kỹ thuật, Đồng Hồ tự thấy mình hơn Thiên Chính Đế, nhưng nếu luận về ý nghĩa và khí chất thì còn kém rất xa. Nàng không kìm được lén nhìn Thiên Chính Đế đang đóng dấu lên bức tranh. Một vị quân chủ khôi ngô và anh minh thế này, phải chăng chính là đấng phu quân trong mộng của nữ tử toàn thiên hạ? Đồng Hồ tự hỏi với vẻ không chắc chắn.

Đến trưa, Thiên Chính Đế truyền dùng bữa ở Tri Ngự đình, lúc này Đồng Hồ mới sức nhớ ngoài các bữa gia yến long trọng, hình như nàng chưa ăn cùng người bao giờ.

Đồng Hề quan sát cẩn thận, nhận ra Mộ Chiêu Văn quả là một đối thủ khó chơi. Nàng ta không hề thị sủng sinh kiều mà ngược lại, làm gì cũng rất có chừng mực. Vừa nãy, nàng và Thái hậu khiến nàng ta mất mặt đến thế mà nàng ta vẫn rất cung kính, không hề có vẻ nóng giận.

Mộ Chiêu Văn bưng bình rượu đứng bên cạnh Thái hậu, định rót rượu, gấp thức ăn cho ba người còn lại.

“Chiêu Văn, nàng cũng ngồi xuống đi! Hôm nay chỉ là bữa cơm gia đình, nàng không cần câu nệ lễ nghi thế đâu!” Thiên Chính Đế Hoàng Phủ Diễm cất lời.

Thế nhưng Mộ Chiêu Văn vẫn không dám ngồi, lén liếc Thái hậu và Đồng Hề rồi lại cup mắt xuống.

Đồng Hề để ý thấy động tác nhỏ này của nàng ta, lại nhìn thấy vẻ không vui trên gương mặt Thiên Chính Đế, lòng nàng bỗng thắt lại. Xem ra vị Chiêu Phi này cũng không vâng phạm phong khinh như vẻ bề ngoài. Lúc này, không tạ ơn Hoàng đế mà lại lặng im liếc nhìn Thái hậu và Quý phi, há chẳng phải đang nói hai vị này mà không lên tiếng thì lời Hoàng thượng cũng không có tác dụng gì ư? Đồng Hề đã quen làm kẻ câm trước mặt Thiên Chính Đế nên chỉ cúi đầu uống trà, ra chiều không nghe thấy.

“Hoàng thượng, hậu cung có nhiều phi tần đến vậy nhưng ai gia thấy Chiêu Phi là người hiểu lễ nghĩa nhất. Chiêu Phi à, nếu Hoàng thượng đã có lời thì người hãy ngồi xuống đi, kéo người ta lại nói mẹ chồng ta đây không ra gì, mà Hoàng thượng cũng oán trách ta nữa.”

Tất nhiên Độc Cô Viện Phượng cũng nhìn thấy động tác của Mộ Chiêu Văn, nhưng những lời cạy già lên mặt này khi được một thiếu phụ trẻ trung như Độc Cô Viện Phượng nói ra lại đượm vẻ yêu kiều, nũng nịu.

Khi dùng bữa, Thiên Chính Đế sai người đặt thức ăn lên chiếc bàn vuông, người ngồi ở vị trí thượng vị, Thái hậu ngồi phía đối diện, còn Đồng Hề

ngồi phía tay phải. Nàng vốn nghĩ, Hoàng thượng sắp đặt chiếc bàn vuông này là để khiến mọi người ngồi ở đây giống như một gia đình nhỏ hòa thuận, nào ngờ nó còn có một công dụng khác.

Nàng đang cúi đầu uống nước, bỗng thấy một đôi chân đặt lên chân mình, ngón chân còn khế cọ vào bắp chân nàng một cách vô cùng ám muội. Mặt Đồng Hề đỏ bừng. Nàng hoảng hồn ngẩng đầu thì thấy Thiên Chính Đế đang bình thản nhìn Độc Cô Viện Phượng, khóe miệng khế cong lên.

Quả nhiên Thiên Chính Đế muốn quyến rũ Độc Cô Viện Phượng, nào ngờ lại vấp nhằm sang chân nàng. Đồng Hề cảm thấy mặt mình bỏng rát. Hai người này rõ ràng đang vi phạm luân thường đạo đức, lại còn dám quyến rũ nhau ngay trước mặt nàng và Chiêu Phi. Nàng thực sự không hiểu nổi Thiên Chính Đế. Nhìn bề ngoài, người có vẻ tuấn tú, quân tử, thế mà lại là loại người như vậy!

Đồng Hề cẩn thận rút chân lại, áp sát vào chân ghế, nào ngờ đôi chân kia nhất quyết không chịu buông, vết hằn trên bắp chân nàng ngày càng rõ ràng.

Đồng Hề đành giả vờ bất cẩn làm rơi miếng đặt đĩa bằng ngọc xuống đất. Nàng khẽ than rồi cúi xuống nhặt lên. Vốn dĩ chuyện này một quý phi như nàng không cần động tay, chỉ có điều nàng muốn nhân cơ hội nhìn tình hình dưới bàn, sau đó nhanh chóng thu chân mình lại rồi đẩy chân Thiên Chính Đế về phía chân Độc Cô Viện Phượng. Mọi chuyện cuối cùng cũng đầu vào đấy.

Nàng thở phào, đưa mắt nhìn người trên bàn, nụ cười nhẹ trên môi Thiên Chính Đế đã hoàn toàn biến mất. Thiên Chính Đế tiếp lời Độc Cô Viện Phượng lúc nãy:

““Mẹ chồng” đã có lời, Chiêu Văn, nàng còn không mau ngồi xuống?”

Tất nhiên Mộ Chiêu Văn ngoan ngoãn vâng lời.

“Chén đầu chúc Cảnh Hiên hoàng triều ta ngày càng cường thịnh, nhân dân ngày càng ấm no!” Độc Cô Viện Phượng bưng chén rượu lên, gương mặt ửng hồng, khóe miệng mỉm cười.

Hoàng Phủ Diễn uống cạn một hơi rồi đưa tay trái phủ lên chén rượu của Mộ Chiêu Văn.

“Chiêu Văn, trước giờ nàng không uống được rượu, trầm thay nàng uống chén này.”

Không đợi Mộ Chiêu Văn đáp lời, Thiên Chính Đế đã uống cạn.

Nụ cười trên môi Độc Cô Viện Phượng có phần gượng gạo. Mộ Chiêu Văn thì cúi đầu e thẹn, dùng khăn lụa che miệng nhưng vẫn không giấu được nụ cười.

Suốt bữa trưa, Đồng Hề cảm thấy khổ sở vô cùng, nhưng nàng cũng hiểu ra vì sao Độc Cô Viện Phượng lại dè chừng Mộ Chiêu Văn như thế. Quả thực, nàng ta là phi tử đầu tiên được Thiên Chính Đế quan tâm, săn sóc đến vậy. Đây là lần đầu tiên nàng được chứng kiến vẻ dịu dàng của Thiên Chính Đế. Trước kia, nếu người không lạnh lùng, xa cách như thánh thần thì cũng hung ác như quỷ thần vào ban đêm. Nàng có phần thắc mắc, phải chăng vì sự dịu dàng này mà Mộ Chiêu Văn và những người khác trong cung mới có thể chịu đựng được cảm giác đau đớn mỗi khi đêm đến?

Nghĩ tới đây, nàng cũng hơi lo sợ. Nàng có thể trở thành quý phi, thứ nhất là nhờ thế lực của gia tộc, thứ hai là trước kia không có đối thủ nào của nàng thông minh và được Thiên Chính Đế ưu ái như Mộ Chiêu Văn. Hiện giờ hậu cung vô hậu, triều đình đang tranh cãi không ngừng, các triều thần luôn thúc giục Thiên Chính Đế lập hậu nhưng người vẫn không có động thái gì. Ba năm trước, Thiên Chính Đế không lập hậu, Đồng Hề cảm thấy vô cùng may mắn, bởi vì nàng vẫn còn thời gian. Đến nay, khi nàng trở về, vị trí hoàng hậu vẫn quấy nhiễu nàng như có ma lực, nàng muốn sở hữu

vinh hoa phú quý tột đỉnh đó. Thế nhưng, không có con chính là lưỡi dao lơ lửng trên đầu nàng.

Mười lăm tháng Tư.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã tới Mười lăm tháng Tư, Đồng Hề dùng bữa xong bèn dẫn Huyền Huân tới Trường Tín cung của Thái hậu, để Tề Vân cô cô ở lại Đồng Huy cung.

Trường Tín cung.

“Thần thiếp thỉnh an Thái hậu!”

“Sao Quý phi lại đến đây?”

“Nhà mẹ thần thiếp vừa gửi cho ít dâu chốn dân gian, hương vị vô cùng thơm ngon, tuy chỉ là vật tầm thường, dân dã nhưng trong cung hiếm khi có được, vì lẽ đó thần thiếp mới đặc biệt đem biếu Thái hậu nương nương.” Đồng Hề ngọt ngào nói, nàng cần xác lập mối quan hệ đồng minh hữu nghị với Thái hậu.

Độc Cô Viện Phượng thử một quả.

“Đúng là rất ngọt, không ngờ thứ quả tầm thường ở dân gian này lại tươi ngon hơn cả đồ trong cung.”

“Hôm nay, thần thiếp tới đây cũng là để tạ ơn ngày đó Thái hậu đã đề bạt.” Đồng Hề mỉm cười.

Nghe thấy thế, Độc Cô Viện Phượng liền biết Đồng Hề đồng ý về cùng một phe với ả để đối phó với Mộ Chiêu Văn, bởi vậy ả cũng mỉm cười.

“Trời hẵng còn sớm, không biết Thái hậu có nhã hứng chơi cờ với thần thiếp chăng?”

Độc Cô Viện Phượng không lường được ý đồ của Đồng Hề, chỉ nghĩ nàng biết điều phục thù mình.

Cầm Tú và các cung nữ khác bưng bàn cờ, hộp cờ và các vật dụng khác lên. Đồng Hề tỉ mỉ quan sát chiếc hộp phủ điêu khắc hình tròn được làm bằng trúc kia, tuy không quá quý giá nhưng lại được chạm khắc vô cùng tinh xảo. Phía trước là ráng mây thất tinh nhiều màu sắc, phía sau là cảnh đẹp trong cung - Đình Hạc lâu. Xem ra món đồ này được thợ thủ công trong cung đặc biệt chế tác, vừa vô cùng trang nhã lại hợp với tính cách không thích xa hoa, lãng phí của Thiên Chính Đế.

Đồng Hề để Độc Cô Viện Phượng cầm quân đen đi trước. Trình độ của ả không bằng nàng, bởi vậy nàng không quá tập trung, đã thế tâm trí còn mãi nghĩ đến chuyện của Đồng Huy cung nên mới khiến Độc Cô Viện Phượng chiếm ưu thế.

Chỉ có điều ván này còn chưa chơi xong. Tề Vân cô cô đã phái người tới giục, nói rằng Hoàng thượng tới, mời nương nương hồi cung. Đồng Hề tất nhiên không dám chậm trễ, bèn sai người ghi lại thế cờ, đợi lần sau chơi tiếp với Thái hậu.

Thấy người tới là Thúc Bạch, nàng bèn biết trong cung có chuyện rồi.

Chương 6

Tồn thất ban đầu

“Sao thế?”

Đồng Hề bước lên Dịch Liễn, Thúc Bạch vội vàng theo sát bên cạnh.

“Hoàng thượng giá lâm ạ!”

Đây đúng là chuyện hệ trọng. Mỗi tháng Đồng Hề chỉ phải thị tẩm một ngày, nhưng nay Hoàng đế lại đến, nếu không phải lâm hạnh thì là gì được nữa?

“Khi Hoàng thượng tới, Tề Vân cô cô sai Tuệ Phi vào hầu trà nước. Chúng nô tì cũng không biết xảy ra chuyện gì mà chỉ một lát sau đã nghe thấy tiếng Hoàng thượng gọi vào.”

“Sau đó?”

Nàng không ngờ lại xảy ra chuyện này, nhưng Tề Vân cô cô không làm sai. Nếu trong cung của nàng có cung nữ được ân sủng thì đó cũng là phúc của nàng. Nếu như Tuệ Phi có thể sinh hoàng tử để nàng ôm về nuôi thì còn gì bằng. Con cái không nhất định phải tự do mình sinh ra.

“Sau đó, khi nô tì đi vào, chỉ thấy Hoàng thượng nói, một cung nữ nhỏ nhoi mà dám lấy tên “Huệ Phi”, thật to gan, đuổi tới Hoán y cục, đổi tên thành Tiệp Nô.”

Thúc Bạch không biết Hoàng thượng không có ý gì, nhưng Đồng Hề thì biết chắc chắn Tuệ Phi thất bại trong việc quyến rũ Hoàng thượng rồi. Vị vận tuế gia này khó hầu hạ vô cùng, nếu khiến người hài lòng thì có là con gái của đồ tể cũng không sao, bằng không, dù là con gái dòng dõi hiển hách cũng bị coi là thấy người sang bắt quàng làm họ.

Đồng Hề day trán. Nàng đúng là có mắt không trông, gửi gắm biết bao hi vọng vào Kim Tuệ Phi mà không biết là mình đang tự bê đá đập vào chân mình.

Vừa về đến Đồng Huy cung, Đồng Hề đã thấy Tề Vân cô cô quỳ dưới đất, Thiên Chính Đế lạnh lùng ngồi trên thượng tọa.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng!” Đồng Hề cúi đầu hành lễ.

“Cung nữ trong cung Quý phi ngày càng lảng lơ! Tề Vân cũng được xem là trưởng bối trong cung, rốt cuộc người dạy đám cung nữ kiểu gì vậy?” Giọng Thiên Chính Đế vẫn lạnh lùng như mọi khi.

“Tất cả là do thần thiếp dạy bảo không nghiêm, mong Hoàng thượng trách phạt!” Lúc này, Đồng Hề không dám xin cho Tề Vân cô cô, đành gánh lấy mọi tội danh.

Thiên Chính Đế không nói gì, đứng dậy đi vào trong nội thất.

“Hoàng thượng, hôm nay người... người đến có việc gì không?” Đồng Hề không muốn hỏi nhưng lại không thể không hỏi, nếu không sẽ là trái với lễ tắc.

“Sao, trăm không thể đến đây được ư?” Giọng Thiên Chính Đế càng lúc càng lạnh lùng.

Đồng Hề sợ hãi tiến lên nghênh giá. Suốt đêm nàng chỉ cảm thấy đau tới đứt ruột gan, khó khăn lắm người mới chịu dừng lại, gọi người vào hầu rồi đi về lúc nửa đêm.

Hôm sau, Tề Vân hỏi Đồng Hề có cần chuyển những cung nữ kia đi không.

“Nương nương, hình như Hoàng thượng không thích.”

Đồng Hề níu chặt cổ áo.

“Vớ vẩn, đàn ông có ai không háo sắc, chỉ trách Kim Tuệ Phi quá ngu dốt thôi!”

Đồng Hề tuyệt đối không nhận thua, nàng không tin mình không đấu lại Thiên Chính Đế. Chỉ có điều nay nàng đã trở thành phi tần thứ hai sau Mộ Chiêu Văn được lâm hạnh hai lần trong một tháng, đúng là xui xẻo! Nàng bóp đầu, sau này muốn nhờ Độc Cô Viện Phượng giúp đỡ hẳn khó lắm đây!

Nàng cũng không biết rốt cuộc Thiên Chính Đế có ý gì. Lẽ nào người nhận ra nàng và Thái hậu muốn hợp tác để đối phó với Chiêu Phi?

“Có phải thời gian thủ tang của đại tỷ ta sắp kết thúc không?”

Đồng Hề đột nhiên hỏi chuyện này khiến hai nha hoàn tới từ Lệnh Hồ phủ là Huyền Huân và Thúc Bạch thắc mắc.

“Bẩm nương nương, đúng vậy ạ, sáng sớm nay đại tiểu thư đã đưa thẻ bài tới xin tham kiến nương nương. Lão gia muốn nhờ nương nương tìm mối hôn sự mới cho đại tiểu thư.”

Đại tiểu thư Lệnh Hồ Quán Đào là thứ xuất^(*), quan hệ với Đồng Hề không quá thân thiết, Huyền Huân và Thúc Bạch không hiểu tại sao nương nương lại đột nhiên quan tâm tới người này.

() Con vợ lẽ, khác với đích xuất là con của vợ cả.*

“Huyền Huân, người mau gửi thư nhờ ca ca ta tìm một ma ma am hiểu việc phòng the cùng tiến cung với đại tỷ.”

Lúc này, ba người Tề Vân, Huyền Huân và Thúc Bạch mới hiểu được ý định của Đồng Hề. Xem ra nàng muốn kiên trì đến cùng.

Mấy hôm sau, Lệnh Hồ Quán Đào vào cung, mang theo người mà Đồng Hề muốn tìm. Vì là nữ quyến nên Đồng Hề tiếp kiến nàng ta ngay trong Đồng

Huy cung.

Lệnh Hồ Quân Đào nhìn nữ tử đang ngồi trên cao kia, tóc búi kiểu Vọng Tiên, khoác trên mình váy áo lộng lẫy, sang quý, sáng lấp lánh như ánh trăng, bất giác thấy mặt cảm.

“Mấy năm nay đại tỷ phải chịu thiệt thòi rồi!”

Lệnh Hồ Quân Đào được gả cho con trai của Tư Không Tướng quân - Tư Không Phổ, nhưng chưa được một năm đã phải thủ tang, đến giờ mới tròn ba năm. Vốn là người mau nước mắt, vừa nghe đến chuyện đó, nàng ta lập tức nước mắt lưng tròng.

“Đại tỷ yên tâm! Lần này bản cung nhất định sẽ tìm cho tỷ một mối hôn sự tốt.”

Từ trước tới nay, con gái vốn là báu vật của gia tộc, huống chi con gái họ Lệnh Hồ không nhiều, tất nhiên Đồng Hề sẽ suy tính cẩn thận.

Nàng giữ Quân Đào lại ăn trưa, kể chút chuyện nhà rồi thưởng cho ít tơ lụa. Sau bữa trưa, nàng đi chợ mắt, sai Thúc Bạch dẫn Quân Đào tới Ngự hoa viên dạo chơi, vậy cũng xem như hết lòng rồi.

“Nương nương, người không hỏi chuyện vị ma ma kia sao?” Tề Vân đứng bên cạnh hỏi. Vị ma ma đó là người nhà mà anh trai nàng mời từ lâu xanh tới, rất giàu kinh nghiệm.

Đồng Hề đỏ mặt, một là nàng không thích thú gì chuyện đó, hai là cố kị thân phận của mình, đường đường một quý phi như nàng lại thỉnh giáo tiện dân tới từ lâu xanh, nếu bị người khác biết, e rằng vị trí này khó giữ.

“Không biết nương nương định tìm mối hôn sự thế nào cho Quân Đào tiểu thư?” Tề Vân thấy Đồng Hề không vui, bèn chuyển chủ đề.

Chuyện này cũng khiến Đồng Hề đau đầu. Tuy Quản Đào là tỷ tỷ của nàng nhưng dù sao nàng ta vừa là thứ xuất vừa là quả phụ, không thể xứng với thể tử thể gia vọng tộc, cùng lắm chỉ có thể gả cho con thứ không có chút quyền lực gì trong gia tộc. Điều này chưa chắc đã tốt.

“Để xem ý phụ thân thế nào đã.”

Đồng Hề nghĩ đoạn lại nói:

“Vị đại tỷ này của ta mỏng manh như tờ giấy, không thể tìm võ phu, mấy năm nay chắc đã chịu khổ không ít, nếu thực sự không còn cách nào thì chọn một sĩ tử xuất thân danh môn trong đám ngôn quan cũng được.”

Nàng hiểu rất rõ tầm quan trọng của ngôn quan.

“Quản Đào tiểu thư thật may mắn khi có muội muội như nương nương.”

Thế nhưng Tề Vân không thể hiểu được nguyên nhân sâu xa. Vì bản thân Đồng Hề đã phải chịu thống khổ nên nàng không muốn tỷ tỷ gặp cảnh ngộ tương tự. Nếu lấy phải một người đàn ông thô lỗ, chỉ e Quản Đào không chịu nổi.

Đồng Hề nói nhiều nên thấm mệt, nàng chớp mắt một lúc, nào ngờ lại bị Thúc Bạch cuống quýt gọi dậy.

“Nương nương, Quản Đào tiểu thư, Quản Đào tiểu thư...” Thúc Bạch nói không nên lời.

“Làm sao?” Đồng Hề ấn huyệt thái dương, cảm giác đau đớn khi được sủng hạnh mấy hôm trước tới giờ vẫn khiến nàng khó chịu.

“Quản Đào tiểu thư gặp Hoàng thượng ở Ngự hoa viên, được Hoàng thượng sủng hạnh rồi.”

Tách trà mà Tề Vân cô cô vừa đưa cho nàng lập tức đổ xuống quần nàng. Nàng vội vã đứng dậy.

“Các người chết hết rồi sao? Biết Hoàng thượng ở đó mà còn không đưa tử tử ta tránh đi?”

Đồng Hề thấy tim mình lạnh ngắt. Hoàng thượng lâm hạnh Quân Đào, khác nào nói cho mọi người trong gia tộc biết nỗi nhục nhã mà quý phi tôn quý như nàng đang phải chịu? Đó là chuyện nàng không muốn đối mặt. Ngoài sự tự tôn, dường như nàng chẳng còn gì khác. Nàng không muốn bị người khác thương hại. Là đích nữ của dòng họ Lệnh Hồ, tiến cung làm phi chính là số mệnh của nàng!

Khi trở về Đồng Huy cung, Quân Đào phải có người dìu đỡ, nhưng gương mặt ửng hồng của nàng ta còn đang nở nụ cười mãn nguyện. Thấy Đồng Hề, nàng ta hoảng sợ và vô cùng áy náy, vội giăng ra khỏi người bên cạnh và quỳ sụp xuống như một con thỏ.

“Quý phi nương nương, thiếp thân...”

Đồng Hề nhìn thế nào cũng không thấy vẻ kinh hoàng hay đau đớn trên gương mặt Quân Đào, ngược lại nàng ta còn có vẻ hết sức thoải mái.

“Tử tử, tử không sao chứ?” Đồng Hề cẩn thận hỏi.

“Thiếp thân không sao, nhưng nương nương, thiếp thân không hề cố ý. Thiếp thân không ngờ lại gặp Hoàng thượng, còn được người ưu ái.” Giọng Quân Đào ngập tràn xấu hổ và sợ hãi.

“Hoàng thượng có tốt với tử không?” Đồng Hề xác nhận lại một lần nữa.

“Hoàng thượng...” Mặt Quân Đào càng đỏ hơn. “Hoàng thượng rất tốt với thiếp thân.”

Quản Đào thủ tiết quá lâu, nay nắng hạn gặp mưa rào nên chắc có phần lú lẫn. Tuy không hiểu sự hưng phấn của nàng ta nhưng nàng cũng cảm thấy yên tâm.

“Chúc mừng tử tử!” Đồng Hề nói thật lòng. Nàng chưa từng để ý Hoàng thượng có bao nhiêu người phụ nữ, nay có thêm một người là tử tử mình, nàng cũng không thấy có gì không ổn. Dù sao hai chị em vẫn hơn là một người. Có điều thân phận Quản Đào khá đặc biệt, không thể vào cung, xem như Hoàng thượng “đổi món” vậy. Nhưng nếu tử tử nàng có thai, còn giao cho nàng nuôi dưỡng, há chẳng phải vẹn cả đôi đường ư?

Tâm trạng của Đồng Hề lập tức tốt hơn rất nhiều. Nàng giữ Quản Đào ở lại thêm vài ngày, nhưng sau đó, không biết là do nàng ta xui xẻo hay Hoàng thượng vốn dĩ không nhớ nổi nàng ta nên người không có động thái gì nữa.

Lúc Đồng Hề tới thỉnh an Thái hậu, Độc Cô Viện Phượng có phần châm chọc:

“Lẽ nào Lệnh Hồ Thượng thư muốn đưa cả hai cô con gái vào cung?”

Đồng Hề ung dung đặt quân cờ trắng vào bàn cờ, dù có giải thích cho Độc Cô Viện Phượng thì ả ta chưa chắc đã tin đó chỉ là tình cờ.

“Chỉ cần trái tim Hoàng thượng không thuộc về ai, mưa móc ban đều thì thêm nhiều tử muội khai chi tán diệp cho Hoàng thượng lẽ nào không phải là một chuyện tốt?”

“Người đúng là một vị hiền phi đấy nhỉ!”

Đồng Hề còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy một giọng nói trầm ấm đầy quyến rũ vang lên từ phía sau:

“Không ngờ Thái hậu và Quý phi lại có nhã hứng đến thế.”

Giọng nói này chẳng khác nào sấm chớp ùng ùng bên tai nàng, tay phải nàng run lên, quân cờ trắng khê lệch một nước.

“Hoàng thượng vạn phúc!” Đồng Hề lập tức đứng dậy, quỳ xuống.

Thiên Chính Đế bước tới trước bàn.

“Nước cờ này của Quý phi quả thật không ổn, quân trắng lâm nguy rồi!”

Người đưa tay đỡ Đồng Hề dậy, nàng lập tức sồn da gà nhưng vẫn cố nén nhin, không rút tay về.

Thiên Chính Đế thế chỗ của Đồng Hề, ngồi chơi cờ với Độc Cô Viện Phượng, còn Đồng Hề đứng bên cạnh quan sát. Sau mấy lần đấu trí, cuối cùng quân trắng cũng xoay chuyển được cục diện, thắng một cách đầy sức thuyết phục.

Thiên Chính Đế nở nụ cười hiểm thấy, ngẩng đầu, nheo mắt nhìn thẳng vào Đồng Hề. Chỉ cần chạm phải ánh mắt của Thiên Chính Đế, nàng lập tức trở nên hoảng loạn, bèn quay đầu nói với Cẩm Tú:

“Mau đổi tách trà ấm cho Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng hôm nay rảnh rồi tới chơi ư?” Độc Cô Viện Phượng đổi chủ đề.

“Chẳng phải mấy hôm trước Thái hậu bảo Trường Tín cung có mấy khóm Lam Điền Ngọc đang nở đó sao? Hôm nay trẫm rảnh nên qua xem.”

Độc Cô Viện Phượng mừng thầm, xem ra người cũng hiểu nỗi khổ trong lòng ả.

Đồng Hề thấy hai người như thế bèn tự giác cáo lui:

“Thần thiếp...”

“Quý phi không thích Lam Điền Ngọc trong cung Thái hậu sao?” Câu hỏi này của Thiên Chính Đế rất cao tay, nàng không thích Lam Điền Ngọc nói chung hay chỉ không thích Lan Điền Ngọc trong cung Thái hậu?

“Thần thiếp cũng đang muốn thưởng lãm Lam Điền Ngọc trong cung Thái hậu.” Đồng Hề gượng cười.

Ba người dời bước tới hậu viện của Trường Tín cung. Đồng Hề vừa nhìn liền biết mấy khóm Lam Điền Ngọc này mới được đánh tới đây không lâu, không biết có thể sống tới năm sau không.

Tiểu thái giám trông coi hoa viên đang chăm sóc cho mấy khóm hoa đó, thấy thánh giá liền quỳ xuống thỉnh an, khi ngẩng đầu lên bèn thấy Đồng Hề đứng bên cạnh Thiên Chính Đế. Hôm nay nàng mặc váy lụa mỏng màu trắng xanh, tay áo dài và làn váy tung bay đều theo đóa mẫu đơn Triệu Phấn lớn, ở giữa trán là đóa Triệu Phấn nhỏ xinh xắn làm bằng lụa được thả xuống từ miệng chim phượng trên kim bộ diêu^(*). Tiểu thái giám mới vào cung được mấy hôm, chưa từng diện kiến Đồng Hề nên đương nhiên không ngờ nhân gian lại có người đẹp như mẫu đơn tiên tử chuyển thế, bèn nhìn đến ngây người.

() Loại trâm cài có đính chuỗi ngọc của nữ tử cổ đại.*

Thiên Chính Đế gọi, cậu chàng vẫn không phản ứng.

Đồng Hề cũng nhận ra sự bất kính của tiểu thái giám, nhưng vì đang ở bên cạnh Thiên Chính Đế nên nàng không lên tiếng, chỉ nâng tay dùng cánh quạt che khuất nửa bên mặt.

Độc Cô Viện Phượng giả vờ ngây thơ mỉm cười.

“Xem ra Quý phi nhan sắc xuất trần, đến tiểu thái giám cũng nhìn tới sững sờ.”

Tiếp đó ả bèn mắng:

“Còn ngây ra đó làm gì?”

Tiểu thái giám hoảng hốt lui xuống, suýt nữa ngã nhào vì giẫm lên vạt áo.

Thiên Chính Đế còn chưa lên tiếng, Độc Cô Viện Phượng đã thêm một câu:

“Nghe nói hai người con gái của Lệnh Hồ Thượng thư đều vô cùng xinh đẹp, tỷ tỷ của Quý phi hẳn cũng là giai nhân tuyệt sắc?”

Đồng Hề nghĩ bụng, xem ra Độc Cô Viện Phượng không nín nhịn được nữa rồi. Trước nay ả ta không thích chia sẻ Hoàng thượng với nhiều người. Có điều cơn ghen thể hiện rõ ràng như vậy không ổn lắm!

Thiên Chính Đế thoáng dừng bước, đoán chừng không vui, tuy lúc này người đang đối mặt với Độc Cô Viện Phượng nên Đồng Hề không nhìn rõ nét mặt của người, nhưng thấy vẻ mặt Độc Cô Viện Phượng có phần ai oán nên nàng đoán vậy.

“Chị em Quý phi đúng là thân thiết! Tỷ tỷ người ở trong cung lâu thế rồi mà sao không đưa tới gặp ai gia?” ả nhiệt tình kéo tay Đồng Hề. “Thời gian thủ tang của tỷ tỷ người đã hết rồi đúng không? Một giai nhân như vậy mà từ giờ phải sống trong cảnh phòng không gối chiếu, quả thực rất đáng thương, chi bằng để Hoàng thượng tìm mối lương duyên cho nàng ta, cũng coi như là phần thưởng dành cho lão thần.”

Lúc này, ánh mắt Thiên Chính Đế chuyển từ Lam Điền Ngọc qua hai người họ.

“Thái hậu nói phải, Quý phi đã chấm ai chưa?”

Đồng Hề thầm mắng Độc Cô Viện Phượng cố ý gây chia rẽ. Lúc này mà truyền ra tin ban hôn, Quân Đào há lại không hoài nghi nàng cố ý đẩy nàng

ta đi? Nếu Hoàng thượng thật sự có gì đó với nàng ta, nàng ta thôi tí gió bên tai người, liệu nàng còn được yên ổn không?

“Chuyện hôn nhân do cha mẹ làm chủ, phận làm em như thần thiếp nào dám có ý kiến.”

Nàng bỗng cảm thấy Thiên Chính Đế thật khó hiểu, mới mấy hôm trước còn sủng hạnh người ta mà hôm nay đã có thể vui vẻ chọn chồng cho người ta rồi.

Khi Đồng Hề trở về từ Trường Tín cung, Quản Đào nghe thị nữ nói hôm nay nàng gặp Hoàng thượng, bèn vội vàng tới tìm nàng.

“Muội muội, hôm nay Hoàng thượng có...”

Về muốn nói lại thôi ấy của Quản Đào khiến Đồng Hề kinh ngạc. Vị tỷ tỷ này dù là thứ xuất nhưng trước kia luôn tự cho rằng mình có thân phận trưởng nữ cao quý, luôn ra vẻ thanh khiết cao ngạo, nay lại vì Thiên Chính Đế mà vội vã thế nào, thật khiến người khác phải giật mình.

Đồng Hề cười tủm tỉm, bước tới.

“Hoàng thượng bận rộn quốc sự, bản cung cũng chỉ thỉnh an được thôi, tỷ tỷ nhớ Hoàng thượng sao?”

Đồng Hề diễn vai muội muội rất có chừng mực, mấy ngày nay luôn giữ vẻ tỷ muội hòa thuận với Quản Đào.

Quản Đào đỏ mặt, khẽ nói:

“Muội không nhớ người ư?”

Đồng Hề tỏ vẻ yêu kiều, lãng sang chuyện khác:

“Tỷ tỷ!”

Rồi nàng chột giậm chân, truy hỏi:

“Ngày hôm đó, tỷ tỷ giành được thánh tâm bằng cách nào?”

Đây mới là chuyện nàng muốn biết. Tại sao bây giờ Thiên Chính Đế không hề để tâm đến Quán Đào?

Quán Đào nghĩ lại.

“Hôm đó, ta đang đi dạo trong Ngự Hoa viên, bỗng thấy màu vàng óng từ đằng xa, vốn định tránh đi, nào ngờ Hoàng thượng lại đi thẳng tới, có lẽ người nhận ra Thúc Bạch nên tới hỏi thăm người trong cung của Quý phi. Thúc Bạch chỉ nói đưa ta đi dạo Ngự hoa viên. Hoàng thượng bèn ra lệnh cho ta ngẩng đầu lên...”

Lúc này, Quán Đào có phần kích động. Đồng Hề cũng thông cảm. Thiên Chính Đế quả thực rất tuần tú, khi nàng mới vào cung cũng có chút tình nhi nữ, chỉ có điều giờ chẳng thể khơi gợi cảm xúc ấy nữa rồi.

“Người hỏi, nếu là người nhà của Quý phi, sao người chưa từng thấy, ta bèn trả lời rằng mình vừa thủ tang xong. Sau đó, Hoàng thượng dắt ta đi dạo Ngự Hoa viên một lúc rồi hỏi chút chuyện nhà. Muội muội, không ngờ rằng Hoàng thượng lại là người dễ gần đến vậy. Sau đó... chuyện sau đó muội cũng biết rồi.”

Quán Đào ngượng ngùng đưa tay che mặt.

Ngoài cụm từ “dễ gần” mà Quán Đào dùng để miêu tả Thiên Chính Đế, Đồng Hề thực sự không thấy có chỗ nào không ổn. Chỉ có điều trí nhớ của Thiên Chính Đế trước nay rất đáng nể, chỉ cần gặp một lần đã nhớ được tên, tại sao hôm nay lại chẳng hề nhắc tới Quán Đào?

Đồng Hề chẳng buồn đoán nữa, chỉ sai người hầu hạ Quán Đào chu đáo, bảo nàng ta qua Đoan Ngọ hẵng về nhà.

Chương 7

Thược dược yêu mị

Tết Đoan Ngọ là một trong những ngày lễ lớn của Cảnh Hiên hoàng triều, trong ngoài cung đều bận tối tăm mặt mũi. Đồng Hề cũng vô cùng bận bịu. Đồ cống tiến của các châu phủ tràn vào cung như thác lũ, sau khi được Hoàng đế xem qua sẽ tới tay nàng, thứ nên sung kho thì cho vào kho, thứ nên thưởng cho các phi tần thì phải đem thưởng. Đã vậy, còn phải chọn trước vài món Thái hậu thích, lập danh sách đưa tới Trường Tín cung, đó chính là ân điển của Hoàng thượng, còn nàng phải tự chuẩn bị đồ thưởng cho các cung.

Kể từ mùng Một tháng Năm, trong cung sẽ có thuyền rồng, mỗi ngày đều có tiết mục du ngoạn bằng thuyền rồng ở hồ Thái Dịch. Tới mùng Năm tháng Năm, mỗi vương phủ sẽ phát đội thuyền rồng của mình tới hồ Thái Dịch tham gia hội đua thuyền, Hoàng đế sẽ đích thân tới xem.

Thượng nghị cục trình thư mời nháp cho nàng xem.

“Ồ, có cả đội thuyền nữ cơ à?”

Thượng nghị của Thượng nghị cục đáp:

“Đây là đội của Tấn Vương phủ, Tấn vương xưa nay vốn không khỏe, bởi vậy Tấn Vương phi mới lập một đội thuyền nữ tới tham gia.”

Thượng nghị không rõ ý của Quý phi, nhưng nay mọi quyền hành trong phủ Tấn Vương đều nằm trong tay Tấn Vương phi, bà không dám đắc tội nên mạo hiểm trình lên.

Đồng Hề nhất thời dẫn đo. Đội thuyền nữ không phải là chưa từng xuất hiện trong các cuộc đua thuyền dân gian ở Cảnh Hiên hoàng triều, nhưng

đây là lần đầu tiên họ xuất hiện trong cuộc thi hoàng thất. Chỉ có điều nàng vẫn còn trẻ, rất thích những điều mới lạ, vị Tấn Vương phi này nàng cũng chưa gặp bao giờ.

“Bản cung sẽ bẩm báo Hoàng thượng rồi quyết định sau.”

Tiếp đó, Thượng thực cục trình thực đơn cho bữa tiệc Đoan Ngọ sắp tới, hình dáng bánh chưng năm nay thế nào, nhân bánh cần thứ gì đều phải đợi Hoàng đế quyết định. Sau khi người quyết định xong, sẽ có một lượng lớn đầu bếp được gọi vào cung để làm bánh suốt đêm cho kịp yến hội.

Đồng Hồ day trán, những chuyện này không thể đợi đến mùng Một tháng Năm mới xin Hoàng thượng quyết định một thể, mà điều nàng sợ nhất chính là đi gặp Thiên Chính Đế.

Do dự hồi lâu, dưới sự thúc giục của Tề Vân cô cô, nàng mới tới Hàm Nguyên điện khấu kiến người. Sau khi bãi triều, phần lớn thời gian người đều ở đây xử lý chính sự.

Đồng Hồ cúi đầu, đứng ngoài điện một lúc, Giang Đắc Khải mới đi ra.

“Nương nương, Hoàng thượng mời nương nương tới Lâm Uyên đình đợi một lát!”

Đồng Hồ thở phào vì Thiên Chính Đế tới muộn. Muộn được chút nào hay chút đó!

Lâm Uyên đình nằm ngay bên hồ Hàm Quang - một hồ nhỏ ở bên trái Hàm Nguyên điện. Cảnh quan ở đây đẹp vô cùng, khiến nàng đỡ căng thẳng hơn một chút.

“Quý phi tìm trẫm có chuyện gì?”

Giọng Thiên Chính Đế vọng tới từ phía sau, Đồng Hề vội vàng khụy gối, cúi đầu thỉnh an. Một đôi giày quý bằng gấm Cung Cấm thêu mây màu xanh ngọc xuất hiện trước mắt nàng.

“Hoàng thượng vạn phúc! Thần thiếp tới xin ý chỉ của Hoàng thượng về hội đua thuyền rồng và dạ yến vào tết Đoan Ngọ.” Đồng Hề phải hết sức kìm nén mới che giấu sự run rẩy trong giọng nói.

“Ừm!” Tất nhiên Thiên Chính Đế cũng biết rằng thực đơn dạ yến Đoan Ngọ mỗi năm đều phải được Hoàng đế xem qua. “Hội đua thuyền có chuyện gì?”

“Năm nay Tấn Vương phi lập một đội thuyền nữ xin tham gia, xin Hoàng thượng định đoạt!”

Đồng Hề lén nhìn Thiên Chính Đế, thấy gương mặt người đầy vẻ thích thú.

“Đội thuyền nữ ư, Quý phi thấy thế nào?”

Phong tục của Cảnh Hiên hoàng triều vốn rất cởi mở, không quá gò bó nữ tử, nhưng việc làm của Tấn Vương phi vẫn được cho là hiếm có.

“Có lẽ Chiêu Phi cũng cảm thấy hứng thú.”

Đồng Hề vui như mở cờ trong bụng, xem ra Thiên Chính Đế không phản đối.

“Thần thiếp cho rằng, hội đua thuyền rồng vốn được tổ chức để cầu phúc, nay Tấn Vương phi tự mình tham gia, âu cũng có lòng.”

Thiên Chính Đế gật đầu.

“Vậy chuẩn y!”

Đồng Hề lại hỏi hình dáng của bánh chưng trong dạ yến Đoan Ngọ, Thiên Chính Đế chọn hình tháp, về phần nhân bánh thì người lại do dự. Trong danh sách Đồng Hề trình lên có hai loại ngọt và mặn. Loại ngọt có hạt sen, bột đậu, hạt dẻ và mít táo; loại mặn có thịt muối, gà nướng, lòng đỏ trứng gà, còi sò, nấm hương, đậu xanh và xá xíu.

“Chiêu Phi thích đồ ngọt, chọn hạt sen đi! Thái hậu thích nhân nấm hương.” Thiên Chính Đế từ từ chọn mấy loại.

“Quý phi thích vị gì?” Thiên Chính Đế bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi.

Hôm nay Đồng Hề mặc bộ cung trang nhiều lớp màu xanh nhạt, lớp vải trước ngực màu trắng như tuyết thêu hoa cúc màu vàng sẫm. Vì là đầu hè nên nàng ăn mặc nhẹ nhàng hơn hẳn, khiến vóc dáng xinh đẹp càng trở nên tuyệt mỹ. Ở giữa trán còn được tô điểm bằng món đồ trang sức hình mẫu đơn Kim Địa, khiến hình ảnh của nàng trong mắt Thiên Chính Đế quả là hoa nhường nguyệt thẹn.

Đồng Hề cúi đầu đáp:

“Vị nào thần thiếp cũng thích.”

Bình thường người trong cung không dễ dàng để lộ sở thích của mình, Đồng Hề và Thiên Chính Đế cũng vậy, đó đã là thói quen rồi. Thế nhưng khi nghe Hoàng thượng hỏi vậy, nàng bỗng cảm thấy trong lòng ấm áp, có lẽ vị trí của nàng vẫn khá vững.

“Lui xuống hết đi!” Dù đã vào đầu hạ nhưng giọng Thiên Chính Đế vẫn lạnh như băng.

Tim Đồng Hề thất lại, nàng đành để Huyền Huân và Thúc Bạch lui xuống. Cả ngôi đình giờ chỉ còn lại mỗi nàng và Thiên Chính Đế. Khi nhớ lại kí ức không hay, nàng bỗng căng thẳng.

“Năm nay thược dược nở sớm quá!”

Nàng đành thất lễ, quay lưng lại với Thiên Chính Đế, đi ra khỏi Lâm Uyển đình, giả vờ rằng mình vô cùng yêu thích đoá thược dược trắng nở rất sớm kia.

Nghe thấy tiếng bước chân của Thiên Chính Đế ngày càng gần, Đồng Hề tưởng như mình sắp nghẹt thở.

“Trẫm cứ tưởng Quý phi xưa nay chỉ yêu mẫu đơn, không ngờ cũng thích cả thược dược. Người xưa ví mẫu đơn là hoa vương, thược dược là hoa tướng, không biết Quý phi có thể làm một bài thơ về thược dược không?”

Thiên Chính Đế đưa ngón tay miết cánh hoa thược dược trắng.

Đồng Hề không biết tại sao mình lại đỏ mặt. Nàng vội vàng lấy lại bình tĩnh, nhớ tới những đoá mẫu đơn đã sớm tàn, lại nhìn đoá thược dược trước mắt, bỗng có cảm hứng làm thơ.

“Rồi tới đình trúc ngắm

Ngõ lạc lên thiên đường

Lá đã ngả xanh đậm

Hoa mới nhú nụ hồng

Hương lan tỏa khắp chốn

Đào hoa thẹn không bằng

Mỗi khi mùa hạ đến

Phổ phường ngát hương thơm.”()*

(*) Bài thơ *Thước dượt* của tác giả Phan Hàm.

Thiên Chính Đế cau mày:

“Không ổn!”

Đồng Hề sừng sốt ngược mắt lên. Bài thơ này hơi buồn, phải chăng Hoàng thượng cho rằng đó là điềm không lành? Nàng thấp thỏm chờ đợi.

“Trẫm cảm thấy nên đổi thành: “*Vội tới đình trúc ngắm*” sẽ hợp hơn.”

Đồng Hề thắc mắc không biết mình có nghe lầm không. Thiên Chính Đế đang đùa với nàng đó ư? Nàng quả quyết rằng Thiên Chính Đế lạnh lùng sẽ không làm vậy. Nàng bỗng bối rối không biết làm sao, hai gò má lại bắt đầu ửng hồng.

“Hôm qua Chiêu Phi cũng làm một bài thơ về thước dượt:

Xuân sang ưu ái tặng thước dượt

Tội chi đổ kị mẫu đơn kia

Vụ mùa lúa mạch gặt được mấy

Cốc Vũ se lạnh có đáng chi

Bao lần gió nổi vì đổ kị

Sương kia cũng muốn cánh hoa tàn

Chỉ có phù dung xứng bầu bạn

Cách đôi dòng nước mãi ngắm nhìn.”()*

(*) Bài thơ *Thước dượt* của Vương Trinh Bạch.

Trầm cảm thấy hai câu “Bao lần gió nổi vì đổ kị, Sương kia cũng muốn cánh hoa tàn” điệu hơn “Hương lan tỏa khắp chốn, Đào hoa thẹn không bằng” nhiều, Quý phi nghĩ sao?”

Đồng Hề không hiểu tại sao lúc này Thiên Chính Đế lại nhắc tới Chiêu Phi, đã vậy hôm nay còn nhắc tới mấy lần, lẽ nào người không sợ nàng nổi cơn ghen đi hãm hại sủng phi của người?

“Dùng gió và sương để tôn lên vẻ đẹp của thược dược, quả là hiếm thấy, Chiêu Phi thật tài hoa!”

Đồng Hề nhớ tới bài thơ tả mẫu đơn của Chiêu Phi mấy hôm trước, bụng thấy buồn cười, nhưng vì đang ở ngay trước mặt Thiên Chính Đế nên không tiện nói gì. Nàng thật lòng chưa từng đổ kị với nàng ta.

“Thế nhưng bài thơ Chiêu Phi làm mấy hôm trước tả thược dược quá yêu mị, nay xem ra thơ của Quý phi chân thực hơn. Dùng hai câu “Hương lan tỏa khắp chốn, Đào hoa thẹn không bằng” này để tả mẫu đơn trên người nàng lại càng điệu hơn nữa.” Thiên Chính Đế nói, nhìn chăm chú đóa mẫu đơn ở giữa trán Đồng Hề.

Đồng Hề tròn mắt, Hoàng thượng đang ve vãn nàng đó sao? Nàng chưa từng nghĩ rằng những ngôn từ như thế lại có thể thốt ra từ miệng Thiên Chính Đế, đã vậy gương mặt người vẫn tỏ vẻ rất chính trực, như đang nói chuyện hiển nhiên vậy. Nhưng cái khó là nàng không bao giờ biết được người đang nghiêm túc hay đang nói đùa.

Nàng lùi lại nửa bước, cúi đầu, đang là ban ngày ban mặt, lại ở bên ngoài, đâu phải là đang ở trong thư phòng của người...

Lúc vai nàng bị ghì xuống, nàng liền biết mình đã đoán đúng.

“Hoàng thượng, chuyện... chuyện này vi phạm gia huấn của tổ tiên, huống chi... huống chi...”

Đồng Hề đã lùi tới bên bụi hoa, không thể lùi hơn được nữa.

Nàng chỉ nghe thấy tiếng vải bị xé toạc, hơi lạnh bao quanh lồng ngực, đầu cho lẽ giáo dục nàng rằng lúc này phải xẵng giọng trách mắng và khuyên nhủ Hoàng đế, nhưng nàng không có cái gan đó. Người này cho nàng cái ăn, cái mặc, cho nàng vinh hoa phú quý. Nàng là người có tham vọng, không phải kẻ vô dục vô cầu.

Đồng Hề đỏ mặt, cắn môi, không muốn để người khác nghe thấy. Nếu để người khác bắt gặp, nàng sẽ nhục nhã tới nỗi không còn mặt mũi để sống tiếp. Nàng hận Thiên Chính Đế, người chưa từng xem nàng như một phi tử, chưa từng dành cho nàng sự tôn trọng mà nàng đáng được hưởng. Nàng phải cố gắng lắm mới có thể ngăn những dòng nước mắt đau đớn và tủi nhục tuôn trào.

Cuối cùng, khi cảm nhận được Thiên Chính Đế sắp kết thúc, nàng mới thấy thoải mái hơn, rồi cứ thế lịm đi.

Nàng không rõ Thiên Chính Đế đi từ lúc nào, chỉ biết rằng khi đầu óc nàng tỉnh táo lại là lúc Huyền Huân và Thúc Bạch hoảng sợ gọi “Nương nương”. Đồng Hề ngồi bật dậy, nhìn hai thị nữ đã theo nàng nhiều năm.

“Quên chuyện hai người thấy ngày hôm nay đi! Nếu để lộ ra ngoài, đừng mong sống nữa!” Đồng Hề nổi giận đe dọa. Nàng hận tất cả, nàng không thể chịu đựng nổi nếu người khác biết chuyện.

“Nương nương!” Trong đôi mắt của Huyền Huân và Thúc Bạch chỉ có những giọt nước mắt đau xót.

Thúc Bạch mặc cho Đồng Hề bộ váy áo đã chuẩn bị từ trước rồi dìu nàng vào trong đình, Huyền Huân và Thúc Bạch liếc nhìn nhau, xem ra Quý phi nương nương đã có dự cảm từ trước nên mới bảo hai người mang theo một bộ y phục nữa.

Đồng Hề trở lại Đồng Huy cung trong trạng thái mệt mỏi và vô cùng đau đớn. Nàng đuối hết cung nhân, chỉ tắm một mình trong bể nước nóng bỏng rửa sạch nỗi ô nhục. Nàng chấp nhận mọi thứ, tất cả là vì hương tiêu chỉ có ở riêng Đồng Huy cung này, vì vô số hoa phục mỹ thực, vì những bộ trang sức lấp lánh đầy mê hoặc và vì cảm giác ưu việt hơn những nữ tử khác.

Nàng không oán hận.

Sau khi tắm xong, nàng tựa nghiêng trên giường.

“Hôm nay muội muội có gặp Hoàng thượng không?” Quán Đào không nhẫn nhịn nổi mà xông vào.

Đồng Hề nhú mày, không ngờ Quán Đào trông có vẻ thanh tao, cao ngạo không gì sánh bằng kia khi gặp Thiên Chính Đế lại sốt ruột tới vậy.

“Có!”

“Vậy...”

Cái vẻ muốn nói lại thôi của Quán Đào khiến Đồng Hề thấy bức bối.

“Sắp đến lễ Đoan Ngọ, Hoàng thượng vô cùng bận rộn, tỷ tỷ đừng nóng vội, mong Một hắng tháng Hoàng thượng tất sẽ đến cung của ta, khi đó ta nhất định sẽ thu xếp cho tỷ tỷ.”

Dù không bằng lòng nhưng Quán Đào cũng chẳng còn cách nào khác. Nàng ta không tin Thiên Chính Đế có thể quên nàng ta. Cung nữ của Thái hậu nói Quý phi có ý muốn Hoàng thượng chỉ hôn cho nàng ta. Nàng ta nghĩ, xem ra vị muội muội này chưa chắc đã thật lòng muốn giúp mình.

Đồng Hề nhìn thấy vẻ băng giá lướt qua trong ánh mắt của Quán Đào. Sau khi nàng ta đi, nàng bèn gọi Tề Vân vào.

“Cô cô, gần đây có người đặc biệt nào tiếp cận đại tỷ không?”

Tề Vân lập tức đáp:

“Có một hôm thị nữ Cẩm Tú của Thái hậu có nói vài câu với Dung Yên, thị nữ của Quản Đào tiểu thư lúc họ gặp nhau ở Ngự hoa viên.”

Đồng Hề mỉm cười, không cần nghe nội dung nàng cũng có thể đoán được mục đích của Độc Cô Viện Phượng. Hôm đó, ả ta chủ động nhắc tới hôn sự của Quản Đào, hẳn là để gây chia rẽ, khiến Quản Đào tưởng rằng nàng giấu giếm nàng ta, định đuổi nàng ta ra khỏi cung.

“Nương nương, người có cần nô tì theo dõi Quản Đào tiểu thư không?”

“Không cần, mong Một Hoàng thượng sẽ tới Đồng Huy cung, trước hết hãy xem Quản Đào có được sủng ái không đã rồi tính tiếp.”

Đồng Hề thấy mấy hôm nay Thiên Chính Đế không hề hỏi thăm Quản Đào nên cũng không muốn phí sức lực để rồi tự biến mình thành trò cười.

Trong không khí bận rộn chuẩn bị cho lễ tết, thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến ngày mừng Một tháng Năm.

Hôm nay là ngày có ý nghĩa với tất cả mọi người trong cung. Tết Đoan Ngọ đã chính thức bắt đầu. Cung nữ có thể trang điểm, ăn vận những bộ đồ rực rỡ mà thường ngày không dám. Tề Vân và các cung nhân đã chuẩn bị cho chủ nhân những dải lụa ngũ sắc từ rất sớm. Vừa ngủ dậy Đồng Hề đã sai người đem những dải lụa ngũ sắc mang ý nghĩa trường mệnh này tặng cho chủ tử của các cung. Mọi người đều tin vật này có khả năng trừ tà và xua đuổi vận xui.

Khi phi tần từ tam phẩm trở lên tới thỉnh Đồng Hề, nàng theo lệ thưởng cho họ một số vận dụng trừ tà như chiếc lá làm bằng phỉ thúy, Quỳ Liễu ngũ sắc, thoa phù^(*), vân vân...

() Trang sức trừ tà chuyên dùng trong tiết Đoan Ngọ.*

Mộ Chiêu Văn là phi tần tới đầu tiên.

“Đây là túi hương thần thiếp làm, kính chúc nương nương mãi mãi bình an!”

Đồng Hề nhìn ngắm chiếc túi, trùng hợp thay đúng là hình hoa mai mà nàng yêu thích, bên trong còn thêm hoa văn Phượng Vũ Cửu Thiên, xem ra Chiêu Phi rất để ý tới nàng.

“Chiêu Phi muội muội quả có lòng!”

Dù Chiêu Phi có thật lòng hay không thì Đồng Hề cũng cảm thấy cách hành xử và tài văn chương của nàng ta không có điểm nào đáng chê, hoàn toàn khác với những kẻ ngu xuẩn được ân sủng vài bữa đã không biết trời cao đất dày là gì.

Nàng bỗng liên tưởng tới bài thơ về mẫu đơn và thược dược, xem ra cô gái trước mắt cũng là người thức thời. Khi mẫu đơn nở, mẫu đơn đẹp nhất. Thược dược yêu mị vô hạn, khi thược dược nở, không cần ngưỡng mộ mẫu đơn.

Đồng Hề lại càng đề phòng Mộ Chiêu Văn hơn. Loại người này tuy không tỏ vẻ thanh cao nhưng lại là kẻ sống dai nhất trong hậu cung. Nàng nào biết, Mộ Chiêu Văn từ thời hiện đại tới đây, nhưng không phải bài thơ nào của cổ nhân nàng ta cũng nhớ, nàng ta chỉ chọn bài duy nhất mà mình nhớ được chứ không hề nghĩ tới những chuyện về sau.

Đồng Hề thưởng cho Mộ Chiêu Văn rất nhiều.

Muộn hơn một chút khi thái giám hô “Hoàng thượng giá lâm”, toàn thể Đồng Huy cung mới rảnh rỗi hơn, phần lớn cung nữ được Đồng Hề ân chuẩn cho tới hồ Thái Dịch ngắm thuyền rồng và hoa đăng, hạ nhân ở lại không nhiều.

Chương 8

Chị em bất hòa

Đồng Hề dẫn Quân Đào quỳ trước cửa cung, nghênh đón Thiên Chính Đế.

Đồng Hề xưa nay vốn thích ăn vận lộng lẫy, huống chi hôm nay lại là ngày lễ, bởi vậy nàng mặc bộ cung trang màu đỏ son với váy mỏng bằng gấm Vân Cẩm, tà váy được tô điểm bằng bột bạc, nhìn dưới ánh đèn trông càng chói mắt, trên trán là ba hàng xích vàng mảnh rủ xuống, giữa mỗi hàng đều có một viên Nam Hải minh châu to bằng ngón tay cái, không những không rườm rà mà còn tăng thêm phần quyến rũ.

Thế nhưng ăn ngán sơn hào hải vị rồi sẽ thèm rau dưa đạm bạc. Quân Đào tự biết mình không đẹp bằng Đồng Hề nên dứt khoát lựa chọn phong cách: “Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức”^(*).

() Trích thơ của Lý Bạch. Ở đây ý nói Quân Đào lựa chọn cách ăn vận làm tôn lên vẻ đẹp tự nhiên của mình.*

Thiên Chính Đế đỡ hờ hai người đứng dậy, Quân Đào bèn nhìn chăm chăm vào Thiên Chính Đế, có phần vượt phép. Bây giờ dù có làm thế nào Đồng Hề cũng không lảng tránh được nữa, chỉ có thể đứng sang một bên xem vận may của tỷ tỷ mình ra sao thôi.

Ánh mắt nàng dính chặt vào chiếc túi hương thắt bên hông Thiên Chính Đế. Trong cung có một tập tục, đó là vào tiết Đoan Ngọ phải đeo túi hương tránh tà, bên trong túi hương phải có bột hương được làm từ đinh hương, hương thảo, bạch chi, cam tùng, thương thuật và hùng hoàng, bởi vậy các phi tần sẽ tặng túi hương cho Hoàng đế. Đồng Hề nhận ra chiếc túi hương mà Thiên Chính Đế đang đeo có cùng một kiểu thêu với chiếc mà Mộ Chiêu Văn tặng cho nàng, chỉ có điều chiếc túi này thêu hoa văn Phi Long

Tại Thiên. Thiên Chính Đế không dùng túi của Độc Cô Viện Phượng ư? Nàng không biết đây là điềm xấu hay điềm lành nữa.

Dù gì Độc Cô Viện Phượng cũng là thái hậu, ả không thể uy hiếp địa vị của nàng, nhưng Mộ Chiêu Văn lúc nào cũng có thể thay thế nàng để trở thành nữ chủ nhân trong hậu cung của Thiên Chính Đế.

Thiên Chính Đế nhấp ngụm trà rồi nói với Quản Đào:

“Người vẫn ở trong cung à?”

Quản Đào đang vui mừng tột độ lập tức chưng hửng, nháy mắt lệ đã tuôn trào. Thiên Chính Đế vẫn thản nhiên như không.

“Trăm mệt rồi!”

Ý là người muốn nghỉ ngơi rồi.

Đây mới là Thiên Chính Đế mà Đồng Hề quen thuộc. Người không hề thương tiếc nữ nhân. Một khi người đã không quan tâm thì dù đối phương có khóc thành sông trước mặt người, người cũng coi như không thấy. Nàng bỗng liên tưởng tới sự yêu thương và quan tâm mà Thiên Chính Đế dành cho Chiêu Phi. Đồng Hề tự giấu bản thân, nàng sắp mắc bệnh giống Độc Cô Viện Phượng rồi! Xem ra trong lòng Thiên Chính Đế, Mộ Chiêu Văn thực sự khác biệt.

“Hoàng thượng có muốn tắm rửa cho đỡ mệt không?” Đồng Hề lấy lại tinh thần, khó nhọc thốt ra một câu. Khi Thiên Chính Đế tới Đồng Huy cung, nàng luôn ngậm miệng, thận trọng từ lời ăn tiếng nói tới hành động cử chỉ.

Bước chân Thiên Chính Đế dừng lại.

“Cũng được!”

Nàng bèn sai người đi chuẩn bị đồ tắm. Giờ mọi việc chỉ có thể trông cậy vào vận may của Quán Đào thôi, đừng trách nàng không tạo cơ hội.

Thiên Chính Đế đi tắm, còn Đồng Hề đợi hầu trong nội thất. Nàng ngồi trước bàn trang điểm, im lặng lắng nghe động tĩnh phía bên kia. Nếu Quán Đào thông minh sẽ biết ngừng tay đúng lúc và lời dụng thời cơ giành được thánh ân.

Đợi khoảng một khắc vẫn không thấy Thiên Chính Đế xuất hiện, Đồng Hề thở phào nhẹ nhõm. Xem ra Quán Đào thành công rồi!

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, Quán Đào xông tới trước mặt Đồng Hề, hai mắt rực lửa.

“Sao tỷ lại ở đây?” Đồng Hề sửng sốt hỏi.

“Nếu nương nương không muốn thiệp thân thừa sủng chia sẻ thánh ân với nương nương thì cứ nói thẳng, hà cớ gì phải sai một đứa tiện tì tới làm nhục ta, chế giễu ta không bằng cả một đứa tiện tì!”

“Sao tỷ tỷ lại nói vậy?”

Đồng Hề không biết nên thở phào hay tức giận. Quán Đào được ân sủng là chuyện tốt, nhưng cũng không phải là tốt nhất. Đồng Hề nín nhịn nàng ta chẳng qua để xem nàng ta có giá trị lợi dụng hay không, nhưng xem ra nàng ta đã bị Thiên Chính Đế quên hẳn rồi.

“Tỷ tỷ mệt rồi, hãy để Tề Vân cô cô đưa tỷ về nghỉ ngơi đi!” Đồng Hề không muốn dây dưa với nàng ta ở đây vì sợ bị Thiên Chính Đế nghe thấy.

Sau khi Quán Đào bị bịt miệng áp giải ra ngoài, Đồng Hề bắt đầu suy đoán người được ân sủng ở bên kia là ai. Có điều hôm nay nàng thực sự rất mệt. Nàng chống tay lên bàn trang điểm, đang thiu thiu ngủ thì bị tiếng quần áo sột soạt làm giật mình tỉnh giấc.

“Hoàng thượng!”

Đồng Hề quay đầu nhìn, thấy Thiên Chính Đế dù không mặc chính phục nhưng vẫn mang vẻ xa xôi, cao cao tại thượng.

Ánh mắt Thiên Chính Đế có phần lạnh lùng.

“Chưa hầu trăm mà đã ngủ rồi sao?”

Đồng Hề hốt hoảng đứng bật dậy, cởi đồ cho Thiên Chính Đế. Cuối cùng nàng vẫn không thoát khỏi sự giày vò này.

Sáng sớm hôm sau, Quân Đào bất chấp cung nữ ngăn cản, nặng nề đòi gặp Đồng Hề. Nàng buộc phải nhịn đau đứng dậy.

Quân Đào không thèm để ý tới thân phận mà rít lên:

“Lệnh Hồ Đồng Hề, ngươi được lắm!”

Tề Vân cúi đầu đứng một bên, thực sự không thể can nổi thiếu phụ đã nghiêng răng nghiêng lợi cả đêm này.

Đồng Hề cau mày. Đối với người không biết tôn ti như thế, nàng cảm thấy việc nàng ta không có bản lĩnh được ân sủng chưa chắc đã là chuyện xấu. Nàng lạnh lùng đáp.

“Tỷ tỷ đừng bao giờ quên thân phận của mình! Chúng ta là tỷ muội, nếu được cùng hầu hạ Hoàng thượng thì đúng là điều bản cung cầu còn chẳng được. Nhưng chính tỷ tỷ không quyến rũ nổi Hoàng thượng, lại sừng cò chạy tới trách móc bản cung khi trời vừa sáng, thật là nực cười! Tới nước này rồi, tỷ tỷ hãy giữ gìn sức khỏe! Hôm trước, phụ thân vừa gửi thư tới, nói là nhớ tỷ tỷ đó! Ta thấy tỷ tỷ hãy xuất cung ngay hôm nay đi!”

Đồng Hề đau ê ẩm cả người, không giữ nổi hòa khí với Quân Đào nữa, bực bội đuổi nàng ta đi rồi lại truyền một người khác tới thỉnh tội. Đó là Nhiếp

Quỳnh Hoa.

“Nương nương, nô tì đáng chết! Đêm qua... đêm qua... nô tì không cố ý! Nô tì tới hầu Hoàng thượng tắm, nào ngờ Hoàng thượng lại...” Quỳnh Hoa muốn nói rồi lại thôi, khuôn mặt đỏ bừng.

Đồng Hề mỉm cười dịu dàng.

“Người nào có tội gì! Được Hoàng thượng để ý là phúc của người, người lại là người của Đồng Hề cung ta, ta cũng được nở mày nở mặt. Người hãy ở lại trong cung, sau này Hoàng thượng đến, hãy dốc sức hầu hạ người, đó chính là tận trung với Hoàng thượng, tận trung với bản cung đó! Chỉ có điều, lần này Hoàng thượng vẫn chưa cho người danh phận, bản cung cũng không tiện tấn thăng cho người. Tề Vân cô cô, chuẩn bị một phòng riêng cho Quỳnh Hoa đi!”

Nhiếp Quỳnh Hoa vốn tưởng Quý phi sẽ nổi trận lôi đình, nào ngờ lại thành chuyện tốt thế này. Quý phi còn thưởng cho nàng ta một chiếc vòng vàng chạm hoa và một đôi hoa tai phỉ thúy. Nàng ta tạ ơn rồi vui vẻ lui xuống.

“Người được sủng hạnh hôm qua là nàng ta ư?” Đồng Hề nhướn mày.

“Dạ, nha đầu này chỉ mặc một chiếc áo lót mỏng, lại còn trang điểm lộng lẫy, Hoàng thượng không sủng hạnh mới lạ!”

“Hãy bồi bổ chu đáo cho nàng ta! Ta thấy nàng ta gầy quá, không thể khơi gợi nổi hứng thú của Hoàng thượng. Những kiến thức Lý ma ma truyền thụ lần trước, người cũng dạy bảo cho nàng ta đi!”

Đồng Hề dặn dò một hồi rồi uể oải nằm xuống. Nàng ta mong trong cung này có một đứa trẻ càng sớm càng tốt, ai sinh cũng được, chỉ cần nàng được nuôi dưỡng nó.

“Hôm qua, nương nương không tặng túi hương cho Hoàng thượng ư?”

Buổi chiều, khi trang điểm cho Đồng Hề, Huyền Huân phát hiện chiếc túi hương mình thêu để cho Đồng Hề tặng Thiên Chính Đế vẫn còn nguyên trong hộp.

Đồng Hề không đáp. Tối qua, khi Thiên Chính Đế rời đi, nàng đang đau tới mức thần trí không rõ ràng, chẳng thể nào nhớ được việc tặng túi hương cho người, mà dù có nhớ thì chưa chắc nàng đã có tâm trạng mà tặng.

“Có tặng thì Hoàng thượng cũng chưa chắc đã đeo. Người không thấy người đeo túi hương của Chiêu Phi rồi sao?”

“Nương nương, Hoàng thượng không đeo cũng chẳng sao, nhưng nếu người không tặng cho Hoàng thượng thì không ổn.” Huyền Huân nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Đồng Hề chỉ mong cả đời không phải gặp Thiên Chính Đế, chỉ mong người yên tâm giao hậu cung cho nàng, nàng nhất định sẽ không khiến người thất vọng. Hậu cung này nhất định sẽ thật bình yên, dù có tranh đoạt tới đâu cũng sẽ không ảnh hưởng tới toàn cục.

“Bảo Quỳnh Hoa đưa tới Hàm Nguyên điện đi!” Đồng Hề nghĩ một lát rồi nói. Cơ hội này không nên lãng phí.

Nhiếp Quỳnh Hoa hân hoan mang túi hương của Đồng Hề tới Hàm Nguyên điện. Nàng ta chưa có danh phận nên không thể và cũng không dám làm gì vượt mức, nay được cơ hội tốt thế này, sao có thể bỏ qua. May mà nàng ta đã chuẩn bị từ trước. Mọi cơ hội đều dành cho người có sự chuẩn bị. Nàng ta bước tới trước mặt Tổng lĩnh thái giám bên cạnh Thiên Chính Đế - Giang Đắc Khải, khẽ mỉm cười rồi nói:

“Giang công công, Quý phi sai nô tì tới tặng túi hương cho Hoàng thượng.”

“Được rồi, đưa cho ta!” Giang Đắc Khải đáp lời, định nhận túi hương, nào ngờ Quỳnh Hoa liền rút tay lại.

“Nương nương có dặn nhất định phải đưa tận tay Hoàng thượng.”

Giang Đắc Khải nhìn Quỳnh Hoa. Tất nhiên ông ta biết chuyện nàng ta từng được thị tẩm, nhưng nhất thời không chắc đây là trò mèo của con nhóc này hay đúng là lời dặn của Quý phi.

“Người đợi một lát!”

Giang Đắc Khải vào bẩm báo với Thiên Chính Đế rồi tuyên Quỳnh Hoa vào điện.

Chẳng bao lâu sau thì thấy Quỳnh Hoa lật đật chạy ra, y phục xốc xếch, nước mắt lưng tròng.

Giang Đắc Khải đứng đằng sau lắc đầu. Những nữ nhân này luôn muốn tới Hàm Nguyên điện để quyến rũ Hoàng thượng, tiếc rằng cho tới nay vẫn chưa có ai thành công. Hoàng thượng không thích sủng hạnh cung phi ở nơi nào khác ngoài chiếc giường. Tuy nhiên cũng có ngoại lệ, Giang Đắc Khải nhớ lại cảnh tượng ba năm trước, khi Quý phi, lúc đó vẫn là Chiêu nghi, bị Hoàng thượng ôm lên để liễn. Không cần đoán ông ta cũng biết chuyện gì đã xảy ra. Ngay từ đầu, ông ta đã biết vị Lệnh Hồ Chiêu nghi này chắc chắn sẽ còn leo lên cao. Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, Hoàng thượng hạ chỉ phong nàng làm quý phi.

Đồng Hề vừa lật sổ sách do Lục cung đưa tới, vừa nghe Tề Vân cô cô bẩm báo:

“Quỳnh Hoa không thành công rồi, đúng là ngu xuẩn!”

Đồng Hề buông cuốn sách xuống, thở dài:

“Nàng ta mạo muội như thế, lần sau Hoàng thượng tới, kiểu gì cũng phớt lờ nàng ta thôi.”

Đồng Hề day trán. Những kẻ này chẳng đấu được bao lâu, phải chăng nàng nên chọn người mới? Đàn bà con gái ấy mà, đoan trang một chút vẫn tốt hơn.

Tết Đoan Ngọ.

Thực ra, tết Đoan Ngọ năm nào cũng thế, chỉ khác là năm nay có thêm chủ đề mới, đó chính là đội thuyền rồng do Tấn Vương phi lập nên. Mọi người bàn luận sôi nổi, đa phần đều cho rằng họ chỉ tới làm nể, dù giành được vị trí cuối bảng cũng coi như tăng phần thú vị cho cuộc thi.

“Nương nương, trong cung còn có người mở phường cá cược, cược đội thuyền của Tấn Vương phi giành được hạng mấy.” Huyền Huân búi tóc kiểu Phi Phượng cho Đồng Hề.

“Ai dám to gan như thế?”

Cung quy nghiêm cấm đánh bạc nhưng vẫn không thể cấm hoàn toàn. Dù sao đó cũng là sở thích khi rảnh rỗi của đám cung nữ, thái giám.

“Nghe nói do Chiêu Phi của Chiêu Dương cung cầm đầu, rất nhiều nương nương khác tham gia, nói là chơi cho vui.” Thúc Bạch cũng chỉ nghe nói vậy thôi.

“Nương nương, có cần...” Tề Vân bỗng lên tiếng.

Đồng Hề đương nhiên hiểu ý của Tề Vân. Hoàng thượng không tán thành việc cung nhân trong hậu cung đánh bạc.

“Không cần! Chuyện này cũng thú vị mà! Ngày lễ ngày tết, chúng tỳ muội giải trí một chút, cũng không có gì đáng trách, hà cớ gì phải khiến Hoàng thượng không vui? Thúc Bạch, người thay ta mang mười lạng bạc tới Chiêu Dương cung, cược rằng đội của Tấn Vương phi sẽ nằm trong ba hạng đầu.”

Tề Vân kinh ngạc thốt lên:

“Nương nương!”

“Không sao, hiếm khi có dịp vui vẻ như vậy! Thúc Bạch, người nhớ để ý các chủ tử khác đặt bao nhiêu tiền.”

Thúc Bạch vâng dạ.

“Nương nương, sao người lại làm vậy? Người không truy cứu Chiêu Phi là đã tha cho nàng ta rồi, sao lại tự mình nhảy vào vũng bùn chứ? Nếu Thái hậu biết...”

“Cô cô, tuy ta không hiểu rõ Chiêu Phi nhưng nàng ta chắc chắn không phải kẻ lỗ mãng. Ta nghĩ tiền cược lần này có lẽ không cao, hoặc chẳng Hoàng thượng đã biết chuyện này rồi.”

Đồng Hề hi vọng mình đã đánh giá cao Mộ Chiêu Văn. Nếu nàng ta cố tình sắp đặt chuyện này thì quả rất đáng gờm. Nếu nàng không hiểu nàng ta, có khả năng sẽ bị mắc bẫy. Đã vậy nàng ta còn có thể chèn ép sự kiêu ngạo của Thái hậu. Chắc hẳn khi nàng không ở trong cung, Độc Cô Viện Phượng và Mộ Chiêu Văn cũng không hòa thuận. Nếu không, Độc Cô Viện Phượng đã chẳng tội gì phải mời nàng về.

Thúc Bạch xưa nay vốn rất nhanh nhẹn, Đồng Hề vừa búi tóc xong, nha đầu này đã chạy về.

“Bẩm nương nương, nô tì đi thăm dò tình hình của các chủ tử khác, tiền cược đều rất thấp, đến Chiêu Phi nương nương cũng chỉ đặt năm lạng bạc mà thôi. Lương Sung viện, Lạc Tiệp dư, Tiết Tiệp dư, Vương Thường tại, Từ Tiểu nghi đều đã đặt cược.”

Đây chính là nguyên nhân Đồng Hề trọng dụng Thúc Bạch, không cần dặn dò kỹ càng, nha đầu này cũng sẽ tự nghe ngóng mọi thông tin cần thiết để

về báo lại cho nàng.

“Xem ra các mối quan hệ trong cung của vị Chiêu Phi này cũng tốt đấy chứ!”

Đồng Hề ngậm một viên kẹo bạc hà, nàng thích làm thế này khi trời nóng vì sẽ cảm thấy hơi mát thấm vào người.

Khi Đồng Hề tới lầu hai của điện Kim Long, nơi theo dõi hội đua thuyền thì Thiên Chính Đế Hoàng Phủ Diễm đã ngồi đó, đang chỉ trỏ những chiếc thuyền rồng trong hồ Thái Dịch với Chiêu Phi ở lan can.

Hôm nay, hồ Thái Dịch vô cùng náo nhiệt, bên hồ phủ kín các loại du thuyền như thuyền rồng, thuyền nhỏ, thuyền tranh, thuyền rần, thuyền đầu hổ,... cùng tiếng nhạc rộn rã.

Đội nhạc cung đình đang ở trong chiếc thuyền riêng biệt, tấu nhạc tạo khí thế. Tất nhiên không thể thiếu những đội thuyền đua tranh cò. Vừa nhìn Đồng Hề đã thấy một con thuyền vô cùng đặc biệt, đứng trên đó là một đội quân anh thư vận đồ đỏ rực. Người dẫn đầu là Tấn Vương phi, tuy không nhìn rõ mặt nhưng bóng dáng nàng ta vô cùng hiên ngang, khí thế, khiến ai nấy đều sững sờ.

Đồng Hề thỉnh an Thái hậu và Thiên Chính Đế rồi mỉm cười trò chuyện với Độc Cô Viện Phượng.

“Quý phi nghĩ lần này Tấn Vương phi sẽ giành hạng mấy?” Độc Cô Viện Phượng cũng cười hỏi.

“Thiếp cho rằng họ sẽ là một trong ba đội đứng đầu.” Đồng Hề trả lời không chút vòng vo.

Thiên Chính Đế nghe thấy vậy, dường như rất có hứng thú, quay đầu liếc nàng mấy cái.

“Ai gia nghe nói có cung phi lên mở phòng cá cược, Quý phi có biết chuyện này không?”

Đồng Hề vẫn cười, đáp:

“Chúng tở muội rảnh rồi lên chơi chút thôi, huống chi còn là ngày lễ.”

Độc Cô Viện Phụng đặt chung trà trong tay xuống, cất giọng kinh động mọi người:

“Hoàng thượng rõ ràng đã hạ lệnh nghiêm cấm bài bạc chốn hậu cung, các người thật to gan! Nghe nói Quý phi cũng đặt mồi lạng?”

Chương 9

Thuận nước đẩy thuyền

Khoản tiền mười lạng này chẳng đáng là bao với quý phi, nếu tính cả ấp phong và bổng lộc hằng tháng, chắc chắn mỗi năm quý phi phải có trên vạn lạng.

Đồng Hồ chậm rãi quỳ xuống.

“Thần thiếp nhất thời ham vui, xin Thái hậu trách tội!”

Chiêu Phi biết mình là người khởi xướng nên cũng quỳ xuống theo.

“Thần thiếp biết tội, nhất thời ham vui mới hẹn tỷ muội hậu cung dự đoán kết quả đua thuyền, cầu mong may mắn.”

Tiếp đó, phần lớn cung phi có mặt cũng lục tục quỳ xuống.

“Quý phi, Chiêu Phi, hai người có biết một việc tốt dù nhỏ cũng phải làm, còn chuyện xấu dù còn con cũng không được nhúng tay không? Bao năm học thánh hiền của các người đi đâu cả rồi?”

Tất nhiên Độc Cô Viện Phượng sẽ không bỏ qua cơ hội này để quở trách cả hai người trước mặt Thiên Chính Đế và chúng phi một phen.

Bổng Thiên Chính Đế xen lời:

“Thái hậu, chuyện này đã được trầm đồng ý. Hôm đó, khi Chiêu Phi đề nghị, trẫm thấy hay nên cũng tham gia. Dù sao chuyện này cũng là để lấy may dịp lễ tết thôi. Trẫm cũng không phải là người quá cứng nhắc. Huống chi Chiêu Phi còn nói sắp tới thọ lễ của Thái hậu, chúng phi đã đồng ý quyên tặng tất cả tiền cược cho chùa Bạch Vân, làm một pho tượng Bồ Tát

mạ vàng để cầu phúc cho người. Hơn nữa, dù là luật pháp cũng phải nghe theo ý kiến số đông.”

Thiên Chính Đế đã có lời, tất nhiên cơn giận của Độc Cô Viện Phượng cũng dịu đi.

“Hoàng thượng, đây sẽ là một tiền lệ không tốt.”

Thiên Chính Đế gật đầu.

“Sẽ không có lần sau.”

Chúng phi lập tức hứa hẹn theo, chỉ có điều hứng thú cũng với đi ít nhiều. Mộ Chiêu Văn im lặng đứng hầu một bên. Không khí ngày lễ bỗng âm đạm hẳn.

Giang Đắc Khải xin ý chỉ của Thiên Chính Đế, ra hiệu cho thái giám cầm chiêng gõ chiêng, thuyền rồng trên hồ Thái Dịch vừa nghe thấy tiếng chiêng bèn lao đi như bay.

Mộ Chiêu Văn thấy Thiên Chính Đế không hứng thú mấy, bèn cất lời:

“Hoàng thượng, hội thi lần này đông vui quá, thần thiếp bỗng nghĩ ra vài câu thơ.”

“Ồ, Chiêu Văn muốn làm thơ đuổi theo tiến trình của hội thi ư?”

Lúc này, Thiên Chính Đế mới có vẻ thoải mái hơn một chút. Đồng Hề vốn không tranh sủng nên chỉ im lặng.

“Xiêm áo phấn hương đậm hai bờ

Trâm bạc lấp lánh ánh như dao,

Trống kua ba nhịp giường cờ đỏ

Đôi thuyền xông xáo lướt như bay,
Bóng chèo rẽ sóng nhanh thoăn thoắt
Tiếng trống rộn vang khắp đất trời,
Đến gần mục tiêu càng dồn dập
Đôi thuyền chớp mắt đã tới gần,
Đoàn người hô vang như dậy sóng
Ráng chiều bao phủ cả góc trời,
Thuyền ai rẽ nước giành cờ trước
Thuyền ai thất thế nổi đuôi sau.”(*)

(*) Trích bài thơ Xem đua thuyền, tác giả Trương Kiến Phong.

Bài thơ này không quá nghệ thuật nhưng hay ở chỗ hợp cảnh, gương mặt ít khi mỉm cười của Thiên Chính Đế cũng trở nên hòa nhã hơn nhiều.

Khi đội thuyền đầu tiên vượt qua vạch đích, tiếng vỗ tay hò reo vang lên như sấm, đội thuyền của Tấn Vương phi đứng ở vị trí thứ ba. Thiên Chính Đế có chút tò mò hỏi:

“Sao Quý phi đoán được Tấn Vương phi sẽ là một trong ba đội dẫn đầu?”

Đồng Hề vừa nghe thấy giọng Thiên Chính Đế đã thấy căng thẳng, chỉ giận bản thân không thể thoải mái đối đáp với người như Mộ Chiêu Văn. Nàng cúi đầu đáp:

“Thần thiếp cho rằng nếu Tấn Vương phi đã muốn tham gia hội thi, tất phải giành được mục tiêu đã đặt ra, nhưng dẫu sao sức tay nữ nhân không thể

sánh bằng nam nhân nên có thể thuộc nhóm ba đội dẫn đầu đã là rất tốt rồi.”

Thiên Chính Đế quay đầu đi, không hỏi gì nữa. Chẳng phải bàn cãi gì thêm, người đắc sủng nhất hôm nay chính là Mộ Chiêu Văn, nàng ta không chỉ chèn ép được Thái hậu mà đến cả Quý phi cũng bị lu mờ.

Thiên Chính Đế lần lượt ban thưởng cho ba đội dẫn đầu, còn đặc biệt tuyên Tán Vương phi lên diện thánh, chủ yếu là bởi mọi người đều muốn quan sát nữ tử nổi bật nhất ngày hôm nay. Khi thấy Tán Vương phi Tô Mẫn Văn phụng chỉ lên lầu, tất cả mọi người đều chú ý quan sát. Chiếc áo khoác màu đỏ đã được nàng ta cởi bỏ từ lâu bởi đó là màu chỉ có hoàng hậu mới được dùng. Nàng ta mặc một chiếc váy xòe bằng lụa Hồ màu xanh lá mạ, đầu cài kim bộ điêu tam phượng, vừa đơn giản lại phóng khoáng, tuy chỉ trang điểm mộc mạc nhưng nhan sắc của nàng ta không hề kém cạnh so với những vị đang tọa phía trên.

Tô Mẫn Văn khấu đầu tạ ơn rồi mới có cơ hội đánh giá nhanh những người ở đây. Sự tuấn tú của Thiên Chính Đế vừa nằm ngoài dự liệu vừa nằm trong tưởng tượng của nàng ta. Tô Mẫn Văn đỏ mặt. Bỗng ánh mắt nàng ta bị một bóng người màu hồng tím thu hút. Chiếc váy xòe bằng gấm sa màu hồng tím kia tô điểm cho người đó tựa như ánh sáng phản chiếu rực rỡ của ráng chiều trên mặt hồ. Trên búi tóc hình Phi Phượng là một đóa mẫu đơn bằng vàng, cánh hoa mỏng như tờ giấy, xung quanh cài thêm mười hai chiếc trâm phượng. Giữa hai hàng lông mày là một viên đá quý màu đỏ, lộng lẫy cao quý không gì sánh bằng. Chỉ một cái nhìn ấy thôi mà nàng ta đã cảm thấy dường như Hoàng đế và Quý Phi không phải người phàm trần mà là một đôi kim đồng ngọc nữ. Đây là lần đầu tiên nàng ta được diện kiến Quý phi, còn Thái hậu, Chiêu Phi thì đã gặp ở những lần lễ tết trước rồi. Tô Mẫn Văn thầm thán phục vẻ đẹp như tiên nữ ấy. Thế rồi nàng ta lại nhớ tới người chồng ốm yếu, bệnh tật của mình, rồi lại nhìn vị Thiên Chính

Đế cao lớn rần rôi kia, bỗng cảm thấy ghen tị. Nàng ta không thua kém bất kì ai, sao lại lấy phải một người chồng như thế!

Khi Thiên Chính Đế để ý Tấn Vương phi, Đồng Hề lén liếc người một cái, thấy ánh mắt người dao động dữ dội, nàng hiểu ngay lập tức.

Đến bữa trưa, Thiên Chính Đế tới Khánh Quang điện ngoài cung để mở tiệc thiết đãi quần thần, còn Đồng Hề thì giữ lại Tấn Vương phi và các mệnh phụ phu nhân khác để dự tiệc trong Kim Minh điện.

Khi bữa tiệc đang diễn ra, Độc Cô Viện Phượng không kìm được nói:

“Tại sao bây giờ Quý phi lại chùn bước vậy? Người không sợ Mộ Chiêu Văn sóng sau xô sóng trước sao?”

Độc Cô Viện Phượng không vòng vo mà hỏi thẳng Đồng Hề. Hai người họ đã hiểu nhau quá rõ.

Đồng Hề thờ ơ đáp:

“Mộ Chiêu Văn làm gì cũng rất cẩn thận. Lần này nàng ta làm vậy, ắt phải có người chống lưng. Thần thiếp chẳng qua thuận nước đẩy thuyền, xem câu chuyện diễn biến thế nào, ai ngờ lòng dạ nàng ta lại khó lường tới vậy. Thái hậu không nên quá sốt ruột!”

Nàng không thể làm mất lòng Thái hậu, bởi ả chính là nước cờ ngăn Mộ Chiêu Văn lên ngôi hoàng hậu, nhưng nàng cũng sẽ không để ả biến mình thành tay sai.

Sau bữa trưa, Đồng Hề về Đồng Huy cung nghỉ ngơi một lát, các mệnh phụ phu nhân người thì tới Ngự hoa viên dạo chơi, người thì tới thăm các phi tần có quan hệ họ hàng.

Đồng Hề vừa tỉnh giấc trưa đã thấy Tề Vân vào bẩm báo:

“Nương nương quả nhiên dự liệu như thần, Hoàng thượng đã lâm hạnh Tấn Vương phi ở ngay Xuân Noãn các trong Ngự hoa viên.”

Cuối cùng nàng cũng khẳng định được suy đoán của mình, Thiên Chính Đế cực kì thích những cuộc tình trái với luân thường đạo lí, từ Thái hậu cho tới người chị quả phụ của nàng, bây giờ lại tới Tấn Vương phi. Đồng Hề không dám tán đồng, nhưng cũng chỉ có thể làm như không thấy. Dù sao từ xưa tới nay, hậu cung cũng không phải là nơi sạch sẽ gì.

“Thái hậu và Chiêu Phi đã biết chưa?” Đồng Hề cất lời hỏi.

“Lần này Hoàng thượng không giữ bí mật nên có lẽ cả Trường Tín cung lẫn Chiêu Dương cung đều biết cả rồi.”

“Vậy thì tốt!”

“Nương nương, nô tì thật sự không hiểu, tại sao hôm nay người lại giúp Chiêu Phi làm mất mặt Thái hậu, mà giờ Hoàng thượng làm chuyện này, người cũng không quan tâm?”

“Cô cô, Chiêu Phi đang đắc sủng, bản cung không thể đối đầu trực diện với nàng ta, huống chi vị trí càng cao càng nguy hiểm, bản cung chỉ sợ nàng ta không đủ cao thôi. Thái hậu muốn hạ bệ Mộ Chiêu Văn, nàng ta nên cảm kích bản cung không ném đá xuống giếng mới phải.”

Lệnh Hồ Đồng Hề không phải người lương thiện. Huống chi nàng cũng không thể để Hoàng thượng quá yêu mến Độc Cô Viện Phượng, nếu không nàng sẽ mãi mãi không thể với tới bản tọa của hoàng hậu. Loại người như Độc Cô Viện Phượng tuyệt đối sẽ không để ai trở thành chính thê của Thiên Chính Đế ngoại trừ chính ả.

“Vậy Hoàng thượng thì sao?”

Đồng Hề chớp mắt, trả lời.

“Cô cô đã bao giờ thấy Hoàng thượng hỏi ý kiến của bản cung mỗi khi làm chuyện gì chưa? Hoàng thượng không phải hôn quân vô đức, trái lại còn là một vị hoàng đế anh minh, mới lên ngôi được năm năm đã trị thủy lợi, khuyến khích nông nghiệp phát triển, miễn các loại tô thuế rườm rà, chấn hưng văn học, khai phá mở rộng lãnh thổ, dẹp yên man di. Có việc nào mà người không độc đoán quyết định?”

Nghiên cứu tính cách và sở thích của đế vương chính là sứ mệnh của cung phi như nàng.

“Tối Trường Tín cung của Thái hậu!”

Sau khi trang điểm xong, Đồng Hề bèn đứng dậy, chuẩn bị tới xem phản ứng của Độc Cô Viện Phượng và Mộ Chiêu Văn.

Lần này, nàng thay một bộ váy mỏng đơn giản màu ngọc bích. Nàng nghĩ rằng có bao nhiêu nữ tử từ hào môn thế gia tụ hội như thế, chắc hẳn họ sẽ muốn chơi những trò chơi mà họ yêu thích.

“Thái hậu vạn an!” Đồng Hề cung kính hành lễ.

Nhưng ánh mắt của Độc Cô Viện Phượng lại liếc ra phía sau nàng.

“Tấn Vương phi không ở trong cung của người sao?”

“Bẩm Thái hậu, sau bữa trưa, thần thiếp đã không thấy Tấn Vương phi đâu rồi.”

Đồng Hề trầm nghi ngờ, dường như Độc Cô Viện Phượng vẫn chưa biết chuyện của Thiên Chính Đế với Tấn Vương phi.

Mộ Chiêu Văn đã tới trước Đồng Hề. Trước nay nàng ta không hề làm bộ làm tịch nên các cung phi đều thích nàng ta, nhưng nàng lại chẳng ngưỡng

một điều đó. Nàng chẳng quan tâm đám cung phi đó có thích nàng hay không, chỉ cần bọn họ nghe lời là được.

Mọi người hành lễ với Đồng Hề. Vài phu nhân quý tộc chơi với nàng từ nhỏ bèn bước lên.

“Quý phi nương nương, hôm nay thời tiết đẹp quá, hay chúng ta chơi đá bóng một lúc đi!”

Quý tộc của Cảnh Hiên hoàng triều, dù là nam hay nữ đều rất thích chơi đá bóng. Chỉ có điều nam giới sẽ đá theo lối đối kháng, còn lối chơi của nữ giới mang tính thưởng thức nhiều hơn. Ở giữa hai đội đặt một cái vòng rộng khoảng hai thước, luật chơi là không được để bóng chạm vào đất, đội nào có thể đá bóng qua vòng nhiều hơn là thắng.

Trước khi xuất giá, Đồng Hề cũng là một tay chơi cừ khôi. Nàng rất thích trò này.

“Thái hậu có cho phép chúng thần thiếp thất lễ ở Trường Tín cung không ạ?” Đồng Hề cười xin ý chỉ.

“Chẳng mấy khi náo nhiệt thế này, hôm nay ai gia chơi cùng các người.”

Mọi người sung sướng hò reo.

Độc Cô Viện Phượng tuy là Thái hậu nhưng chung quy vẫn là một nữ tử cô đơn ở tuổi đôi mươi nên sao có thể ngăn nổi sức sống tươi trẻ trong bầu không khí vui vẻ thế này. Về phần Đồng Hề, chỉ cần Thiên Chính Đế không ở đây thì lúc nào nàng cũng thoải mái.

“Chiêu Phi muội muội cũng tham gia chứ?” Đồng Hề cười hỏi.

Mộ Chiêu Văn lắc đầu.

“Thần thiếp không giỏi trò này, xin ở bên ngoài vẫy cờ cổ vũ Thái hậu và nương nương.”

Dựa theo số người tham gia hôm nay thì mỗi đội có năm người. Theo luật, trước khi trận đấu bắt đầu, bóng phải được người đứng đầu hai đội kiểm tra, bởi vậy cung nữ bưng bóng mời Thái hậu, rồi lại mời Đồng Hồ xem xét.

Đồng Hồ nhắc thử quả bóng.

“Quả bóng này quá nặng, nữ giới chúng ta chơi không hợp lắm. Thúc Bạch, mau đi lấy bóng của bản cung lại đây!”

Thúc Bạch vội vàng chạy đi.

Nhân cơ hội này, Huyền Huân bê một chiếc khay gỗ phủ lụa tới, hầu hạ Đồng Hồ tháo trang sức, chuẩn bị ra trận.

Khi bóng tới, Độc Cô Viện Phượng khẽ cười, đùa rằng:

“Quý phi chơi bóng mà người vẫn hay dùng thì có thắng cũng đâu vẻ vang gì!”

Đồng Hồ tự tay đưa bóng cho Độc Cô Viện Phượng.

“Đã rất lâu rồi thần thiếp không chơi đá bóng, hôm nay may nhờ phúc của Thái hậu. Thái hậu sờ thử xem quả bóng này có gì khác không?”

Độc Cô Viện Phượng cầm lấy quả bóng.

“Quả bóng này nhẹ hơn nhiều.”

À ta ngạc nhiên bởi vì kích thước bóng đều được quy định cẩn thận, ruột bóng bằng lông vũ, vậy nên trọng lượng hẳn không sai lệch nhiều lắm.

“Khi chưa nhập cung, thần thiếp thường chơi bóng ở nhà, nhưng quả bóng đó khiến chân rất đau, bởi thế thần thiếp đã suy nghĩ rất nhiều để khiến quả bóng nhẹ đi. Về sau, tình cờ có một cô gái con nhà đồ tể tới nhà thần thiếp làm nha hoàn, bèn đề nghị bơm khí vào bàng quang động vật làm bóng. Loại bóng này vừa nhẹ vừa mềm, rất hợp với nữ giới. Vì sợ làm tổn hại đến phượng thể của thái hậu nên thần thiếp mới sai người mang nó tới.” Đồng Hồ cũng là người biết nịnh hót.

“Quý phi thật thông minh!”

Tuy ngoài miệng khen nhưng ánh mắt Độc Cô Viện Phượng lại lộ vẻ khinh thường. Chỉ có Chiêu Phi ngày càng cảm thấy Lệnh Hồ Đồng Hồ rất thông minh nhạy bén. Quả nhiên không thể xem thường trí tuệ của cổ nhân!

Đồng Hồ và Độc Cô Viện Phượng mỗi người dẫn dắt một đội, những người bình thường ở phe Thái hậu thì cổ vũ cho thái hậu, còn những người gần gũi với gia tộc Lệnh Hồ thì cổ vũ cho Đồng Hồ, thanh thế bất phân cao thấp, đây chính là lời cảnh cáo mà Độc Cô Viện Phượng và Đồng Hồ dành cho Mộ Chiêu Vãn. Với trí tuệ của mình, hẳn nhiên nàng ta thừa biết gia thế của mình chẳng thể so được với hai vị kia.

Đương nhiên ngay cả Độc Cô Viện Phượng và Lệnh Hồ Đồng Hồ cũng có sự so bì. Hậu cung này từ xưa tới nay không phải là nơi bầm bụng nén giận, khi cần thể hiện địa vị thì phải thể hiện, để những kẻ khác không dám làm bừa. Trận đấu bóng này rất hợp để tuyên bố lập trường cá nhân. Bình thường Đồng Hồ không dám vượt mặt Độc Cô Viện Phượng nhưng nếu là thi đấu thì nàng có thể dốc hết sức.

Đội Đồng Hồ đang dẫn trước ba bàn. Nàng vốn giỏi trò này, lại không sợ Độc Cô Viện Phượng nên càng không thể tỏ ra yếu thế trước mặt mọi người, tránh trường hợp những người muốn dựa dẫm vào nàng lại về phe Độc Cô Viện Phượng. Những chiêu nổi tiếng như “Yến quy sào”, “Tà sáp hoa”, “Phong bãi hà”, “Diệp đế trích đào”, “Ngọc phật đánh châu”, “Song

kiên bối nguyệt”, “Quả tử lưu tình”, không có chiêu nào là nàng không biết, chính vì vậy tiếng reo hò cổ vũ nàng vang lên không dứt.

“Đồng Hề tử tử!”

Một vị muội muội trong tộc của Đồng Hề đón lấy quả bóng được ném ra từ vòng cầu môn rồi gọi to tên nàng, chuyển bóng sang. Tiếc thay, đường chuyển không chính xác, quả bóng bay thành một đường cong, sắp đáp xuống phía sau nàng, nếu bóng rơi xuống đất thì đội nàng sẽ bị trừ một điểm. Nhưng Đồng Hề như có mắt sau lưng, nàng xoay người như con thoi, chân phải cong về phía sau, eo cũng ngả về phía sau, đầu gần chạm tới đất, quả bóng kia nhận được lực từ chân nàng, bay sượt qua đầu nàng, trúng vào cầu môn. Mượn lực đó, chân nàng tiếp tục vung lên, lộn một vòng trong không trung với tốc độ rất nhanh, làn váy màu xanh ngọc bích như tạo thành một vầng trăng, còn nàng thì đã đứng vững trên mặt đất.

Mọi người chứng kiến cảnh tượng đó đều sửng sốt tột độ, không thốt nên lời. Khi thấy nàng tiếp đất với tư thái tuyệt đẹp ấy, họ đang định hò reo thì bỗng nghe thấy tiếng thái giám cất cao:

“Hoàng thượng giá lâm!”

Đồng Hề đỏ mặt, quỳ xuống thỉnh an cùng mọi người.

Thiên Chính Đế cất tiếng “bình thân” rồi không nói gì nữa, ngồi lên ngự tọa ra hiệu cho các nàng tiếp tục, thế nhưng Đồng Hề không thể lấy lại được phong độ như trước, còn Độc Cô Viện Phượng lại như ăn phải Ngũ Thạch tán, sức lực dồi dào, tỷ số chẳng mấy chốc đã san đều.

Mãi tới nửa khắc sau, Tấn Vương phi mới xuất hiện. Nàng ta đến rất lặng lẽ, nhưng Độc Cô Viện Phượng và Mộ Chiêu Văn đều đang chờ nàng ta. Nàng ta trông có vẻ xấu hổ xen lẫn rụt rè, khác hẳn với phong thái anh thư mạnh mẽ lúc sáng, lén liếc nhìn Thiên Chính Đế rồi lặng lẽ đứng vào trong đoàn người.

Đồng Hồ nhủ thầm, đáng thương thay cho kẻ làm trò vụng trộm mà không biết lấp liếm! Xưa nay, những người thuộc đại gia tộc như nàng ta đều là cao thủ ngoại tình, có ai phát hiện được đâu.

Vì lẽ đó mà Đồng Hồ bị phân tâm, không để ý thấy quả bóng mà Độc Cô Viện Phượng phần nộ đá tới. Quả bóng trúng ngay vào mắt trái của nàng, khiến nàng ngã xuống đất. Mọi người lập tức ủa lên.

Mắt nàng đau đớn cay sè, nhưng nàng lại thoải mái vô cùng bởi vì nàng không cần chơi bóng trước mặt Thiên Chính Đế nữa. Chỉ có điều người tính không bằng trời tính, khi Đồng Hồ bị người nào đó ôm vào lòng, nàng liền thấy hối hận. Mùi hương của người này, nàng chỉ sợ tránh còn không kịp, hoa văn rồng vàng năm vuốt hiện lên trước mắt, nàng có muốn trốn cũng không được.

Nàng cứng người nằm trong lòng Thiên Chính Đế, hai tay không dám vòng qua cổ người nên đành nắm chặt trong tay áo, chỉ sợ bị ngã xuống đất.

“Truyền thái y!” Dù là ở trong hoàn cảnh này, giọng người vẫn lạnh lùng đến đáng sợ.

Đồng Hồ được thái y khám trong phòng điện của Trường Tín cung. Sau khi đặt nàng xuống, Thiên Chính Đế liền bỏ đi, khiến nàng thở phào nhẹ nhõm. Đường bóng này của Độc Cô Viện Phượng quá hiếm, vành mắt nàng tím bầm, trông rất buồn cười, xem ra nửa tháng tới không thể gặp ai rồi!

Đồng Hồ nằm trên giường trong Đồng Huy cung, nhớ lại chuyện vừa nãy, không biết Tấn Vương phi xuất hiện thì có trò hay để xem không? Hậu cung này quá buồn chán, mà nàng lại cực kì thích xem trò này.

Nàng không quen nằm trong Trường Tín cung nên sau khi thái y khám xong liền rời đi luôn, đợi đám Thúc Bạch quay về mới biết kết quả trận đấu.

“Sao rồi?” Vì mắt đau nên Đồng Hề rất cần phân tán sự chú ý, bởi vậy khi thấy Thúc Bạch bước vào, nàng bèn vội vã hỏi han.

“Sau khi nương nương đi, Thái hậu bèn bảo Tấn Vương phi thay thế vị trí của người, nhưng Tấn Vương phi từ chối năm lần bảy lượt, lấy lí do không khỏe.”

Đồng Hề phì cười, Tấn Vương phi này xem ra cũng là người bộc trực.

“Thái độ của Hoàng thượng thì sao?”

Thúc Bạch bồng ỉu xù:

“Nô tì không dám nhìn Hoàng thượng.”

Đồng Hề không trách Thúc Bạch, dẫu Thiên Chính Đế tuần tú vô cùng nhưng chẳng mấy ai dám nhìn thẳng vào người.

“Sau đó, đám người bên cạnh Tấn Vương phi bắt đầu ồn ào, nói rằng thường ngày nàng ta chơi trò này rất giỏi. Hoàng thượng phải cất lời mới giải vây được cho Tấn Vương phi. Khi đó, sắc mặt của Thái hậu rất tệ.” Thúc Bạch nói tiếp.

“Chiêu Phi thì sao?”

Thực ra, Chiêu Phi mới là người Đồng Hề quan tâm nhất. Qua chuyện này, nàng rất muốn biết thái độ của Chiêu Phi. Qua hai tháng quan sát, Mộ Chiêu Văn có vẻ không tranh với đời. Nàng rất không thích thái độ này của nàng ta.

“Sắc mặt của Chiêu Phi nương nương không rõ vui buồn, chỉ có điều cả một buổi chiều không thèm nhìn Hoàng thượng thế nên nô tì đoán có lẽ Chiêu Phi cũng để bụng.”

Đồng Hề vỗ lên tay Thúc Bạch. Người của nàng quả nhiên có tài, không ngờ còn nhận ra được cả sự bất thường của Chiêu Phi. Trước kia, chỉ cần Hoàng thượng và Chiêu Phi cùng xuất hiện, có khi nào không mất mùa lại? Quả nhiên hôm nay có sự bất thường.

Đã biết Chiêu Phi để ý tới Thiên Chính Đế thì chuyện này dễ xử lý rồi, nàng ta không muốn đấu hoặc giả vờ không muốn đấu, nàng đều có cách ép nàng ta phải đấu. Bởi cuộc sống không có đối thủ quả thực rất nhàm chán!

Chương 10

Nhànch dương liễu

Tối đến, thái giám đứng đầu trong cung Thái hậu và Hoàng thượng lần lượt mang quà tới Đồng Huy cung hỏi thăm, Tề Vân thấy vậy, vẻ mặt liền trở nên u ám.

Đồng Hề lui mình sau rèm trướng, không muốn để người khác thấy vẻ xấu xí của mình. Thiên Chính Đế không đến khiến nàng thoải mái hơn nhiều.

“Nương nương đã khỏe hơn chưa?” Phía ngoài trướng, Tề Vân khẽ hỏi.

Đồng Hề xoa gò má:

“Không đau nữa rồi, cô cô!”

Đoạn tiếp lời:

“Cô cô có tâm sự sao?”

Ngoài Thiên Chính Đế ra, nàng rất nhạy cảm với những người khác, dù chỉ là một tiếng thở dài khe khẽ hoặc ngữ điệu thoáng trầm xuống cũng bị nàng phát hiện.

“Nương nương, Hoàng thượng không tới đây thăm hỏi, người không cảm thấy bất ổn ư?” Vẻ lo lắng trong giọng Tề Vân ngày càng rõ rệt.

Mới đầu, Đồng Hề chỉ để tâm đến sự thoải mái, giờ ngẫm lại, có vài việc, cũng nên suy nghĩ rồi.

Tề Vân thấy Đồng Hề không đáp, lại không thấy vẻ mặt của nàng nên đành nói tiếp:

“Nhớ khi nương nương mới vào cung, dù chỉ bị trúng gió qua loa, Hoàng thượng cũng tự mình tới thăm. Trước kia, thỉnh thoảng Hoàng thượng cũng có tới Đồng Huy cung ngồi chơi, nhưng nay... nay...”

Tề Vân chưa nói hết, Đồng Hề đã hiểu, nay ngoài khi thị tẩm ra, Thiên Chính Đế không hề bước chân vào Đồng Huy cung.

“Chẳng phải tháng trước Hoàng thượng tới đây hai hôm đó sao?” Đồng Hề an ủi bản thân.

“Nương nương, Chiêu Phi cũng vậy mà.” Tề Vân quyết không cho nàng ảo tưởng, bởi vì ảo tưởng là thứ hậu cung này phải tránh xa.

Đồng Hề có thể tự lừa mình rằng dù gì Thiên Chính Đế cũng để ý tới nàng, nhưng kể từ khi hồi cung tới nay, nàng thực sự không thể xưng là sủng phi. Tề Vân cô cô không biết, trước khi bị ép phải rời cung, nàng đã cảm nhận được sự lạnh nhạt mà Thiên Chính Đế dành cho nàng. Khi đó, Thiên Chính Đế ngày càng đối xử thô lỗ với nàng. Người không còn trò chuyện, không còn dịu dàng với nàng nữa, chỉ còn lại những lần giày vò cùng cực khi đêm tới.

“Cô cô, ta biết rồi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Lần này, Đồng Hề tỉnh dưỡng đúng nửa tháng mới bước chân ra khỏi Đồng Huy cung. Trong khoảng thời gian đó, Độc Cô Viện Phượng đích thân tới thăm một lần, Chiêu Phi cũng tới mấy lần, chỉ riêng Thiên Chính Đế không tới lần nào, thậm chí sau hôm đó còn chẳng sai thái giám tới hỏi thăm nữa.

“Ở trong phòng lâu rồi, nương nương cũng nên ra Ngự hoa viên dạo chơi thôi.” Huyền Huân khuyên nhủ.

“Ừm, bản cung muốn đi một mình, các người không cần đi theo.”

Nàng cũng cảm thấy buồn chán, dù sợ gặp Thiên Chính Đế nhưng khi người thực sự thờ ơ với nàng, nàng cũng biết mình phải làm điều gì đó. Dù sao sống trong cung mà không có thánh sủng thì không thể tồn tại được lâu.

Cuối tháng Năm, mẫu đơn mà Đồng Hề thích đã phai tàn từ lâu, chỉ còn lại hoa lựu đỏ rực ngập tràn tầm mắt, nhưng nàng cảm thấy vẻ đẹp của hoa lựu tục tằn quá, lại thêm hơi nóng mùa hè đã bắt đầu dâng cao, ánh lên hoa lựu khiến người ta cảm thấy như bị thiêu trong lửa vậy, vô cùng khó chịu.

Khi ra khỏi cửa, Đồng Hề tình cờ thấy Quỳnh Hoa đang cắt tỉa bồn hoa trước đình, liền đứng lại nhìn. Dáng vẻ nàng ta không đủ ưu nhã, khuôn mặt cũng không quá đẹp, tư thái lại thiếu đoan trang, nàng ta chẳng có điểm nào hơn Tuệ Phi, khỏi cần so với Quán Đào, tại sao người thành công lại là nàng ta?

Đồng Hề rất thích tìm ra bài học từ thất bại, nhưng nàng chẳng thể hiểu nổi sở thích của Thiên Chính Đế. Lẽ nào Hoàng thượng lại thích những người con gái có gia thế tầm thường thế này? Nàng bỗng nhớ ra rằng xuất thân của Chiêu Phi cũng không cao. Dù vậy, cách hành xử của Mộ Chiêu Văn luôn mang khí chất của danh gia quý tộc. Đồng Hề càng nghĩ càng khó hiểu.

Rồi nàng đang nghĩ tới bản thân, công dung ngôn hạnh không thiếu thứ nào, thậm chí còn có thể vô tư thoải mái giấu giếm những chuyện đáng xấu hổ của Hoàng thượng, không những thế còn tạo điều kiện cho người, nhưng tại sao kết quả lại thành thế này?

Nàng chưa từng hiểu được người.

Đồng Hề chậm rãi dạo bước trong vườn, bao suy tư muộn phiền bỗng trở nên rối loạn vì một tràng cười mà gió đưa đến. Nàng nấp sau bóng liễu um tùm, nhìn cặp nam nữ phía trước.

Chiêu Phi ngồi trên xích đu, cất tiếng cười sảng khoái, không hề câu nệ. Đồng Hề cảm thấy rất không ổn. So với chuẩn mực đoan trang, nhã nhặn mà một phi tử nên có, điệu cười của nàng ta quá suông sã. Nàng chưa từng cười lớn tiếng như thế, cùng lắm chỉ cười mỉm rồi che bằng khăn lụa. Nàng nghĩ mãi cũng không nhớ ra nổi có khi nào mình từng cười thoải mái như thế không.

Thế nhưng điều khiến nàng chú ý không phải là điệu cười của Mộ Chiêu Văn mà là Thiên Chính Đế đang đứng phía sau đẩy xích đu cho nàng ta. Ánh nắng mùa hè khiến vẻ lạnh lùng của người bỗng trở nên ấm áp hơn. Nàng cảm thấy người ở trước mặt không phải là Thiên Chính Đế mà nàng biết. Một người nắm giữ quyền lực tối thượng trong tay, một bậc chí tôn thiên hạ sao có thể đẩy xích đu cho Mộ Chiêu Văn được chứ? Có khoảnh khắc Đồng Hề đã muốn chạy ngay ra ngoài, ngăn việc này lại, nhưng nàng chợt nhớ tới Độc Cô Viện Phượng. Phải chăng ả ta cũng không thể chịu đựng những hình ảnh này nên mới đón nàng về? Chỉ có điều, hình ảnh này quá đẹp, đẹp đến mức Đồng Hề cảm thấy ngưỡng mộ.

Họ chơi ở đó bao lâu, nàng đứng dưới bóng liễu bấy lâu, mãi tới khi hai người họ nắm tay nhau rời đi, nàng mới đi qua chiếc cầu nhỏ như người mất hồn, chẳng biết thần sai quỷ khiến thế nào lại ngồi xuống chiếc xích đu mà Chiêu Phi vừa chơi xong.

Nàng không nhớ mình từng ngồi xích đu hay chưa. Trong kí ức của nàng, phụ thân lúc nào cũng nghiêm túc, cẩn trọng, thích con gái đoan trang, nhã nhặn, vì thế xích đu là thứ chưa từng tồn tại trong Lệnh Hồ phủ. Phụ thân và mẫu thân dường như cũng chưa bao giờ thân mật như vậy. Lễ nào tương kính như tân không phải là điều mọi cặp vợ chồng nên có ư?

“Nô tì thỉnh an Quý phi nương nương!”

Một giọng nói ngọt ngào, cắt đứt dòng suy tưởng của Đồng Hề. Nàng bật dậy khỏi chiếc xích đu như bị bỏng, mặt đỏ tới tận mang tai, không thể tin

nổi mình lại có thể hâm mộ Chiêu Phi, rồi còn nghi ngờ phụ thân. Nàng nhớ phụ thân chưa từng làm việc gì đáng hổ thẹn, dù phụ thân có bao nhiêu cơ thiếp cũng chưa từng bạc đãi mẫu thân nàng. Người như mẫu thân chính là hình mẫu của chủ mẫu một gia tộc trong lòng nàng.

Còn sự tình tứ giữa Thiên Chính Đế và Chiêu Phi có lẽ là cư xử giữa phu quân và thiếp thất, mà Đồng Hề thì không muốn làm thiếp.

Đồng Hề lặng im, quan sát nữ tử trước mặt. Nàng ta mặc cung trang bằng lụa màu vàng nhạt, trên búi tóc chỉ cài một chiếc trâm ngọc bích hình chuồn chuồn. Một chủ tử như thế này quá mộc mạc! Đến Tề Vân cô cô còn ăn vận lộng lẫy hơn.

“Đứng lên đi!”

Cuối cùng, Đồng Hề cũng lấy lại bình tĩnh. Chỉ cần liếc mắt nàng đã nhận ra người này là Dư Bảo lâm. Tuy bình thường nàng chỉ thấy nàng ta từ xa nhưng vốn có trí nhớ tuyệt vời nên nàng nhận ra ngay lập tức.

“Là Dư Bảo lâm à?”

Dư Nhuận Châu kích động tới mức rưng rưng nước mắt, tựa như không thể ngờ Đồng Hề lại nhớ được nàng ta.

“Dạ, đúng là nô tì!”

Trong cung, những phi tần từ chính tam phẩm trở xuống đều được coi là tiểu chủ, không thể làm chủ một cung, những ai không được sủng thì tự ti xưng một tiếng nô tì, còn nếu đắc sủng thì tự cao vượt quy tự xưng là tần thiếp cũng không ai để ý.

Nhan sắc của Dư Bảo lâm không tệ, gia thế cũng không quá thấp, phụ thân nàng ta là thái bộc tự thiếu khanh chính tứ phẩm, sao giờ nàng ta lại mang

dáng vẻ giống như nàng dâu nhỏ thế kia? Đồng Hề nhìn không lọt mắt tí nào.

“Nường nường ra ngoài đi dạo một mình ư?” Dư Bảo lâm bước từng bước theo sau Đồng Hề.

Dư Bảo lâm này hay thật đấy! Nàng một thân một mình ở đây, rõ ràng là muốn được riêng tư, vậy mà nàng ta còn hỏi được.

“Ừm!” Đồng Hề đáp qua loa.

Dư Bảo lâm vẫn theo sau nhưng không cất lời.

Đồng Hề phiền muộn định về cung, nào ngờ chưa đi được bao lâu đã nghe thấy tiếng đàn từ phía trước vọng lại. Nàng dừng bước, lắng nghe một lát. Khúc nhạc này thật lạ lắm, âm điệu du dương, trong trẻo tự nhiên.

“Hay cho khúc *Xuân giang hoa nguyệt dạ!*” Giọng Thiên Chính Đế truyền tới.

Đồng Hề không ngờ lại gặp hai người họ ở đây, bèn nấp vào trong khóm cây. Ấy vậy mà Dư Bảo lâm kia lại là kẻ không thức thời, gương mặt lộ vẻ mừng rỡ, toan lên tiếng. Đồng Hề phải lờm nàng ta một cái, nàng ta mới chịu thôi.

Từ kẽ lá, có thể thấy Thiên Chính Đế đang thưởng thức tiếng đàn trong Sung Nguyệt đình.

“Chiêu Văn, đàn thêm một khúc nữa đi!”

Nào ngờ Mộ Chiêu Văn lại không phụng chỉ, còn thu tay lại.

“Hoàng thượng, thần thiếp mệt rồi!”

Giọng nói yêu kiều lộ rõ vẻ nũng nịu. Đồng Hề thầm mắng làm cung phi sao dám kháng chỉ? Nàng nhìn Thiên Chính Đế có chút chờ mong.

“Thế thôi vậy, trẫm đưa nàng về cung!” Thiên Chính Đế không những không để ý mà còn nhìn Mộ Chiêu Văn đầy yêu chiều.

Không biết có phải người cảm nhận được gì không mà bỗng nhìn lướt qua chỗ Đồng Hề đang ẩn nấp, nàng vội rút người lại, trong bụng thầm nghĩ không ngờ chiêu làm nũng của Chiêu Phi lại hiệu quả đến vậy. Ngẫm lại, mỗi khi gặp Thiên Chính Đế, dù người có bắt làm gì khó khăn và đau đớn đến nhường nào, nàng cũng chưa từng phản kháng. Phải chăng nàng nên đổi phương pháp? Trước nay Đồng Hề vốn là người rất khiêm tốn và ham học hỏi, bất kể đối phương là bạn hay thù.

“Nường nường!” Dư Bảo lâm đứng bên cạnh nhìn Đồng Hề có chút ai oán. “Vì sao nường nường không tới thỉnh an Hoàng thượng?”

Đồng Hề biết nàng ta đang nghĩ gì, nàng không đi thì thôi, sao lại ngăn cản cuộc gặp gỡ tình cờ của nàng ta với Thiên Chính Đế? Nhưng khi đó Thiên Chính Đế và Chiêu Phi đang vô cùng thân mật, sao có thể để kẻ khác chen chân, không những khiến Thiên Chính Đế mất hứng, nói không chừng còn khiến người nổi giận. Khi phụ thân ở cùng tiểu thiếp, mẫu thân chưa từng can thiệp, bởi vậy mẫu thân càng được phụ thân yêu mến, kính trọng hơn. Đồng Hề chẳng buồn dạy dỗ Dư Bảo lâm nông cạn này.

“Không phải tháng nào Hoàng thượng cũng tới chỗ người một lần sao?” Đồng Hề thờ ơ nói. Nữ nhân trong hậu cung mỗi tháng đều được diện thánh ân một lần, đó đã là điều may mắn cho cung phi rồi. Nếu ở triều đại khác, há chẳng phải “lần cuối gặp quân đã là ba mươi sáu năm trước” ư? “Hoàng thượng ghét nhất những cung phi nào hay ghen ghét, đố kị.”

Dư Bảo lâm bĩu môi, trông như sắp khóc tới nơi.

“Nương nương không biết đấy thôi, tuy tháng nào Hoàng thượng cũng tới Nhuận Minh đường của nô tì một lần nhưng nếu không phải bận xử lý chính sự cả đêm thì cũng ngủ riêng, không cho nô tì hầu hạ.”

Đồng Hề nghe vậy thì vô cùng sửng sốt. Lẽ nào Hoàng thượng tới tẩm điện của cung phi nhưng không nhất định sẽ lâm hạnh? Nhìn dáng vẻ đáng thương của Dư Bảo lâm, nàng bèn đưa nàng ta về cung rồi ban thưởng cho vài bộ váy áo, trang sức. Dư Bảo lâm cảm kích không thôi.

Sau khi Dư Bảo lâm đi rồi, nàng mới bàn chuyện vừa được nghe với Tề Vân cô cô. Tề Vân đã sống trong cung lâu năm nên không thấy ngạc nhiên. Bậc đế vương dù không sủng ái vị phi tần nào đó nhưng ngoài mặt vẫn phải tới thăm họ. Tề Vân còn báo cho Đồng Hề một tin rằng đã lâu rồi các phi tần có địa vị cao như Lương Sung viện, Lạc Tiệp dư không được Hoàng thượng lâm hạnh.

Đồng Hề thầm hít một hơi. Nàng luôn cho rằng sở dĩ tới nay Thiên Chính Đế vẫn chưa có con là vì cò kẻ giở thủ đoạn, nào ngờ chính Thiên Chính Đế cũng có trách nhiệm.

“Nhưng cô cô, chẳng phải chuyện này được ghi chép vào trong Đồng sử sao? Lẽ nào còn có thể làm giả?”

Tề Vân đáp:

“Đồng sử chỉ là thứ tượng trưng thôi. Thực ra, mỗi lần Hoàng thượng lâm hạnh, Giang Đắc Khải sẽ ghi riêng vào một quyển khác, đó mới là hàng thật.”

Trước kia, Đồng Hề cho rằng dù Mộ Chiêu Văn có đắc sủng thì mỗi tháng cũng chỉ được hai ngày mà thôi, nhưng nay xem ra số lần lâm hạnh trong một tháng của Thiên Chính Đế không nhiều, nếu vậy, tầm quan trọng của nàng ta trong lòng người không cần nói cũng biết.

Chương 11

Lạnh lòng

Tiết trời ngày càng nóng bức, Đồng Hề cũng ngày càng sốt ruột, sắp tới mùng Một tháng Sáu rồi. Nàng vốn ưa lạnh sợ nóng, chuyện đó cũng ngày càng đau đớn khiến nàng chỉ muốn chết quách cho xong, mới nghĩ thôi đã thấy hoa mắt chóng mặt. Sáng sớm, người ngợm đã ê ẩm, nàng bèn sai Thúc Bạch đi mời thái y, nào ngờ lại bị Tề Vân cô cô ngăn lại.

“Nường nường không thể làm vậy! Mỗi tháng chỉ có một, hai lần, nếu nường nường không nắm bắt thì biết làm sao? Nếu nường nường chỉ là phi tần địa vị thấp thôi thì khỏi phải bàn, nhưng người đường đường là quý phi cao quý, ngộ nhỡ vị kia thượng vị thì người đâu còn ngày lành nữa.”

Đồng Hề nắm tay Tề Vân:

“Cô cô, ta thật lỗ mãng!”

Nàng đã phải chịu biết bao khổ sở, sao có thể từ bỏ chỉ vì chuyện con con này.

Đồng Hề lấy lại tinh thần, bắt đầu chuẩn bị cho việc nghênh đón thánh giá vào buổi tối. Cũng may còn có chuyện để phân tán sự chú ý, nếu không nàng sẽ bỏ chạy thật mất.

“Huyền Huân, đây là hương gì vậy?” Đồng Hề cầm quạt phe phẩy.

“Nường nường, đây là hoa nhài, dành dành và lạc tiên mà hôm nay Hoa phòng đưa tới.”

Đồng Hề day huyệt thái dương đang nhói lên.

“Mang hết đi, ngửi đồng hương hoa này khiến ta cảm thấy khó chịu thêm. Người đi lấy ít lá bạc hà về đây!”

Khi Huyền Huân mang lá bạc hà về, Đồng Hề bèn sai người mang phần lớn trong số đó đi hấp. Sau ba lần hấp, ba lần lọc sẽ được vài giọt tinh dầu bạc hà, nếu thả trong phòng sẽ mang tới cảm giác mát lạnh. Thuở nhỏ, mỗi khi hè đến, nàng rất sợ hương hoa nên mẫu thân luôn dùng phương pháp này. Chỗ lá bạc hà còn lại, hoặc được rải trong chậu đá, hoặc được dùng làm đá bào. Rèm cửa sổ cũng được đổi hết thành sa mỏng màu xanh lá mạ, khiến Đồng Hề cung như bớt lộng lẫy hơn. Bồn cây trồng toàn tùng, thông, tạo cho nơi này vẻ cổ kính. Chốc chốc tiểu thái giám lại vẩy nước lên mặt đất để làm giảm nhiệt độ.

“Nương nương, Hoàng thượng sắp tới rồi!” Thúc Bạch rí tai Đồng Hề.

Trời chiều nóng bức, gần đến hoàng hôn, thời tiết dịu hơn, nàng mới thiếp đi được một lát, vừa mở mắt, Thiên Chính Đế đã sắp tới, đúng là mệt mỏi!

“Hầu bản cung thay xiêm y!”

Sau khi rửa mặt bằng nước đun lá bạc hà, nàng chọn chiếc váy giản dị nhưng tuyệt đẹp màu trắng xanh, ngoài khoác một lớp sa mỏng tang như làn sương xanh biếc. Tề Vân cô cô đánh giá rất cao lối trang điểm có chút yêu mị này, thầm nghĩ lẽ ra chủ tử của mình phải như thế này từ lâu rồi mới phải! Thúc Bạch búi cho nàng kiểu tóc Đọa Vân hơi lỏng, cài mười hai chiếc trâm ngọc trai ngắn theo hình phiến quạt, trên chiếc trâm có đính cánh bướm màu xanh, chỉ cần cử động nhẹ, cánh bướm sẽ lay động, vô cùng đáng yêu.

Thực ra, Đồng Hề đã nghĩ thông suốt, dù nàng ăn vận đoan trang hay quyến rũ thì cũng không thoát khỏi kiếp nạn này, tội gì không làm vui mắt quân vương?

Khi Thiên Chính Đế tới, sắc hoàng hôn đã bao phủ Đại Minh cung^(*). Bầu trời không trăng càng làm nổi bật sự rực rỡ, lấp lánh của các vì sao.

() Tên gọi chung của hậu cung.*

“Hoàng thượng vạn phúc!” Đồng Hề quỳ xuống tiếp giá.

Khi thấy cách trang điểm của Đồng Hề, Thiên Chính Đế rất sững sờ. Trước nay nàng luôn trang điểm lộng lẫnh nhưng vẫn đoan trang, tao nhã. Còn vẻ quyến rũ ma mị này, hôm nay người mới được nhìn thấy.

“Vết thương của Quý phi đã lành chưa?” Thiên Chính Đế tự tay nâng Đồng Hề dậy, giọng điệu ấm áp hơn trước đến ba phần.

“Đa tạ thuốc bôi ngoài da Tử Ngọc Ngưng của Bệ hạ!”

Đồng Hề đỏ mặt, toan rút tay lại. Nào ngờ Thiên Chính Đế đã kéo tay nàng vào trong nội thất.

Bỗng có tiếng gõ cửa.

“Ai?”

Đồng Hề thấy vẻ hung hãn thoáng ánh lên trong mắt Thiên Chính Đế.

“Bẩm Hoàng thượng, nô tài Giang Đắc Khải!”

“Nói!”

Giang Đắc Khải hầu hạ Thiên Chính Đế đã mười mấy năm, đương nhiên biết khi nào không nên làm gì, thế nhưng hôm nay ông ta đành vi phạm bởi thực sự có chuyện rất gấp.

“Bẩm Hoàng thượng, Chiêu Phi nương nương có tin vui rồi!”

Câu nói này cứ lớn vồn mãi trong đầu Đồng Hề, vốn dĩ nó phải như sấm sét giữa trời quang, ấy vậy mà nàng lại cảm thấy chuyện này cũng không đến nỗi nào.

Quả nhiên Thiên Chính Đế dừng mọi động tác.

“Biết rồi!”

Giọng người vẫn rất lạnh lùng, không có vẻ mừng hay giận. Đồng Hề khó hiểu nghĩ, lúc này dù người không tỏ vẻ mừng rỡ tốt độ thì ít nhất cũng phải có thái độ khác chứ!

Thế nhưng Thiên Chính Đế không cất bước mà lại đưa tay ôm nàng thật chặt. Đồng Hề sửng sốt nói:

“Hoàng thượng, thần thiếp... Chiêu Phi...”

Nàng định nói thần thiếp mệt rồi, chợt nhận ra không ổn, nàng còn chưa bắt đầu cơ mà, vậy nên bèn tỏ ý rằng Chiêu Phi đang đợi người.

Dường như Thiên Chính Đế chẳng hề vội vã, mà thực chất người cũng chẳng cần vội vã. Lẽ nào người không đi thì đứa bé sẽ biến mất ngay ư?

Sau cuộc ái ân, Thiên Chính Đế mới vội vàng rời đi. Tề Vân đứng bên ngoài gọi một tiếng. Chắc hẳn Tề Vân đã rất sửng sốt vì thông tin đó.

“Cô cô, chuẩn bị nước tắm cho ta, ta mệt rồi!” Đồng Hề khó nhọc nói. Nàng nhắm mắt, không thể suy nghĩ được gì, chỉ cảm thấy đau ê ẩm cả người.

Hôm sau, Đồng Hề mệt mỏi nằm nghiêng trên sạp Dương Phi, Huyền Huân phe phẩy quạt, còn Thúc Bạch nhẹ nhàng bôi thuốc lên cổ tay nàng.

“Nương nương, thuốc bôi ngoài da Tử Ngọc Ngưng này quý giá lắm, một năm cả cung chỉ có mười mấy hộp, vậy mà Hoàng thượng ban thưởng hết

cho nường nường, chắc chắn người phải quan tâm đến nường nường lắm!”

Thấy Đồng Hề mới sáng sớm đã không vui, Thúc Bạch bèn an ủi nàng. Tin tức tối qua đã lan truyền tới mọi góc ngách trong cung, chỉ e chẳng mấy ai vui nổi. Lại còn mấy tần phi có mắt không trông, mới sáng ra đã tới chế giễu Đồng Hề, càng khiến nàng thấy khó chịu.

“Nường nường, chúng nô tì có cần chuẩn bị thứ gì cho người đi thăm Chiêu Phi không?”

“Tất nhiên là có! Huyền Huân, người còn nhớ chiếc khóa trường mệnh bằng vàng mà mẫu thân đã tặng ta khi ta vào cung chứ? Mang nó ra đây đi!”

Huyền Huân không chịu.

“Nường nường, đó là vật mà phu nhân tặng cho cháu ngoại vàng ngọc của người trong tương lai mà, sao nường nường có thể...”

“Cái thai này của Chiêu Phi có lẽ sẽ là trưởng tử hoặc trưởng nữ của Hoàng thượng, tặng cho nàng ta chiếc khóa trường mệnh bằng vàng đó cũng phải thôi. Mau mang tới đây! Đồ của ta mà sao nha đầu người còn keo kiệt hơn ta vậy?” Đồng Hề cười thản nhiên, tuy nàng đang nói giỡn nhưng làm thế nào cũng không che giấu được vẻ ỉn ỏi.

Huyền Huân vẫn không bằng lòng.

“Nường nường, trong cung đâu thiếu thứ gì quý giá, người tội gì phải mang vật mà lão phu nhân tặng người để cho nàng ta?”

“Ta có, lẽ nào nàng ta không có? Huống chi tặng xiêm váy, đồ ăn, nàng ta cũng không dám dùng. Đồ trong Đồng Huy cung đều là thứ quý giá, ném đi chẳng phải rất tiếc sao? Tặng khóa trường mệnh cũng là để tránh việc ngộ nhỡ nàng ta bị làm sao, bản cung lại bị nghi ngờ.”

Lúc này, Huyền Huân mới chịu đi lấy. Khi chiếc khóa vàng đó được mang đến cũng là lúc ý chỉ sắc phong cho Mộ Chiêu Văn tới Đồng Huy cung.

“Chiêu Phi Mộ thị, tính cách nhu mì, dịu dàng khéo léo, đức độ thật thà, tuân thủ phép tắc, nay phong làm Khải Nguyên phu nhân, ban hào Chiêu.”

Khải Nguyên phu nhân là vị trí tòng nhất phẩm, đứng đầu tứ phu nhân, vốn không cần phong hào, chỉ có điều Thiên Chính Đế thích chữ Chiêu này, lại ứng với tên của Mộ Chiêu Văn nên mới đặc biệt ban hào để tỏ ý tôn vinh. Tuy Đồng Hề là quý phi nhưng chưa bao giờ được hưởng vinh dự được ban phong hào. Bởi vậy khi ý chỉ này được ban ra, mọi người đều ồ lên. Xem ra bảo tọa của hoàng hậu đã ở ngay trên đầu Mộ Chiêu Văn rồi, chỉ đợi nàng ta hạ sinh hoàng tử là sẽ sắc phong thôi.

“Nương nương!” Tề Vân cất giọng với vẻ mặt khó coi, tựa như muốn an ủi Đồng Hề.

Nàng xoay xoay chiếc nhẫn mẫu đơn Kim Địa trên tay trái, đáp:

“Phi tần có thai, theo lệ phải thăng vị, không cần sợ bóng sợ gió như thế!”

“Nương nương, có nổi khố, sao phải giữ trong lòng?” Tề Vân không nỡ nhìn nụ cười gượng gạo của Đồng Hề.

“Cô cô, càng như thế ta càng phải vui mới đúng, nếu không há chẳng sẽ làm trò cười cho đám người trong hậu cung sao? Huống chi Mộ Chiêu Văn trước nay hành sự ổn thỏa, rất được lòng người, khó khăn lắm mới hoài thai, nay đứng nơi đầu sóng ngọn gió, ta cầu Hoàng thượng phong nàng ta thành một trong tứ phi còn không được, phải như thế thì vị kia mới không ngồi yên được nữa!”

Thúc Bạch không kìm được xen lời:

“Nương nương, sao Chiêu Phu nhân tốt số thế, vào cung không lâu đã hoài thai, còn người...”

Đồng Hề không đáp. Chuyện này không do nàng quyết định, càng vội càng hỏng việc. Nàng đứng dậy:

“Chúng ta tới Chiêu Dương cung chúc mừng Chiêu Phu nhân thôi!”

Khi nàng tới nơi, thật không may, ngưỡng cửa của Chiêu Dương cung đã bị giẫm nát rồi, bởi vậy Thiên Chính Đế mới hạ chỉ nói Chiêu Phu nhân cần tĩnh dưỡng, không cho ai tới thăm.

Nhưng cung nhân của Chiêu Dương cung rất thông minh, thấy người đến là phi tần đứng đầu hậu cung bèn vội vàng vào bẩm báo. Đồng Hề thầm than, nô tài của Chiêu Dương cung biết điều thế này, xem ra chủ nhân còn tinh tế hơn gấp mấy lần.

“Hoàng thượng mời nương nương vào!” Tiểu thái giám cung kính dẫn Đồng Hề vào trong.

Đồng Hề nhíu mày, xem ra Thiên Chính Đế vừa bãi triều xong bèn vội vàng tới đây. Có hoàng tử thật hạnh phúc! Nàng nhìn lên trời. Bầu trời hôm nay trong xanh, không một bóng mây, ánh nắng chói chang khiến người ta chỉ muốn xiêu, đúng là một ngày xui xẻo không nên ra ngoài.

“Hoàng thượng vạn phúc!” Đồng Hề cúi đầu hành lễ, sau khi đứng dậy bèn nói với Mộ Chiêu Văn: “Chúc mừng Chiêu Phu nhân!”

Mộ Chiêu Văn không hề có chút kiêu căng vì mang long thai, vội vàng tiến lên hành lễ. Đồng Hề đỡ hờ.

“Phu nhân đang có thai, không cần đa lễ!”

Đúng lúc này, giọng Thiên Chính Đế vang lên:

“Quý phi nói có lí, Chiêu Văn, trăm cho phép nàng không cần hành lễ trong mười tháng mang thai.”

Lời Thiên Chính Đế vừa nói ra đã có hiệu lực, không cần hành lễ với hoàng đế thì càng không cần hành lễ với quý phi.

Lúc này, Mộ Chiêu Văn như mặt trời trên đỉnh núi, lấp lánh đến chói mắt.

“Tạ ơn Hoàng thượng!”

Hai người nhu tình mật ý thật khiến người khác ngưỡng mộ!

“Phu nhân được Hoàng thượng chăm sóc, đương nhiên không thiếu thứ gì, bởi vậy bản cung chỉ có thể tặng chút đồ chơi thôi.” Đồng Hề nhiệt tình kéo tay Mộ Chiêu Văn, cả giọng nói và thái độ đều rất chân thành.

Huyền Huân mở hộp gấm ra, bên trong là chiếc khóa tròn bằng vàng. Chiếc khóa đó được làm theo hình bốn cánh hải đường, có móc tháo. Cánh sau gáy cong dài bảy tấc, trên đỉnh có một viên đá mắt mèo. Cánh trước ngực cong dài sáu tấc, đính đá quý màu đỏ. Hai cánh hoa hai bên mỗi cánh dài năm tấc, đều được chạm hình Du Mai, cong mình ngậm Đông châu. Ở nơi hai đế hoa giao nhau là sợi xích vàng. Có ba mươi sáu hạt Đông châu, mỗi hạt nặng chừng bảy phân, có thể xoay tròn, tạo thành chín chuỗi dưới khóa. Khóa có đường kính chừng bốn tấc, ở giữa khắc dòng chữ “Trường mệnh trăm tuổi.”

“Món quà quý giá thế này, thần thiếp không dám nhận.” Mộ Chiêu Văn từ chối. Tuy nàng ta đã thấy nhiều vật quý trong cung nhưng chưa từng thấy vật nào như chiếc khóa này.

“Đây là món quà mẫu thân tặng ta trước khi nhập cung. Muội muội có phúc hơn ta, nếu sinh hoàng tử cho Hoàng thượng thì chính là đại công thần của Thiên Chính triều, lẽ nào một món quà nhỏ thế này lại không dám nhận?”

Đồng Hề cười vô cùng chân thành. Nàng càng chân thành, Mộ Chiêu Văn càng sợ hãi. Chuyện này thực sự không giống đạo lí thường tình.

“Nếu Quý phi đã hào phóng như thế thì Chiêu Văn, nàng hãy nhận lấy đi!” Giọng nói lạnh lùng của Thiên Chính Đế vọng tới từ phía sau. “Nếu nàng thật sự có thể sinh hoàng nhi cho trẫm, Quý phi có nói nàng là đại công thần cũng không ngoa.”

Thiên Chính Đế ôm lấy eo Mộ Chiêu Văn, nàng ta dựa vào ngực người một cách tự nhiên, đỏ mặt ngượng ngùng.

“Đa tạ tấm lòng của tử tử!” Mộ Chiêu Văn nhận lấy chiếc khóa trường mệnh.

Vì có Thiên Chính Đế ở đây nên Đồng Hề cảm thấy rất mất tự nhiên, hướng chi hai người họ còn thân mật tình tứ, nàng rất tự giác “phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nhìn”, vội vàng đứng dậy cáo từ.

Chương 12

Ngộ nhận

Chiêu Dương cung.

“Phu nhân, người nói xem vì sao Quý phi nương nương lại hào phóng đến mức tặng cho người khóa trường mệnh? Nghe nói đó là vật mà mẫu thân của Quý phi vì mong cháu nên đặc biệt làm đó.” Ngọc Hương nhanh nhẩu hỏi.

Mộ Chiêu Văn bĩu môi. Nụ cười của vị Quý phi này càng đáng yêu bao nhiêu thì bụng dạ càng khó lường bấy nhiêu. Nay Mộ Chiêu Văn đã mang thai, càng phải đề phòng cẩn thận hơn, nhưng vì ngoài mặt Đồng Hồ thể hiện quá tốt nên nàng ta cũng không tiện nói gì.

“Quý phi thân phận tôn quý, muốn gì chẳng được, chỉ e sẽ có chiếc khóa còn quý hơn cho con nàng ta thôi.”

Ngọc Hương bĩu môi cười.

“Nhưng nương nương nhà ta vẫn có phúc hơn. Quý phi nhập cung đã lâu mà có thấy động tĩnh gì đâu, chắc cũng biết cái khóa đó mình giữ không được.”

“Nói bậy!” Mộ Chiêu Văn nghiêm mặt trách cứ. Nha đầu Ngọc Hương này ngày càng không biết giữ mồm. Đúng là chủ tử lên hương, hạ nhân khó tránh xốc nổi.

Đồng Huy cung.

“Nương nương, người xem, Hoàng thượng đối xử với Chiêu Phu nhân như thế, ngộ nhờ nàng ta sinh được hoàng tử thật thì phải làm sao?” Một người nhẵn nại như Tề Vân mà cũng suýt giậm chân.

Đồng Hồ lệnh cho mọi người lui xuống hết, cười hỏi:

“Cô cô nghĩ ta nên làm thế nào?”

Tề Vân đáp thẳng:

“Nương nương, trong cung nên tàn nhẫn thì phải tàn nhẫn, nếu không chẳng khác nào nuôi cáo trong nhà. Nếu nương nương không tiện thì nô tì sẽ tự làm. Có rất nhiều cách để khiến một đứa trẻ biến mất, nô tì nhất định sẽ không làm liên lụy tới nương nương.”

Đồng Hồ cảm động vì tấm lòng trung của Tề Vân, nhưng nàng chỉ cười, lắc đầu.

“Cô cô, nay ta là quý phi, điều duy nhất mà ta muốn chính là không gây ra sơ sót gì, không bị ai bắt thóp, có như vậy, vị trí của ta mới không bị lung lay. Còn về ngôi vị hoàng hậu kia, không phải ta muốn là được...”

“Nhưng...”

“Đứa con của Mộ Chiêu Văn, ta sẽ không động tới. Ta muốn tích chút phúc cho đứa con sau này của ta. Huống chi mất đứa này, nàng ta vẫn có thể có đứa thứ hai, thứ ba.”

“Nhưng... nhưng nếu Chiêu Phu nhân sinh được hoàng tử, nếu... nếu Hoàng thượng phong nàng ta làm hoàng hậu thì đó chính là đích hoàng tử đấy thừa nương nương!”

Đồng Hồ hiểu Tề Vân cô cô muốn nói gì. Đích hoàng tử chẳng khác nào thái tử, mà giấc mơ cuối cùng của mỗi nữ nhân trong hậu cung chính là trở thành thái hậu. Rồi nàng chợt nghĩ tới Độc Cô Viện Phượng, có lẽ ả là người phụ nữ duy nhất không muốn trở thành thái hậu. Nghĩ tới đây, Đồng Hồ bỗng phì cười. Nhìn Tề Vân đang lo lắng, nàng mới thông thả nói:

“Cái thai trong bụng Chiêu Phu nhân là nam hay nữ còn chưa rõ, có thể sinh ra hay không vẫn chưa thể nói trước, mà sinh ra có khỏe mạnh hay không cũng là một ẩn số, bản cung không thể mạo hiểm tính mạng của người thân để đi hại đứa bé này.”

Tề Vân ngẫm một lát, cũng thấy có lí.

“Vậy ý của nương nương là để mặc nàng ta sinh đứa bé này ư? Thế nên người mới tặng khóa trường mệnh cho nàng ta?”

“Ta để mặc cho nàng ta sinh, nhưng sẽ có người không muốn như vậy. Mộ Chiêu Văn là người rất thận trọng, không hề có ý đấu với ta. Nàng ta có thể trở thành phi tử được Hoàng thượng sủng ái nhất trong hậu cung này, hẳn cũng là người có đầu óc. Chỉ e nàng ta chưa chắc đã chịu tin ta, nhưng tin hay không cũng chẳng sao. Mẹ có thể làm bất kì chuyện gì vì con, có lẽ nàng ta sắp mất đi sự bình tâm rồi.”

“Nương nương không sợ nàng ta cứng cánh rồi sẽ đối phó với nương nương ư?”

“Ta chỉ sợ nàng ta không đối phó với ta ấy chứ! Nàng ta nhân nhượng thế này, nếu ta mà làm khó, chắc chắn Hoàng thượng sẽ không để yên. Nhưng nếu nàng ta gây khó dễ cho ta trước, thì tất nhiên Hoàng thượng cũng không thể nói gì.” Đồng Hề vô cùng am hiểu đạo lí xuất quân bất nghĩa không thể thắng.

Tề Vân cảm thấy vị Quý phi hiện tại mới là chủ tử mình chọn năm đó, chỉ là mấy ngày trước nàng ẩn mình quá sâu thôi.

“Sao nương nương lại dám chắc sẽ có người ra tay với Chiêu Phu nhân?”

Đồng Hề nhìn sang phía đông, đó là hướng của Trường Tín cung.

“Nếu khoảng thời gian này ta không tỏ ra yếu thế thì sao ả chịu tin ta đã vô dụng? Ả muốn đợi ta ra tay, ta lại muốn xem ai có thể nhẫn nhịn lâu hơn.”

“Phải chăng nương nương đã có cách?”

“Cách thì có, nhưng ta vẫn đang suy nghĩ.”

Đồng Hồ ngắm một lúc. Nếu muốn kích vị kia ra tay, nàng không thể không ra đòn hiểm, nhưng nếu bị phát hiện thì chỉ có nước thân một nơi đầu một nẻo.

Mộ Chiêu Văn có thai, Đồng Hồ tất nhiên phải tới chỗ đồng minh Độc Cô Viện Phượng bàn bạc.

“Thần thiếp cung chúc Thái hậu kim an!” Hôm nay, Đồng Hồ đa lễ hơn bình thường nhiều.

Độc Cô Viện Phượng lạnh lùng nhìn Lệnh Hồ Đồng Hồ, không hiểu tại sao nàng lại tặng khóa trường mệnh cho Mộ Chiêu Văn, lẽ nào hai người này đã sớm giở trò sau lưng ả ta...

“Thần thiếp thấy thần sắc của Thái hậu không được tốt, không biết có cần truyền thái y tới bắt mạch chăng?” Nụ cười của Đồng Hồ trở nên lấp lánh dưới ánh nắng.

Độc Cô Viện Phượng nhìn nàng, càng nghi ngờ hơn. Sắc mặt nàng rất tươi tắn, hồng nhuận như trái đào, nào có vẻ buồn bã gì đâu.

“Ai gia rất khỏe, nhưng ta lại thấy người không khỏe lắm.”

Đồng Hồ không muốn quanh co với Độc Cô Viện Phượng.

“Thái hậu đang ám chỉ chuyện của Chiêu Phi ư? Mới đầu, thần thiếp cũng thấy khó chịu, nhưng Hoàng thượng chưa có mụn con nào, đây là đại kị, nếu Chiêu Phu nhân có thể sinh hạ hoàng tử, thần thiếp cũng thấy an tâm

hơn một chút. Ít nhất con của Hoàng thượng cũng phải gọi thần thiếp một tiếng “mẫu phi”. Thần thiếp không con không cái, có thể có hay không còn phải xem ý trời thế nào, nếu không thế thì nay đối xử tốt với Chiêu Phu nhân một chút, chỉ mong sau này nàng ta nhớ tới lòng tốt của thần thiếp.”

Độc Vô Viện Phượng hừ lạnh:

“Người trở nên thương thân trách phận từ bao giờ vậy?”

“Dù gì thần thiếp cũng từng ở nơi cửa Phật nên đã nghĩ thông nhiều điều. Có những thứ muốn tranh cũng không được, mà nay Hoàng thượng đối xử với thần thiếp...”

Đồng Hề im lặng, dường như có chút ghen ngào, lại như thêm phần tự giận mình, tự ti hối tiếc:

“Nếu tranh đến cùng, chỉ e sẽ rơi vào nước đổ thành dâng làm bạn với cỏ Phật.”

“Nếu Chiêu Phu nhân hạ sinh hoàng tử thì vị trí hoàng hậu...”

Đồng Hề mỉm cười:

“Chiêu Phu nhân xuất thân không cao, dù có sinh được hoàng tử cũng chưa chắc chim sẻ sẽ hóa thành phượng hoàng. Nếu nàng ta thật sự ngồi được lên vị trí đó, Thái hậu nghĩ thần thiếp có thể làm gì hơn?” Nàng gượng cười.

Độc Cô Viện Phượng thấy mình và Đồng Hề không còn đề tài chung, chẳng muốn để ý tới nàng thêm nữa, bèn lấy lí do váng đầu để tiễn nàng về. Ả vốn định chọc gậy bánh xe một phen, ai ngờ lại thất bại.

Sau khi Đồng Hề đi, Lý ma ma bèn bước ra.

“Quý phi...”

“Đồ vô dụng! Phí công ai gia đưa nàng ta về!” Độc Cô Viện Phượng đập lên tay vịn.

“Thái hậu, lão nô thấy chưa chắc Quý phi đã ngốc như thế.”

“Tất nhiên nàng ta không ngốc. Nàng ta biết thân phận hiện tại của mình là gì. Hoàng thượng đối xử với nàng ta chẳng hơn các cung phi bình thường, giờ nói mấy câu này để cựa với ta đây mà. Ma ma, nhưng ta không cam lòng để con tiện nhân Mộ Chiêu Văn kia sinh con cho Hoàng thượng.”

Độc Cô Viện Phượng vẫn giữ một bí mật trong lòng, đó là ả muốn có con với Thiên Chính Đế. Đứa bé ấy mới chính là đứa bé có thân phận tôn quý nhất, chỉ có nó mới đủ tư cách trở thành hoàng đế đời kế tiếp.

Lý ma ma không tranh luận nữa. Tuy bà ta thấy không ổn nhưng mấy tháng nay, Hoàng thượng đối xử với Quý phi thế nào, mọi người đều rõ. Ngay cả lần trước nàng ta bị thương người vẫn vô cùng lạnh lùng, quả là khác một trời một vực so với ba năm trước. Bởi vậy, bà ta đành thôi.

“Vậy, chúng ta có...” Lý ma ma khẽ nói.

“Ta tự có chừng mực.”

Độc Cô Viện Phượng cần đợi một cơ hội chín muồi, hơn nữa, tốt nhất là phải mượn được tay kẻ khác. Nếu ả đã đưa Lệnh Hồ Đồng Hề về thì tất sẽ có ích.

Tề Vân theo sau Đồng Hề, không hiểu vì sao nàng lại dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

“Nương nương, người có chắc Thái hậu sẽ ra tay không?”

“Độc Cô Viện Phượng không phải kẻ ngốc. Đứa bé trong bụng Mộ Chiêu Văn đang được cả cung chăm chú dõi theo, ta chỉ đoán ả chắc chắn sẽ

không nhẫn nhịn được. Còn nếu ả không ra tay ta vẫn có cách khác.”

Tề Vân không hiểu, Đồng Hề cũng không định giải thích. Nhưng có một điều mà cả Đồng Hề và Độc Cô Viện Phượng hoàn toàn không ngờ tới, chẳng bao lâu nữa sẽ có người đến lần ắt Mộ Chiêu Văn. Khi tin tức này truyền tới, người hiểu chuyện lập tức sửng sốt.

“Vạn Mi Nhi sắp tiến cung?” Đồng Hề nghiến ngậm tin tức không thể gọi là tốt cũng chẳng thể gọi là xấu này.

Vạn Mi Nhi là con gái cưng của đương triều Phụ quốc Tướng quân Vạn Khôn. Chỉ bằng ngoại hiệu Phụ quốc Tướng quân này đã đủ biết địa vị của Vạn Khôn trong lòng Thiên Chính Đế. Trước kia, khi Thiên Chính Đế còn chưa kế vị, người từng tòng quân dưới trướng của Vạn Khôn, hai người vừa là thầy trò vừa là bạn, Vạn Mi Nhi có thể xem như quen biết với người từ tấm bé. Nghe đồn khi Thiên Chính Đế đăng cơ, từng muốn lập Vạn Mi Nhi làm hoàng hậu, có điều khi nàng ta còn chưa ra đời đã có hôn ước. Nếu là người khác, việc con gái trở thành hoàng hậu đúng là chuyện cầu Phật tổ Bồ tát còn chẳng được, nhưng Vạn Khôn lại nhất quyết không đồng ý. Nào ngờ cuối cùng Vạn Mi Nhi cũng sắp tiến cung, nghe nói vị hôn phu của nàng ta đột tử ngay trước đêm tân hôn.

“Nghe đồn Hoàng thượng định nghênh đón Vạn thị với vị trí Thuần Nguyên Phu nhân.”

Vạn thị vừa vào cung đã là một trong bốn vị phu nhân tòng nhất phẩm, đúng là chuyện này còn nóng bỏng tay hơn chuyện của Mộ Chiêu Văn nhiều. Đồng Hề day trán, cảm thấy hậu vị ngày càng xa xăm với, đồng thời cũng thấy thật mệt mỏi.

“Nường nường, chúng ta phải nghĩ cách thôi. Trước khi Vạn thị tiến cung, nường nường phải nghĩ cách giành lại trái tim của Hoàng thượng, nếu không...” Tề Vân vội nói.

Đồng Hề thầm than, nay đến cả Tề Vân cũng không còn niềm tin vào nàng, phải chăng nàng đã thê thảm tới mức ấy?

“Cô cô, người nói ta nên làm gì?”

“Nay Chiêu Phi mang thai, không thể hầu hạ Hoàng thượng, nhưng suốt nửa tháng nay, Hoàng thượng chỉ tới Chiêu Dương cung mà lạnh nhạt với chúng phi tần, chẳng phải người nên đi khuyên Hoàng thượng sao?”

Đồng Hề nhú mày. Tề Vân cô cô không hiểu Thiên Chính Đế. Chuyện người đã quyết, chẳng ai có thể xen vào. Huống chi, Hoàng thượng muốn sủng hạnh ai không phải là chuyện một phi tần nên hỏi. Bởi vậy, nhất định phải đi đường vòng, làm vui lòng Hoàng thượng.

“Tấn Vương phi dạo này thế nào?” Đồng Hề bỗng hỏi.

“Kể từ sau tiết Đoan Ngọ, Tấn Vương phi có lên vào cung mấy lần.”

Rất tốt! Xem ra Hoàng thượng vẫn có hứng với Tấn Vương phi.

“Vậy lấy danh nghĩa của bản cung mời Tấn Vương phi tiến cung, lí do người tự nghĩ ra đi!”

Tề Vân nhận lệnh lui xuống. Đồng Hề đưa tay trái chống cằm, thầm than mình đúng là “Nịnh phi”, không những không khuyên Hoàng thượng lấy mình làm gương mà ngược lại còn dung túng cho người. Nếu nàng ở bên cạnh một hôn quân, hẳn rất có tiềm năng trở thành yêu nghiệt vong quốc. Nhưng vì Thiên Chính Đế là một quân vương anh minh nên nàng có thể chối bỏ cái danh “Nịnh phi” kia. Thiên Chính Đế luôn biết bản thân nên làm gì và không nên làm gì, chẳng ai có thể khống chế. Có đôi khi Đồng Hề thật sự mong Thiên Chính Đế là hôn quân giống Trung Tông tiền triều, khi ấy nàng có thể hô mưa gọi gió trong hậu cung, không cần phải thấp thỏm như bước trên băng mỏng thế này.

Sau khi Tấn Vương phi nhập cung, Đồng Hồ buộc bản thân phải lấy lại tinh thần, chuẩn bị tới gặp Thiên Chính Đế, nếu không mọi sự sắp xếp của nàng sẽ trở nên uổng phí.

Nàng đặc biệt chọn chiếc váy lụa mỏng thấp vạt màu đỏ nhũ bạc, từ xa trông như ánh chiều tà phía chân trời, vạt ngực hơi trễ khiến chiếc yếm thêu mẫu đơn màu trắng xanh thấp thoáng hé lộ. Thúc Bạch búi cho nàng kiểu tóc Hồ Điệp mà nàng mới nghĩ ra, rìa của bốn chiếc cánh bướm được trang trí bằng lá vàng dát mỏng, điểm tô thêm những viên ngọc trai to bằng ngón cái, rồi cài thêm chiếc trâm mẫu đơn mạ vàng trên đỉnh. Trước trán tô điểm thêm một viên ngọc trai sáng lấp lánh, càng làm nổi bật ánh nước long lanh trong mắt.

“Nương nương thật tài ba! Nô tì không thể nghĩ ra kiểu tóc đẹp đến vậy.” Tay Thúc Bạch dịch chuyển thoăn thoắt.

“Trong hậu cung này, có ai không dốc sức nghĩ cách làm đẹp, hưởng hồ đó còn là những thứ cung phi nên chú ý.”

Khi rảnh rỗi, Đồng Hồ thường nghĩ ra những kiểu tóc mới, hoặc thiết kế vài món trang sức rồi sai Thượng phục cục tìm thợ thủ công làm theo. Vì lẽ đó, nàng mới có thể lộng lẫy đứng trước mặt chúng phi, hưởng thụ sự ngưỡng mộ của họ. Nàng thật sự rất thích cảm giác đó. Cách trang điểm, ăn mặc của nàng thường được các cung phi có địa vị thấp hoặc các mệnh phụ triều đình học theo, từ đó trở thành trào lưu trong dân gian. Tuy Đồng Hồ nói chẳng để tâm đến những việc này nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ, rồi nàng lại bắt đầu nghĩ cách tạo ra những bộ váy áo, trang sức diễm lệ hơn. Vòng tuần hoàn đó góp phần xóa tan sự cô đơn, buồn chán trong hậu cung, khiến nàng cảm thấy những năm tháng sống trong thâm cung cũng không đến nỗi khó khăn.

Huyền Huân đặt canh sâm vào trong hộp, theo Đồng Hồ tới Hàm Nguyên điện.

Lúc này, ráng chiều đã lan tỏa, cảnh vật đẹp vô cùng, Đồng Hồ tuy bất an nhưng vẫn thấy vui. Lợi dụng Tấn Vương phi để chia sẻ Thiên Chính Đế với Chiêu Phu nhân cũng không phải việc gì xấu, chỉ cần trái tim Hoàng thượng không còn quan tâm riêng mình Mộ Chiêu Văn nữa, chuyện sau này nàng tự có tính toán khác.

Sống trong hậu cung, nếu mình không thể đắc sủng thì bồi dưỡng kẻ khác là một cách hay. Đồng Hồ chưa từng có ý định độc chiếm thánh sủng. Nàng vẫn luôn cảm thấy mình không phải kẻ đồ kị. Ở bên Thiên Chính Đế, nàng luôn tìm cách an bài thỏa đáng cung phi hợp với sở thích của người. Vì vậy, nàng thực sự không thể hiểu nổi tại sao Hoàng thượng lại ngày càng ghét bỏ nàng như thế. Sự đau đớn trong mỗi lần thị tẩm ngày càng tăng. Khi nhìn trộm sắc mặt người, nàng phát hiện gương mặt ấy ngày càng lạnh lùng xen lẫn hung bạo.

Đồng Hồ khẽ than một tiếng rồi nói với thái giám trước cửa Hàm Nguyên điện:

“Hoàng thượng có ở trong đó không?”

Chương 13

Sai lầm

Tiểu thái giám thấy Quý phi đến, vội vàng vào bẩm báo. Giang Đắc Khải nhanh chóng ra ngoài mời Đồng Hề vào. Huyền Huân toan theo sau thì bị Giang Đắc Khải ngăn lại.

“Hoàng thượng chỉ triệu mình nương nương vào trong.”

Đồng Hề cứng người, nhắc hộp đồ ăn từ tay Huyền Huân rồi nói:

“Huyền Huân, người đợi ở đây đi!”

Giang Đắc Khải không đi theo nàng mà chỉ nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tim Đồng Hề thắt lại, mặt thoáng ửng hồng, nàng hít thật sâu rồi mới bước tiếp. Thiên Chính Đế đang vui đầu xem tấu chương. Nô tài đứng hầu trong điện đều đã lui ra ngoài, cung điện rộng lớn chỉ còn lại hai người.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng!”

Thiên Chính Đế ngẩng đầu quan sát Đồng Hề.

“Sao nàng lại tới đây?”

Vẻ mặt Thiên Chính Đế rất lạnh lùng, Đồng Hề không dám nhìn vào mắt người, nghe vậy bèn cho rằng Thiên Chính Đế không muốn gặp mình. Nàng nghĩ bụng có lẽ mời Tấn Vương phi tới là một nước cờ đúng.

“Hoàng thượng vất vả xử lý quốc sự, tối muộn mới dùng bữa, thiết nghĩ nên chú ý tới long thể. Hôm nay thần thiếp mang canh sâm và điểm tâm đến, mong Hoàng thượng nghỉ ngơi một chút rồi hẵng phê duyệt tấu chương.”

Đồng Hề nín thở bước lên, đứng bên cạnh, không bận tâm Thiên Chính Đế có thích hay không.

“Trẫm dùng bữa muộn không phải ngày một ngày hai, sao hôm nay Quý phi mới nhớ tới chuyện mang canh sâm cho trẫm?” Thiên Chính Đế không nhìn Đồng Hề, tay vẫn không buông tấu chương.

Đồng Hề nghe vậy liền cảm thấy đứng ngồi không yên.

“Bình thường có Chiêu Phu nhân chăm sóc Hoàng thượng, nay nàng ấy hoài thai nên thân thiếp mới thay...” Đồng Hề xấu hổ đến toát cả mồ hôi. Nàng nói vậy, chẳng khác nào đang công khai tranh sủng.

Cuối cùng, Thiên Chính Đế cũng đặt tấu chương xuống.

“Chiêu Phu nhân chăm sóc trẫm là tấm lòng của Chiêu Phu nhân, cần nàng tới thay sao? Chẳng biết lòng dạ của Quý phi đặt ở phương nào rồi?”

Đồng Hề chột dạ, nghĩ bụng lẽ nào Thiên Chính Đế đang trách nàng quá đam mê quyền thế? Phải chăng người đã phát hiện ra chuyện nàng nhân cơ hội tiếp kiến mệnh phụ triều đình để tạo mối quan hệ với các đại thần trong triều, chỉ để có người nói hộ mình khi ngày lập hậu đến?

Nàng vội vàng quỳ xuống, không dám đáp lời. Hoàng thượng là trời, người nói cái gì thì chính là cái đó, còn nàng càng nói càng thêm sai, nàng chỉ sợ chọc giận người thôi. Huống chi, trong cuốn sách *Nữ giới* mà mọi nữ phải đọc có viết: “Nữ nhân không cần giỏi tranh luận”, từ nhỏ Đồng Hề đã được khai trí bằng thơ văn nên tất nhiên không thể quên những điều này.

Hồi lâu, Thiên Chính Đế mới chậm rãi nắm lấy tay nàng, đỡ nàng dậy.

Đồng Hề vốn đã rất hoảng loạn, lại bị Thiên Chính Đế trách móc nên bỗng dưng cảm thấy tủi thân. Trong kí ức của nàng, tuy người đối xử với nàng không tốt nhưng chưa từng quở trách nàng như thế. Tới thăm người, người

chưa chắc đã muốn thấy nàng, không tới thăm người, người lại cho rằng nàng không để tâm. Thảo nào trước kia Huyền Huân khuyên nàng tặng túi hương cho người. Quả nhiên đeo hay không đeo là chuyện của người, nhưng nàng có làm hay không, có lòng hay không, Hoàng thượng vẫn để ý. Hơn nữa, nữ tử yếu đuối luôn được ưu ái hơn, bởi vậy khi nàng đứng dậy, tinh thần thả lỏng, nước mắt không kìm được mà ngập tràn khóe mi. Nàng muốn rút tay lại lau nước mắt, nào ngờ Thiên Chính Đế nhất quyết không buông.

Mặt nàng đỏ lựng, nước mắt lưng tròng, trong vẻ tao nhã ẩn chứa cả vẻ phong tình đáng yêu. Lại nhớ tới cảnh tượng trước kia được lâm hạnh ở Hàm Nguyên điện, ánh hồng trên má nàng càng đậm hơn, lan xuống cả phần xương quai xanh đang lộ ra ngoài.

“Sao nàng lại khóc, lẽ nào trăm trách nhăm nàng?” Giọng Thiên Chính Đế bỗng khàn đi.

Đó vốn là một câu trách, ấy vậy mà Đồng Hề lại cảm thấy chẳng có chút trách cứ nào cả. Tuy nàng không thể hiểu nổi hàm ý của người nhưng chỉ cần Hoàng thượng không giận nữa là ổn rồi.

“Không phải, chỉ là có hạt bụi rơi vào mắt nên thần thiếp mới...” Đồng Hề cố giữ thể diện. Nàng không thể nói mình khóc vì bị người trách, đúng không? Huống chi không thể coi là Thiên Chính Đế đang mắng nàng. Sao nàng lại trở nên vô dụng trước mặt người thế này?

“Vậy để ta thôi giúp nàng.” Thiên Chính Đế đứng dậy, giơ tay phải ôm lấy eo Đồng Hề, ghé mặt lại gần.

Cả người Đồng Hề run rẩy. Nàng rất miễn cảm với chuyện này, nghĩ bụng chỉ sợ không trốn nổi kiếp nạn này. Bỗng nàng liếc thấy chiếc bát vẽ hình mẫu đơn lộng lẫy đựng canh sâm trên bàn, vội nói:

“Không cần, không cần đâu ạ! Hoàng thượng mau dùng canh sâm đi! Để nguội chỉ sợ không tốt cho dạ dày.”

Đồng Hồ lặng lẽ nghiêng người, bưng chiếc bát tới trước mặt Thiên Chính Đế.

Thiên Chính Đế không có bất kì động tác gì, chỉ chăm chú nhìn Đồng Hồ hồi lâu. Nàng vẫn luôn cúi đầu, cảm nhận rõ cần cổ lộ ra ngoài của mình sắp bị Thiên Chính Đế nhìn tới bốc cháy. Cuối cùng, người cũng cầm lấy bát canh trong tay Đồng Hồ. Nàng thở phào nhẹ như cánh chim rơi xuống đất.

Thiên Chính Đế ngồi xuống, múc một thìa canh đưa lên miệng. Bỗng Đồng Hồ níu tay người lại. Cơ thể Thiên Chính Đế thoáng cứng đờ.

Đồng Hồ giành lấy chiếc thìa trong tay Thiên Chính Đế. Lúc này, vì sốt ruột muốn tránh khỏi không khí mập mờ kia nên nàng quên cả quy tắc. Nàng đưa thìa lên miệng, thử canh cho Thiên Chính Đế, rồi lấy một chiếc thìa khác cho người.

Đồng Hồ không biết có phải do sắc trời đột nhiên tối đi không mà ánh mắt Thiên Chính Đế trở nên lạnh lùng trong nháy mắt. Cũng có thể là do nàng nghĩ nhiều nên nhìn lầm.

“Hoàng thượng hãy ăn nhân lúc còn nóng, thần thiếp xin cáo lui!” Đồng Hồ không muốn ở lại với Thiên Chính Đế trong Hàm Nguyên điện này lâu hơn nữa.

Thiên Chính Đế vốn đã đưa tay tới mép thìa, nghe vậy liền lập tức buông xuống, đặt sang một bên, rút một bản tấu sơ đọc tiếp.

Đồng Hồ thấy không ổn, không biết mình đã làm gì khiến Hoàng thượng không vui. Nàng tới Hàm Nguyên điện thỉnh an, vốn muốn nhắc nhở Thiên Chính Đế phải ban đều mưa móc. Đã rất lâu người không chiêu hạnh phi

tần rồi. Cha nàng tuy rất nghiêm túc nhưng không đêm nào không có thiệp thất bầu bạn, nên nàng chưa bao giờ nghi ngờ câu nói đàn ông đều là kẻ háo sắc. Ấy vậy mà khi ở bên Thiên Chính Đế, nàng lại không thể tìm được cơ hội nói câu này. Trực giác mách bảo nàng rằng nếu nói ra chưa chắc đã ổn nhưng không nói lại càng không ổn.

Muốn nàng tự mở miệng xin Thiên Chính Đế tới Đồng Huy cung thì đúng là chuyện không tưởng. Nhưng theo tình hình hiện tại, có vẻ như mục đích của nàng chưa đạt được, bởi vậy nàng do dự không chịu cất bước. Trong từ điển của nàng không có hai từ “uống công”, nếu đã mạo hiểm tới đây thì nhất định phải thành công.

“Bát canh này không hợp khẩu vị của Hoàng thượng ư?” Đồng Hề cẩn trọng hỏi.

Thiên Chính Đế không đáp, mắt cũng không thèm ngước lên.

“Vậy thần thiếp về cung nấu lại.” Đồng Hề chuẩn bị thu dọn bát canh.

“Nàng nấu ư?” Lúc này, Thiên Chính Đế mới ngẩng đầu nhìn Đồng Hề.

Chỉ có điều khi ánh mắt nàng chạm phải ánh mắt của Thiên Chính Đế, nàng lại như chuột thấy mèo, vội vàng tránh đi, cúi đầu đáp:

“Là người trong cung của thần thiếp nấu.”

Câu trả lời này của nàng rất có hàm ý. Người trong cung không phải chỉ có người hầu. Bát canh đó chính là tấm lòng của Tấn Vương phi, nàng cũng không muốn chiếm nó làm của mình.

Thiên Chính Đế lại vùi đầu vào tấu chương, không để ý tới Đồng Hề nữa. Nàng đứng bên cạnh người một lát, ngày càng thấy lạnh, nếu không thể thay đổi cục diện này, lẽ nào nàng phải tiếp tục chịu cảnh thất sủng ư?

“Sao vẫn chưa đi?”

Đồng Hề xoắn khăn tay, cắn môi không đáp. Một lúc lâu sau, Thiên Chính Đế quay đầu lại, thấy dáng vẻ này của Đồng Hề, người bèn đưa tay ép nàng phải ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt người.

Mới chỉ đối diện với ánh mắt của Thiên Chính Đế trong phút chốc mà Đồng Hề đã vội vã nhắm chặt mắt lại, đôi môi đỏ như anh đào khẽ run rẩy, tựa như cánh hoa rung rinh trong gió. Ánh sáng trong đôi mắt của Thiên Chính Đế quá mãnh liệt, khiến nàng cảm thấy thật đáng sợ.

“Đồng Hề!”

Nàng chỉ nghe thấy giọng nói trầm trầm của Thiên Chính Đế vang lên, tựa như có muôn vàn bất đắc dĩ cùng ẩn nhẫn, ngay sau đó, nàng ngã vào vòm ngực của người. Đôi tay người siết chặt khiến nàng bị đau, buộc phải hít lấy không khí lạnh lẽo tỏa ra từ cơ thể người. Lòng nàng thất lại, chỉ sợ chuyện kia tái diễn.

Nàng ra sức giãy khỏi lồng ngực của Thiên Chính Đế. Người không ngờ nàng sẽ phản kháng nên trở tay không kịp, để nàng chạy mất. Sau khi thoát khỏi phạm vi của cánh tay người, nàng đỏ mặt nói:

“Hoàng thượng, tối nay...”

Ngàn lời muốn nói đều nằm trong tiếng ngập ngừng.

Đồng Hề xấu hổ chạy như bay ra ngoài, chỉ sợ Thiên Chính Đế xông lên kéo mình lại. May mà chuyện đó không xảy ra. Nàng cũng không biết mình có tài diễn kịch giỏi đến thế, đã vậy còn dám giãy khỏi tay Thiên Chính Đế. Điều ngạc nhiên là người không hề nổi giận.

Làn gió mát ngoài điện cuối cùng cũng làm giảm nhiệt độ trên mặt Đồng Hề. Nàng sờ lên má mình, gần như không dám tin người con gái yêu mị

vừa nãy chính là nàng, không biết xấu hổ, vô liêm sỉ, dám mở miệng cầu xin Hoàng thượng lâm hạnh. Nghĩ tới hai chữ “lâm hạnh”, mặt nàng lại bắt đầu nóng lên.

“Nương nương, người không sao chứ?” Huyền Huân bước lên hỏi thăm.

Đồng Hề lắc đầu, vịn tay Huyền Huân bước lên bộ liễn. Nghĩ lại cảnh tượng lúc nãy, nàng cảm thấy chơi với vua như đùa với hổ, tính khí Hoàng thượng thay đổi thất thường mà nàng lại không hề nắm bắt được tâm tư của người.

Nàng đặt tay lên ngực, nhận ra đầu ngón tay lạnh buốt, khác hẳn với nhiệt độ trên gương mặt. Vừa rồi nàng thật sự sợ chết khiếp, chỉ lo người truy cứu nàng câu kết với triều thần. Xem ra chuyện này phải tiến hành từ từ thôi.

Đêm nay, cả Đồng Huy cung đều ngẩn cổ ngóng trông Thiên Chính Đế tới, chỉ có điều lại nhận được tin người tới Chiêu Dương cung. Đồng Hề tuyệt vọng. Nàng thật sự sợ Thiên Chính Đế không tới. Vậy sau này nàng sẽ trở thành một quý phi vô sủng, vô tử, đáng thương sống trọn đời ở hậu cung này ư?

Mãi tới khi vầng trăng đã leo lên đỉnh bầu trời mới nghe thấy tiếng thái giám tới báo rằng Hoàng thượng giá lâm Đồng Huy cung. Lúc này, tảng đá đè nặng trong ngực Đồng Hề mới buông xuống. Nàng dặn dò hạ nhân hầu hạ cẩn thận.

Khi Thiên Chính Đế bước vào Đồng Huy cung thì không thấy Đồng Hề lên tiếp giá.

“Quý phi đâu?” Giọng Thiên Chính Đế có vẻ không vui.

Tề Vân vội đáp:

“Nương nương đã đi nghỉ rồi ạ!”

Tề Vân sống trong cung đã lâu, không ngây ngô như Đồng Hề, ẩn ý trong lời nói của nàng ta khiến vẻ mặt Thiên Chính Đế dần ra.

Hoàng đế giá lâm, cung phi không tiếp giá là đại bất kính, nhưng nếu đó là chút giận dỗi của nữ nhân thì dù là thiên tử cũng có thể tha thứ.

“Mùi hương này?” Thiên Chính Đế cau mày.

Tề Vân vội bước lên đáp:

“Đây là Hoan Nghi hương mà Quý phi đặc biệt dặn đốt.”

Bình thường Đồng Hề không thích dùng hương nhưng hôm nay không phải ngày thường. Mùi hương ngọt ngào này có tác dụng an thần, khiến người ngửi cảm thấy khoan khoái.

Thiên Chính Đế không nói gì nữa, vén rèm bước vào nội thất. Cung nhân biết điều khép cửa lại, tấm thất của Đồng Hề bỗng trở nên im ắng vô cùng.

Rèm trướng của chiếc giường lớn dát vàng chạm trổ cừu long tứ phương bằng gỗ trầm hương đã được kéo xuống. Vì lớp rèm mềm mại mỏng tang nên bóng người con gái bên trong như ẩn như hiện. Không gian yên tĩnh tới mức chiếc kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Cả gian phòng chỉ còn sót lại tiếng hít thở vì căng thẳng của người con gái đó.

Thiên Chính Đế khẽ bước, nhẹ nhàng vén lớp rèm sa.

Chương 14

Thánh ý khó dò

“Nường nường!” Huyền Huân hoảng hốt chạy vào Đông Noãn các.

Thúc Bạch đang hầu Đồng Hề tháo nữ trang, thấy Huyền Huân như vậy bèn kinh ngạc nhìn Huyền Huân chăm chú. Trong cung này hiếm khi có chuyện gì có thể khiến Huyền Huân hoảng sợ tới nỗi run rẩy cả người như thế.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng nổi trận lôi đình rồi!”

Đồng Hề mới tháo một bên hoa tai, nhưng giờ nàng không còn tâm trí để ý đến việc đó nữa.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Đồng Hề đứng bật dậy: “Tề Vân cô cô đâu?”

Khi hoảng hốt, Đồng Hề sẽ muốn tìm Tề Vân cô cô bàn bạc, điều đó đã trở thành thói quen.

Quãng thời gian Đồng Hề bầu bạn bên Thiên Chính Đế không ngắn, người không bao giờ tỏ thái độ qua nét mặt, khiến người khác không thể đoán nổi. Đã vậy, trước nay chưa từng có ai nhìn thấy người nổi giận. Nhưng nay người thực sự nổi giận rồi, nàng sợ hãi vô cùng, không những thế còn hoàn toàn không biết mình sai ở đâu. Lẽ nào Tấn Vương phi khiến người không vui? Hay là Tấn Vương phi thực sự bị thất sủng rồi?

“Nường nường, Hoàng thượng mời nường nường qua!” Giang Đắc Khải đã tới trước cửa, không mỉm cười như thường ngày mà tỏ thái độ giống hệt chủ nhân của mình.

Đồng Hề vô cùng lo lắng cho Tề Vân. Qua ánh mắt của Huyền Huân thì có lẽ Tề Vân đã bị Thiên Chính Đế bắt rồi. Nàng không chỉnh trang lại dung

nhan đã vội bước theo Giang Đắc Khải.

Khi Đồng Hề tới tấm điện của mình, chỉ có Thiên Chính Đế ngồi trên giường, sắc mặt u ám. Tề Vân quỳ trước mặt người, dập đầu xuống đất.

“Hoàng thượng!” Đồng Hề không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì có lẽ không phải lỗi của nàng nên lấy hết dũng khí toan bước lên khuyên can.

Thiên Chính Đế nhìn Đồng Hề hồi lâu, ánh mắt sắc lạnh như dao khiến Đồng Hề đau nhói.

“Tề Vân cô cô...”

Thiên Chính Đế bỗng lên tiếng:

“Lệnh Hồ Đồng Hề, người khiến trẫm cảm thấy thật ghê tởm!”

Đồng Hề có phần lão đảo, hoàn toàn không ngờ Thiên Chính Đế lại nói như thế.

Nàng vốn khôn khéo, nghe câu này xong liền biết mình đã mắc phải tội lỗi tày trời, lúc này tuyệt nhiên không thể mất bình tĩnh, nàng vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

Thiên Chính Đế đứng dậy, bước tới chỗ Đồng Hề rồi ngồi xổm xuống, đưa ngón tay cái và ngón trỏ bóp cằm nàng, ép nàng phải ngẩng lên. Ánh mắt sắc bén không thể tránh được của người chiếu thẳng vào mắt nàng, khiến nàng hoảng hốt tột độ.

“Người coi trẫm là gì, coi nơi này là nơi nào? Người tưởng đây là lầu xanh, tưởng mình là tú bà sao?”

Những câu chữ tàn nhẫn ấy khiến Đồng Hề chỉ muốn chết quách đi, nàng bỗng nhận ra tất cả những gì mình làm đều đang mạo phạm long nhan. Có

những chuyện người có thể làm nhưng nàng không thể phối hợp. Chỉ không ngờ Thiên Chính Đế lại dùng từ cay nghiệt đến vậy.

Dù nàng luôn biết những hành động nàng làm vô liêm sỉ tới mức nào nhưng vẫn ngu ngốc thực hiện chỉ vì nghĩ rằng có thể làm người vui lòng. Đồng Hề bật khóc, quả đúng là “tự làm bậy, không thể sống”.

“Trước kia trẫm đã nói Tề Vân quản lí hạ nhân không tốt, nay lại xúi giục chủ tử làm chuyện đê hèn này, truyền lệnh trẫm, nhốt Tề Vân vào bạo thất!”

Người Đồng Hề cứng đờ. Bạo thất! Nàng biết nơi đó. Rất nhiều người vào đó mãi mãi không có đường ra.

Thiên Chính Đế đứng dậy toan bỏ đi, Đồng Hề sợ hãi, bất chấp tất cả ôm lấy chân người.

“Hoàng thượng, Tề Vân cô cô...”

Đồng Hề giàn giụa nước mắt nhìn Thiên Chính Đế. Dáng vẻ xốc xếch, thảm hại đáng thương này và cả những giọt nước mắt, những tiếng nấc nghẹn ngào cầu xin đều chưa từng hiện hữu ở Đồng Hề. Dù là khi bị giày vò, nàng cũng chỉ im lặng chịu đựng.

Thiên Chính Đế tàn nhẫn gạt tay nàng ra.

“Trẫm không có loại quý phi không biết liêm sỉ như người.”

Đồng Hề ngã nhào xuống đất, không sao cất nên lời. Trong đầu nàng chỉ lẩn quẩn bốn chữ “không biết liêm sỉ”. Rõ ràng là người không đúng, vậy mà tại sao tới cuối cùng nàng lại trở thành kẻ không biết liêm sỉ?

“Nương nương, bảo trọng!”

Tề Vân cô cô rất ít khi rơi lệ, Đồng Hề trơ mắt nhìn nàng ta bị lôi đi, hoàn toàn bất lực.

Huyền Huân và Thúc Bạch đỡ nàng nằm xuống, không dám mở lời.

Giờ Đồng Hề mới thực sự cảm thấy Thiên Chính Đế cách mình càng xa, còn nàng thì không bao giờ có thể sánh được với nàng của ba năm trước.

“Tấn Vương phi đâu?” Đồng Hề cất giọng hỏi. Nàng không thể không hoài nghi Tấn Vương phi đã làm sai điều gì, nếu không, có người đàn ông nào lại từ chối chuyện này? Huống chi Thiên Chính Đế vốn không phải là người trọng lễ nghi liêm sỉ.

Trong cung, không phải không có những phi tần bắc cầu giặt dây. Trước kia, Lạc Tiệp dư vì tranh sủng còn dâng tặng muối muối của mình. Đêm đó, hai người cùng hầu hạ Thiên Chính Đế tầm hoan. Hai lần trước, Tấn Vương phi nhập cung, chẳng phải cũng nghỉ ngơi ở chỗ em họ xa là Tiết Tiệp dư đấy sao?

Huyền Huân và Thúc Bạch không đáp nối, mãi tới hôm sau mới bẩm báo rằng Thiên Chính Đế đã đưa Tấn Vương phi đi, hơn nữa, suốt đêm qua còn ở bên nàng ta. Điều đó có nghĩa là một mặt, Thiên Chính Đế mắng nàng không biết liêm sỉ, mặt khác lại làm ra những chuyện vô liêm sỉ.

Suốt đêm, Đồng Hề không tài nào chợp mắt, lo lắng khôn nguôi cho Tề Vân.

“Huyền Huân, mang pho tượng Tống Tử Quan Âm kia tặng cho Chiêu Dương cung!”

“Nương nương!” Huyền Huân sững sốt.

Năm đó, vào lúc Đồng Hề đắc sủng nhất, Thiên Chính Đế có được một miếng ngọc Hòa Điền trăm năm hiếm thấy, đẹp vô cùng, liền lệnh cho thợ

kim hoàn nổi danh nhất kinh thành lúc bấy giờ là Vương Sở Tử chạm đẽo, rồi lại mời hòa thượng của ngôi chùa linh thiên nhất thiên hạ ở ngoại ô kinh thành là chùa Bạch Vân niệm kinh chín chín tám mươi một ngày, tạo nên một pho tượng Tống Tử Quan Âm, tặng cho Đồng Hề, từ đó khẳng định vị trí sủng phi của nàng. Ba năm trôi qua, dù nàng đã rời cung rồi quay trở lại cung thì địa vị vẫn không hề suy suyển.

Đồng Hề cũng không biết mình lại là kẻ tiểu nhân hay thay đổi tới vậy, chỉ là lúc này nàng cảm thấy tính mạng của Tề Vân còn quan trọng hơn cả việc Mộ Chiêu Văn có sinh được hoàng tử hay không. Nay Độc Cô Viện Phượng ắt hẳn sẽ không giúp một kẻ đã trở nên vô dụng như nàng, chỉ có lời của Mộ Chiêu Văn may ra mới được Thiên Chính Đế nghe lọt.

Huyền Huân còn chưa đi, Chiêu Dương cung đã phái người qua. Người tới là Ngọc Hương, cung nữ thân tín của Mộ Chiêu Văn.

“Nô tì thỉnh an Quý phi nương nương!”

“Đứng dậy đi!”

“Phu nhân sai nô tì báo với nương nương, Tề Vân cô cô đã được thả khỏi bạo thất, đầy đến Hoán y cục.”

Mắt Đồng Hề lập tức sáng ngời.

“Trời vừa sáng, Phu nhân đã tới Tử Thần cung cầu xin Hoàng thượng. Phu nhân sai nô tì chuyển lời tới nương nương, người không có tiếng nói nên không khuyên được Hoàng thượng, nay chỉ có thể giúp nương nương việc ấy thôi.”

Gương mặt của Ngọc Hương được ánh nắng hắt lên, trở nên rạng rỡ. Chủ nhân đắc sủng, nô tì đi theo dường như cũng có thể diện hơn nhiều.

Đồng Hề đưa mắt nhìn Thúc Bạch, Thúc Bạch biết ý, bước lên cúi mui mui lạng bạc vào tay Ngọc Hương.

“Huyền Huân, người mang theo lễ vật đi cùng Ngọc Hương về Chiêu Dương cung, thay ta cảm tạ Chiêu Phu nhân, chuyển lời tới Chiêu Phu nhân rằng ta đang bị cấm túc, nếu sau này có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp đại ân này.”

Tề Vân bị đầy tới Hoán y cục, ít nhất cũng giữ được tính mạng. Đồng Hề thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng không ngờ Mộ Chiêu Văn lại lợi hại đến mức này. Nàng gặp khó khăn, nàng ta không những không mượn gió bẻ măng mà ngược lại còn dang tay giúp đỡ, đã vậy còn vô cùng đúng lúc, chẳng cần chờ nàng tới nhờ vả. Xem ra Mộ Chiêu Văn đã sớm nhận ra tầm quan trọng của Tề Vân với nàng. Chỉ e lòng dạ người này còn sâu hơn cả nàng, rất khó đối phó.

Chiêu Dương cung.

Mộ Chiêu Văn nhìn pho tượng Tống Tử Quan Âm trước mắt, cảm thấy vô cùng tinh xảo. Phương Huệ ma ma bên cạnh nàng ta là người sành sỏi, bèn kể lại lai lịch của pho tượng này cho nàng ta.

“Trời ơi, không ngờ Quý phi lại nỡ tặng vật quý giá đến thế!” Ngọc Hương sửng sốt thốt lên.

Nhưng Mộ Chiêu Văn lại nghĩ tới chuyện khác. Nàng ta chẳng qua chỉ nhân cơ hội này để lung lạc Lệnh Hồ Đồng Hề mà thôi, mong rằng có thể bình an sinh hạ đứa bé này. Huống chi nàng ta hiểu sở thích của Thiên Chính Đế hơn ai hết, người thích mẫu phụ nữ hiền hậu, tốt bụng, khoan dung. Lần này, nàng ta đi cầu xin thay Quý phi, càng thể hiện sự hiền lương của mình. Hơn nữa, xem ra Thiên Chính Đế không hề có ý giết Tề Vân. Nàng ta mới chỉ xin một câu, người đã đồng ý. Mộ Chiêu Văn không biết là người thực sự nghe lời mình hay còn có nguyên nhân khác.

Tin tức Quý phi thất sủng chẳng mấy chốc đã truyền khắp hậu cung. Vì Đồng Hề đang bị cấm túc nên người tới chế giễu không nhiều.

Đồng Hề đang thông thả chờ Thiên Chính Đế nguôi giận. Có những chuyện muốn gấp cũng không được. Giờ chỉ xem mùng Một tháng Bảy này người có tới hay không. Thật không ngờ lại có ngày Đồng Hề mong ngóng được lâm hạnh như thế!

Số lượng băng đá đưa vào cung trở nên ít đi. Điều này không nằm ngoài dự tính của nàng. Chiếc bình quý ở Đồng Huy cung mà Thiên Chính Đế đập vỡ trong cơn giận cũng chỉ được thay thế bằng một chiếc bình sứ Thanh Hoa tầm thường, luận về màu sắc, nước men, độ bóng nhẵn hay vẻ tao nhã đều thua kém chiếc bình trước rất nhiều. Đồng Huy cung chưa từng phải dùng thứ đồ sứ chất lượng kém đến vậy.

“Nương nương, nghe nói năm nay Hoàng thượng muốn tới Nam Hàn hành cung tránh nóng.”

Từ nhỏ, Huyền Huân và Thúc Bạch đã theo hầu Đồng Hề, sau khi vào cung lại được Tề Vân cô cô dạy dỗ cẩn thận nên dù chủ nhân có rơi vào hoàn cảnh khó khăn cũng luôn nghĩ ra cách để nghe ngóng đủ mọi thông tin.

Đồng Hề khẽ phe phẩy chiếc quạt ngà voi khung bạch ngọc. Hai mặt quạt khắc hai họa tiết mẫu đơn khác nhau, cán quạt khắc ba đóa mẫu đơn, nạm mã não, san hô và ngọc bích làm nhụy hoa, thoát trông vô cùng lấp lánh, đẹp không sao tả xiết. Đây là vật mà hôm kia Độc Cô Viện Phượng sai người đưa tới, vừa đẹp lại quý giá, chỉ có điều ý nghĩa của nó thật khiến người ta nao lòng.

Thường sợ tiết thu đến

Gió mát cướp nồng nhiệt

Nên cất vào góc rương

Nửa đường ân ái tuyệt.

Trước kia, Ban Tiệp dư^(*) sáng tác nên bài thơ *Đoàn Phiến ca* để bày tỏ sự bi ai của mình, nay Độc Cô Viện Phượng tặng nàng chiếc quạt này hòng tắt nước theo mưa, Đồng Hề không những không chê mà còn thích thú cầm chơi.

() Là một phi tần của Hán Thành Đế Lưu Ngạo, vị hoàng đế thứ 12 của triều Tây Hán trong lịch sử Trung Quốc. Bà xuất thân danh môn, nổi tiếng vì tài thơ phú.*

Hồi lâu sau, nàng mới trả lời:

“Hoàng thượng đã rất lâu không tới Nam Hàn hành cung tránh nóng rồi.”

Thiên Chính Đế không phải là vị hoàng đế xa hoa, lãng phí mà ngược lại còn chủ trương tiết kiệm, ngoài năm Đồng Hề mới vào cung từng được đi theo người tới Nam Hàn hành cung thì mấy năm về sau chưa từng nghe thấy tin người muốn tới đó tránh nắng hè. Năm nay vào hạ đã lâu, cũng không thấy người có ý định này, không hiểu sao lại đột ngột đổi ý.

“Nghe đồn kể từ khi hoài thai, Chiêu Phu nhân ngày càng sợ nóng, bởi vậy Hoàng thượng mới quyết định tới Nam Hàn hành cung.”

“Danh sách đi theo đã có chưa?” Hiện tại, đó là điều Đồng Hề quan tâm nhất.

“Chỉ có Thái hậu và Chiêu Phu nhân đi theo.”

“Cái gì?” Đồng Hề sửng sốt. Hoàng thượng tới Nam Hàn hành cung tránh nóng, ít nhất cũng phải hai tháng sau mới hồi cung, vậy mà chỉ đưa theo mỗi một cung phi là Chiêu Phu nhân.

Đầu ngón tay Đồng Hề gõ lên tay vịn của chiếc sập mi nhân. Nàng đang vô cùng căng thẳng. Đêm nay là mùng Một tháng Bảy, mùng Ba tháng Bảy

Thiên Chính Đế sẽ rời cung, nàng không có nhiều thời gian, chỉ mong đêm nay người sẽ tới.

Huyền Huân và Thúc Bạch hầu hạ nàng tắm trong nước đun hoa mai. Sau đó, nàng chọn một chiếc váy lụa đơn giản màu hồng cánh sen rắc nhũ bạc, khoác ngoài một lớp lụa mỏng, eo chút thắt lưng gấm màu hồng phấn có móc cài bằng bạch ngọc hình hoa mai. Huyền Huân còn không chút thẹn thùng mà vạch rộng cổ áo nàng ra, Đồng Hề cũng không lên tiếng ngăn cản. Phần xương quai xanh như ẩn như hiện dưới lớp lụa mỏng bằng bạc, đến nàng thấy cũng phải xấu hổ.

Tóc nàng búi kiểu Đồng Tâm, phía sau cài mười sáu chiếc trâm hoa mai bằng ngọc trắng, đẹp một cách giản dị. Trước trán là ba lớp chuỗi vàng, ở giữa mỗi chuỗi là một viên ngọc đỏ, khiến nàng càng trở nên quyến rũ vô ngần.

Chuyện còn lại chỉ là sự chờ đợi vô tận.

Tiếng mõ báo canh đã vang lên biết bao lần, ấy vậy mà đèn lồng trước Đồng Huy cung vẫn không hề có dấu hiệu được thắp sáng. Tới khi bóng trăng đã ngả về tây, Đồng Hề bèn để nguyên đồ chợp mắt. Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy mong Một mỗi tháng quý giá vô cùng.

Đồng Hề nghỉ ngơi chưa tới một canh giờ đã ngồi dậy, dặn Huyền Huân chuẩn bị văn phòng tứ bảo, lại sai Thúc Bạch chuẩn bị giấy Tiết Đào, ngâm trong nước bạc hà hoa mai rồi hong khô, dùng Kim đầu là phẳng.

Bạc hà và hoa mai là hai mùi hương mà Đồng Hề thích nhất, bởi vậy những món đồ xung quanh nàng luôn có hương của hai thứ này. Nàng nhắc bút viết bài thơ *Đoàn Phiến ca* của Ban Tiệp dư với thể chữ Tiểu Khải lên giấy. Phải cảm ơn Độc Cô Viện Phượng đã nhắc nàng mới được! Tuy nhiên, như vậy vẫn chưa đủ. Đồng Hề còn sai Huyền Huân nhỏ một giọt nước mắt vào chỗ thu bút, khiến chữ cuối cùng nhòa đi, như thế mới thể hiện được sự

chân thành. Bình thường, nước mắt nàng không dễ rơi nhưng chẳng hiểu sao khi gặp Thiên Chính Đế lại tuôn trào như mưa. Thuở nhỏ, khi nàng bước bình, mẫu thân luôn dọa sẽ tìm một tên ăn mày tới đưa nàng đi, nay ngấm lại, mẫu thân chỉ cần nói Thiên Chính Đế sắp tới, đảm bảo nàng sẽ lập tức ngoan ngoãn như một chú mèo con.

Xong xuôi, Đồng Hề đặt lá thư và chiếc quạt ngà mà Độc Cô Viện Phượng tặng vào trong một chiếc hộp gấm rồi sai Huyền Huân đưa tới Hàm Nguyên điện. Mấy hôm nay, nàng đã suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy mình thật ngu xuẩn. Nàng giận đối với Hoàng thượng làm gì cơ chứ? Chẳng phải người thua vẫn là nàng đấy sao? Nay nàng gửi thư thỉnh tội đi, không biết có thể cứu vãn được gì không?

Nhưng nàng thực sự vẫn không phục. Thiên Chính Đế cho châu quan phóng hỏa mà lại chẳng cho dân chúng đốt đèn, hướng chi dân chúng này cũng chỉ vì muốn làm cho người vui lòng nên mới đốt đèn mà thôi.

“Sao rồi, Hoàng thượng nhận được chưa?” Đồng Hề có chút căng thẳng nhìn Huyền Huân. Nếu việc này không thành, bước tiếp theo trong kế hoạch sẽ khó thực hiện.

“Nô tì không được gặp Hoàng thượng, Giang công công đã nhận đồ rồi.” Huyền Huân xấu hổ, cúi đầu đáp.

Đắc sủng và thất sủng thật sự rất khác biệt. Khi đắc sủng, dù là một kẻ vô danh tiểu tốt như Quỳnh Hoa cũng có thể diện thánh, khi thất sủng, đến cả cung nữ bên cạnh mình cũng không được gặp Hoàng thượng.

Nay chỉ có thể xem ý trời.

Thế nhưng chẳng mấy chốc tin tức đã truyền tới, cuối cùng Đồng Hề cũng giành được cơ hội tới Nam Hàn hành cung tránh nóng cùng Thiên Chính Đế.

Đêm đó, toàn bộ Đồng Huy cung bận tối mắt tối mũi, vất vả lắm mới sắp xếp xong đồ đạc để hôm sau lên đường.

Chỉ có Đồng Hề đứng một mình bên cửa sổ, không biết chuyển đi này là phúc hay họa. Nàng vốn không hề muốn đi bước này, nhưng vì Tề Vân cô cô, cũng vì giấc mơ xa vời của mình, nàng vẫn muốn thử xem. Sống trong hậu cung này, nếu không đánh cược một ván thì thật không cam lòng, có sống cũng uổng!

Đồng Hề ngồi trên xe ngựa. Điều duy nhất nàng cảm thấy không hài lòng là lần này có quá ít cung phi đi theo nên không đủ náo nhiệt.

Sự sủng ái của Thiên Chính Đế dành cho Mộ Chiêu Văn ngày càng rõ ràng. Vì nàng ta và đứa bé trong bụng, người sẵn sàng chia sẻ với nàng ta cỗ xe ngựa Tử Long Vân Tường của mình. Để, phi ngồi chung một xe, theo sau là xe Phượng Loan Tường Vân của Thái hậu, tiếp đó mới đến xe Dịch Phượng của Đồng Hề.

Chương 15

Cẩn thận học hỏi

Nam Hàn hành cung nằm ở phía bắc chân núi Nam Hàn, được xây theo lối dựa lưng vào núi, vươn mình lên trời, nơi cao nhất chính là tẩm cung Thanh Lương điện của Thiên Chính Đế. Mộ Chiêu Văn ở Vi Vũ đường, gần Thanh Lương điện nhất. Độc Cô Viện Phượng ở tại Phượng Tây điện, còn Đồng Hề lại chọn Thâu Hương hiên, xa Thanh Lương điện nhất.

Thâu Hương hiên là nơi Đồng Hề ở lần trước, tên cũng là do nàng đặt, chọn trong câu “*Mai tu tổn tuyết tam phân bạch, tuyết khước thâu mai nhất đoạn hương*”^(*). Nơi đây là hành cung tránh nóng nên đương nhiên sẽ ít mai. Thâu Hương hiên là nơi mát mẻ nhất trong hành cung này trừ Thanh Lương điện, có ý cảnh của tuyết, nhưng có tuyết lại không có mai, tất sẽ nhớ nhung hương mai rồi.

() Trích trong bài thơ Tuyết mai kỳ 1 của Lữ Mai Pha.*

Các cung nhân ở Nam Hàn hành cung nghe nói Quý phi sắp tới nên đã dọn dẹp xong Thâu Hương hiên từ lâu, cảnh vật vẫn sang trọng, tráng lệ giống hệt ba năm trước.

Đồng Hề còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bắt đầu sai người cất hết những đồ trang trí quý giá trong phòng đi, rèm trướng cũng không cần dùng lụa Giao Tiêu mà đổi thành rèm Hà Tu hoa văn sóng nước, những bức tranh *Hoa khai phú quý* trên tường cũng đổi thành tranh thủy mặc phủ tuyết của Đồng Kỳ Xương, những câu đối tuyệt diệu của Triệu Mạnh Phủ, dưới sàn đặt chiếc chiếu có hoa văn hình hoa mai được dệt bằng tằm Lục Trúc, mang đậm phong cách cổ điển trang nhã.

Sau đó, nàng đích thân sai người dọn sạch trăm hoa trong sân, thay vào đó là các bồn tùng, bách, bày biện có hơi hướm hoang dã một chút, chỉ mong

màu xanh ngắt của nơi này có thể vỗ về tâm trạng bức bối trong cái nóng ngày hè.

Nàng thích phục sức lộng lẫy, nhưng dường như Thiên Chính Đế lại không thích. Trước kia, nàng ỷ vào thân phận của mình và sự sủng ái của Hoàng thượng nên không thèm để ý, nhưng nay thân mang tội, Tề Vân vẫn đang phải chịu khổ ở Hoán y cục, nàng buộc phải hi sinh.

Huyền Huân thấy Đồng Hề mệt mỏi mà vẫn phải gắng sức xử lí những chuyện vặt vãnh này, bèn nói:

“Nương nương, nô tì hầu người tắm rửa, thay đồ!”

Thêu Hương hiên xa Thanh Lương điện nhất. Năm đó, sở dĩ Đồng Hề chọn nơi này là vì nó có một dòng suối nước nóng không đâu có, hơi nước ngào ngạt bay lên từ mặt nước có thể xông hơi khiến nàng vô cùng thoải mái.

Đồng Hề cho người hầu lui xuống, mệt mỏi tựa đầu lên chiếc gối ngọc. Không biết có phải già rồi không mà nàng mất đi khí thế năm nào, không còn sức tranh ngôi đoạt vị, hoặc chẳng vì cảm thấy dù có cố gắng thế nào cũng không thể với đến vị trí đang ngày một xa vời đó. Đến cả người bên cạnh nàng còn không thể bảo vệ được nữa là!

Lại nhớ hồi nàng mới vào cung, tuy Thiên Chính Đế cũng ban đều mưa móc như bây giờ nhưng nàng luôn cảm nhận được sự thương yêu, bảo bọc của người, bởi vậy mới đường hoàng hoặc ngấm ngấm trừng trị bao kẻ từng tranh sủng với mình, nào ngờ cuối cùng vẫn phải rời khỏi cung.

Ba năm sau, quay trở lại, nàng không thể tìm thấy sự bình tâm như năm đó. Người trong cung đổi hết lượt này tới lượt khác, nàng cứ muốn tranh đấu như thế mãi sao? Tâm tư của Hoàng đế ngày càng khó dò, Đồng Hề cảm thấy mình như một kẻ mù cưỡi ngựa đui dò đường trong đêm, không biết khi nào vó ngựa kia hụt bước.

Thế nhưng sống trong hậu cung này, nếu không tranh đoạt, há chẳng phải sẽ nhàm chán tốt độ ư?

Những giọt lệ men theo khóe mắt rơi xuống. Đây là con đường nàng tự chọn, nàng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Đêm đó, vì đi đường mệt nhọc nên Đồng Hề có được một giấc ngủ ngon. Hôm sau, khi hầu hạ nàng rửa mặt và thay y phục, Huyền Huân và Thúc Bạch chọn cho nàng một bộ xiêm y lộng lẫy theo thường lệ nhưng lại bị nàng gạt bỏ.

Sống trong cung, có thể trang điểm theo ý thích cũng là một niềm hạnh phúc, tiếc rằng từ nay về sau nàng không thể như thế nữa. Đồng Hề chọn một chiếc váy màu xanh nhạt, búi tóc kiểu Lưu Tô, chỉ dùng trâm châu, hoa cài tô điểm vài nơi, mộc mạc, đoan trang lại khiêm tốn, chỉ có chiếc trâm hoa nhài tua rua vòng vàng ở phía sau đuôi tóc là có chút sang quý của quý phi ngày xưa.

Lúc Đồng Hề tới Phượng Tây điện thì Mộ Chiêu Văn đã ở đó rồi. Nàng sững người, nhưng trong thoáng chốc liền nhớ tới chuyện Mộ Chiêu Văn vốn hành sự kín đáo, cẩn trọng, không để lộ bất kì sơ hở nào. Tuy Độc Cô Viện Phượng đã miễn cho nàng ta không phải thỉnh an nhưng nàng ta không hề vì thế mà tự cao. Thấy Đồng Hề bước vào, nàng ta chậm rãi đứng dậy hành lễ, Đồng Hề vội rảo bước nâng dậy.

“Không cần đa lễ! Nay muội muội hoài thai, nên nghỉ ngơi thật tốt mới phải! Hoàng thượng chưa có con cái, toàn cung chỉ mong muội có thể bình an hạ sinh hoàng tử, cũng là để an lòng dân chúng.”

Sau khi Mộ Chiêu Văn trở về chỗ ngồi, Đồng Hề thấy gương mặt Độc Cô Viện Phượng không mấy vui vẻ. Mộ Chiêu Văn khôn khéo, chu toàn mọi việc, quả là không tệ, nhưng đối với nàng và Thái hậu thì nàng ta ngày càng lợi hại, ngày càng không thể lơ là. Không biết điều này là tốt hay xấu đây.

Độc Cô Viện Phượng nhìn Đồng Hề, bĩu môi cười:

“Hiếm khi Quý phi trang điểm thế này.”

Đồng Hề thoáng đỏ mặt.

Độc Cô Viện Phượng cười giấu cợt, tất nhiên ả biết Đồng Hề ăn vận thế này vì mục đích gì, Đồng Hề cũng không định giấu giếm ả. Nay nàng một lòng muốn phục sủng, nào để ý được những chuyện khác, huống chi là chuyện liên quan tới tính mạng.

Ba người phụ nữ hoàn toàn không có tiếng nói chung, Mộ Chiêu Văn thỉnh an xong bèn vội vã rời đi, Đồng Hề cũng không muốn quá thân thiết với nàng ta trong khoảng thời gian này vì sợ ngộ nhỡ phải đổ vỏ cho kẻ khác.

Đồng Hề nán lại một lúc, ngồi đánh cờ với Độc Cô Viện Phượng, hai người cũng không trò chuyện gì nhiều. Sau khi nàng đi rồi, Lý ma ma bèn bước lên.

“Nương nương, lão nô cảm thấy dường như Quý phi có phần sợ Chiêu Phu nhân.”

Độc Cô Viện Phượng chỉ về phía bàn cờ.

“Hôm nay, nàng ta chơi cờ không hề có tí sát khí nào, đi bước nào phòng bước đấy, vô cùng thận trọng. Ai gia thấy nàng ta đã sa cơ lỡ vận rồi, uống công ta trước kia xem trọng nàng ta.”

“Nương nương, Vạn Mi Nhi chắc cũng không phải kẻ dễ chơi, chúng ta có cần giải quyết trước khi người đó nhập cung không? Ngộ nhỡ hai người họ bắt tay với nhau...” Lý ma ma nhìn về phía tây, đó chính là hướng của Vi Vũ đường.

Độc Cô Viện Phượng trầm ngâm, không nói gì.

Sau khi rời khỏi Phượng Tây điện, Đồng Hề mang bát canh hạt sen mà Thúc Bạch đưa tới đi thẳng đến Đức Chính điện. Tuy chuyển đi lần trước không vui vẻ gì, Thiên Chính Đế cũng từng gián tiếp tỏ ý mình không để tâm, nhưng Đồng Hề vẫn cảm thấy nàng nhất định phải quan tâm đến long thể hơn. Hồi nàng còn ở nhà, mẫu thân luôn quan tâm đến cái ăn, cái mặc cho phụ thân, chăm sóc phụ thân rất chu đáo. Phụ thân cũng từng nói rằng chuyện sinh hoạt của người hầu như không thể thiếu bàn tay của mẫu thân.

Nhưng trong cung này, chuyện ăn mặc ở của Thiên Chính Đế vốn dĩ không phải chuyện nàng có thể trông nom, bởi vậy nàng cũng có phần lơ là. Đồng Hề chú ý nghiên cứu thủ đoạn của Mộ Chiêu Văn, thấy rằng điều quan trọng nhất chính là thường xuyên xuất hiện trước mắt Thiên Chính Đế. Dân gian có câu càng gặp càng quen, Đồng Hề thầm trách sao mình có thể quên thủ đoạn căn bản này.

Lúc này, Huyền Huân đã đứng đợi ngoài điện Đức Chính, thấy Đồng Hề tới bèn chạy qua.

“Nương nương, Chiêu Phu nhân đã ở bên trong được một lúc rồi.”

Đồng Hề gật đầu. Nàng thích học hỏi, muốn xem cách họ chung đụng như thế nào, huống hồ có Mộ Chiêu Văn ở đây, nàng mới cảm thấy tự nhiên hơn khi ở bên Thiên Chính Đế.

Khi Đồng Hề bước vào, Mộ Chiêu Văn đang đứng bên cạnh Thiên Chính Đế, hai người đang thì thầm gì đó. Thiên Chính Đế ăn bánh Mộ Chiêu Văn mang đến rồi thân mật dứt nửa miếng còn lại cho nàng ta.

“Ngọt quá, nàng ăn giúp ta đi!”

Đồng Hề lại gần hành lễ, Thiên Chính Đế thờ ơ phẩy tay, ra hiệu bình thân.

“Nàng tới đây làm gì?” Đối với Đồng Hề, Thiên Chính Đế như biến thành một người khác, giọng nói lạnh tanh.

Dù có rộng lượng tới đâu, Đồng Hề cũng cảm thấy tủi thân.

“Thần thiếp...”

Không biết vì sao khi đối mặt với Thiên Chính Đế, nàng cũng như biến thành một con người khác, trở thành một cô vợ nhỏ nhu nhược đến mức chính bản thân nàng cũng không thể nhận ra.

Mộ Chiêu Văn vốn là kẻ tinh ý, thấy không khí bất thường bèn nói:

“Quý phi tử tử nhất định có chuyện gì nên mới tìm Hoàng thượng, thần thiếp xin cáo lui trước!”

Nàng ta thu dọn hộp thức ăn rồi lui xuống.

Đồng Hề luống cuống. Nàng tới đây đâu phải để đuổi Mộ Chiêu Văn đi, làm vậy khác nào tranh sủng. Nếu nàng thật sự muốn tranh sủng thì đã chẳng làm một cách công khai như vậy.

Thế nhưng qua chuyện hôm nay, Đồng Hề cũng học được thêm vài điều. Sau khi suy nghĩ, nàng đã thấu tỏ được một số chuyện. Mộ Chiêu Văn biết rõ Thiên Chính Đế không thích ăn đồ ngọt, vậy mà ngoài bữa chính, thêm cả bữa phụ, nàng ta vẫn cố tình làm đồ ngọt mang tới thỉnh an, há chẳng phải vì nàng ta thích ăn đồ ngọt, lại muốn mượn cơ hội Hoàng thượng dùng điểm tâm để tới gặp Thiên Chính Đế ư? Mà Thiên Chính Đế cũng thuận nước đẩy thuyền, nhường bánh ngọt cho nàng ta, cũng không cần ăn thêm, vậy là cả hai đều vui vẻ.

Đồng Hề cẩn thận nghiền ngẫm những mảnh khóc này, bỗng nhận ra việc làm thế nào để vui vẻ bên phu quân đúng là một nghệ thuật, cần phải tìm tòi học hỏi, đặc biệt khi phu quân của nàng lại là đế vương một nước.

“Nàng tới tìm trẫm làm gì?” Thiên Chính Đế xoa gáy.

Đồng Hề vốn không biết nên trả lời thế nào, nếu đáp rằng nàng mang canh hạt sen tới thì sẽ rất buồn cười. Khi thấy Thiên Chính Đế xoa cổ, nàng liền biết người đau cổ vì cúi đầu quá lâu, năm xưa phụ thân nàng cũng hay bị thế.

Khi rơi vào hoàn cảnh khó khăn, lá gan của con người sẽ đặc biệt to, sau ngấm lại, Đồng Hề bội phục bản thân vô cùng, không hiểu tại sao khi đó nàng lại có dũng khí làm chuyện ấy.

Nàng nhẹ nhàng bước tới bên Thiên Chính Đế, đặt đôi tay lên cổ người rồi nhẹ nhàng xoa bóp. Đồng Hề rất căng thẳng nên ngón tay lạnh toát, tuy nhiên lại khiến Thiên Chính Đế cảm thấy vô cùng thoải mái trong ngày hè oi ả.

Thiên Chính Đế không nói gì, chỉ đặt tay xuống, nghiêng người về sau, nhắm mắt hưởng thụ sự xoa bóp của nàng, lúc dễ chịu nhất còn khẽ “ừm” một tiếng.

Sau chừng nửa khắc, Đồng Hề kéo tay Thiên Chính Đế lên, ấn vào giữa lòng bàn tay người. Nàng cúi đầu, đỏ mặt, dường như đây là lần đầu tiên nàng nắm tay và cẩn thận quan sát bàn tay của Thiên Chính Đế.

Ngón tay của người vừa thon vừa dài. Nàng không hề ngạc nhiên khi phát hiện lòng bàn tay Thiên Chính Đế có vết chai. Ngón tay ở bàn tay phải cũng có vết chai do cầm bút nhiều năm. Đồng Hề bất giác vuốt ve vết chai đó. Nàng bỗng có cảm giác quẫn quýt người như với phụ thân hồi xưa. Vết chai trong lòng bàn tay phụ thân che chắn mưa gió bão táp cho nàng, còn vết chai trong lòng bàn tay Thiên Chính Đế không chỉ che chắn cho nàng mà còn che chắn cho cả thiên hạ của Cảnh Hiên hoàng triều.

Là phụ nữ, có ai không mong đăng phu quân của mình là bậc anh hùng? Đồng Hề cũng vậy. Từ khi nàng còn nhỏ, phụ thân đã bồi dưỡng nàng trở thành cung phi. Những câu chuyện về Thiên Chính Đế, nàng đã được nghe

rất nhiều lần đến nỗi cứ như được tận mắt chứng kiến, nào là dẫn binh hàng phục man di, nhận lệnh lúc lâm nguy bảo vệ đất nước khỏi nanh vuốt của Bắc Phong, ép Đông Lâm quốc lui binh cống nạp, sau khi đăng cơ thì tiến hành trị thủy, chỉnh đốn tác phong quan lại, thậm chí có những chi tiết nàng còn nhớ rõ hơn cả người. Trước khi nhập cung, nàng đã coi Thiên Chính Đế như một vị thần mà thờ phụng trong lòng.

Sau khi nhập cung, nàng mới nhận ra Thiên Chính Đế cũng là một người bình thường, có thất tình lục dục, đôi khi còn làm những việc trái với đạo lý, tất cả những điều này khiến nàng vừa ngưỡng mộ vừa lo sợ, không biết phải đối mặt với người như thế nào.

Sau khi Đồng Hề sờ lên vết chai trên bàn tay phải của Thiên Chính Đế, người bỗng nắm lấy tay nàng. Đồng Hề đỏ mặt, tim giật thót, toan rút tay lại nhưng không được.

“Sao, Tần Vương phi lại tiến cung rồi ư?” Thiên Chính Đế giấu cợt.

“Không phải.” Đồng Hề vội vàng giải thích, đúng là “tự làm bậy, không thể sống”.

Thiên Chính Đế xoay cổ.

“Nàng học chiêu này từ ai thế? Cổ trẩm không đau nữa rồi.”

Đồng Hề trấn tĩnh một lát mới đáp lời:

“Phụ thân thần thiếp cũng mắc chứng này, cứ khi nào đọc sách nhiều, cổ sẽ tê mỏi, bởi vậy thần thiếp mới thỉnh giáo một vị võ đại phu. Vị võ đại phu ấy nói nếu cổ đau thì ấn huyết trên lòng bàn tay là có tác dụng nhất. Thần thiếp làm theo một thời gian, phụ thân đại nhân nói cách này rất hữu hiệu.”

Đồng Hề nói liền thoảng, ánh mắt trở nên sáng ngời. Mỗi khi nhớ lại ánh hào quang trong quá khứ, nàng luôn cảm thấy vui vẻ.

Thiên Chính Đế buông lỏng tay, Đồng Hề liền cầm bàn tay còn lại của người lên để ấn huyết.

“Nghe nói nàng là đứa con gái được Lệnh Hồ Tiến thương yêu nhất. Nàng ngoan ngoãn, thông minh thế này, ông ấy không thương mới lạ.”

Đồng Hề cảm thấy ngữ điệu của Thiên Chính Đế có gì đó khác lạ. Nàng vừa ngẩng đầu lên thì đã bị người ngậm lấy vành tai. Nàng run rẩy, sửng sốt thốt lên:

“Hoàng thượng!”

Thiên Chính Đế kéo nàng vào lòng, đặt nàng lên long ỷ. Tuy chiếc long ỷ này được gọi là ỷ^(*) nhưng chẳng nhỏ hơn sạp là bao, nàng đã từng được trải nghiệm ở Hàm Nguyên điện rồi.

() Có nghĩa là ghế.*

“Hoàng thượng, giờ... giờ vẫn là ban ngày...”

Ban ngày tuyên dâm là điều thánh hiền không cho phép.

Thiên Chính Đế bỗng bật cười, thế nhưng nụ cười ấy không hề vui vẻ, cũng không khiến nàng cảm thấy ấm áp mà ngược lại càng khiến nàng cảm thấy lạnh run.

“Hôm nay Tấn Vương phi không tới, vậy chẳng phải ý của Quý phi là muốn tự mình lâm trận sao?”

Đồng Hề choáng váng, biết Thiên Chính Đế đã hiểu lầm, hoặc chẳng người không hề hiểu lầm mà đang cố ý hạ nhục nàng.

“Không phải đâu Hoàng thượng, thần thiếp...”

Nàng còn chưa kịp nói xong thì miệng đã bị môi người chặn lại. Sau khi ân ái, nhìn ánh mắt nóng bỏng của Thiên Chính Đế, nàng biết người vẫn chưa thỏa mãn, lập tức run bần bật.

Cơn đau ban nãy còn chưa qua, trong đầu nàng bỗng lóe lên một tia sáng. Nhớ tới lời Mộ Chiêu Văn nói hôm trước, nàng bèn chớp mắt thủ thủ, đôi mắt vẫn ầng ậng nước:

“Hoàng thượng, thần thiếp mệt rồi!”

Nói xong câu này, Đồng Hề lập tức đỏ mặt. Nàng không biết tại sao giọng mình lại trở nên ẻo lả như thế.

Thiên Chính Đế sững sờ. Có lẽ người không ngờ Đồng Hề lại thốt ra câu đó. Từ trước tới nay, nàng chỉ biết chịu đựng.

Người không nói gì, hồi lâu sau mới khép lại vạt áo cho nàng. Đồng Hề run rẩy, gắng gượng sửa sang lại xiêm áo, định bước xuống long y vì đây không phải chỗ nàng nên ngồi. Nào ngờ Thiên Chính Đế đã phát hiện ra thứ đặt trên bàn, bèn bưng bát canh hạt sen nàng mang tới lên, hỏi:

“Đây là thứ gì?”

“Canh hạt sen ạ!” Đồng Hề trả lời theo phản xạ. Hoàng thượng hỏi gì nàng cũng phải trả lời, dù có mệt thế nào hay không muốn trả lời ra sao.

“Quý phi quả là hiếu lòng trăm, sao nàng biết giờ trăm muốn ăn canh hạt sen?” Khóe miệng Thiên Chính Đế mang theo ý cười.

Đây là lần đầu tiên Đồng Hề thấy Thiên Chính Đế mỉm cười sau mỗi lần ân ái. Trước kia, người luôn sầm mặt bỏ đi mà không nói gì cả. Thế rồi, khi nghe ra câu nói đầy ẩn ý của Thiên Chính Đế, nàng bất giác đỏ mặt.

“Nàng không thử canh hạt sen cho trẫm sao?” Thiên Chính Đế đưa bát canh tới bên môi Đồng Hề, còn tự tay múc một thìa cho nàng, nàng hoảng sợ rụt người lại.

“Thần thiếp không dám!” Đồng Hề quỳ ngời trên long ý, đầu cúi gằm, tỏ vẻ không dám nhận. “Thần thiếp tự làm được rồi.”

Đồng Hề cup mắt, toan đón lấy bát canh trong tay Thiên Chính Đế, nào ngờ gương mặt Thiên Chính Đế bỗng lạnh như tiền, đưa bát canh cho Đồng Hề, nói:

“VẬY NÀNG ĐÚT CHO TRẨM ĐI!”

Đồng Hề sửng sốt, nhưng cũng đành tuân mệnh, cố gắng nhấc bàn tay run rẩy lên. Thiên Chính Đế khẽ thở dài, tự cầm lấy chiếc bát rồi nghiêng bát uống cạn trong một hơi.

Đồng Hề đang không biết làm gì, bỗng nghe thấy tiếng Giang Đắc Khải vọng tới:

“Hoàng thượng, Thượng thư bộ Lại cầu kiến!”

Đồng Hề nhớ ra nơi đây là Đức Chính điện, lập tức căng thẳng, vội vàng rụt người nấp sau lưng Thiên Chính Đế, khẽ hỏi:

“Làm sao bây giờ?”

Thiên Chính Đế quay đầu lại, thấy dáng vẻ đáng thương của nàng.

“Nàng nấp tạm ra sau đi!”

Đồng Hề bất chấp lễ tiết, đặt đôi chân trần xuống đất. Nàng chẳng để ý được chuyện gì khác nữa, chỉ mong không bị phụ thân nhìn thấy vẻ nhếch nhác này, thậm chí còn chưa kịp mang giày đã chạy tọt vào trong.

Chương 16

Kế trong kế

Lệnh Hồ Tiến vừa bước vào đã quỳ xuống thỉnh an, tuy khóe mắt liếc thấy phân nửa chiếc giày của cung phi lộ ra khỏi chân bàn nhưng ông không tỏ vẻ gì mà chỉ trình bày lí do mình tới đây. Mấy ngày trước, nguyên Tuần phủ Đồng Bình và nguyên quan Tổng đốc đường sông Trần Bình vì tham ô công khoản trị thủy mà bị tổng giam, nhưng hà đốc là vị trí vô cùng quan trọng, nhất là trong thời kì lũ lụt, bởi vậy Lệnh Hồ Tiến mới tiến hành bàn bạc với các ty của bộ Lại và bộ Công để cùng chọn ra ba ứng viên đảm nhận chức vụ này, hôm nay tới trình Thiên Chính Đế xem xét.

Thiên Chính Đế suy nghĩ một lát rồi chọn Vu Hoán kế nhiệm. Lệnh Hồ Tiến đã xong việc, vốn nên đi nhưng lại lưỡng lự không lui.

“Lệnh Hồ Thượng thư còn điều gì muốn nói chẳng?”

Lệnh Hồ Tiến hắng giọng, cất lời:

“Hoàng thượng, tổ huấn có răn hậu cung không được tham chính, hậu phi sao có thể tự tiện bước vào Ngự thư phòng, mong Hoàng thượng cân nhắc!”

Ánh mắt của Lệnh Hồ Tiến dường như dính chặt vào chiếc giày thêu kia. Thiên Chính Đế nhìn theo ánh mắt ông, liền thấy đôi giày Đồng Hề bỏ lại trong lúc vội vàng.

“Trẫm biết rồi!”

Lệnh Hồ Tiến nổi danh là người tài giỏi, chính trực, thanh liêm, chỉ có điều ông quá sách vở, Thiên Chính Đế cũng không muốn trở mặt với ông ngay lúc này.

“Thần xin Hoàng thượng trừng phạt vị nương nương này để răn đe.” Lệnh Hồ Tiến vén vạt áo, quỳ xuống, tỏ vẻ quyết không thỏa hiệp.

“Lệnh Hồ Thượng thư, đây là chuyện riêng của trẫm.” Giọng nói lạnh lùng của Thiên Chính Đế vọng từ trên xuống.

“Hoàng thượng nói thế là không đúng rồi! Nhất cử nhất động của người đều là tấm gương cho chúng dân. Hoàng thượng không có chuyện riêng, chuyện của Hoàng thượng là chuyện của cả thiên hạ. Thần thỉnh cầu Bệ hạ hãy làm gương cho bách tính. Nữ giới can chính không phải là điều may mắn cho quốc gia.”

Thiên Chính Đế đứng bật dậy:

“Lệnh Hồ Tiến, ông đang ép trẫm sao?”

“Thần không dám, nếu Hoàng thượng không muốn, vậy mong vị nương nương kia tự thỉnh tội, nếu không loại nịnh phi này ở bên cạnh Hoàng thượng sẽ chỉ làm vấy bẩn sự anh minh của người mà thôi!” Lệnh Hồ Tiến dường như đang bất chấp tính mạng, bước lên một bước, tiến tới trước tấm rèm ngăn cách hậu đường và tiền đường, nói vọng vào trong: “Thần Lệnh Hồ Tiến xin nương nương hãy ra ngoài!”

“Lệnh Hồ Tiến, người thật to gan!” Thiên Chính Đế cũng tiến lên một bước. “Phi tần hậu cung sao có thể để triều thần nhìn thấy? Trẫm đã nói đây là chuyện riêng của trẫm, niệm lòng trung của ông, trẫm không so đo với ông, lui xuống đi!”

Thiên Chính Đế phất tay áo, gọi Giang Đắc Khải.

Lệnh Hồ Tiến đành phải lui xuống.

Thiên Chính Đế vén rèm, tìm khắp nơi vẫn không thấy Lệnh Hồ Đồng Hề đâu, tuy cửa sổ đang mở nhưng người tin chắc Lệnh Hồ Đồng Hề không

dám nhảy qua cửa sổ chạy trốn, bởi vì nếu nàng làm vậy, từ nay về sau sẽ không thể ngẩng đầu trong hậu cung nữa.

“Đồng Hề?” Thiên Chính Đế cất tiếng gọi.

Mãi lâu sau Thiên Chính Đế mới nhìn thấy dưới gầm chiếc giường mình thường chợp mắt lộ ra một bàn tay trắng nõn nà. Gương mặt nhếch nhác của Đồng Hề thò ra khỏi lớp rèm giường.

“Nàng...” Thiên Chính Đế phì cười. Ngay cả sau những lần miễn cưỡng hầu hạ người, nàng cũng chưa từng nhếch nhác, buồn cười tới mức này.

Búi tóc của Đồng Hề vì chui vào gầm giường mà trở nên xộc xệch, những sợi tóc rối lòa xòa trên tai nàng, một tay nàng kéo vạt áo, đai lưng còn chưa kịp buộc chặt, đầu ngón chân trắng bóc co chặt lại vì xấu hổ và căng thẳng, từ mặt tới cổ nhuộm một màu đỏ lựng.

“Thần thiếp...” Đồng Hề xấu hổ tới mức chực khóc. “Thần thiếp y dung không chỉnh, mong Hoàng thượng tránh đi!”

Bởi vì bây giờ nàng không thể tránh đi đâu được nữa rồi.

Thiên Chính Đế không nói gì, xoay người toan bước ra ngoài, Đồng Hề ở phía sau khẽ nói một câu:

“Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng!”

Khi Thiên Chính Đế ngoảnh lại thì nàng đã cúi đầu rồi, người nhìn hồi lâu mới cất bước ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, Huyền Huân và Thúc Bạch đã bước vào trang điểm lại cho Đồng Hề, sau đó ba người lặng lẽ rời khỏi Đức Chính điện.

Sau khi về tới Thâu Hương hiên, Huyền Huân và Thúc Bạch những tưởng Đồng Hề mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, nào ngờ nàng lại cười tủm tỉm, bảo hai

người họ chuẩn bị đồ tắm cho nàng.

Đây là lần đầu tiên sau khi thừa hạnh, Đồng Hề có thể giữ được tâm trạng vui vẻ. Tính cách cha nàng thế nào, nàng là người hiểu rõ nhất. Mọi chuyện đều phát triển thuận lợi theo dự tính của nàng, tuy lúc đầu có chút hoảng hốt nhưng may mắn là không làm sao.

Ngày hôm sau, tấu chương của ngôn quan Cảnh Hiên hoàng triều rào rào bay tới ngự thư phòng, nội dung trọng tâm chỉ có một, đó là khuyên Thiên Chính Đế ban phát ân trạch rộng hơn để tăng số lượng hoàng tử, đồng thời khuyên Thiên Chính Đế không để hậu cung tham chính. Nhưng đám ngôn quan này cũng thông minh, từ thái độ của Thiên Chính Đế, họ nhận ra người một lòng muốn bảo vệ vị phi tần ấy nên không ép người trừng phạt nàng ta làm gương. Hơn nữa, đa phần ai cũng đoán được vị phi tử đó là ai rồi. Ở Nam Hàn hành cung này có hai vị cung phi, trong đó chỉ có một vị đặc sủng lâu nay, đó chính là Chiêu Phu nhân đang hoài long thai. Thiên Chính Đế không chịu trừng phạt nàng ta cũng có cái lí của mình, Chiêu Phu nhân mẹ quý nhờ con, ai dám động vào?

Cuối cùng, chuyện này cũng được giải quyết ổn thỏa, Thiên Chính Đế cho đón thêm vài vị cung phi tử Đại Minh cung tới. Hậu cung của Thiên Chính Đế không nhiều, mọi người đoán không ai hợp ý người nên vương gia các phủ lại hiến thêm vài vị mỹ nhân nữa.

Gần tới tháng Tám, cũng là lúc triều đình trưng thu tô thuế của nông dân, Hoa Diệu sử cũng đi theo, lấy danh là bổ sung mỹ nhân cho vua. Bởi vì kì đại tuyển tú ba năm mới có một lần nên số cung nữ bổ sung mỗi năm đều do Hoa Diệu sử lựa chọn trong dân gian vào thời điểm này. Mấy năm trước, triều đình không coi trọng chuyện ấy, nhưng giờ thời thế thay đổi, Thái hậu không thể không đồng ý, bèn sai Hoa Diệu sử lựa chọn vài nữ tử có gia thế và nhan sắc xuất chúng mà bỏ lỡ cuộc đại tuyển tú lần trước nhập cung.

Đồng Hề đắc ý nhấp trà, nghĩ bụng Độc Cô Viện Phượng không ngồi yên được nữa rồi nên mới định bồi dưỡng thêm vài tay chân mới. Nàng thì không sao, bởi đây là kết quả nằm trong kế hoạch được tính toán kĩ càng của nàng. Chỉ cần Mộ Chiêu Văn không được chuyên sủng thì nàng chẳng có ý kiến gì khác.

“Nương nương, hình như hôm nay tâm trạng người rất tốt?”

Đồng Hề mỉm cười, cảm thấy thật hả hê, bèn sai người chuẩn bị giấy bút, đặt đối diện hồ Phong Hà để vẽ một bức tranh hoa sen.

Khi Đồng Hề cười bên hồ Phong Hà thì Độc Cô Viện Phượng cũng đang cười trong Phượng Tây điện.

“Lý ma ma, bà nói xem, chẳng phải Lệnh Hồ Đồng Hề tự bê đá đập vào chân mình ư? Đúng là chuyện nực cười nhất ta từng thấy! Chuyện tốt của nàng ta lại bị phụ thân làm hỏng. Nàng ta muốn phục sủng, giờ thì hay rồi, cả một đám đối thủ trẻ trung tươi mới kéo tới.”

Độc Cô Viện Phượng cũng rất hả hê, nhưng Lý ma ma đứng bên cạnh ả lại không hề cười. Bà ta luôn giữ thái độ nghi ngờ trước mọi việc xảy đến.

“Nhưng tình cờ thay người phá hỏng lại là phụ thân của Quý phi, liệu có phải quá trùng hợp không? Nếu gặp một vị đại thần khéo đưa đẩy, há chẳng phải đã không có chuyện gì rồi sao?”

“Ma ma, bà quá đa nghi rồi, chuyện này có gì lợi cho Lệnh Hồ Đồng Hề chứ? Nay nàng ta không thể tiếp cận Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng không chủ động tìm nàng ta. Huống chi đám đại thần vương gia kia còn đưa bao nhiêu mũi nhọn tới, Hoàng thượng đương lúc muốn đổi khẩu vị, nàng ta muốn phục sủng há chẳng phải đã khó càng thêm khó sao?”

Lý ma ma không đáp lời. Dù Độc Cô Viện Phượng nói rất có lí nhưng không phải là Lệnh Hồ Đồng Hề không được lợi chút nào. Ít nhất Chiêu

Phu nhân không còn được chuyên sủng nữa. Thế nhưng loại chuyện “giết người ba ngàn, tự hại tám trăm” này không phải là điều một kẻ thông minh nên làm.

Cái gọi là “giết người ba ngàn, tự hại tám trăm” chính là bây giờ Lệnh Hồ Đồng Hề cũng khó có thể tiếp cận Thiên Chính Đế, nhưng với tư duy của Độc Cô Viện Phượng, chắc chắn ả sẽ không đoán được ý của nàng.

Độc Cô Viện Phượng chỉ chăm chăm tranh sủng, còn thứ Đồng Hề muốn chỉ là phân sủng. Nàng không muốn tới Ngự thư phòng bầu bạn với thánh giá. Nàng đã nghĩ rất nhiều cách để leo lên ngôi vị hoàng hậu nhưng tuyệt đối không bao giờ có chuyện nhẫn nhục chăm chỉ xuất hiện trước mặt Thiên Chính Đế.

Vị trí đó chưa chắc đã thuộc về người Hoàng đế thương yêu nhất, vì chuyện lập hậu của một quốc gia không chỉ là việc riêng của Hoàng thượng, thế nên nàng chỉ cần trở thành người thích hợp nhất là được rồi.

Không đồ kị đương nhiên là một trong những phẩm chất cần thiết.

Chắc hẳn Chiêu Phu nhân cũng biết điều này, hoặc chẳng vì phải đối diện với áp lực từ tiền triều nên tuy đã vào Vi Vũ đường của Chiêu Phu nhân nhưng cuối cùng Thiên Chính Đế vẫn bãi giá tới Thâu Hương hiên của Đồng Hề. Mọi người đều biết nàng đang nhận ơn huệ của Chiêu Phu nhân. Tuy trong lòng không thoải mái nhưng nàng không thể không nhắm mắt gượng cười tiếp giá.

“Hoàng thượng vạn phúc!”

Đồng Hề mang theo toàn bộ cung nhân trong cung hành lễ. Thiên Chính Đế không bước lên đỡ, cả người tỏa ra hơi lạnh thấu xương. Mọi người đoán chắc là người không hề muốn tới đây.

Đồng Hề khuyu gối đã lâu, mãi tới khi vào chính đường rồi, Thiên Chính Đế mới nhàn nhã buông một câu:

“Bình thân!”

Đồng Hề thở dài, không biết mình đã làm gì khiến thiên tử không vui. Ngẫm lại, dạo này nàng làm gì cũng rất kín tiếng, đối xử với Chiêu Phu nhân cũng cực kì kính cẩn, lại còn vô cùng yêu thương và ra sức bảo vệ các muội muội mới nhập cung, chẳng thể chê trách điểm gì.

Hai người rửa tay trong chậu Bích Ba cung nữ mang tới, sau đó bắt đầu dùng bữa. Đồng Hề là nữ quân tử ăn không nói, ngủ không nói, thế nên chỉ vùi đầu vào ăn, nhưng mồm miệng nhạt thêch. Nàng chưa từng dùng bữa riêng với Thiên Chính Đế bao giờ, ngồi bên cạnh người, không khí lạnh lẽo khiến nàng chẳng còn hứng thú gì nữa, cảm thấy gò bó vô cùng.

Đồng Hề không dám nhìn Thiên Chính Đế, mãi tới khi nàng khó khăn lắm mới ăn xong một bát cơm nhỏ, định bụng súc miệng mới nhận ra bát cơm trước mặt Thiên Chính Đế vẫn chưa được động đến, còn chén rượu lại với liên tục.

“Hoàng thượng, những món này không hợp khẩu vị của người ư?”

Nàng lo hương vị món ăn mà đầu bếp cung nàng làm ra không hợp khẩu vị của người, bởi vì nàng hoàn toàn không ngờ hôm nay người lại muốn dùng bữa với nàng. Có điều Chiêu Phu nhân cũng thật rộng lượng, nếu đổi lại là nàng, dù có phải khuyên Hoàng thượng đến cung khác cũng nhất quyết không muốn đẩy người sang cho Mộ Chiêu Văn.

Đồng Hề nhìn lên bàn, toàn sơn hào hải vị như cá muối kho với chân vịt, gà khô xào lẫn cá khô, ngao xào dưa, hải sản hấp, hạt thông ngào đường, tổ yến, vịt Bát Tiên, nồn tôm tươi xào hải sâm, dưa chua hầm gân hươu và gà rừng. Nàng căng thẳng, lẽ nào người không hài lòng vì nàng quá lãng phí? Thực ra, một quý phi dùng những món ăn này là điều quá bình thường, chỉ

có điều trước nay Thiên Chính Đế vốn sống đơn giản, mỗi ngày dùng không quá mười hai món, đã vậy tất cả đều là những món dân dã. Đồng Hề chỉ trách bản thân giả vờ giản dị không được như thật.

Thiên Chính Đế liếc nàng một cái, không lên tiếng, tiếp tục mượn rượu giải sầu. Đồng Hề đưa mắt nhìn Giang Đắc Khải, người này theo hầu Thiên Chính Đế đã nhiều năm, chắc phải hiểu người hơn nàng.

Giang Đắc Khải đứng bên cạnh cũng rất lo lắng, sợ Thiên Chính Đế không vui lại lôi đám nội thị như ông ta ra trút giận, bởi vậy ông ta nhìn Đồng Hề, nhìn bàn thức ăn rồi cong miệng, sau đó lại nhìn vào bát của Thiên Chính Đế.

Đồng Hề lập tức hiểu ra, nhớ tới hình ảnh Mộ Chiêu Văn gấp thức ăn cho Thiên Chính Đế, tâm trạng cũng bình tĩnh hơn nhiều. Chỉ cần người không trách nàng xa hoa, lãng phí là được. Hoàng thượng thật khó hầu hạ, đến ăn bữa cơm thôi mà cũng không được yên.

Đồng Hề gọi Thúc Bạch tới, bảo nàng ta đổi một đôi dưa mới, rồi nàng dùng đôi dưa mới đó gấp một miếng thịt heo sữa quay cho Thiên Chính Đế.

“Hoàng thượng, người ăn chút gì đi! Bụng rỗng uống rượu không tốt cho sức khỏe, mong Hoàng thượng quý trọng long thể.”

Thiên Chính Đế đặt chén rượu xuống, sắc mặt không hề tốt hơn.

“Quý phi ăn no rồi ư, bây giờ mới có sức quan tâm đến trẫm?”

Nàng hoàn toàn không ngờ Thiên Chính Đế còn yêu cầu nàng phải hầu hạ khi ăn cơm, nếu không sẽ không vui. Trong lòng nàng, Thiên Chính Đế là bậc minh quân ngồi ở nơi cao nhất trong triều hoạch định kế sách chứ không phải một người đàn ông so đo tính toán như bây giờ.

“Không phải đâu Hoàng thượng, thần thiếp vẫn chưa...” Nàng đâu thể nói mình ăn xong rồi mới nhận ra người chưa hề động đũa chứ!

Thiên Chính Đế cũng gấp một con ngao cho Đồng Hề. Đồng Hề thoáng sửng người, không ngờ Hoàng thượng lại làm vậy, bỗng cảm thấy thụ sủng nhược kinh^(*).

() Nghĩa là được sủng ái mà lo sợ.*

“Sao, sợ đũa trằm bần à?” Giọng Thiên Chính Đế lạnh như băng.

Đồng Hề hoảng hốt lắc đầu.

“Không, không!”

Nàng vội vàng gấp miếng thịt ngao bỏ vào miệng.

Thiên Chính Đế thấy dáng vẻ ăn như nhai rơm của nàng, sắc mặt càng u ám. Đồng Hề cũng chẳng biết làm thế nào. Lúc này, bị Thiên Chính Đế nhìn như vậy, dù nàng có được ăn món khoái khẩu nhất thì cũng cảm thấy khó mà nuốt trôi.

Vất vả lắm mới nuốt được miếng thịt ngao, Đồng Hề vội vàng đứng dậy, gấp thức ăn cho Thiên Chính Đế. Tất nhiên nàng vẫn dùng đôi đũa sạch sẽ kia.

“Thôi đi, thưởng cho người hầu!” Thiên Chính Đế đặt đũa xuống, thị nữ vội vàng đưa trà súc miệng lên.

“Nhưng mà, Hoàng thượng...” Đồng Hề khẽ nói, người còn chưa ăn được mấy miếng.

Gương mặt Thiên Chính Đế trở nên lạnh lùng.

“Gọi đầu bếp của Thâu Hương hiên lại đây!”

Đồng Hồ không đoán được người định làm gì, đành đưa mắt ra hiệu cho Huyền Huyền, bảo nàng ta nhanh chóng gọi đầu bếp Mã Đức Toàn tới.

Sau khi Mã Đức Toàn thỉnh an xong, Thiên Chính Đế không cho bình thân mà nhìn chăm chăm vào lão, khiến mồ hôi lão vã ra như tắm. Đồng Hồ nghĩ bụng xem ra vẫn có người sợ Thiên Chính Đế như mình, thật không hiểu vì sao Thái hậu, Mộ Chiêu Văn và cả những phi tần địa vị thấp kia lại có thể thoải mái ở bên người tới vậy?

Mỗi giây ở bên Thiên Chính Đế là mỗi giây nàng mất đi mấy năm tuổi thọ, đầu óc lúc nào cũng căng như dây đàn.

“Tên người là gì?”

“Nô tài là Mã Đức Toàn.” Lão đã bắt đầu run lẩy bẩy.

“Người nhìn chiếc bàn này đi!”

Lão nghe vậy, bèn ngẩng lên quan sát chiếc bàn. Đồng Hồ cũng nhìn theo, không rõ Thiên Chính Đế có ý gì.

“Một bàn có bao nhiêu món ăn, vậy mà Quý phi chỉ dùng một phần mười trong số đó, chắc chắn là do tên nô tài người nấu nướng không hợp khẩu vị của ái phi.” Ánh mắt Thiên Chính Đế liếc qua Đồng Hồ, dường như tỏ vẻ rất thương tiếc.

Đồng Hồ lạnh run. Bao nhiêu năm nay, người chưa từng gọi nàng là ái phi, huống chi ánh mắt vừa này bề ngoài là thương tiếc nhưng thực chất ẩn sâu bên trong lại là sự giá lạnh đến thấu xương.

“Trong cung của Thái hậu hay cung của Chiêu Phu nhân, tuy mỗi bữa chỉ có vài món nhưng đều được ăn hết, trẫm đang nghĩ không biết có nên tìm một đầu bếp mới cho ái phi hay không. Còn tên này, lôi ra ngoài đánh năm mươi trượng, đuổi ra khỏi cung!”

Bấy giờ Đồng Hề mới sức tỉnh. Thực ra, ngay từ đầu nàng đã hơi nghi ngờ, nhưng khi ấy Thiên Chính Đế không hề tỏ vẻ gì, khiến nàng tưởng rằng người không vui vì nàng không gấp thức ăn cho người. Khi nghe tới câu cuối cùng, nàng bèn hiểu, Thiên Chính Đế đang cảnh cáo nàng. Tuy Đồng Hề không nổi nhưng cũng đành im lặng, để Mã Đức Toàn gánh tội thay. Sau này, nàng sẽ nhờ phụ thân thu xếp ổn thỏa cho lão để tỏ lòng cảm ơn.

“Trẫm nói có đúng không?” Thiên Chính Đế ngẩng đầu nhìn Đồng Hề.

“Đa tạ sự quan tâm của Hoàng thượng!” Nàng vội vàng tạ ơn.

Chương 17

Suối Lan Diễm

Bị Thiên Chính Đế vừa đánh vừa xoa liên tục, Đồng Hề bắt đầu luống cuống. Sắc trời còn sớm, vẫn chưa tới lúc nghỉ ngơi, không biết tiếp theo Thiên Chính Đế định làm gì đây?

Nàng đi theo Thiên Chính Đế tới thư phòng của Thâu Hương hiên, mới biết người muốn xem tấu chương. Nàng đứng sững trên hành lang, không biết có nên vào hầu hay không.

“Quý phi vào đi! Nơi này vẫn là hậu cung, dù Lệnh Hồ Thượng thư có muốn cũng không vào được đâu.” Giọng nói lạnh lùng của Thiên Chính Đế vọng ra từ trong thư phòng.

Đồng Hề suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất. Nàng chợt dạ bởi chuyện ở Ngự thư phòng lần trước đúng là kế hoạch của nàng. Vậy mà nàng còn tự cho mình là thông minh, làm được một việc thần không biết quỷ không hay, nào ngờ đã bị Thiên Chính Đế phát giác.

Đồng Hề vâng lời bước vào. Trong phòng chỉ có mình Tiết cô cô đang hầu hạ người. Nàng nhìn lên bàn, nhớ đến việc thưở nhỏ thường quẩn quýt cùng phụ thân, bèn lấy dũng khí bước lên vài bước. Muốn Thiên Chính Đế nguôi giận thì phải hầu hạ người thật chu đáo mới được.

Thực ra, Đồng Hề cảm thấy mình không làm gì sai, nhưng dường như Thiên Chính Đế không vui, bởi vậy nàng đành đặt nguyên tắc của bản thân ra sau, hạ mình tỏ ý biết lỗi. Hậu cung phi tần tới lui Ngự thư phòng là chuyện không nên, nếu có ngày nàng lên ngôi hoàng hậu, việc đầu tiên cần làm sẽ là ra lệnh cưỡng chế hậu phi không được tới Ngự thư phòng hầu hạ Hoàng thượng.

Nàng cũng chỉ mong một ngày kia sẽ được giống như Hiếu Huệ Hoàng hậu tiền triều, để lại một cuốn *Nữ tặc* cho chúng phi và nữ tử toàn thiên hạ, trở thành tấm gương sáng của họ, lưu lại tiếng thơm muôn đời. Nếu sau khi chết, nàng có thể được phong hào “Huệ” thì đã mãn nguyện lắm rồi.

“Thần thiếp mài mực cho Hoàng thượng!” Không đợi Thiên Chính Đế đáp, nàng đã cầm lấy đỉnh mực, chỉ mong người cho nàng một cơ hội.

Thiên Chính Đế không nói gì, chỉ liếc một cái rồi lại nhìn vào tấu chương.

Đồng Hồ thở phào. Nàng đứng thẳng, tay trái giữ lấy phần tay áo rộng của tay phải, còn tay phải cầm thẳng đỉnh mực, nhẹ nhàng, thông thả mài theo đường vòng trong nghiền mực, thỉnh thoảng lại thêm chút nước trong, bốn bề chỉ nghe thấy tiếng đỉnh mực cọ vào đài nghiền.

Thiên Chính Đế xem xong một quyển tấu bèn đặt bút xuống, nhìn chăm chăm vào tay nàng.

“Không ngờ nàng mài mực cũng không tồi.”

Đồng Hồ mỉm cười đầy căng thẳng.

“Từ nhỏ, thần thiếp đã thích ở trong thư phòng với phụ thân, giúp người mài mực, luyện chữ. Đối với mực, phụ thân thần thiếp luôn yêu cầu rất cao.”

Tay phải hơi mỏi nên Đồng Hồ bèn đổi sang tay trái. Có thể nhận ra nàng đã luyện tập nhiều năm nên lực đồn trên tay trái cũng được khống chế rất chuẩn.

Thuở nhỏ, để giành được tình yêu thương của phụ thân, dù trời đông giá rét nàng cũng tập mài mực tới mức tay đông cứng, nay vì thất sủng, nàng lại nhắc đỉnh mực lên, chợt cảm thấy thật khác biệt.

Xưa nay Hồng Tụ Thiêm Hương⁽¹⁾ luôn là một giai thoại đẹp dưới ngòi bút của bậc tài tử, nàng chỉ mong một ngày nào đó có thể cử án tề mi, tương kính như tân giống Lương Hồng và Mạnh Quang⁽²⁾.

(1) Chỉ việc thư sinh đọc sách có mỹ nữ bên cạnh.

(2) Mạnh Quang nổi tiếng là người đàn bà xấu xí, sau khi lấy Lương Hồng, Mạnh Quang bỏ khăn che mặt, mặc quần áo hằng ngày để làm việc nhà. Bà tôn trọng chồng vô cùng, hằng ngày tối bữa ăn đều bưng mâm cơm ngang lòng mày mời chồng ăn.

“An Hạ, người lui xuống đi!”

Tiết cô cô tên là An Hạ, đã theo Thiên Chính Đế rất nhiều năm, nay đã hơn hai trăm tuổi nhưng vẫn không muốn xuất cung, một mực theo hầu Thiên Chính Đế.

Tiết An Hạ hành lễ rồi lui xuống. Đồng Hề lại bắt đầu lo lắng. Tiết cô cô ra ngoài rồi, sắc trời cũng tối dần khiến nàng càng thêm căng thẳng.

Thiên Chính Đế rút một quyển trong một chồng tấu chương cao ngất, trùng hợp thay lại chính là tấu chương của Lệnh Hồ Tiến, phụ thân Đồng Hề.

“Màu mực của Lệnh Hồ Thượng thư luôn bắt sáng lạ thường, hương thơm lưu giữ rất lâu, xem ra rất chú trọng việc dùng mực.” Người đưa cho Đồng Hề xem và ngửi thử.

“Đây là Hề mặc.” Đồng Hề không kìm được mỉm cười. Vì muốn kéo dài thời gian được phút nào hay phút ấy nên thoáng chốc nàng cũng nói nhiều hơn.

“Cái tên này nghe rất lạ, dường như không phải loại mực nổi tiếng.” Thiên Chính Đế nghiêng đầu nhìn Đồng Hề, dường như rất có hứng thú.

Ai mà chẳng có những thứ mình vô cùng yêu thích, chỉ cần nhắc tới thì dù có trăm tính thể nào cũng sẽ nói hăng say.

“Hề mặc là loại mực do thần thiếp nghĩ ra. Năm đó, phụ thân muốn tìm một loại mực tốt mà không được, thần thiếp nhỏ tuổi, không biết trời cao đất dày, bèn dùi mài sách cổ, thí nghiệm bao lần, cuối cùng làm ra Hề mặc, nào ngờ phụ thân lại vô cùng yêu thích, dùng mãi tới tận hôm nay. Trước khi tiến cung, thần thiếp vội làm cho phụ thân không ít, nhưng không biết giờ còn lại mấy đĩnh?”

Nghĩ lại chuyện hồi bé, Đồng Hề liền thấy vui vẻ, vì nàng rất được lòng phụ thân, mà mẫu thân và phụ thân lại là phu thê kết tóc xe tơ, tương kính như tân nên tuổi thơ của nàng vui vẻ hơn những ngày tháng sống trong hậu cung rất nhiều.

“Không biết cách làm Hề mặc như thế nào?”

“Giã nhỏ lõi từng vùng Thượng Đảng, sau đó rây thật mịn, một cân bột đối được một cân keo, hòa với nước cao được sao từ nhựa sừng hươu vùng Đại Quận, sau đó trộn hỗn hợp này với năm lòng trắng trứng gà, một lạng bột hoa mai và ngọc trai, giã ba mươi ngàn lần trong cối sắt, không được hơn cũng không được kém.” Đồng Hề uyển chuyển đáp.

“Vì sao lại dùng bột hoa mai?”

“Bởi vì phụ thân thần thiếp yêu hoa mai.”

Đồng Hề không nói thực ra người thích hương mai chính là nàng. Nàng vì ích kỉ mà hi vọng rằng chữ của phụ thân luôn mang hương mai để khoe với mọi người tình yêu thương mà phụ thân dành cho nàng. Khi nàng còn nhỏ, phụ thân chính là ngọn nguồn vinh sủng của nàng.

Thiên Chính Đế không đáp lời.

Đồng Hồ bỗng nảy ra một ý. Trước kia, nàng chưa hề nghĩ tới cách này vì nàng chưa từng gần gũi với Thiên Chính Đế như bây giờ. Thấy lượng nước trong cốc sứ đã cạn, nàng bèn nói:

“Hết nước rồi, để thần thiếp đi lấy thêm.”

Nàng bước ra khỏi thư phòng, sai Thúc Bạch mang nước tuyết thu được trên cánh mai lại. Chỗ nước đó vốn dùng để pha trà nhưng để mài mực cũng không kém phần tao nhã.

Số người biết Đồng Hồ thích hương mai không nhiều cũng không ít. Nàng muốn mượn hương mai trong bút tích của Thiên Chính Đế để ám chỉ cho những kẻ đang muốn ngóc đầu kia rằng: Đừng tưởng Mộ Chiêu Văn có thai, Vạn Mi Nhi sắp tiến cung thì có thể coi thường nàng.

Khi Đồng Hồ quay về thư phòng, không biết Thiên Chính Đế có nhận ra ý đồ của nàng không mà chẳng tỏ vẻ gì, cũng không có vẻ mất hứng. Nàng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng cẩn thận hầu hạ Thiên Chính Đế, cảm thấy tâm mệt mà thân cũng mệt, cuối cùng không kìm được ngáp một cái. Nếu là ngày thường, vào giờ này nàng đã đi nghỉ từ lâu rồi.

Trái lại, Thiên Chính Đế vẫn còn sung sức lật xem tấu chương, không hề tỏ vẻ mệt mỏi. Đồng Hồ thầm thán phục. Là thiên tử cai quản tứ phương cũng chẳng phải chuyện nhẹ nhàng gì!

Lát sau, Thiên Chính Đế khép tấu chương lại.

“Trầm hơi mệt rồi, tới suối Lan Diễm thôi!”

Đồng Hồ sững sốt. Suối Lan Diễm chính là suối nước nóng trong Thâu Hương hiên, giờ đã muộn rồi, sao đột nhiên người lại có hứng tới đó? Nhưng dù có thắc mắc thế nào, nàng vẫn sai cung nhân mau chuẩn bị.

Suối Lan Diễm nằm ở bên phải Thâu Hương hiên, từ hậu viện của Thâu Hương hiên, đi men theo bậc thềm đá xanh uốn lượn là tới.

Đồng Hề đưa Thiên Chính Đế tới trước bậc thềm đá xanh thì bắt đầu do dự, không biết có nên bước tiếp hay không, cũng không biết Thiên Chính Đế muốn yên tĩnh một mình hay là... Nghĩ tới đây, Đồng Hề liền đỏ mặt.

Thiên Chính Đế ngẩng đầu bước tiếp, tựa như không hề để ý thấy sự chần chừ của nàng. Không rõ vì gió đêm thanh mát hay vì ánh trăng lặn át mà nàng cảm thấy xung quanh lạnh lẽo đến đáng sợ.

Huyền Huân đứng sau, cảm thấy sốt ruột. Nàng ta biết rõ tính tình của chủ tử mình. Trước nay Lệnh Hồ Đồng Hề làm gì cũng có chính kiến, kẻ làm hạ nhân như nàng ta cũng không dám nhiều lời. Thế nhưng bây giờ, Lệnh Hồ Đồng Hề bốn bề thọ địch, nếu không cố gắng, đợi đến khi Chiêu Phu nhân hạ sinh hoàng tử, Vạn Mi Nhi tiến cung thì mọi chuyện càng khó khăn hơn. Bởi vậy, Huyền Huân bèn bất chấp, khê đẩy lưng Đồng Hề một cái. Đồng Hề hơi lão đảo rồi bước lên thềm.

Thực ra, nào phải nàng không biết mình nên làm gì, chẳng qua vì quá căng thẳng mà thôi. Nay đã có quyết định thì đành làm tới cùng.

“Các người lui hết đi!” Đồng Hề xua tay.

Vì suối Lan Diễm có địa hình đặc biệt nên nơi đây được bài trí vô cùng cổ điển, chỉ có hai gian phòng trúc, gian trước là nơi đặt đồ dùng cần thiết, gian sau chính là suối Lan Diễm, phía gần vách núi được treo một lớp lụa Bông Tiêu. Gió đêm thổi tới, cuộn tấm lụa bay phất phơ khiến sóng nước trong suối như ẩn như hiện.

Thiên Chính Đế nhìn Đồng Hề, có chút kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu với Giang Đắc Khải.

Đồng Hề cúi đầu, nói:

“Thần thiệp hầu Bệ hạ thay đồ!”

Nàng chậm rãi ngồi xuống, tháo giày cho Thiên Chính Đế.

“Ơ!” Nàng khẽ kêu lên kinh ngạc. Đường chỉ trên tất của Thiên Chính Đế đã bọc cả rồi, thật không biết đám thái giám kia hầu hạ kiểu gì nữa!

“Vá lại là được!”

Thiên Chính Đế liếc mắt như thể đó là chuyện rất bình thường, nhưng đối với những người quen sống xa hoa, cầu kì như Đồng Hề thì đây lại là chuyện không thể tưởng tượng nổi. Trước khi giày tất kịp bọc chỉ thì nàng đã không thềm dùng rồi.

Nàng cất giày và tất đi rồi tiếp tục tháo đai lưng cho Thiên Chính Đế, cởi nút áo cho người, hầu người khoác tấm áo choàng, tất cả những chuyện này đều là bổn phận của phi tử nên nàng không cảm thấy có gì không ổn.

Thiên Chính Đế thông thả bước tới suối Lan Diễm, Đồng Hề cũng theo hầu. Người bước xuống suối, chậm rãi cởi áo choàng. Đồng Hề quay đầu đi không dám nhìn, nào ngờ người bỗng với lấy đai lưng của nàng, kéo một cái, khiến nàng lão đảo, ngã xuống suối.

Eo nàng bị một bàn tay to lớn ôm lấy, còn đầu thì không tài nào ngoi lên khỏi mặt nước. Vì bất ngờ nên nàng bị uống liền hai ngụm nước, tức ngực vô cùng, nhưng kì lạ thay, đầu óc nàng lại trở nên tỉnh táo. Nàng nhìn Thiên Chính Đế qua làn nước. Con người tuấn tú, phong thái ngời ngời, thanh khiết như tuyết nơi biên quan ấy sao có thể làm loại chuyện hạ lưu này chứ!

Nàng tròn mắt nhìn người cúi đầu xuống, phủ đôi môi lên môi nàng. Sao người có thể bắt nạt nàng như thế? Nàng giơ cao hai tay, dồn lực đẩy thân mình nổi lên trên mặt nước, nhưng chỉ uống công vô ích, bởi vậy nàng bọc tức kéo cả trâm ngọc lẫn ngọc quan trên đầu Thiên Chính Đế xuống. Nhưng Thiên Chính Đế không hề tức giận mà càng áp chặt môi hơn.

Khó khăn lắm người mới chịu tha cho nàng, để nàng nổi lên mặt nước. Nàng ra sức hít thở không khí. Bỗng người lại kéo nàng xuống đáy suối một lần nữa, phủ môi lên môi nàng, trừng phạt nàng. Đồng Hồ chỉ cảm thấy cơ thể mình đang đưa trong làn nước, nổi đau đớn như mọi khi dường như vơi bớt đi rất nhiều.

Tới khi mưa tạnh sóng lặng, trong lúc mê man, Đồng Hồ mơ hồ cảm thấy mình được Thiên Chính Đế bế lên thêm đá.

Sau khi Thiên Chính Đế rời đi, Huyền Huân và Thúc Bạch mang thuốc bôi lên như thường lệ. Đồng Hồ nhìn lại mình, có lẽ hôm nay không cần dùng tới chỗ thuốc đó. Không biết là nhờ nước hay vì người dịu dàng hơn nhiều mà trên người nàng không có những vết thâm tím như mọi lần, thậm chí nàng cũng không hề đau đớn mà ngược lại còn có chút cảm giác trống rỗng không thể diễn tả bằng lời. Nàng lo lắng khép hai chân lại, chỉ mong có thể khép chặt chúng mãi mãi.

Hôm sau, khi Đồng Hồ tỉnh giấc, nhớ tới chuyện đêm trước, hai gò má nàng lại ửng hồng, tự thấy vô cùng xấu hổ. Cảm giác vừa đau đớn vừa thích thú ấy rõ ràng là sự sỉ nhục. Nàng cảm thấy mình như sắp sa ngã, mà đó lại là chuyện cực kì không nên.

Tới tận ngày kế tiếp, khi thấy nàng cả ngày rầu rĩ không vui, Huyền Huân và Thúc Bạch bèn đề nghị nàng đi ngâm suối nước nóng. Hai người tưởng nàng không khỏe, nào biết chỉ cần nhớ tới suối Lan Diễm nghi ngút hơi nước, nàng đã cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, nhưng cũng không sao ngăn mình hồi tưởng lại cảnh tượng ấy, vậy nên nàng không bao giờ dám tới tắm ở đó nữa.

Tuy nhiên, dầu tâm trạng xấu thế nào thì vẫn có những việc không thể không làm, Đồng Hồ đành vực dậy tinh thần, đi tới Vân Hạc viên. Vì các mi nhân do vương phủ hoặc quan lại quý tộc cống tiến đều đã nhập cung, các phi tần ở Đại Minh cung cũng đã tới Nam Hàn hành cung, vậy nên Độc

Cô Viên Phượng mới bày tiệc ở Vân Hạc viên để tạo cảm giác gia đình quây quần.

Đồng Hề chọn một bộ xiêm y bằng lụa mỏng thêu hoa văn La Kim Hải Đường màu vàng nhạt, chít eo bằng chiếc đai lưng gấm cùng màu, trên đai lưng thắt một chùm tua được điểm tô bằng một chú bướm bướm phỉ thúy vô cùng sống động. Nàng búi tóc kiểu Cửu Cung Tiên, cài mười sáu chiếc trâm hoa mai như ý bằng vàng, ở chính giữa là một đoá hải đường cũng bằng vàng, dưới đoá hải đường là một viên ngọc trai lấp lư ngay trước trán.

Vì hôm nay gặp rất nhiều người mới nên nàng không thể trang điểm qua loa. Người xưa có câu “Người đẹp vì lụa”, người trong cung không đánh giá con người bằng phẩm chất mà bằng y phục và địa vị.

Đồng Hề thầm nghĩ, nếu thuở nhỏ nàng không có thân phận đích nữ của gia tộc Lệnh Hồ thì cũng chẳng là gì cả, dù có là quốc sắc thiên hương thì đã sao, chỉ e cuối cùng cũng không thoát khỏi vận hồng nhan bạc mệnh. Còn bây giờ, nếu thiếu thân phận quý phi, nàng chắc chắn sẽ bị kẻ khác giẫm đạp, trở thành tấm thảm da lót trên sạp mĩ nhân mà thôi.

Chương 18

Đoán đố

Khi Đồng Hề tới thì Độc Cô Viện Phượng đã ở đó rồi, ngoài ra còn có mấy canh y tông bát phẩm mới được tấn thăng và các cung phi khác. Nàng quan sát thật cẩn thận. Những cô gái này phần lớn tới từ dân gian, có ca vũ kỹ của vương phủ, cũng có con gái của đầy tớ trong nhà, thân phận không cao, bởi vậy khi tiến cung, địa vị cũng không cao. Chỉ có hai người là ngoại lệ.

Một là Quan Tinh Huệ, con gái của Thị lang bộ Hộ, được phong làm mỹ nhân tông thất phẩm, tuy địa vị không cao nhưng lại khá cao ngạo, khi hành lễ với nàng cũng chỉ hơi cúi người. Không biết nàng ta may mắn hay xui xẻo mà trong lần tuyển tú trước, nàng ta bị quá tuổi, nào ngờ năm nay lại có cơ duyên được chọn nhân dịp vương phủ quan lại cống tiến mỹ nhân. Vì từng có chút quan hệ nên Đồng Hề rất hiểu tính cách của nữ tử này, chính vì lẽ đó mới không trách tội.

Người còn lại chính là Cận Sương Hoa do Tấn Vương phi tiến cống, nghe nói là một vũ cơ, múa khúc *Nghê thường vũ* đẹp vô cùng. Khúc *Nghê thường vũ* này được quý phi tiền triều sáng tạo nên, bởi vậy xưa nay luôn chú trọng phong thái cao quý, người bình thường khi múa không thể toát lên phong thái đó. Vị Cận Mỹ nhân này tuy không được tính là quốc sắc thiên hương nhưng lại có đôi mắt nhếch cao, thoát trông cực kì quyến rũ. Chỉ riêng đôi mắt đó đã ăn đứt vô số tuyệt sắc giai nhân rồi. Nàng ta tự mở một lối đi riêng, biến điệu *Nghê thường vũ* thành một vũ điệu mê hoặc, nhờ vậy trở nên nổi tiếng trong kinh thành. Vừa vào cung, nàng ta đã được phong làm chính bát phẩm bảo lâm. Đồng Hề không ngờ Tấn Vương phi lại có thể dâng nàng ta cho Hoàng thượng.

Khi đa số cung phi đã tới, Thái hậu bèn lên tiếng:

“Hồi lễ Khất Xảo^(*), ai gia cũng tình cờ tới Nam Hàn hành cung. Nơi đây ít người, không đông vui bằng hậu cung, đi đường xa lại mệt nên không có sức để làm chuyện này. Nay mọi người đã tề tựu đông đủ, không khí thật đông vui, chúng ta hãy cùng vui vẻ thôi!”

() Chính là ngày Thất tịch, mùng 7 tháng 7 âm lịch.*

Đoạn ả ngừng một lát rồi nói tiếp:

“Mọi người đề xuất ý kiến đi, chúng ta nên chơi tửu lệnh, giải đố hay gì khác?”

“Bẩm Thái hậu, tiếc rằng Chiêu Phu nhân chưa tới. Nàng ta vốn hoạt bát, nhanh nhẹn, chắc chắn có thể nghĩ ra trò vui.”

Mộ Chiêu Văn trước nay không phải là người đi trễ mà trái lại lần nào cũng tới trước, bởi vậy khi thấy nàng ta chưa tới, những người đã ở trong cung lâu năm liền cảm thấy kì lạ.

“Lẽ nào phải để ai gia và bao nhiêu người khác đợi nàng ta?” Độc Cô Viện Phượng sầm mặt.

“Chiêu Phu nhân hoài long chủng, gần đây cơ thể nặng nề, hơn nữa, nghe nói phụ nữ có thai ai cũng ham ngủ, nàng ta có tới trễ cũng là điều dễ thông cảm.” Đồng Hề đỡ lời cho Mộ Chiêu Văn, nhưng không phải vì nàng tốt bụng mà vì Mộ Chiêu Văn sắp trở thành nhân vật chính của ngày hôm nay.

“Thân là con gái của tội thần, dù có hoài long thai thì đã sao? Lẽ nào có thể bắt tất cả mọi người đợi nàng ta? Huống chi còn chưa biết đứa bé kia là trai hay gái.” Bên dưới vọng tới tiếng cười khế, tuy rất khế nhưng ai để ý đều có thể nghe thấy, đặc biệt là những cung phi có mâu thuẫn với người nào đó.

Dư Bảo lâm Dư Nhuận Châu vội vàng hỏi:

“Sao Quan Mĩ nhân lại nói vậy?”

“Bảo lâm tử tử còn chưa biết phụ thân của Chiêu Phu nhân là Mộ Thanh Phong đại nhân bị tổng giam rồi ư?” Quan Tinh Huệ đưa phiến quạt che đi nụ cười trên môi.

“Chuyện này là sao?” Tiết Tiệp dư cũng tò mò. Mọi người xung quanh đều đồng tai nghe.

“Mọi người còn nhớ chuyện quan Tuần phủ Đồng Bình là Trần Bình tham ô tiền công dùng cho trị thủy không? Triều đình hạ lệnh tra rõ ngọn ngành, kết quả liên lụy tới Tri phủ Mộ Thanh Phong của phủ Vân Dương. Thì ra hai người họ câu kết với nhau, tham ô không ít công quỹ, khiến Hoàng thượng nổi trận lôi đình, cách chức tổng vào ngục.”

Mọi người ồ lên, đa phần đều sung sướng khi người khác gặp họa. Vốn dĩ Mộ Thanh Phong chỉ là phó tri phủ của phủ Vân Dương, nhưng sau đó, Tri phủ Vân Dương từ quan, bộ Lại bèn trình tấu đề cử ba người thay thế vị trí đó, và Mộ Thanh Phong là một trong số ấy. Đúng lúc đó, Mộ Chiêu Văn lại có thai, không biết Thiên Chính Đế thiên vị hay vì Mộ Thanh Phong thực sự có tài nên cuối cùng người đã khâm điểm ông ta.

“Mộ đại nhân tên Thanh Phong, đáng lẽ phải là một mệnh quan triều đình thanh liêm, ai ngờ lại là kẻ tham ô.” Vương Thường tại Vương Thục Tô đã thất sủng từ lâu nhỏ giọng phỉ nhổ.

Vốn dĩ Mộ Chiêu Văn không hề để lộ nhược điểm nào, thế nên những người đổ kị vinh sủng của nàng ta khó khăn lắm mới moi móc được chuyện không hay này, tất nhiên không thể không nói ra nói vào. Chỉ e tiếng nhơ của phụ thân nàng ta sẽ còn in dấu lên nàng ta rất lâu.

“Im miệng! Chiêu Phu nhân là một trong tứ phu nhân, há phải là người mà các người có thể bàn luận sau lưng? Chuyện của phụ thân nàng ta, triều đình khắc có quyết sách. Triều đình còn chưa có thông báo gì, các người đã

muốn bày mưu tính kế thay cho Hoàng thượng ư?” Đồng Hề cảm thấy những điều nên biết nàng đã biết rồi, đây là lúc nên bắt họ im miệng.

Mấy phi tử kia lập tức im bật, chỉ có Quan Tinh Huệ tỏ vẻ không phục, bĩu môi không thèm nhìn Đồng Hề.

Tuy mượn được miệng Quan Tinh Huệ để báo cho chúng phi biết hoàn cảnh hiện tại của Mộ Chiêu Văn nhưng điều đó chỉ làm giảm uy phong của nàng ta thôi. Một khi Mộ Chiêu Văn hạ sinh, dù là nam hay nữ, dù nàng ta có được phong hậu hay không thì vẫn có thể được tấn thăng thêm một bậc. Chỉ e khi ấy nàng ta sẽ uy hiếp vị trí cai quản lục cung của Đồng Hề, đó là điều nàng hoàn toàn không mong muốn.

Huống hồ hoàng hậu của Cảnh Hiên hoàng triều sao có thể là con gái của tội thần? Chắc chắn không một vị đại thần nào đồng ý. Điều nàng sợ không phải là đứa bé kia. Đời còn dài, thăng lợi nhất thời không phải là thăng lợi cả đời, mà chiêu này của nàng có thể xem như “làm một mẻ, khỏe cả đời”, Mộ Chiêu Văn không bao giờ có thể trở thành hoàng hậu được nữa.

Về phần đứa bé, ai mà chẳng có cơ hội.

Đối với cách hành xử của Quan Tinh Huệ, tuy Đồng Hề lợi dụng tính cách của nàng ta để tiến hành nước cờ của mình nhưng nàng không thích cái vẻ không coi tôn ti ra gì đó. Nếu hậu cung không có quy tắc, không có tôn ti thì dù có là hoàng hậu cũng chẳng để làm gì, vậy nên nàng không thể dung túng cho thái độ ấy mãi.

“Vương Thường tại, Quan Mĩ nhân, hai người chỉ là tần phi lục phẩm và thất phẩm mà dám vọng ngôn nghị luận phu nhân tòng nhất phẩm, coi thường tôn ti, phạt hai người quỳ ở đây một canh giờ, hai người có phục không?”

Trước kia, Đồng Hề đã xử lí biết bao cung phi trong cung, tất cả đều bằng những lí do vô cùng chính đáng, bởi vậy mọi người không dám không

phục, vì thế nàng mới có thể trở thành quý phi.

Tuy Quan Tinh Huệ vô cùng tức giận và bất mãn nhưng cũng không dám nói gì. Đồng Hề không sợ đắc tội với nàng ta. Người ở vị trí cao không cần xây dựng cái uy của mình bằng cách lấy lòng từng người một.

Cuối cùng, Mộ Chiêu Văn vẫn đến. Hôm nay, nàng ta mặc một bộ cung trang màu đỏ sẫm thêu hoa văn Bách điệp xuyên hoa, thắt đai lưng gấm màu trắng xanh, đeo ngọc bội họa tiết uyên ương giao gáy bằng ngọc trắng, khi đi, ngọc bội vang tiếng, kim bộ diêu Loan Phượng đung đưa, tất cả khiến trăm con bướm trên váy nàng ta sống động như thật. Từ khi gặp Mộ Chiêu Văn đến nay, đây là lần đầu tiên Đồng Hề thấy nàng ta trang điểm lộng lẫ đến vậy.

Nàng ta thông thả hành lễ, không tiêu tụy và buồn bã chút nào. Đồng Hề thầm nghĩ, nếu phụ thân nàng xảy ra chuyện, chỉ e nàng không thể làm tốt như Mộ Chiêu Văn.

“Hôm nay đông vui thế này, chi bằng chúng ta chơi đoán đồ đi, chẳng hay ý Thái hậu thế nào?” Mộ Chiêu Văn nhấp một ngụm trà, hỏi Độc Cô Viện Phượng.

“Cũng được!” Tuy không biết Mộ Chiêu Văn có ý định gì nhưng Độc Cô Viện Phượng rất thích xem hai hồ tương tranh.

Đoán đồ là trò chơi thịnh hành trong các bữa tiệc từ xưa tới nay, từng người sẽ bỏ một món đồ nào đó vào trong cốc hoặc bình, những người khác sẽ đoán đó là vật gì.

Thị nữ bưng chén vàng và gấm đỏ tới, câu hỏi đầu tiên tất nhiên phải thuộc về Thái hậu. Mộ Chiêu Văn bỗng lên tiếng:

“Hôm nay đông vui thế này, hay là chúng ta lấy vật trong bình làm phần thưởng dành cho người đoán đúng?”

“Quý phi nghĩ sao?” Độc Cô Viện Phượng nhìn Đồng Hề.

“Rất thú vị, Chiêu Phu nhân suy nghĩ thật chu đáo!” Tuy nàng không biết Mộ Chiêu Văn định làm gì nhưng cũng không thể từ chối sự chủ động của nàng ta.

Độc Cô Viện Phượng bỏ vào trong chén vàng một vật, đó là một chiếc vòng ngọc, Sung viện Lương Vũ Tự đoán đúng.

Khi Đồng Hề vừa bỏ đồ vào trong chiếc chén vàng, chợt nghe thấy tiếng thái giám hô “Hoàng thượng giá lâm”. Tất cả mọi người liền đứng dậy nghênh đón.

Thiên Chính Đế rất ít khi tham gia yến hội trong hậu cung, hôm nay cũng đâu phải là ngày lễ, sao người lại đến đây? Đồng Hề nhủ thầm. Tiếc thay, đồ đã bỏ vào chén, không thể lấy lại. Nàng vốn định gậy ông đập lưng ông, dù Độc Cô Viện Phượng có đoán đúng hay không thì nàng cũng đạt được mục đích cảnh cáo ả ta. Cùng là kẻ bề trên, nàng không thích giành được thắng lợi bằng cách nịnh nọt Độc Cô Viện Phượng. Huống chi, con người luôn phục tùng kẻ mạnh.

Thế nhưng Thiên Chính Đế lại đột nhiên xuất hiện, có lẽ nàng sẽ phải mang danh bụng dạ nhỏ nhen, đồng thời nàng cũng sợ người tưởng nàng bất mãn chuyện của người với Độc Cô Viện Phượng nên mới cố ý châm biếm Thái hậu, sợ người cho rằng nàng không thể giữ bí mật đó. Đồng Hề thấp thỏm liếc Thiên Chính Đế. Gương mặt ấy vẫn bình thản, không thể đoán định được. Chỉ mong hôm nay tâm trạng người tốt một chút.

Thiên Chính Đế phẩy tay áo, ý bảo mọi người tiếp tục. Rõ ràng tâm của người không ở đây, vậy mà người lại tới nơi này. Đồng Hề đành phải lấy lại tinh thần, tỏ ra thật thoải mái.

Lạc Tiệp dư, Hứa Tiểu nghi và vài người khác đã đoán món đồ mà Đồng Hề thả vào trong chén, nhưng đều không đúng. Vì Thiên Chính Đế tới nên

mọi người đều muốn thể hiện sự thông minh, tài trí của bản thân, khiến bầu không khí trở nên rất nhộn nhịp.

Tiết Canh y mới được tấn thăng là người được Minh Quận vương phủ dâng tặng, nàng ta có dáng vóc tròn trịa, tính cách cũng khá hoạt bát.

“Quý phi tử tử, câu đố của tử tử khó quá, hay là tử tử gợi ý chút đi!”

“Đó chỉ là vật tùy thân trong mùa hè thôi.” Đồng Hề khẽ phe phẩy chiếc quạt trong tay.

Độc Cô Viện Phượng bỗng lên tiếng:

“Để ai gia đoán, đó có phải là vật *“yên khi gió về, động khi gió đi, nằm yên không gió, động lại tạo gió”* không?”

Yêu cầu của trò chơi này không những phải đoán đúng mà còn phải đoán thật tao nhã, Độc Cô Viện Phượng dùng đố để giải đố, âu cũng là một điều tao nhã.

Đồng Hề vốn không hi vọng ả ta đoán đúng, nay đành cười nói:

“Thái hậu đoán đúng rồi!”

Thị nữ đứng bên chiếc chén vén khăn lên, quả nhiên bên trong là một chiếc quạt hoa sen bằng ngà voi.

“Câu đố này thần thiếp cũng biết: *“Khi ngô đồng rụng lá/ Lãnh cung sẽ chờ ta.”* Nhưng câu đố này e không ổn.” Mộ Chiêu Văn hôm nay thật khác thường, nàng ta đang muốn nổi bật, muốn ám chỉ rằng đừng ai chọn nhầm phe.

Đồng Hề tặng chiếc quạt hoa sen bằng ngà voi kia cho Độc Cô Viện Phượng, vốn định trả lại ả một cách trang trọng, nào ngờ câu nói của Mộ

Chiêu Văn như trù ẻo nàng và Độc Cô Viện Phượng gặp phải điều chẳng lành. Rốt cuộc vị Chiêu Phu nhân này cũng không nhẫn nhịn được nữa rồi.

Thiên Chính Đế lạnh lùng nhìn lướt qua mặt Đồng Hề. Nàng chớp mắt vài lần mới lấy lại được bình tĩnh, cũng không hề có ý so tài ăn nói với Mộ Chiêu Văn. Lúc này, ắt Thiên Chính Đế áy náy với nàng ta lắm. Về công, người không thể châm chước cho Mộ Thanh Phong. Về tư, đó lại là phụ thân sủng phi của người. Vậy nên Đồng Hề không muốn tranh cãi với nàng ta. Chỉ có điều, sắc mặt Độc Cô Viện Phượng không hề tốt.

Đồng Hề mỉm cười, nhún nhường nói:

“Câu đố của Chiêu Phu nhân hẳn là điều cát lành, chỉ trách hôm nay bản cung thiếu cân nhắc.”

Lúc này, thị nữ đã bỏ đồ của Mộ Chiêu Văn vào trong chén vàng.

“Đương nhiên rồi, hơn nữa, đây còn là món quà mà Quý phi nương nương tặng thần thiếp mà.” Giọng Mộ Chiêu Văn thật dịu dàng, nhưng Đồng Hề lại không cảm thấy như vậy.

Xung quanh im phăng phắc, Mộ Chiêu Văn đã nói thế thì hiển nhiên Quý phi biết câu trả lời, ai có thể tranh giành với Quý phi đây? Đồng Hề rất muốn giả ngốc nhưng buộc phải lên tiếng:

“Là pho tượng Tống Tử Quan Âm?”

Mộ Chiêu Văn mỉm cười yêu kiều:

“Đúng vậy, nay thần thiếp đã hoài thai, pho tượng Tống Tử Quan Âm này nương nương giữ lại thì hơn.”

Cuối cùng Đồng Hề cũng yên lòng. Đợi cả tối, hóa ra cũng chỉ vì chuyện này. Xem ra nàng đã đánh giá cao Mộ Chiêu Văn rồi.

Chuyện phụ thân của Mộ Chiêu Văn tham ô không phải là điều bí mật, sở dĩ ông ta bình an lâu tới vậy, thứ nhất là vì thế diện của con gái, thứ hai là vì có người không muốn ông ta xảy ra chuyện, ví dụ như Đồng Hề. Nàng chẳng qua chỉ chọn một thời điểm thích hợp và một người thích hợp để vạch trần mà thôi, đồng thời cũng coi như làm chuyện tốt cho bách tính phủ Vân Dương. Chuyện này, ngoài gia tộc Lệnh Hồ và một vài gia tộc danh giá khác, còn ai dám phanh phui? Tuy nhiên, vì lý do này mà Mộ Chiêu Văn công khai đối đầu với nàng thì cũng không phải là hành động thông minh. Nàng tặng Tống Tử Quan Âm cho Mộ Chiêu Văn, nay nàng ta trả lại bằng một cách không tồi, đồng thời cũng đủ để phân rõ ranh giới.

Thế nhưng Đồng Hề lập tức nhận ra một điều, người tố cáo chuyện này là Thị lang bộ Hộ, ai cũng biết đó là thân tín của cha Thái hậu, vốn dĩ nàng định đẩy toàn bộ trách nhiệm cho ả, nào ngờ ả cũng không phải kẻ vừa, chỉ e ả đã nói gì đó để khiến nàng và Mộ Chiêu Văn hai hổ tương tranh.

Mộ Chiêu Văn làm thế này vẫn còn một lý do, đó chính là đưa kẻ địch của mình ra ánh sáng, nếu sau này nàng ta bị hại thì mọi người sẽ biết ngay hung thủ là ai.

Nhưng bây giờ Mộ Chiêu Văn không phải là chương ngại vật lớn nhất của nàng.

“Pho tượng Tống Tử Quan Âm này được Hoàng thượng đặc biệt mời cao tăng khai quan, muội muội nay mang thai, bản cung chỉ mong muội muội có thể bình an hạ sinh đứa bé này nên mới tặng cho muội.” Bề ngoài là nói với Mộ Chiêu Văn nhưng thực chất nàng đang nói với Thiên Chính Đế.

Tất nhiên cảm giác thấy đồ mình đem tặng bị tặng đi tặng lại cho người khác không dễ chịu gì, huống chi đây lại là Hoàng thượng. Khi Thiên Chính Đế tặng pho tượng Tống Tử Quan Âm cho nàng, Đồng Hề còn tưởng rằng nàng là sự lựa chọn cho ngôi vị hoàng hậu, nào ngờ người lại

gạt bỏ mọi tấu sớ xin lập hậu. Mãi sau này, khi phát hiện ra bí mật của người, nàng bèn tự xin xuất cung, hồng bảo toàn mạng sống.

Pho tượng này chẳng phải là thứ quý giá gì với Đồng Hề, chẳng qua chỉ là món quà mà Thiên Chính Đế nhất thời nổi hứng tặng cho nàng mà thôi. Có điều tặng trả ngay trước mặt hai người thế này thực sự không được hay lắm.

“Hai người phạm phải tội gì?” Thiên Chính Đế bỗng cất giọng hỏi hai người đang quỳ dưới đất là Vương Thường tại và Quan Tinh Huệ.

“Hai người đó vọng ngôn nghị luận Chiêu Phu nhân nên Quý phi phạt quỳ để kiểm điểm.” Độc Cô Viện Phượng nhẹ nhàng đáp. Đương nhiên Thiên Chính Đế biết họ bàn luận chuyện gì.

“Ồ!” Thiên Chính Đế đứng dậy: “Chiêu Văn đang mang thai, trăm đưa nàng hồi cung.”

Người không cho đám Quan Tinh Huệ đứng dậy khiến Đồng Hề cảm tạ muôn phần.

Hậu cung có quy tắc của hậu cung, Thiên Chính Đế không động đến uy phong của Đồng Hề khiến nàng vô cùng hài lòng. Thế nhưng rõ ràng người vẫn sủng ái Mộ Chiêu Văn. Chắc hẳn chuyện của Mộ Thanh Phong không ảnh hưởng gì nhiều tới địa vị của nàng ta. Mộ Chiêu Văn vẫn là sủng phi trong hậu cung.

Trong trò chơi này, Đồng Hề không phải kẻ thắng, Mộ Chiêu Văn càng không phải, còn Độc Cô Viện Phượng cũng chẳng được lợi lộc gì.

Chương 19

Lễ mừng thọ

Mấy ngày sau đó có thể xem như sóng yên biển lặng, Thiên Chính Đế vẫn đối xử với Đồng Hề như trước, thực ra chủ yếu là vì nàng làm rùa rụt cổ, không chịu gặp người nên tưởng rằng cơn sóng gió nhỏ do pho tượng Tống Tử Quan Âm gây nên không đáng kể gì. Hoàng thượng bận trăm công nghìn việc, hẳn đã quên pho tượng này từ lâu, chẳng phải khi đó người cũng không tỏ vẻ gì ư?

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chẳng mấy chốc đã tới lễ mừng thọ của Thái hậu. Vì đón ý nói hòa với tác phong đơn giản của Thiên Chính Đế nên Độc Cô Viện Phượng không định tổ chức rình rang mà chỉ bày tiệc trong Văn Nhật các bên bờ hồ Phong Hà.

Khi Đồng Hề tới thì Mộ Chiêu Văn đang thăm thì bên tai Thiên Chính Đế điều gì đó, Thiên Chính Đế mỉm cười, xem chừng rất thân mật. Độc Cô Viện Phượng thì ngồi một bên bữu mô, hôm nay là sinh nhật của ả chứ đâu phải ngày thường.

“Thái hậu vạn phúc, Hoàng thượng vạn phúc!”

Đồng Hề lặng lẽ bước lên. Thiên Chính Đế dường như rất miễn cưỡng liếc nàng một cái. Độc Cô Viện Phượng cho nàng bình thân.

Mọi người lần lượt dâng quà theo thứ tự phân vị, Đồng Hề tặng bức tranh *Ngọc Đường Phú Quý* bản gốc thời tiền triều, vẽ ba loài hoa là lan, hải đường và mẫu đơn. Tác giả mượn “Ngọc” trong ngọc lan, mượn “Đường” trong hải đường nhưng dùng chữ khác đồng âm tạo nên cái tên “Ngọc Đường”, vừa nghe đã có cảm giác vui vẻ.

“Quý phi nương nương thật khéo chọn, mẫu đơn trong bức *Ngọc Đường Phú Quý* này rõ ràng tượng trưng cho Thái hậu nương nương. Mẫu đơn là hoa vương, khắp thiên hạ cũng chỉ có Thái hậu mới xứng với loài hoa này.”

Quan Tinh Huệ khôn khéo nói, nhân tiện trả mối thù lần trước, vì Đồng Hề vốn yêu mẫu đơn, cũng thích dùng mẫu đơn làm đồ trang sức.

Lúc này, sắc mặt Độc Cô Viện Phượng mới tươi tỉnh hơn.

Mộ Chiêu Văn tặng một xấp lụa Băng Nguyệt. Để làm ra xấp lụa này cần tới một trăm người con gái dệt Thục làm liên tục trong ba năm. Hôm nay, nàng ta tặng nó cho Độc Cô Viện Phượng cũng là để thể hiện sự sủng ái mà Thiên Chính Đế dành cho mình.

Đồng Hề trước giờ không thích ra mặt. Trong suốt yến tiệc, mọi sự chú ý đều hướng về Mộ Chiêu Văn, bởi vì Thiên Chính Đế không lúc nào rời mắt khỏi nàng ta, ngay cả Độc Cô Viện Phượng dường như cũng chỉ là nhân vật phụ mà thôi.

“Đêm nay trăng thanh gió mát, hoa sen trong hồ bung nở rực rỡ, chi bằng mở một hội sen, vịnh sen làm vui, khuấy động không khí.” Tuy sắc mặt của Độc Cô Viện Phượng không tốt nhưng ả vẫn phải tỏ ra đỉnh đạc.

Thiên Chính Đế vốn đang lười nhác tựa vào lưng ghế, nghe vậy cũng hơi thẳng người dậy, có vẻ khá hứng thú. Chúng phi tần vội vàng đồng ý.

“Thời hạn là một nén hương, ai làm được càng nhiều bài thơ thì càng có nhiều cơ hội thắng cuộc. Ai gia sẽ tặng cho người thắng chiếc trâm tua rua mai hoa như ý này, phong làm hoa khôi của hôm nay, rồi mời Hoàng thượng cài trâm cho hoa khôi. Không biết Hoàng thượng thấy thế nào?”

“Rất thú vị!” Thiên Chính Đế gật đầu, nhìn Mộ Chiêu Văn bằng ánh mắt khích lệ. Điều này càng khiến những người khác không phục.

Nếu luật chơi chỉ làm một bài thì hẳn nhiên người có cơ hội thắng không ai khác ngoài Mộ Chiêu Văn và Đồng Hề, nhưng Độc Cô Viện Phượng lại thích chơi chiêu, chỉ rõ thơ ai càng nhiều, chất lượng càng cao thì sẽ là

người chiến thắng. Điều này khiến việc ai sẽ là chủ nhân của ngôi vị hoa khôi hôm nay trở nên khó đoán.

Thị nữ bưng bút mực giấy nghiên lên, chúng phi bắt đầu tập trung suy nghĩ. Từ trước tới nay, Đồng Hề vốn có tài sáng tác nhanh nên chỉ thoáng trầm ngâm một lát nàng đã viết lia lịa trên giấy rồi.

Mới đầu, Mộ Chiêu Văn không suy nghĩ gì mà nhấc bút lên, một lát sau đã đặt bút xuống, gương mặt trầm tư, rất lâu sau không động tới bút nữa. Mọi người bắt đầu hoan hỉ, đoán chừng nàng ta không làm nổi bài thứ hai.

Sau một nén nhang, thái giám gõ chiêng vàng. Bấy giờ mọi người mới đặt bút xuống. Nội thị đi thu giấy trình lên Thiên Chính Đế và Thái hậu. Kết quả được công bố, Đồng Hề làm được mười hai bài, còn Mộ Chiêu Văn chỉ có duy nhất một bài, những người còn lại có ít có nhiều nhưng không ai vượt qua được Đồng Hề.

Độc Cô Viện Phượng chỉ cần Mộ Chiêu Văn không thắng là thấy vui rồi. Nay Đồng Hề đã chẳng là gì trong mắt ả nữa. Nàng tốn bao công sức, làm bao nhiêu chuyện mà vẫn không chiếm được trái tim của Thiên Chính Đế, thực không xứng làm đối thủ của ả ta.

Thiên Chính Đế tiện tay lật cuộn giấy ra xem, bỗng khựng lại một lúc:

“Liền trời sắc lá xanh xanh ngắt

Nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng.^()*

Hay, hay lắm! Chỉ riêng câu này đã biết không cần xem thơ của người khác rồi!”

() Trích bài thơ **Buổi sớm ra chùa Tĩnh Từ tiền Lâm Từ Phương** của Dương Vạn Lý, bản dịch của Tùng Văn.*

Thiên Chính Đế vừa dứt lời, tất cả mọi người đều vô cùng ngạc nhiên. Hoàng đế đã nói vậy, nào ai dám phản bác!

“Chiêu Văn, tài văn chương của nàng đúng là số một hậu cung.” Thiên Chính Đế nhìn Mộ Chiêu Văn, hai người đưa mắt nhìn nhau, không ai có thể xen vào.

“Nhưng Hoàng thượng, người còn chưa xem thơ của các phi tần khác mà, sao biết không xuất sắc hơn? Huống chi hội thi hôm nay còn đề cao số lượng nữa, mà chủ nhân của bài thơ này chỉ có mỗi một bài, chỉ e...” Đốc Cô Viện Phụng nhất quyết không đồng ý.

“Một bài thơ này có thể sánh bằng trăm bài thơ khác.” Thiên Chính Đế có vẻ quyết tâm bảo vệ Mộ Chiêu Văn đến cùng.

“Ai gia thấy mấy bài thơ của Quý phi cũng không tồi:

Gió khẽ lay tàu lá

Sương trong lác hoa phòng

Hồ kia xanh ngăn ngắt

Chỉ để ánh sắc hồng.”()*

(*) *Bài thơ Vịnh hoa sen của Thẩm Ước.*

Thiên Chính Đế vẫn chẳng nói chẳng rằng. Mọi người cùng ngâm, cũng thấy bài thơ này rất hay, tuy không hay bằng bài của Mộ Chiêu Văn nhưng dù sao số lượng thơ của Đồng Hề vẫn nhiều hơn.

“Ai gia cũng rất thích bài thơ này:

Lá xanh phủ kín mặt nước xanh

Cánh sen dài các khoác lụa hồng

Nào ngờ dưới khóm chung một gốc

Ân tình chung thủy mãi chẳng xa.”()*

() Bài thơ **Thanh Dương Độ** của **Nhạc Phủ**.*

Độc Cô Viện Phượng thấy Thiên Chính Đế không nói gì, bèn đọc thêm vài bài, chất lượng đều không tồi, xứng đáng được mọi người tán thưởng. Thế nhưng hôm nay đã có áng thơ của Mộ Chiêu Văn nên bao ánh sáng của những bài thơ này đều bị che khuất hết.

“Giang Đắc Khải!” Thiên Chính Đế bỗng cất tiếng. Giang Đắc Khải vội vàng cúi người nhận lệnh. “Người đem những bài thơ này tới phủ của tân khoa Trạng nguyên, mời hẳn nhanh chóng đánh giá. Chúng ta cũng nên nghe thử ý kiến của đương đại tài tử xem sao.”

Thiên Chính Đế bất đồng ý kiến với Độc Cô Viện Phượng nên tìm một người khác đánh giá, âu cũng là điều hợp tình hợp lý. Nhưng Đồng Hề lại không để tâm tới chuyện đó. Người am hiểu về thi ca chỉ cần đọc là biết sự chênh lệch giữa hai bên. Khi Thiên Chính Đế đọc thơ của Mộ Chiêu Văn lên, nàng đã biết mình không có cửa thắng. Tự đáy lòng, nàng vô cùng khâm phục tài năng của nàng ta.

Đồng Hề từ nhỏ đã kiêu ngạo, chưa từng phục ai bao giờ. Lần Mộ Chiêu Văn sáng tác hai bài thơ về mẫu đơn và thược dược, tuy khiến nàng phải sửng sốt nhưng vẫn cảm thấy chúng chỉ một chín một mười với thơ của nàng, bởi vậy nàng không muốn thừa nhận tài hoa của nàng ta. Nhưng đêm nay, chỉ trong một thời gian ngắn mà nàng ta có thể làm được bài thơ tuyệt diệu nhường ấy, câu chữ diệu hơn nàng rất nhiều, nàng thực sự tâm phục khẩu phục. Nàng bất giác nghĩ, trong những năm tháng cô đơn đằng đằng ở

hậu cung này, nếu có một tri kỉ ngày ngày ngâm thơ đối đáp, âu cũng là điều may mắn.

Mộ Chiêu Văn vốn có tài, Đồng Hồ cũng đánh giá rất cao cách đối nhân xử thế của nàng ta. Nếu như không phải tranh đấu thì nàng rất muốn được làm bạn với nữ tử này, dù chỉ là bạn thơ.

Hậu cung không có tình bạn mãi mãi và kẻ thù mãi mãi, nàng bỗng cảm thấy không nên đối đầu với Mộ Chiêu Văn nữa, nếu không chỉ càng làm mất lòng Thiên Chính Đế. Đạo lý “yêu ai yêu cả đường đi lối về”, nàng biết rất rõ.

Nội thị cố gắng đi thật nhanh. Trong lúc chờ đợi, Cận Sương Hoa hiển một khúc *Hái sen*, vòng eo uyển chuyển, bước nhảy nhẹ nhàng, nếu là ngày thường, nhất định sẽ rất được chú ý, chỉ có điều hiện giờ phần đông mọi người đều đang mong ngóng kết quả luận thơ nên Cận Sương Hoa cũng chẳng được lợi gì. Hơn nữa, dường như Thiên Chính Đế cũng chẳng có hứng thú với ca múa, người chỉ liếc qua vài lần rồi thôi.

Một canh giờ sau, cuối cùng bên bờ hồ Phong Hà cũng vọng tới tiếng bước chân vội vã. Xem ra đã có kết quả rồi!

“Thần từng có dịp đi qua Vân Dương, được chứng kiến cảnh sắc mênh mông hơi nước tuyệt diệu của Tây Hồ, nằm nghe tiếng mưa rơi tí tách xuống tàu lá héo, tiếc thay không may mắn được ngắm cảnh hồ sen bung nở. Hôm nay, khi đọc tới câu “Liên trời”, tựa như được tham quan thẳng cảnh đó một lần nữa, thậm chí còn ngửi thấy hương sen thoang thoảng. Bài thơ này vô cùng độc đáo, tựa như có một lối suy tưởng riêng, sắc thơ diễm lệ, ý tình say đắm, quả xứng lưu giữ muôn đời.”

Đó là nguyên văn lời của tân khoa Trạng nguyên. Rất khéo đưa đẩy! Y không nhắc nửa chữ tới thơ của Đồng Hồ mà chỉ ra sức tán dương thơ của

Mộ Chiêu Văn, còn biện giải cho cái khó của nàng ta, bởi vì Mộ Chiêu Văn quá nhớ quê nhà sau khi phụ thân xảy ra chuyện.

Y không bình phẩm thơ của Đồng Hề, tất nhiên là vì không muốn đắc tội với Lệnh Hồ Quý phi.

Sau khi nghe xong, Thiên Chính Đế không hề có vẻ vui mừng mà ngược lại còn thoáng trầm tư.

“Hội thi hoa sen hôm nay, xem ra phần thắng thuộc về Chiêu Văn rồi. Ngoài nàng ra, chẳng còn ai xứng với câu “Hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, đắm mình trong gợn nước trong mà chẳng lắng lo”^(*).”

() Trích Yêu hoa sen của Chu Đôn Di.*

Đó là một câu khen ngợi cực kì khéo léo. Chỉ bằng câu “Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” đã đủ để rũ bỏ mọi tiếng xấu của Mộ Chiêu Văn.

Lúc này, Đồng Hề mới biết thì ra trái tim con người quả thật có sự thiên vị. Nàng thầm nghĩ, nếu phụ thân nàng cũng xảy ra chuyện, chỉ e dù nàng không chết cũng sẽ bị biếm vào lãnh cung. Mọi quy tắc trong hậu cung này đều xoay quanh một người, nàng cứ tưởng rằng chỉ cần biết dùng thủ đoạn là có thể đùa giỡn mọi người trong thiên hạ, nào ngờ sức mạnh của tình yêu lại lớn đến thế!

Chỉ có tân khoa Trạng nguyên đang đắc ý kia không thể ngờ rằng, y không những không lấy được con gái quan thượng thư Trạng nguyên khoa trước mà còn không được vào Hàn lâm viện, không được làm thứ cát sĩ^(*). Trong lịch sử của Cảnh Hiên hoàng triều, không một vị lục bộ thượng thư hay tể tướng nào không xuất thân từ thứ cát sĩ, ngược lại Thám hoa năm nay lại được vào Hàn lâm viện, trở thành thứ cát sĩ, bỗng chốc nổi bật hơn Trạng nguyên rất nhiều.

() Một chức vị trong Hàn lâm viện.*

Điều khiến Trạng nguyên Lưu Hâm thắc mắc nhất là vì sao Hoàng thượng không nhận ra tấm lòng trung của y? Y luôn muốn phụng sự hoàng đảng nên mới nương cậy sủng phi đương triều là Chiêu Phu nhân.

Chỉ có Thiên Chính Đế biết, đôi khi có thể đánh giá một người qua những việc nhỏ nhặt, chuyện bình thơ chỉ là cái cớ mà thôi, huống chi người còn có ý trọng dụng tân khoa Trạng nguyên. Thế nhưng Lưu Hâm khiến Thiên Chính Đế quá thất vọng. Y một mực muốn nương nhờ Chiêu Phu nhân. Giang Đắc Khải đã ra ám hiệu cho y biết ý của Hoàng thượng, bởi vậy y một mực tán dương và biện giải cho Mộ Chiêu Văn, nhưng mặt khác lại không dám đắc tội với Đồng Hề. Dù là phẩm thơ nhưng sao chỉ phẩm có một bài?

Khi Giang Đắc Khải đưa thơ tới cho Trạng nguyên, ở đó còn có Bảng nhãn và Thám hoa đương triều, duy có Thám hoa là yêu mến bài thơ vịnh sen tựa tình cảm vợ chồng sắt son của Đồng Hề. Giang Đắc Khải không biết gì khác ngoài việc cả Trạng nguyên và Bảng nhãn đều phải tới phương xa làm tri huyện, chỉ có Thám hoa được giữ lại ở Hàn lâm viện, làm quan kinh thành.

Đêm đó, người nổi bật nhất tất nhiên vẫn là Mộ Chiêu Văn. Độc Cô Viện Phượng tuy không đạt được mục đích nhưng ít nhất cũng khiến cái danh đệ nhất tài nữ chốn đô thành của Đồng Hề bị phai nhạt ít nhiều, bởi vậy ả ta cũng không tính là thua.

Đồng Hề vẫn mỗi tháng được thị tẩm một lần. Không phải là nàng không muốn tới gần Thiên Chính Đế mà vì chuyện này đối với người khác thì dễ như trở bàn tay nhưng đối với nàng lại khó khăn muôn trùng. Điều đó khiến cung nữ và thái giám bên cạnh nàng vô cùng sốt ruột.

“Hoàng thượng vạn phúc!” Đồng Hề nghênh đón thánh giá tại Thâu Hương hiên.

Khi Thiên Chính Đế tới cũng là lúc nên nghỉ ngơi rồi, bởi vậy nàng đành cố hỏi:

“Hoàng thượng có muốn ngâm suối nước nóng cho đỡ mệt không?”

Đồng Hề thấp thỏm chờ đợi câu trả lời của Thiên Chính Đế, chỉ sợ nghe thấy một tiếng “không”. Từ sau lần thị tắm ở suối nước nóng, nàng bèn cảm thấy nếu muốn khiến Thiên Chính Đế vui, nàng phải tới suối Lan Diễm.

Xung quanh suối Lan Diễm không có kiến trúc nào nên không ai có thể nhìn thấy hay nghe thấy điều gì, lại thêm tiếng nước vỗ vào đá khiến nàng không cần phải cẩn rắng chịu đựng, không để mình khóc thành tiếng, nước suối cũng có thể che lấp nước mắt nàng. Khóc khi thị tắm không phải là chuyện một cung phi nên làm.

Huống chi nàng còn phát hiện dường như khi nàng bật khóc thành tiếng, động tác của Thiên Chính Đế sẽ dịu dàng hơn nhiều, vậy mà trước kia nàng cứ tưởng người sẽ giận dữ lắm.

Suối Lan Diễm.

Đồng Hề im lặng hầu hạ Thiên Chính Đế thay đồ. Hôm nay, nàng mặc một chiếc váy mỏng màu hồng phấn thêu mai trắng, thắt một nút ở eo.

Từ khi bước vào Thâu Hương hiên tới giờ, Thiên Chính Đế vẫn chưa nói một lời. Nàng thấy người bước xuống suối với vẻ mặt nghiêm túc tựa như đang suy nghĩ chuyện gì hệ trọng nên thầm nhủ không biết có nên chủ động tiến lên hay cứ đứng bên cạnh hầu hạ.

Sau khi cân nhắc hồi lâu, bằng kinh nghiệm và mục đích của mình, nàng nhất định phải mua vui cho Thiên Chính Đế. Phải, chính là “mua vui”! Khi chưa tiến cung, mỗi khi mẫu thân nhắc tới từ này đều có tiểu thiếp của phụ thân ở đó, bởi đó là chuyện mà tiểu thiếp kia phải làm, còn thân phận chính

thê lại cần sự đoan trang và biết chăm lo cho gia tộc, và mẫu thân nàng luôn hoàn thành xuất sắc.

Mẫu thân của Đồng Hề là người phụ nữ đẹp nhất nàng từng thấy, cũng là người đoan trang nhất, cao quý nhất, hiền huệ nhất và độ lượng nhất. Mẫu thân luôn là thần tượng trong lòng Đồng Hề. Thuở nhỏ, nàng từng gặp công chúa, cũng có may mắn được vào hoàng cung, nhưng nàng vẫn cảm thấy không ai đẹp bằng mẫu thân mình.

Đồng Hề rất khó chịu, cuối cùng nàng vẫn không thể giống như mẫu thân. Nàng bắt buộc phải mua vui cho phu quân của mình bởi nàng chỉ là một tiểu thiếp mà thôi. Mỗi lần nghĩ tới điều này, nàng lại thấy tim mình quặn đau. Nàng nghĩ nàng sẽ bị mẫu thân coi thường. Bà luôn nhìn nàng từ trên cao với ánh mắt lạnh lùng. Đối với mẫu thân, dù có là quý phi thì cũng không tôn quý bằng chính thê của một người thường, bởi vậy bà chưa từng chấp nhận với đám tiểu thiếp kia.

Đồng Hề cẩn môi, nhẹ nhàng bước xuống suối, đứng sau Thiên Chính Đế, chà lưng cho người. Sau đó phải làm thế nào, nàng hoàn toàn không biết. Thứ nhất là nàng chưa từng học, thứ hai là nàng chưa bao giờ được quan sát, thứ ba là những điều nàng đang nghĩ là những điều nàng chưa bao giờ nghĩ tới. Nàng thậm chí còn muốn bỏ trốn, nhưng bắt buộc phải ở lại. Việc Tề Vân bị bắt và sự vinh sủng của Mộ Chiêu Văn đã dạy nàng rằng, có một đứa con là chuyện vô cùng quan trọng.

Thế nhưng hôm nay Thiên Chính Đế như biến thành một người khác. Người không có bất kì phản ứng gì, chỉ lạnh lùng hưởng thụ sự xoa bóp của Đồng Hề cho tới khi các ngón tay nàng tê rần hết cả.

“Hoàng thượng, ngâm nước lâu không tốt cho sức khỏe, người nên lên thôi!”

Đồng Hề thầm nghĩ, lẽ nào người không thích ở đây? Tiếc quá, bởi vì nàng lại không thích nơi nào ngoài nơi này.

Thiên Chính Đế không quay đầu lại, chỉ kéo nàng qua. Nàng lập tức nằm gọn trong vòng tay của người. Đồng Hề thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng thực sự lo sợ mỗi lần thị tẩm chỉ được Thiên Chính Đế ghé qua rồi đi như những cung phi khác.

Sau cơn mây mưa, Đồng Hề cố lấy lại tinh thần, hầu Thiên Chính Đế thay đồ, đồng thời dâng lên chiếc tất đã được vá lại.

“Đây là...” Giọng Thiên Chính Đế bỗng nhẹ nhàng lạ thường, đôi mắt cũng dịu dàng hơn rất nhiều, Đồng Hề thấy phương án suối Lan Diễm đúng là số một.

“Đôi tất này thần thiếp đã vá xong rồi, chỉ có điều đường kim mũi chỉ không được khéo léo, chẳng bằng một góc so với Tề Vân cô cô.” Đồng Hề giả vờ nói với vẻ không để ý. Nàng vẫn muốn tìm cơ hội cầu xin cho Tề Vân, và đôi tất này chính là bước đột phá.

Nếu có chuyện gì còn nhanh hơn cả chuyện lật sách thì đó chắc chắn là chuyện Thiên Chính Đế trở mặt.

Chương 20

Hoa rơi

Thiên Chính Đế đã đi từ lâu, chỉ còn mỗi Đồng Hề ngây người ở tuổi Lan Diễm. Nàng vội vàng thay đồ, khi về tới tấm phòng ở Thâu Hương hiên thì lại bất ngờ thấy Thiên Chính Đế ở đó. Vậy mà nàng cứ tưởng người đã phẩy tay áo bỏ đi rồi. Tuy không biết vì sao người lại ác cảm với Tề Vân như vậy nhưng từ này về sau, e rằng nàng không bao giờ dám nhắc tới hai chữ “Tề Vân” nữa.

Giang Đắc Khải đứng hầu ở bên cạnh, tay bưng một chiếc khay, bên trên là bát thuốc đen ngòm. Nàng bỗng thấy hoảng hốt.

“Nường nường, mời người uống thuốc!” Giang Đắc Khải bước lên, khẽ nói.

“Đây là thứ gì?” Mặt nàng trắng bệch. Đương nhiên nàng biết thứ thuốc uống sau khi thị tẩm này là gì, nàng chỉ không ngờ có ngày mình lại phải uống loại thuốc ấy. Bởi vậy, nàng cất giọng hỏi với hi vọng mong manh.

“Nường nường, xin đừng làm khó tiểu nhân!” Giang Đắc Khải gượng cười.

Đồng Hề cảm thấy người lạnh buốt. Thiên Chính Đế ngồi trên sập, nhìn nàng với vẻ thờ ơ, không hề có ý thu hồi chỉ dụ. Người thực sự định nhìn nàng uống ư?

Đồng Hề không hiểu mình đã làm sai điều gì. Nếu chỉ nhắc tới hai chữ “Tề Vân” thì chắc chắn không thể tới nông nỗi này, vậy rốt cuộc là vì sao?

“Hoàng thượng!”

Nàng dường như đã quên mọi quy tắc, bước tới trước mặt Thiên Chính Đế. Đường đường là một quý phi như nàng, lẽ nào không có quyền mang thai

long chủng? Bình thường, chỉ có kẻ thân phận thấp kém mới phải dùng thứ thuốc này sau khi thị tẩm.

“Để thuốc đó, người lui trước đi!” Thiên Chính Đế nói với Giang Đặc Khải. Ông ta liền thở phào, chẳng lẽ ông ta còn phải ép Quý phi uống sao?

“Hoàng thượng, thần thiếp đã làm sai điều gì ư?”

Lần đầu tiên Đồng Hề dừng cảm đối mặt với Thiên Chính Đế, bởi vì nàng không thể rút đầu trước chuyện này được. Nếu không thể mang thai hoàng tử thì tất cả mọi thứ của nàng sẽ chỉ là trò cười.

Thiên Chính Đế lạnh lùng nhìn nàng, không trả lời.

Đồng Hề lẳng lặng quỳ xuống.

“Thứ thuốc này, thần thiếp không thể uống.”

“Nói vậy có nghĩa nàng muốn hạ sinh con của trẫm?”

Đồng Hề ngẩng phắt đầu lên. Câu hỏi này thật kì lạ! Trong hậu cung này, có nữ nhân nào không muốn sinh con cho Hoàng thượng?

“Khai chi tán diệp cho hoàng gia là bốn phận của cung phi.”

Ngay cả dân thường cũng biết, trong ba điều bất hiếu, không có con là tội lớn nhất, biết bao nhiêu nữ nhân vì không thể sinh con mà bị chồng ruồng bỏ, hiển nhiên nàng cũng hiểu rõ đạo lí này.

“Có con của trẫm thì sao? Nàng tưởng có thể thay đổi được điều gì? Sau này, trẫm sẽ có rất nhiều con, con của nàng không nhất định sẽ là đứa quan trọng nhất!” Thiên Chính Đế bóp chặt cằm nàng.

Nàng biết chứ, nhưng không ngờ Thiên Chính Đế lại nói toạc ra như vậy. Nếu nàng có con, cuộc chiến sẽ còn tàn khốc hơn nhiều, nhưng vì địa vị, vì

tương lai, nàng nhất định phải có một đứa con để làm chỗ dựa, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

“Thần thiếp hiểu rồi.” Đồng Hề cúi đầu đáp.

Sau đó, nàng liền nghe thấy tiếng ngọc vỡ. Pho tượng Tống Tử Quan Âm vừa lấy lại từ chỗ Chiêu Phu nhân bị vỡ tan tành trên mặt đất, một tờ giấy bay ra từ bên trong. Thiên Chính Đế nhặt nó lên, không thèm nhìn đã xé nát.

Sau khi Thiên Chính Đế nổi trận lôi đình rồi bỏ đi, Đồng Hề mới lấy lại tỉnh táo. Pho tượng kia là nguyên nhân khiến người tức giận ư? Nàng tự hỏi với vẻ không dám tin. Người là thiên tử, nhưng những thứ người tặng không phải là không thể tặng cho người khác. Những món đồ người ban thưởng, nàng không phải là chưa từng tặng lại ai.

Nàng cẩn thận nhặt những mảnh giấy vụn rồi ghép lại, trên đó là một cái tên, Hoàng Phủ Duẫn.

Trong hoàng gia không ai có tên này, chỉ có hoàng tử mới được dùng từ đơn làm tên.

Tim nàng đập loạn xạ. Trước khoảnh khắc đó, nàng còn tưởng tương lai của mình đã tối đen, nay lại thấy ánh sáng lóe lên. Dù pho tượng đã vỡ, tờ giấy đã rách nhưng niềm hi vọng trong nàng vẫn trỗi dậy. Những chuyện không thể hiểu trước kia cuối cùng cũng sáng tỏ.

Nhìn chung, trong hậu cung, người có tư cách mang long thai chẳng được mấy ai, người thì phân vị quá thấp, người thì xuất thân quá thấp. Độc Cô Viện Phượng lại càng chắc chắn không thể được. Mộ Chiêu Văn có lẽ là một ngoại lệ hiếm hoi. Ngay cả người cha xưa nay nghiêm túc của nàng cũng thay hết tiểu thiếp này đến tiểu thiếp khác, ai có thể đảm bảo sau khi Vạn Mi Nhi tiến cung hoặc sau cuộc tuyển tú ba năm một lần, nàng ta vẫn được đặc ý như hôm nay?

Mẫu thân của Thiên Chính Đế là Lâm quốc Công chúa, sở hữu huyết thống cao quý, mẫu thân của phụ hoàng người – Minh Hi Đế - lại xuất thân từ gia tộc Độc Cô. Lật lại lịch sử của Cảnh Hiên hoàng triều, có quân vương nào không sở hữu huyết thống cao quý nhất? Bởi vậy Thiên Chính Đế mới gửi gắm hi vọng vào nàng. Hoàng thượng không có con phải chịu áp lực tới nhường nào!

Thế nên khi nàng cố gắng để Kim Tuệ Phi và Nhiếp Quỳnh Hoa thị tẩm, người mới giận dữ đến vậy. Đáng lẽ nàng phải hiểu ngay từ đầu mới phải. Đây không phải là chuyện ai sinh con mà là chuyện đứa bé đó nhất định phải do nàng sinh.

Thế nhưng nàng lại bỏ lỡ mất cơ hội. Ai cũng biết địa vị hoàng trưởng tử cao quý đến mức nào. Lập đích, lập trưởng, lập hiền^(*) là những lý do giành được sự ủng hộ của bách tính.

() Lập con dòng đích, con trưởng và người con có tài làm vua.*

Đồng Hề bỗng cảm thấy hổ thẹn vì mình đã phụ sự kì vọng của Thiên Chính Đế. Lẽ nào nàng cũng đã phụ sự kì vọng của cả gia tộc Lệnh Hồ?

“Nường nường, nường nường, Chiêu Phu nhân sắp thai rồi!” Huyền Huân chạy vội vào trong, bỗng thấy cảnh lộn xộn trong phòng.

“Người nói cái gì?” Đồng Hề chậm rãi đứng dậy. Nàng biết mình không nên suy nghĩ như thế nhưng nàng thật sự thở phào nhẹ nhõm, tựa như đây là ngày nàng vẫn hằng mong đợi, hoàn toàn không có chút buồn bã nào.

“Chiêu Phu nhân sắp thai, Hoàng thượng và Thái hậu đã tới thăm rồi.”

“Mau thay đồ cho ta!”

Huyền Huân và Thúc Bạch nhanh nhẹn búi tóc, thay đồ cho nàng. Suốt lúc ấy, điều đầu tiên Đồng Hề nghĩ tới là tại sao Mộ Chiêu Văn lại sắp thai? Tại

sao lại bất thành linh như vậy? Nàng thậm chí còn không biết kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này là ai. Nàng cảm thấy thật căng thẳng.

Nàng đã bỏ lỡ điều gì chẳng? Nàng vẫn luôn để ý Độc Cô Viện Phượng bằng cách riêng của mình, có lẽ không phải là ả làm. Nàng thực sự không ngờ ở đây còn có người cao minh hơn nàng, thần không biết quỷ không hay làm được chuyện mà một thái hậu và một quý phi không thể làm được.

Khi nàng tới thì Mộ Chiêu Văn đã tỉnh lại. Nàng ta không muốn gặp ai, ngay cả Thiên Chính Đế cũng bị mời ra ngoài, nhưng lại đồng ý gặp riêng Đồng Hề.

“Ta biết không phải là cô.”

Đồng Hề nghĩ Mộ Chiêu Văn mất trí rồi, sao nàng ta có thể nói ra câu dĩ hạ phạm thượng thế này? Nàng im lặng ngồi xuống, chỉ ồ một tiếng. Nàng cũng thích nói chuyện thẳng thắn.

“Ta và đứa bé không phải là không uy hiếp tới cô, nhưng cô chắc chắn sẽ không vì ta mà tự chuốc lấy nguy hiểm cho cả gia tộc, đúng không? Cô tốn bao công sức bởi móc tội chứng của phụ thân ta, chẳng phải để ta mãi mãi không thể leo lên được vị trí kia sao?”

“Sao cô biết ta tốn bao công sức?”

Nàng không ngờ Mộ Chiêu Văn lại nhìn thấu được chuyện này. Trước kia, sở dĩ nàng làm như thế, một trong số các nguyên nhân chính là để rũ sạch mọi rắc rối của hôm nay, để thể hiện rằng nàng không còn bất kì động cơ nào để hại con nàng ta. Nàng hi vọng Mộ Chiêu Văn có thể hiểu nếu nàng ta đủ thông minh. Xem ra nàng ta cũng thông minh!

“Có thể thu thập được những tội chứng đó chỉ trong một, hai ngày, e rằng chỉ có tay chân thân tín của phụ thân ta mới làm được. Kẻ nội gián hẳn đã được sắp xếp bên cạnh phụ thân ta từ rất lâu rồi. Chẳng phải Quý phi luôn

trông ngóng ngày này sao? Cho ta một đòn đau điếng ngay lúc thích hợp nhất. Ta có tài đức gì mà lại được Quý phi và Thái hậu xem trọng như vậy?”

Độc Cô Viện Phượng đã thuật lại mọi chuyện cho Mộ Chiêu Văn. Cũng chỉ có Độc Cô Viện Phượng mới biết được những chuyện đó là do Đồng Hề sắp đặt.

Khi nàng nhận được thánh chỉ chuẩn bị hồi cung thì Mộ Chiêu Văn đã nằm trong danh sách quan tâm của nàng, và nàng cũng đã bắt đầu giảng lối ngay từ lúc đó rồi.

“Cô tưởng ta thèm khát vị trí đó sao? Thứ các người coi như châu báu, trong mắt ta lại chẳng đáng một đồng. Ta sẽ không giành hậu vị với cô.”

Mộ Chiêu Văn hiểu rõ rằng, nàng thà làm vợ trong lòng Thiên Chính Đế còn hơn là làm một người vợ hữu danh vô thực.

Đồng Hề không nói gì. Nàng không bao giờ tin những lời này. Khi không thể tranh, nàng ta đương nhiên sẽ nói mình không tranh.

“Chiêu Phu nhân muốn nói gì với bản cung?”

“Chỉ muốn nhờ nương nương giúp thần thiếp tìm ra kẻ đứng phía sau là ai. Đứa bé này không thể chết một cách không rõ ràng như thế được!”

“Tại sao bản cung phải giúp cô?”

“Lẽ nào nương nương không sợ kẻ đứng sau chuyện này ư? Nếu nương nương có thai, lẽ nào không sợ kẻ đó lại ra tay ư? Nếu kẻ đó đã không để con ta ra đời, sao nương nương có thể bảo đảm kẻ đó sẽ để con của nương nương ra đời? Không có ta giúp sức, liệu một mình nương nương có thể tìm ra kẻ ấy không?”

“Cô đã có kẻ tình nghi!” Trực giác của Đồng Hề cho thấy điều đó.

“Bởi vậy, ta cần chứng cứ.”

Tất nhiên nàng cũng biết kẻ mà Mộ Chiêu Văn hoài nghi là ai, bởi vì gần đây người đó thực sự không thể nhẫn nại thêm nữa.

“Ta sẽ cố hết sức.” Nàng cũng rất muốn tìm ra kẻ đó. Huống chi Vạn Mi Nhi sắp tiến cung, nàng cũng cần một trợ thủ mạnh, phòng khi Vạn Mi Nhi và Độc Cô Viện Phượng bắt tay với nhau.

Chỉ trong thoáng chốc, Chiêu Phu nhân đặc sủng ngày nào trở nên giống như gấu ngủ đông, từ chối bất kì ai lại gần. Đó là điều mà Đồng Hề không sao hiểu được. Nàng cho rằng nếu không còn đứa bé thì nàng ta càng nên lấy lòng Hoàng thượng mới phải chứ. Ấy vậy mà Mộ Chiêu Văn lại luôn từ chối Thiên Chính Đế.

Thế nhưng xem ra Thiên Chính Đế cũng không muốn tới Vi Vũ đường của nàng ta nữa. Trên đường từ Nam Hàn hành cung trở về Đại Minh cung, nàng ta cũng không ngồi trên xe của Hoàng thượng nữa.

Thực ra, tuy không nóng lòng như Mộ Chiêu Văn nhưng Đồng Hề cũng muốn biết sự thật. Chỉ có điều, trong thâm tâm, nàng dường như cảm thấy sợ, không dám suy nghĩ về vấn đề này.

Với sự cẩn trọng của Mộ Chiêu Văn, người có thể ra tay với nàng ta không nhiều, sau khi suy xét từng phi tần trong hậu cung, nàng vẫn không tìm ra ai có bản lĩnh này.

Hiện tại, nàng rất mong người ra tay là Độc Cô Viện Phượng, hoặc là Lý ma ma giúp ả ta. Lý ma ma này cũng không phải dạng vừa, năm xưa, chính bà ta đã đưa ra chủ ý để nàng bắt gặp cảnh tư tình giữa Độc Cô Viện Phượng và Thiên Chính Đế.

Tiếc thay, Đồng Hề gần như chắc chắn thủ phạm không phải là Thái hậu. Nàng thậm chí còn không biết người đó đã dùng thủ đoạn gì để khiến Mộ Chiêu Văn sảy thai, đã vậy còn không để lại bất cứ dấu vết nào.

Nếu không phải là Thái hậu, nàng không thể không to gan mà đặt giả thiết rằng chính Thiên Chính Đế đã làm chuyện này. Nếu vậy, động cơ thực sự rất khó hiểu, nhưng đáp án này là có khả năng nhất. Chỉ có người mới có bản lĩnh đó.

Thế nhưng trong hoàn cảnh chưa có người nổi dõng như hiện tại, không lí gì Thiên Chính Đế lại bỏ đi đứa con của mình. Hơn nữa, người còn sủng ái Mộ Chiêu Văn đến vậy. Có điều...

Đồng Hề bắt buộc phải ngẫm lại mối quan hệ giữa Thiên Chính Đế và Độc Cô Viện Phượng. Điều gì đã khiến người coi trời bằng vung mà tư thông với Thái hậu? Phải chăng chính là tình yêu thương được nhắc tới trong tiểu thuyết?

Thuở mới lớn, nàng từng lén đọc những cuốn tiểu thuyết lưu truyền trong dân gian, dầu có ngưỡng mộ nhưng luôn cảm thấy đó là tòa lâu đài trên trời phi thực tế, vì thế bèn ném vào góc tường. Đặc biệt, nàng rất coi thường những cuốn tiểu thuyết viết về nam nữ ngoại tình. Trong tiểu thuyết, những người phụ nữ như thế sau cùng có ai không bị ruồng rẫy? Chuyện cưới xin phải tuân lệnh cha mẹ, nghe lời bà mối. Những kẻ lỗ mãng đó rơi vào kết cục như thế cũng đáng thôi!

Bởi vậy, căn cứ duy nhất có thể miễn cưỡng giải thích chuyện này cũng bị bác bỏ. Thiên Chính Đế không có con cái, tội gì phải vì Độc Cô Viện Phượng mà mạo hiểm đến vậy? Ngộ nhỡ người gặp chuyện không may, há chẳng phải hoàng vị sẽ bị lung lay sao?

Về lí do Thiên Chính Đế bỏ đứa con của mình, không phải Đồng Hề không suy nghĩ tới. Trong hoàng gia, cha con, huynh đệ, huynh muội tương tàn

không nhiều không kể xiết. Dù chỉ là một quý tộc bình thường thì con cái cũng không phải điều quá quan trọng.

Ví dụ như trong một lần say rượu hiếm hoi, phụ thân nàng đã khiến một nha hoàn mang thai. Sau khi ra đời, đứa bé đó chưa từng được phụ thân và toàn thể gia tộc Lệnh Hồ thừa nhận, tương lai nó cũng chỉ là nô bộc trong nhà, chẳng hề tôn quý.

Những chuyện này, Đồng Hề đã thấy và cảm nhận được nhiều, bởi vậy nàng luôn hi vọng mình có thể trở thành hoàng hậu của Thiên Chính Đế, khi đó con nàng mới có thể được công nhận, mới sở hữu thân phận cao quý nhất thiên hạ. Ở nơi đây, mẹ có thể quý nhờ con nhưng con cũng có thể quý nhờ mẹ.

Đứa bé mà nữ tì ở Tân Giả khố⁽¹⁾ hạ sinh khi tiên hoàng băng hà không hề được phong vương, thậm chí tiên hoàng còn chưa thèm nhìn đứa bé ấy một lần. Sau khi Thiên Chính Đế đăng cơ, mới phong cho đứa bé ấy làm Liêm Vương. Từ *Liêm* này dễ khiến người ta liên tưởng tới từ *Liên*⁽²⁾. Tuy nó là hoàng thân nhưng khi gặp nó, nàng cũng chẳng thèm liếc mắt. Đứa bé đó hoàn toàn không có cảm giác tồn tại.

(1) Nơi quản lí lương thực trong cung.

(2) Nghĩa là thương xót.

Do không thể tìm ra điểm mấu chốt trong chuyện này, Đồng Hề đành dứt khoát gạt nó qua một bên, bởi vì nàng còn có chuyện cần quan tâm hơn.

Vì chuyện này mà dường như ánh trăng trong đêm Trung thu năm nay đã bị ai cướp mất. Cả hậu cung đều tập trung vào chuyện Vạn Mi Nhi tiến cung, Chiêu Phu nhân thất sủng, Vạn Mi Nhi kia hiển nhiên trở thành nhân vật được chú ý nhất.

Huống chi Đồng Hề lại được giao quyền tạm thời quản lí lục cung, mọi nghi thức để Vạn Mi Nhi tiến cung nàng đều phải đích thân hỏi han và sắp xếp, từ lễ phục nàng ta dùng trong lễ sắc phong tới việc quét dọn, trang trí Dục Đức cung của nàng ta sao cho thỏa đáng. Nay Thiên Chính Đế đang giận nàng, nàng không muốn có kẻ mượn việc này để gây chuyện, nói rằng nàng mang lòng đổ kị.

Chiêu Phu nhân thất sủng, những người phía dưới đều nóng lòng muốn trở thành tân sủng phi, vậy nên ngày càng mạnh động. Quan Tinh Huệ sốt ruột hơn ai hết, tuy chỉ là một mỹ nhân nhưng nàng ta luôn ra vẻ thuận ta thì sống, trái ta thì chết. Vì Đồng Hề quản lí lục cung trong thân phận quý phi nên Quan Tinh Huệ luôn cảm thấy nàng danh bất chính, ngôn bất thuận, lúc nào cũng nói xấu sau lưng nàng. Tuy không so đo với nàng ta nhưng trong lòng nàng cũng chẳng dễ chịu gì.

Nàng thực sự hi vọng mình có thể thu xếp mọi chuyện cho tiểu thiếp của Thiên Chính Đế trong danh phận chính thất của người. Theo lệ, sau khi thị tẩm, Vạn Mi Nhi phải tới thỉnh an hoàng hậu, nhưng một quý phi như nàng lại không được hưởng sự tôn quý đó. Tôn quý! Mong ước cả đời nàng chẳng phải chính là trở thành nữ tử tôn quý nhất thiên hạ sao?

Chương 21

Ác mộng

Mồng Một tháng Chín là ngày được Khâm thiên giám coi là ngày đẹp, cũng là ngày mà Vạn Mi Nhi tiến cung. Trời thu mát mẻ, cao vời vợi, ánh nắng rực rỡ, ấy vậy mà tâm trạng Đồng Hề lại có chút u uất.

Đối với Đồng Hề, Vạn Mi Nhi không phải là người thuộc cùng thế giới với nàng. Thứ mà Đồng Hề phấn đấu suốt đời cũng không đạt được, trước kia lại được đặt dưới chân nàng ta mà nàng ta còn từ chối, tuy đó là ý của phụ thân nàng ta nhưng Đồng Hề thấy cũng giống nhau cả thôi.

Có những người trời sinh đã may mắn hơn người khác rất nhiều.

Trước khi nàng tiến cung, Vạn Mi Nhi đã chiếm một vị trí quan trọng trong cuộc sống hằng ngày của nàng, điều này ngay chính bản thân nàng ta cũng không biết. Chỉ riêng việc nàng ta là người Thiên Chính Đế muốn cưới làm chính thê đã đủ để khiến mẫu thân và Đồng Hề để ý đến nàng ta rồi.

Mỗi ngày Đồng Hề đều phải khổ luyện đàn họa, trong lúc đó Vạn Mi Nhi lại được mặc sức hưởng thụ ánh nắng, tựa như đóa hoa rực rỡ nhất. Nàng ta còn là con gái độc nhất của phụ thân mình, lại là đứa con mà ông luống tuổi mới có nên được cưng chiều vô cùng, hoàn toàn không phải sống những ngày tháng tranh đấu như nàng, bởi vậy những thứ tốt nhất luôn tự động xuất hiện trước mắt nàng ta. “Thiên chi kiêu nữ” nghĩa là vậy chăng? Đồng Hề nghĩ vậy.

Khi Vạn Mi Nhi theo phụ thân rong ruổi trên chiến trường thì nàng lại cảm thấy tự ti vì mình chỉ là một người con gái bình thường ở trong xó nhà.

Đồng Hề lắc đầu, muốn xóa bỏ cảm giác đó. Nếu Vạn Mi Nhi nhập cung thì ông trời đã định nàng ta cũng chỉ như nàng mà thôi, không còn được

người cha hết mực yêu thương mình bảo vệ nữa. Thậm chí Đồng Hề còn cảm thấy có chút hả hê vì điều này.

Bởi vì hôm nay Vạn Mi Nhi tiến cung nên tuy là mừng Một nhưng Đồng Hề vẫn dành phần lớn thời gian để chăm sóc cho bản thân, không hề lo lắng tới chuyện sắp phải nghênh đón thánh giá.

Nàng dùng hương cao thoang thoang mùi hoa quế ngòn ngọt để bôi lên tóc, sau đó xoa lên toàn thân. Nhan sắc chính là sự bảo đảm cho vinh hoa phú quý của nữ nhân trong hậu cung. Dù mọi người đều biết “Lấy sắc mê hoặc người, sắc phai tình cũng hết”, tiếc rằng không ai có thể xóa bỏ lời nguyện này, bởi vậy nàng luôn chú trọng tới nhan sắc của mình.

Huyền Huân dùng những cánh đào nở đầu tiên sau gió xuân tháng Ba để điều chế nên “Đào hoa bạch ngọc cao”, Đồng Hề lấy chiếc trâm vàng kê một ít lên lòng bàn tay, hòa với nước hoa đào, sau đó xoa lên mặt và cần cổ để hai gò má luôn giữ được sắc thái tươi tắn của hoa đào.

Thúc Bạch dùng cây lăn bằng gỗ lê chà lên phần eo và đùi của nàng, cho đến khi làn da nhẵn nhụi của nàng nóng lên và ửng đỏ thì thoa “Cầm bồ đào trân châu cao”, khiến da nàng trở nên lấp lánh, mềm mịn vô cùng.

Vào những hôm Thiên Chính Đế không giá lâm, đêm nào nàng cũng chăm sóc cơ thể và sắc đẹp của mình như thế. Dù không thích chuyện thị tẩm nhưng nàng không thể không ra sức nghĩ cách vui lòng người.

Đồng Hề khẽ thở dài, khi nào nàng mới có một đứa con đây?

Nàng vốn ngủ không sâu, chỉ cần một động tĩnh nhỏ sẽ tỉnh giấc, huống chi có một người khí thế mạnh mẽ vô cùng đứng trước mặt.

Đôi mi khẽ rung lên, nàng hé mắt, biết thừa người tới là ai. Đôi giày vàng thêu rồng cuộn kia là thứ không phải ai cũng đi được.

Nàng đắn đo. Về lí mà nói, nàng nên dậy tiếp giá, nhưng nay tuy đã vào thu nhưng tiết trời vẫn có chút nóng bức, bởi vậy khi ngủ nàng ăn vận mát mẻ hơn, chỉ độc một chiếc yếm với tiết khố, quả thực không hợp để tiếp giá. Nàng bèn đưa ra một quyết định to gan, đó chính là giả vờ ngủ. Không hiểu sao người lại tới đây vào giờ này. Chỉ e nàng còn chưa gặp Vạn Mi Nhi thì đã đắc tội với người ta rồi.

Thiên Chính Đế ngồi xuống mép giường của Đồng Hề, đầu ngón tay chạm lên sống lưng nàng, lướt quanh mấy lượt. Đồng Hề cắn môi, kìm nén cơn run sợ, cuối cùng buộc phải ngẩng đầu lên, khẽ gọi:

“Hoàng thượng...”

Thực ra, nàng còn muốn hỏi “Sao người lại tới đây”, tiếc thay đã bị môi người chặn lại.

Sau khi Thiên Chính Đế rời đi để đến Dục Đức cung của Vạn Mi Nhi, Đồng Hề mới run rẩy xuống giường, tắm rồi tự bôi thuốc mỡ cho mình, xoa dịu cơn đau. Cuối cùng cũng qua tháng này rồi!

Hôm sau, Đồng Hề chọn một bộ cung trang cổ đứng màu tím hồng thêu mấy đóa hoa mẫu đơn màu hồng rất to, nhị hoa được tô điểm bằng đá quý màu vàng, rực rỡ chói mắt, khiến nàng càng trở nên tao nhã, tôn quý.

Nàng búi tóc kiểu Cửu Hoàn Vọng Tiên, cài mười hai chiếc trâm mẫu đơn hàm hương bằng dương chi bạch ngọc Hòa Điền, ở chính giữa búi tóc là một bông mẫu đơn được làm bằng lụa yên màu hồng phấn, thoát trông vô cùng giống thật, giữa hai hàng lông mày điểm một viên Đông Hải minh châu.

Đồng Hề không muốn thua Vạn Mi Nhi nên mới trang điểm tỉ mỉ như vậy. Nàng chuẩn bị tới Trường Tín cung của Thái hậu để thỉnh an. Vạn Mi Nhi, giờ nên gọi là Thuần Nguyên Phu nhân, dù không nể mặt Quý phi nàng thì cũng phải tới thỉnh an Thái hậu.

Khi Đồng Hề tới nơi thì Vạn Mi Nhi cũng vừa đến. Từ xa, nàng đã nghe thấy tiếng cười lạnh lóe như chuông bạc của nàng ta. Tới khi nàng ta xuất hiện trước mắt nàng, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Vạn Mi Nhi không mặc cung trang mà mặc bộ quân trang màu đỏ hồng, phong thái hiên ngang, vô cùng chói mắt.

Đồng Hề cảm thấy mắt mình nhói đau. Kể ra Vạn Mi Nhi còn lớn hơn nàng một tuổi, nàng ta chính là ngọn nguồn của cảm giác tự ti và đau đớn ngập tràn trong quá khứ của nàng.

Thông thường, ở trong cung, chỉ có quý phi mới được sử dụng màu đỏ hồng này, thỉnh thoảng tứ phu phân cũng có thể mặc, nhưng cung phi xưa nay đều tránh khoe khoang thân phận.

Vạn Mi Nhi vừa tiến cung đã làm càn như vậy, tất có lí do. Phụ thân nàng ta là Phụ quốc Tướng quân, vừa là thầy vừa là bạn với Thiên Chính Đế, nắm giữ một phần ba binh quyền quốc gia. Nàng ta lại là lựa chọn cho ngôi vị hoàng hậu mà Thiên Chính Đế khâm điểm, tuy sau đó nàng ta không vào cung nhưng việc từ chối ngôi vị hoàng hậu lại góp phần khiến nàng ta trở nên tôn quý hơn.

“Quý phi muội muội, hôm qua ngủ có ngon không?” Vạn Mi Nhi tiến lên, nhiệt tình kéo tay Đồng Hề.

Đồng Hề còn chưa kịp đáp lời, Vạn Mi Nhi đã nói tiếp:

“Xét về tuổi tác, ta lớn hơn Quý phi muội muội một tuổi, muội không để ý ta gọi muội như vậy chứ? Quý phi muội muội vốn là tài nữ đệ nhất kinh thành, nay được gặp, quả là danh bất hư truyền! Ta vừa gặp muội muội đã thấy thân thiết, kể ra chúng ta cũng có chút thân thích đấy, trước kia Quân Đào tử tử được gả cho con trai của bác hai ta đó.”

“VẬY sao? Vừa gặp tỷ tỷ, ta cũng cảm thấy thân thiết.” Đồng Hề nở nụ cười mỉa miều không thua gì Vạn Mi Nhi. Trong cung này, ngoài mặt luôn phải tỏ vẻ hòa nhã. Về việc Vạn Mi Nhi thấy nàng nhưng không hành lễ, nàng cũng chẳng xét nét.

“Hôm qua là ngày muội muội thị tẩm, trùng hợp cũng là ngày ta tiến cung, Hoàng thượng tới chỗ muội muội chưa được bao lâu đã đi rồi, muội không trách ta chứ?”

Đối với những người chưa từng nói chuyện đó ra miệng như Đồng Hề thì câu hỏi thẳng thừng này của Vạn Mi Nhi khiến nàng không biết phải đáp ra sao. Gương mặt nàng thoáng ửng hồng, càng phản chiếu vẻ đắc ý của nàng ta.

Dường như Vạn Mi Nhi đã coi mình là chủ nhân của hậu cung, nàng ta nắm tay Đồng Hề cùng bước vào chính điện của Trường Tín cung.

“Thần thiếp cung chúc Thái hậu kim an!” Giọng nói sang sảng của Vạn Mi Nhi hiển nhiên nổi bật hơn giọng nói ngọt ngào, dịu dàng của Đồng Hề.

“Đứng dậy đi!” Độc Cô Viện Phượng nói với Vạn Mi Nhi. “Thuần Nguyên phu nhân đã quen với cuộc sống ở trong cung chưa?”

“Tạ ơn Thái hậu quan tâm, Quý phi thu xếp cho thần thiếp rất thỏa đáng.”

Dường như nàng ta đi đâu cũng nhắc tới Đồng Hề, đồng thời cũng lấn át Đồng Hề. Có những người trời sinh đã mang trong mình thuộc tính của mặt trời, khiến tất cả mọi người đều phải xoay xung quanh mình.

Thái hậu theo lệ ban thưởng chút quà, nhưng Vạn Mi Nhi chẳng thèm liếc một cái đã sai thị nữ Như Nhi cất đi. Những báu vật tầm thường đó, ngay từ nhỏ nàng ta đã chẳng thèm để ý. Những món quà mừng sinh nhật hằng năm do Thiên Chính Đế cất công chọn, nàng ta mới cho là kì trân dị bảo trong thiên hạ.

Vạn Mi Nhi nhập cung cũng không thể phá vỡ quy tắc mưa móc ban đều. Chúng phi đều thở phào, chỉ sợ Chiêu Phu nhân vừa thất sủng lại xuất hiện một vị Thuần Nguyên Phu nhân còn vinh sủng hơn.

Trong cung thường vang vọng tiếng cười sáng khoái của Vạn Mi Nhi. Bên cạnh nàng ta cũng thường có một bóng áo vàng bầu bạn. Vạn Mi Nhi thích mặc quân trang nữ nên cũng được xem như một điều đặc biệt trong cung. Bao nhiêu người nảy sinh bất mãn, muốn đâm chọc chuyện này. Tất nhiên Quan Tinh Huệ cũng là một trong số đó. Những lời gièm pha bay tới chỗ Thái hậu rồi lại truyền tới tai Thiên Chính Đế, nhưng Thiên Chính Đế chỉ thản nhiên buông một câu, càng thể hiện rõ sự thiên vị:

“Thuần Nguyên Phu nhân mặc quân trang có một sự quyến rũ đặc biệt.”

Các cung phi không được sủng hoặc muốn cầu sủng lập tức học theo Vạn Mi Nhi mặc quân trang. Từ đó, phong cách này trở nên thịnh hành cả ở trong cung lẫn ngoài cung, Đồng Hề không còn là đối tượng duy nhất khiến nữ tử trong thiên hạ học tập nữa.

Chỉ có điều, đó không phải là chuyện khiến mọi người chú ý nhất. Lễ vạn thọ của Thiên Chính Đế sắp tới, theo lệ sẽ đại xá thiên hạ, nhưng trước đây Thiên Chính Đế luôn cho rằng sinh nhật của người là chuyện cá nhân, tội nhân sao có thể được đặc xá vì ngày này, bởi vậy người không đại xá như tổ tiên của mình. Tuy nhiên năm nay lại là ngoại lệ. Khi thánh chỉ được ban xuống, mọi người đều sửng sốt. *“Mỗi lần thấy sử sách ghi chép hậu cung đông đúc, trầm vô cùng rầu rĩ. Ruột thịt ở phương xa mà bản thân mình phải chịu đựng nơi đây. Gia pháp của bản triều vốn đề cao tiết kiệm, nay trầm quyết định đặc xá tú nữ chưa được phong hào, người già và người tàn tật không có nhiệm vụ trong cung mà vẫn còn cha mẹ. Lệnh cho các ty sàng lọc, đưa ra khỏi cung.”*

Vạn Mi Nhi vừa tiến cung, Thiên Chính Đế liền hạ chiếu chỉ này, mọi người không thể không lớn mật đoán việc đặc xá ấy có liên quan tới nàng

ta. Vốn dĩ chiếu chỉ này bày tỏ tấm lòng thương dân như con của Hoàng thượng, nhưng xem ra dường như còn ẩn chứa điều gì đó không thể nói rõ.

Lần này, có rất nhiều cung nữ và tú nữ chưa phong hào được đặc xá. Ngay cả những mỹ nhân mà các vương phủ mới cống thánh trước, chỉ cần chưa được thị tẩm thì đều được đưa ra khỏi cung. Những người mà Hoa Điều sứ lựa chọn vào tháng Tám cũng được thả về. Đồng Hề vốn mong Hoa Điều sứ tuyển tú để sau khi Vạn Mi Nhi tiến cung sẽ có những cô gái tươi trẻ, điểm lệ hơn phân tán ân sủng của Thiên Chính Đế, nhưng nay xem ra mong ước ấy không thành rồi.

Giờ đây số lượng cung phi của Thiên Chính Đế càng ít ỏi, thậm chí còn không sắp xếp đủ cho một tháng. Những ngày còn thừa, đa phần người nghỉ tại cung của Vạn Mi Nhi. Còn phía Mộ Chiêu Văn lại vắng lặng như sao băng vừa vụt qua, mọi yến hội nàng ta đều cáo bệnh không tới.

Sau khi Mộ Chiêu Văn thất sủng, Đồng Hề thường tới Chiêu Dương cung chơi. Đôi khi nghe nàng ta bàn chuyện thế thái, nàng sẽ có cách nhìn mới. Hơn nữa, nàng ta có rất nhiều câu nói sâu sắc khiến nàng thầm ngưỡng mộ.

Nàng không tát nước theo mưa mà còn vươn tay trợ giúp khi Mộ Chiêu Văn gặp khó khăn không phải vì nàng tốt bụng. Nàng cảm thấy cách Thiên Chính Đế đối xử với Mộ Chiêu Văn có phần kì lạ. Nàng ta cáo bệnh không xuất hiện, các cung phi buông lời chê trách, Độc Cô Viện Phượng và Vạn Mi Nhi cũng nhiều lần nhắc nhưng Thiên Chính Đế chẳng tỏ vẻ gì, đôi khi còn trầm ngâm khiến lòng người thấp thỏm.

Đồng Hề nghĩ cứ để mặc nàng ta yên lặng ở trong cung dường như còn an toàn hơn so với việc hại nàng ta. Tuy nàng không thể hiểu được mối quan hệ giữa nàng ta và Thiên Chính Đế nhưng trực giác mách bảo nàng rằng nếu ép Mộ Chiêu Văn, chỉ e Thiên Chính Đế có thể hồi tâm chuyển ý bất cứ lúc nào.

Hôm nay, Đồng Hề tới Chiêu Dương cung đúng lúc Mộ Chiêu Văn đang thay xiêm áo nên nàng bèn đi dạo quanh thư phòng của nàng ta. Thấy xấp giấy Tiết Đào trên bàn, nàng bỗng tò mò, nghĩ bụng không biết Mộ Chiêu Văn viết được câu gì, mới cầm lên xem thử.

“Trắng như tuyết trên núi,

Sáng tựa trăng giữa mây.

Nghe lòng chàng hai ý,

Thiếp đành đoạn tình này.

Hôm nay chén sum họp,

Đầu sông tiễn sớm mai.

Lững thững theo dòng nước,

Nước mãi chảy đông tây.

Buồn đau lại buồn đau,

Vợ chồng chẳng nên than.

Mong người lòng chỉ một,

Bạc đầu chẳng xa nhau.

Chiếc cần sao lay động,

Đuôi cá sao cong cong.

Nam nhi trọng ý khí,

Sao tiền bạc thay lòng.”()*

() Bài thơ Bạch đầu ngâm của Trác Văn Quân, bản dịch của Diệp Luyến Hoa.*

Đồng Hề cẩn thận bình phẩm hai câu “Mong người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau”, bụng thầm chế giễu Mộ Chiêu Văn mơ mộng hảo huyền. Đàn ông trên thế gian có ai không háo sắc, chỉ cần có chút của cải thì dù là kẻ buôn bán nhỏ cũng muốn nạp thiếp.

Đọc đến hai câu “Nghe lòng chàng hai ý, thiếp đành đoạn tình này”, Đồng Hề có chút thấu hiểu thái độ cáo bệnh không ra ngoài của Mộ Chiêu Văn. Chẳng biết có phải vì nguyên nhân này mà nàng ta nảy sinh mâu thuẫn với Thiên Chính Đế không?

Trong mắt của Đồng Hề, Mộ Chiêu Văn là người có chút tham lam. Thực ra, nếu nàng được Thiên Chính Đế đối xử giống như cách người đối xử với nàng ta thì nàng đã cảm tạ trời đất từ lâu rồi. Tiếc thay, Mộ Chiêu Văn sống trong phúc mà không biết hưởng phúc.

“Quý phi thấy bài thơ này thế nào?” Không biết từ lúc nào, Mộ Chiêu Văn đã xuất hiện trước mặt Đồng Hề.

Chương 22

Luân thường lễ nghĩa

“Nào có ai có thể tự gánh vác hết mọi chuyện trong hậu cung này?” Đồng Hề nói vậy, cũng có thể xem như trả lời Mộ Chiêu Văn một cách uyển chuyển. Nay Mộ Chiêu Văn không còn là đối thủ của nàng nữa, nàng bỗng sinh lòng tiếc thương. “Sống trong hậu cung mà có suy nghĩ ấy, ngoài việc tự tìm cái chết thì còn kết quả nào tốt hơn?”

“Nếu hậu cung này chỉ có một người thì sao không càng đáng được?” Câu hỏi của Mộ Chiêu Văn có phần sắc bén, nhưng vấn đề này không hợp thảo luận ở đây.

Chuyện chuyên sủng, tiền triều cũng có. Không ai có thể sánh bằng Độc Cô Hoàng hậu. Bà ta tiến cung năm mười bốn tuổi, sau đó ép Văn Đế hứa đời này sẽ không nạp thiếp. Không những vậy, bà ta còn không thích người khác nạp thiếp. Sử sách có ghi, mỗi khi thấy tiểu thiếp của triều thần và chư vương mang thai, bà ta nhất định phải khuyên răn hoặc buông lời khiển trách. Trong nền giáo dục Đồng Hề được học, Độc Cô Hoàng hậu luôn là một nhân vật xấu, một người phụ nữ thất đức, một vết nhơ đáng phê phán.

Dù vậy, sau khi bà ta tàn phai nhan sắc, vị Văn Đế kia lại trêu hoa ghẹo nguyệt, tạo nên một Tuyên Hoa Phu nhân nổi tiếng. Nàng không ngờ Mộ Chiêu Văn lại có suy nghĩ to gan tới vậy. Nàng nhớ tới vị Độc Cô Hoàng hậu kia, cũng vì phụ thân bà ta là khai quốc công thần, đến Văn Đế còn phải nể mặt nên bà ta mới có tư cách yêu cầu chuyên sủng, nhưng nay mọi việc đã khác, không phải người phụ nữ nào cũng có thể ngông cuồng được như thế.

“Quý phi nương nương không muốn có một người chung tình với mình suốt đời suốt kiếp ư? Hà cớ gì đàn ông có thể năm thê bảy thiếp mà phụ nữ

lại không được? Ở quê hương ta áp dụng chế độ một vợ một chồng, đó chẳng phải điều người phụ nữ nào cũng ao ước sao?”

Ánh mắt Mộ Chiêu Văn lóe lên sự cố chấp mà Đồng Hề không tài nào hiểu nổi. Thế nhưng theo nàng biết, phủ Vân Dương không hề có tập tục đó.

“Phủ Vân Dương...”

Ngay lập tức, Mộ Chiêu Văn nhận ra mình đã lỡ lời.

“Một bộ lạc thiểu số ở Vân Dương.”

Sau khi rời khỏi Chiêu Dương cung, Đồng Hề vẫn khịt mũi coi thường ước mộng hảo huyền của Mộ Chiêu Văn. Nàng thử suy nghĩ theo tư duy của nàng ta, nếu trong cung này chỉ còn lại mỗi nàng và Thiên Chính Đế...

Chỉ vừa tưởng tượng thôi, Đồng Hề đã thấy sợ tới run người.

Ngoài Chiêu Dương cung của Mộ Chiêu Văn, Trường Tín cung của Độc Cô Viện Phượng cũng là nơi Đồng Hề hay lui tới. Nàng thích đi lại giữa các cung để nhìn những thái độ khác nhau dành cho Vạn Mi Nhi, có như vậy nàng mới có thể cảm thấy tràn đầy sức sống.

Trường Tín cung của Độc Cô Viện Phượng là nơi khiến Đồng Hề lưu luyến nhất, bởi vì gần đây tâm trạng của Thái hậu cực kì tệ. Kể từ khi Vạn Mi Nhi tiến cung, Thiên Chính Đế chưa từng đặt chân tới đây.

Tấn Vương phi và những người xưa kia tựa như mất hút chỉ trong một đêm, đây là một điềm báo không lành.

Khi Đồng Hề tới, tình cờ gặp Tiết Tiệp dư đang rời đi.

“Xem ra Quý phi nương nương sống thật thư thái, Thuần Nguyên Phu nhân tiến cung rồi mà người vẫn nhẫn nhịn được.” Độc Cô Viện Phượng cười như không cười nhìn nàng.

“Sao Tiết Tiệp dư cũng tới đây?”

Bình thường Tiết Tiệp dư rất ít khi giao thiệp với ai, Đồng Hề không biết nàng ta và Độc Cô Viện Phượng qua lại từ lúc nào.

Ả cười khẩy:

“Khi Tiết Ngưng Tuyết được thị tẩm, Thuần Nguyên Phu nhân bỗng mượn cớ mời Hoàng thượng đi, bởi vậy mới tới kể khổ với ai gia.”

Chuyện này tất nhiên Đồng Hề cũng biết. Thái độ tranh sủng của Vạn Mi Nhi rất rõ ràng. Khi các phi tử khác được thị tẩm, nàng ta hầu như luôn tìm cách mời Thiên Chính Đế tới Dục Đức cung.

Khi Mộ Chiêu Văn đắc sủng, vì thân phận của nàng ta không đè ép nổi đám phi tần kia nên thường bị rất nhiều người nói xấu sau lưng. Nhưng Vạn Mi Nhi vừa vào cung đã được phong làm Thuần Nguyên Phu nhân tòng nhất phẩm, lại có Vạn Tướng quân chống lưng nên ngoài việc kêu ca với Độc Vô Viện Phượng vài câu thì đám phi tần cũng chẳng làm được gì khác.

Cũng từng có người nói ra nói vào trước mặt Đồng Hề, nhưng nàng chỉ coi như gió thổi bên tai. Nàng hiểu rõ đạo lý “sắc xuân dễ phai, thịnh sủng dễ tàn”. Nhớ lại khi mới nhập cung, nàng cũng từng có một, hai tháng hoành tráng như thế, nhưng sau cũng từ từ phai nhòa đấy thôi.

“Quý phi thì không cần lo lắng rồi. Ngày Thuần Nguyên Phu nhân mới nhập cung, chẳng phải Hoàng thượng vẫn không bỏ mặc người sao? Mặc dù sau đó người vẫn tới Dục Đức cung.” Giọng Độc Cô Viện Phượng vừa có phần ghen tức, vừa có chút vui mừng trên nỗi đau của người khác.

Ả biết rõ nay Đồng Hề đã không còn đắc sủng nữa, Mộ Chiêu Văn và Vạn Mi Nhi mới là người ả nên đổ kị, nhưng ả không thể không căm ghét Đồng Hề. Mọi ác cảm này bắt đầu từ khi nào, ả cũng không còn nhớ, có lẽ là từ khi Lệnh Hồ Đồng Hề bắt gặp chuyện tốt của ả với Thiên Chính Đế. Về

mặt của Thiên Chính Đế lúc ấy vô cùng khiếp sợ, nhưng sau sự khiếp sợ không phải là giận dữ, mà là đau khổ.

Hoặc chẳng ngay từ lúc Thiên Chính Đế không chịu giết Lệnh Hồ Đồng Hề để giữ kín bí mật này.

Hoặc có lẽ vì từ khi Lệnh Hồ Đồng Hề hồi cung tới nay, dường như Thiên Chính Đế lạnh nhạt với ả hơn nhiều. ả có linh cảm đó không phải là vì Mộ Chiêu Văn, cũng không phải vì Vạn Mi Nhi.

Đồng Hề thờ ơ phẩy tay.

“Xưa nay Hoàng thượng luôn tuân thủ quy tắc do tổ tiên truyền lại là phải ban đều mưa móc, chỉ cần là thân thiếp của Hoàng thượng thì luôn có cơ hội được hưởng ân điển, có lẽ Tiết Tiệp dư nhay cảm quá rồi!”

Câu nói này khiến Độc Cô Viện Phượng nghĩ đến việc dù sao ả cũng không phải thân thiếp của Thiên Chính Đế nên không thể tranh sủng, thậm chí không thể quang minh chính đại tức giận hay ghen tuông, bởi thế ả đã nhẫn nhịn tới mức sắp phát điên. ả cũng từng có thời ngây thơ, xinh đẹp, dịu dàng như nước, nhưng đến nay đã bị sự ả nhẫn kia mài mòn gần như cạn kiệt.

“Nếu không phải vì lúc Thái hậu ra đời xuất hiện dị tượng... Thật đáng tiếc, đáng tiếc...” Đồng Hề tiếp tục tỏ vẻ như vô tâm thốt nên lời. Nửa câu sau nàng tất nhiên không dám nói, nhưng ý tứ vô cùng rõ ràng. Nếu không phải Độc Cô Viện Phượng trời sinh đã có tướng hoàng hậu thì sao có thể bị tiên đế mất mớ chân chậm hạ lệnh tiến cung, nếu không, với thân phận đích nữ của dòng họ Độc Cô, hậu vị kia đã sớm có chủ rồi.

“To gan!” Giọng Độc Cô Viện Phượng vô cùng sắc bén, nhưng lại hết sức yếu ớt.

“Nghe nói gần đây Hoàng thượng vô cùng tôn sùng lí luận Nho giáo của nhà thông thái Vương Tích, lí luận đó giảng giải về nhân, nghĩa, lễ, trí, tín. Hoàng thượng đọc xong, vô cùng xúc động, lí luận của Nho giáo quả là luân lí làm người được tôn sùng nhất.”

Nụ cười của Đồng Hề có chút tàn nhẫn, cắn nuốt trái tim của Độc Cô Viện Phượng như một con rắn độc hung ác. Luân lí làm người quả thực chính là hòn đá lớn trong tim ả ta.

Ngay từ khi bắt đầu, Đồng Hề đã gieo một hạt giống trong tim Độc Cô Viện Phượng, đó chính là giả thiết quá tốt đẹp: “Nếu ả không phải là mẫu hậu của Thiên Chính Đế, không phải là Thái hậu của Cảnh Hiên hoàng triều...”

Sự xuất hiện của Mộ Chiêu Văn không thể kích thích Độc Cô Viện Phượng nổi điên, nhưng nếu có Vạn Mi Nhi, cộng thêm Vương Tích, kiểu gì cũng sẽ thành công.

Vương Tích bất ngờ nổi danh, tất nhiên có không ít công trợ giúp của Lệnh Hồ Thượng thư. Lệnh Hồ Tiến vốn tôn sùng Nho giáo, mà Đồng Hề cũng rất cần luân thường lễ nghĩa của Nho gia. Vạn Mi Nhi tiến cung, Đồng Hề đã đoán đúng tính cách của nàng ta và địa vị khác biệt của nàng ta trong lòng Thiên Chính Đế. Một cơ hội trên trời rơi xuống thế này, nếu nàng không biết lợi dụng, há chẳng phải phí của giờ sao? Ông trời sẽ phạt nàng mất!

Mục tiêu của nàng là hậu vị, người đứng đầu trong hậu cung. Nàng thực sự không thích có một Độc Cô Viện Phượng hoa chân múa tay trên đầu, hoặc có đủ thế lực giở trò sau lưng nàng. Nàng muốn ngồi vững vàng trên vị trí đó.

Thực ra kế hoạch này không có khả năng thành công. Chỉ cần chút lí trí là sẽ nhận ra việc mất đi vị trí thái hậu có nghĩa là gì. Cả Đồng Hề và Độc Cô

Viện Phượng đều đang đặt cược vào cái gọi là tình yêu trong văn chương ca từ.

Nàng không tin vào tình yêu, nhưng không cản người khác tin.

Đồng Hề vẫn luôn ngấm ngấm mưu tính đưa Độc Cô Viện Phượng vào hoàn cảnh này, chỉ có điều tháng Chín còn có chuyện quan trọng hơn cần suy nghĩ, đó chính là lễ vạ thọ của Thiên Chính Đế.

Lâu nay, sinh thần của Thiên Chính Đế chính là thời cơ tranh sủng tốt nhất. Nàng rất may mắn khi ba năm trước không phải đau đầu vì chuyện này. Về phần năm nay tặng gì, nàng còn chưa nghĩ tới. Năm nàng mới nhập cung, dường như nàng tặng gì người cũng thích. Thế nhưng năm tháng trôi qua, lòng người cũng khác.

Thúc Bạch gợi ý:

“Không phải nương nương nói lão gia có một bức *Quy Điền Phú* của hòa thượng Trí Vĩnh Hòa tiền triều sao? Hoàng thượng vốn yêu thư pháp, thứ đó chắc chắn có thể làm người vui lòng.”

Không phải Đồng Hề chưa từng nghĩ tới phương án này nhưng phụ thân vô cùng trân quý bức *Quy Điền Phú* đó, mỗi khi có thời gian rảnh rỗi sẽ mang ra viết phông theo. Nàng không muốn cướp mất thú vui của phụ thân, hơn nữa, trong cung còn thiếu những trân phẩm thư pháp của danh gia các triều sao?

Nếu tặng vật báu hiếm có tầm thường, chỉ e với tính cách giản dị xưa nay của mình, Thiên Chính Đế sẽ không vui. Đồng Hề nghĩ tới mức đầu đau như muốn nứt ra. Đối với một người dường như không có sở thích gì đặc biệt, nàng thực sự không biết phải lấy lòng bằng cách nào.

“Hay là nương nương tự tay làm cho Hoàng thượng thứ gì đó?” Huyền Huân bỗng lên tiếng. “Nghe nói Thái hậu đang bí mật thuê tặng Hoàng

thượng một chiếc long bào.”

Huyền Huân trước giờ rất thích nghe ngóng.

“Vạn Mi Nhi thì sao?” Đồng Hề cũng có chút xiêu lòng.

“Nô tì vẫn chưa dò hỏi được Thuần Nguyên Phu nhân chuẩn bị thứ gì.” Sắc mặt Huyền Huân lập tức tối đi. Với quyền lực của Đồng Hề trong hậu cung, những người hầu hạ xung quanh Vạn Mi Nhi đều do nàng sắp đặt, thế nhưng Huyền Huân lại không nghe ngóng được bất kì điều gì, xem ra Vạn Mi Nhi này quả thực không thể không đề phòng.

“Bản cung đã quyết định rồi!”

Huyền Huân nói đúng, trong cung này nào có thứ gì không phải do Thiên Chính Đế ban? Phải tự tay làm quà thì mới là có lòng.

Thọ yến của Thiên Chính Đế được tổ chức tại Hoa Đế Tương Huy lâu phía đông hồ Thái Dịch, vì không phải đại thọ nên người chỉ bày gia yến, mời phi tần hậu cung. Còn trưa nay đã bày tiệc ở Tập Hiền điện để thiết đãi triều thần.

Hôm nay, Vạn Mi Nhi phá lệ mặc bộ cung trang màu ráng tím, ngoài khoác lụa hồng, vô cùng nổi bật. Vóc người nàng ta vốn cao ráo, trong nét dịu dàng lại có khí phách, dù ngũ quan không tinh tế như Đồng Hề nhưng lại rất bắt mắt. Khi thấy nàng ta, Đồng Hề cũng có chút tiếc nuối vì vẻ đẹp của mình quá tinh tế.

Theo thông lệ, màn tặng quà trong lễ sinh thần sẽ bắt đầu từ phân vị thấp tới cao, từ canh y tới cửu tần đều đã tặng quà rồi, nhưng cũng chỉ là những vật báu tầm thường mà thôi. Tới phiên Vạn Mi Nhi, nàng ta mỉm cười quyến rũ rồi vỗ tay một tiếng. Thái giám liền kéo vào một con ngựa màu mận chín, đầu nhỏ cổ cao, tứ chi thon dài, da lông mềm mịn, bước chân

uẩn chuyên, vừa nhìn đã biết là ngựa quý, nhưng vào lúc này không thể coi là nổi bật nhất.

“Cuối cùng cũng tới kịp, Hoàng đế ca ca! Hôm nay con ngựa này mới về tới kinh thành. Một người bạn của cha thiếp tốn rất nhiều tâm huyết mới có thể đưa nó về từ Đại Uyển quốc đó!” Vạn Mi Nhi làm nũng.

Đồng Hề có chút sững sốt nhìn Vạn Mi Nhi, tự hỏi tại sao nàng ta có thể thẳng thắn như thế? Tại sao ở tuổi này rồi mà nàng ta còn có thể có chút ngây thơ như thuở mười ba, mười bốn?

Tiếng “Hoàng đế ca ca” là độc quyền của Vạn Mi Nhi. Nàng nhìn sang Mộ Chiêu Văn. Nàng ta đã tái mặt, bờ vai thoáng run rẩy, gương mặt quyết tuyệt không thèm nhìn Thiên Chính Đế. Chỉ e mâu thuẫn giữa nàng ta và Thiên Chính Đế không đơn giản chỉ vì mỗi đứa bé kia, chắc chắn còn có điều gì đó mà nàng không biết.

“Quý phi muội muội xưa nay nổi danh tài nữ, chi bằng để Quý phi muội muội giải thích xuất xứ của con ngựa này, kéo Hoàng đế ca ca lại nói ta thích tỏ vẻ hiểu biết” Vạn Mi Nhi cười nũng nịu.

Khi nghe thấy bốn chữ “Quý phi muội muội”, Đồng Hề mới bừng tỉnh. Vạn Mi Nhi không nói đây là giống ngựa gì, rõ ràng có ý là khó một người luôn ở trong khuê các, không bao giờ bước chân ra ngoài như nàng. May thay, từ nhỏ Vạn Mi Nhi đã là đối tượng nghiên cứu của nàng.

“Con ngựa này hình như là Hãn huyết bảo mã.” Nàng đoán.

Con ngựa này tuy thần thái phi phàm nhưng xem kỹ lại không có điểm gì đặc biệt, nàng đoán như vậy chỉ vì căn cứ vào Đại Uyển quốc. Huống chi, Vạn Mi Nhi sao có thể tặng thứ tầm thường.

“Nghe nói gần thành Nhị Sư của Đại Uyển quốc có một ngọn núi cao, trên núi có giống ngựa hoang sinh sống. Giống ngựa này chạy nhanh như bay,

không sao bắt nổi. Mỗi tối mùa xuân, người Đại Uyển quốc sẽ thả ngựa cái Ngũ Sắc ở chân núi. Ngựa hoang và ngựa cái giao phối sẽ sinh ra Hãn huyết bảo mã, khi đổ mồ hôi, trên vai sẽ đỏ sẫm như máu, hai bên sườn như mọc thêm đôi cánh, có thể đi ngàn dặm trong một ngày. Xưa kia, Vũ Đế nhà Hán cũng từng có một con, lòng rất vui mừng, bèn gọi nó là thiên mã, đồng thời còn viết ra một khúc ca để tả nó:

Trời cao ban thiên mã

Sắc đỏ nhuộm thắm lông

Phi bước tới vạn dặm

Hãn là bạn với rồng.

Chỉ có điều, tới nay Hãn huyết bảo mã gần như đã tuyệt chủng, không ngờ Thuần Nguyên Phu nhân lại có thể tìm được, quả thật vô cùng đáng quý!”

“Trí nhớ của Quý phi muội muội thật tốt, ta chưa bao giờ nhớ được những thứ vô bổ đó.”

“Mi Nhi, chẳng phải nàng cũng biết trẫm có một con Hãn huyết bảo mã rồi sao?” Thiên Chính Đế bỗng lên tiếng. Khi còn ở trong quân doanh, người từng được Đôn Hoàng Tù tặng một con Hãn huyết bảo mã vô cùng hoang dã. Phải mất rất nhiều thời gian người mới thuần phục được nó. Nó cũng là con ngựa người thích cười nhất, tên là Trục Nhật.

Vạn Mi Nhi cười vô cùng nhõng nhẽo.

“Tuy Hoàng thượng đã có Trục Nhật nhưng chẳng phải Trục Nhật đang thiếu bạn tình sao? Ít hôm nữa, Hoàng thượng sẽ tham gia chuyến săn mùa thu, nếu tiện, Hoàng thượng hãy đưa chúng thần thiếp đi theo, để các muội muội cũng được chứng kiến cảnh tượng thiên mã hưng hãn thế nào.”

“Nói đi nói lại, chẳng qua cũng chỉ vì muốn theo trẫm đi săn thôi đúng không?” Thiên Chính Đế mỉm cười. Trước kia, mỗi khi đi săn dịp thu, Thiên Chính Đế không bao giờ mang cung phi theo, không biết lần này có phá lệ không.

“Hắn Quý phi muội muội cũng muốn đi, đúng không?” Vạn Mi Nhi kéo Đồng Hề vào. Thực ra, dù chúng phi có đi hết cũng không ảnh hưởng gì tới nàng ta, bởi khi đi săn, nào ai có thể sánh bằng nàng ta?

Đồng Hề còn chưa nói gì, Vạn Mi Nhi đã cắt lời:

“Nếu Hoàng thượng đã có một con Hãn huyết bảo mã, vậy thì con ngựa này...”

Lúc này Đồng Hề mới hiểu, thì ra nàng ta tặng ngựa cho Thiên Chính Đế cũng chỉ để sánh đôi với người mà thôi.

“Cũng được, lần này các nàng cùng đi, ai thu hoạch được nhiều nhất thì con ngựa Yên Chi này sẽ thuộc về người đó.” Thiên Chính Đế nối tiếp câu cuối của Vạn Mi Nhi.

Vạn Mi Nhi thiếu chút nữa thì reo hò nhảy nhót.

“Hoàng thượng vừa nói con ngựa này là Yên Chi, vậy thì tên nó chính là Yên Chi rồi! Cái tên rất đẹp!”

Tuy Thiên Chính Đế không nói sẽ tặng cho Vạn Mi Nhi nhưng nàng ta cảm thấy con ngựa này kiểu gì cũng nằm gọn trong tay nàng ta thôi.

Tương phản với sự phấn khích của Vạn Mi Nhi, các cung phi khác dường như chẳng hào hứng chút nào. Tuy việc đi săn cùng Thiên Chính Đế là chuyện tốt nhưng phần lớn phi tần đều được nuôi dưỡng trong khuê các, dù có tới bãi săn thì cũng chỉ đứng nhìn từ xa để cổ vũ mà thôi. Nơi đó có gió

to, bão cát, lạnh tới buốt xương, lại không tiện sinh hoạt, hoàn toàn không phải là nơi mà mọi người thích đến.

Chỉ có điều, sau con ngựa này, mọi món quà khác đều trở nên tầm thường như hạt cát.

Mộ Chiêu Vân tặng một chiếc túi hương, tuy thô rất tinh xảo nhưng lại quá tầm thường, hiển nhiên nàng ta không hề để tâm.

Khi tới phiên Đồng Hề, nàng khẽ chạm vào một chiếc hộp gấm, bên trong là đệm lót màu vàng sáng, đặt dưới năm đỉnh mực khắc hoa văn rồng vàng cười mây.

“Đây là đỉnh mực do thần thiếp tự tay làm.” Đồng Hề cup mắt, không dám nhìn Thiên Chính Đế, sợ sẽ thấy người không vui.

Chương 23

Ganh đua

Giang Đắc Khải nhận chiếc hộp gấm từ tay Đồng Hề. Thiên Chính Đế không có thái độ gì đặc biệt khiến Đồng Hề cảm thấy vô cùng thất vọng. Để làm ra được đỉnh mực này cần giã ba vạn lần trong cối sắt, ba vạn lần đó, có lần nào không phải nàng đích thân làm, tới giờ lòng bàn tay nàng vẫn còn mụn nước do ma sát để lại.

Mĩ nhân trong hậu cung vì tranh sủng mà giở trăm ngàn thủ đoạn, vốn dĩ nàng không hề cho rằng Thiên Chính Đế sẽ thích, nhưng trong thâm tâm vẫn hi vọng rằng sự vất vả của mình sẽ được đền đáp.

Đây chính là nguyên nhân vì sao từ trước tới nay nàng không tự tay làm bất kì thứ gì cho Thiên Chính Đế, bởi sự vất vả của nàng không thể vớt vát nổi sự chú ý của người.

Tiếp theo đó là tới món quà của Độc Cô Viện Phượng, đó là tấm long bào ả ta phải chong đèn thêu, nhưng Thiên Chính Đế cũng chỉ cung kính đáp:

“Đa tạ Thái hậu!”

Trong mắt người không bao giờ hiện hữu sóng tình như hôm ấy nữa mà chỉ có sự phớt lờ.

Hiện nay, số lượng phi tần trong cung có phong hào không quá mười tám vị, trước lễ vạn thọ của Thiên Chính Đế đã hết một vòng rồi, vì gần đây Vạn Mi Nhi đắc sủng nên chuyện người ở lại Dục Đức cung của nàng ta không khiến mọi người ngạc nhiên nữa. Nhưng đúng lúc Đồng Hề rời bàn tiệc, Thiên Chính Đế lại thản nhiên nói:

“Trẫm đưa Quý phi hồi cung.”

Ngay lập tức bốn phía lặng như tờ.

Đồng Hồ sững sốt ngẩng đầu nhìn người rồi lại lập tức cúi xuống, cung kính theo sau, để lại Vạn Mi Nhi giậm chân hờn dỗi.

“Hoàng đế ca ca, Mi Nhi đã chuẩn bị tiệc mừng sinh nhật cho người ở Dục Đức cung rồi.”

“Mi Nhi, nàng đã bày tiệc chúc mừng trăm những năm hôm rồi, trăm sao nữ khiến nàng mệt nhọc như thế!” Tuy lời nói rất dịu dàng nhưng bước chân của Thiên Chính Đế không hề có ý dừng lại.

Vậy là câu chuyện thần kì “Vạn Mi Nhi được thị tẩm năm ngày liên tiếp” cuối cùng cũng chấm dứt. Thực ra trong năm ngày đó, phần lớn là nàng ta mượn đủ lí do để mời Thiên Chính Đế từ chỗ các phi tần khác tới tẩm cung của nàng ta.

Thiên Chính Đế ngồi trên sập tử đàn trong Đồng Hồ cung, Đồng Hồ tự tay bưng trà hầu hạ. Nàng khá bất ngờ khi đêm nay được Thiên Chính Đế lâm hạnh, nhưng ngẫm lại thì đây cũng là điều dễ hiểu. Dù sủng ái ai, người chưa từng hoàn toàn mê muội. Hậu cung vẫn cần người ban đều mưa móc, nếu Quý phi nàng được lâm hạnh thì Vạn Mi Nhi không thể tiếp tục làm càn nữa.

“Tới thư phòng đi, trăm muốn thử mực của nàng.”

Thiên Chính Đế đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi, Đồng Hồ đành cất bước theo sau. Trời đã khuya từ lâu, nhưng chỉ cần người không vội nghỉ ngơi thì nàng cũng bằng lòng nghe theo người.

“Năm đỉnh mực này, thần thiếp lần lượt tẩm hương của Tứ quân tử mai, lan, cúc, trúc, hơn nữa, vì hoa quế mới rụng nên thêm một hương hoa quế, tổng cộng năm đỉnh, không biết Hoàng thượng muốn thử đỉnh nào trước?” Đồng Hồ cúi đầu hỏi.

Khi làm mực, nàng vẫn luôn dẫn đo không biết nên thêm hương liệu gì, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có mùi hương của Tứ quân tử mới có thể đặt hương hoa mai vào đỉnh mực một cách tự nhiên, không khiến Thiên Chính Đế chú ý.

Thiên Chính Đế không đáp, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, ngón tay mân mê vết chai trong lòng bàn tay nàng.

“Xem ra nàng đã biết điều hơn rồi, Đồng Hề!”

Với nàng, chỉ một câu đơn giản ấy lại như sét đánh giữa trời quang. Ý khen ngợi trong giọng người khiến nàng cảm thấy mọi điều mình làm đều đáng giá, thế nhưng hai chữ “biết điều” kia thì cần phải xem lại. Từ trước tới nay, nàng luôn ngoan ngoãn, biết điều mà.

“Hoàng thượng...” Đồng Hề lẩm bẩm.

“Xem ra Tề Vân có thể trở về rồi.”

Câu nói này khiến nàng mừng như mở cờ trong bụng. Nàng gần như tưởng rằng hôm nay là sinh thần của mình.

“Tạ ân điển của Hoàng thượng!” Đồng Hề dịu dàng quỳ lạy, giọng có chút nghẹn ngào. Nàng thực sự không ngờ Thiên Chính Đế lại dễ dàng để Tề Vân quay về đến thế.

Nàng không phải kẻ ngốc, sau khi suy nghĩ cặn kẽ, nàng cảm thấy công lớn thuộc về hộp mực này. Xem ra Huyền Huân đã trưởng thành, có thể trở thành cánh tay đắc lực cho nàng rồi.

Khi đứng dậy, nàng bất giác mỉm cười với Thiên Chính Đế, chợt cảm thấy dường như người không đáng sợ như nàng vẫn tưởng. Chỉ cần nàng có tâm, sẽ có ngày người coi trọng nàng, đúng không?

Đồng Hề có phần quên mất lễ nghi, vội vàng gọi Vu Hải vào, sai gã dẫn theo Huyền Huân và Thúc Bạch tới Tân giả khổ đón Tề Vân quay về.

Thế nhưng dù có cảm kích Thiên Chính Đế tới mức nào thì tới lúc hầu hạ người thay đồ nghỉ ngơi, nàng vẫn phải kiềm chế cảm xúc của mình mới không bỏ chạy.

Cái gọi là “sủng phi” ở trong hậu cung này, đối với nàng chưa chắc đã là chuyện hay.

Hôm sau, Đồng Hề cố nhịn cơn đau buốt, gọi Tề Vân vào:

“Cô cô!”

Đồng Hề cứ tưởng sẽ thấy một Tề Vân gầy gò, hốc hác bởi sống ở Tân giả khổ đâu có sung sướng gì, nào ngờ Tề Vân chỉ gầy hơn một chút chứ không hề có vẻ tiều tụy. Tuy nhiên vì Tề Vân đã sống lâu năm trong cung, lại là người thông minh nhạy bén, luôn bình tĩnh trước mọi tình huống nên việc nàng ta có thể khỏe mạnh thế này âu cũng là điều hợp lí.

“Nương nương, chỉ tại Tề Vân làm liên lụy đến người.”

Nghe Tề Vân nói vậy, Đồng Hề có chút sửng sốt, bụng nghĩ có lẽ Tề Vân đang ám chỉ những nỗ lực của nàng để đưa nàng ta quay trở lại đây.

“Cô cô đừng nói vậy, chỉ tại ta vô dụng, tới tận bây giờ mới có thể đưa cô cô về. Là ta làm liên lụy đến cô cô thì đúng hơn.”

Tề Vân mỉm cười, nhưng nụ cười có vẻ bí ẩn không sao diễn tả nổi.

“Có thể hầu hạ nương nương là may mắn lớn nhất đời Tề Vân.”

“Cô cô về được thì tốt rồi, ta đang có chuyện muốn thỉnh giáo. Cô cô thử nói xem có cách gì tách Lý ma ma ra khỏi Thái hậu hay không?”

Lý ma ma trước nay rất ranh ma, bày biết bao nhiêu mưu kế cho Độc Cô Viện Phượng, nếu Đồng Hề muốn Độc Cô Viện Phượng bước lên con đường ảo tưởng hảo huyền thì việc đầu tiên cần làm chính là tách Lý ma ma ra khỏi ả. Bà già này đã hóa cáo, ắt hẳn trong lòng không có những khát vọng cháy bỏng như thiếu nữ nữa, Đồng Hề chỉ sợ bà ta hắt nước lạnh vào Độc Cô Viện Phượng. Tuy nhiên nàng lại không thể động thủ với bà ta, tránh đánh răn động cỏ khiến Độc Cô Viện Phượng cảnh giác.

“Lý ma ma không còn người thân nữa, đó chính là nguyên nhân bà ta bằng lòng ở lại trong cung, nhưng bà ta còn một đứa cháu có chút liên hệ. Nếu nương nương muốn tạm thời tách Lý ma ma ra thì có thể dùng người này.”

“Chuyện này xin nhờ cô cô, tốt nhất là phải làm sao để khiến Lý ma ma xuất cung mấy ngày.”

Nhờ Tề Vân trở về mà chương ngại lớn nhất trong lòng Đồng Hề đã được phá bỏ, nàng cảm thấy vui vẻ, nhất là khi hội săn mùa thu năm nay được quyết định vào ngày Ba mươi tháng Chín.

Đó cũng là ngày lành mà Khâm thiên giám chọn, chỉ có điều nhân lực ở Khâm thiên giám đều do phụ thân của Vạn Mi Nhi tiến cử, khiến nàng không thể không suy nghĩ.

Nàng đã quen với hàng mái cong chạm trổ tinh xảo của những dinh thự bề thế, đã quen với việc đưa mắt trông xa sẽ thấy khung cảnh náo nhiệt rộn rã, bởi vậy khi nghĩ đến bão táp ở nơi biên quan hùng vĩ, nàng cảm thấy hơi nhụt chí.

Đây là lần đầu tiên nàng đi xa, được nhìn thấy những điều bình thường chỉ có thể đọc trong sách. Gió lạnh cắt qua làn da mềm mịn của nàng, dù đã đội mũ trùm đầu nhưng nàng vẫn cảm nhận được sự buốt lạnh. Trên bãi đất tháng Chín, lá đỏ phủ núi, sương đọng trùng trùng, bạch dương xanh um. Bãi săn Bạch Lộc này, phía nam là rừng tùng ngút ngàn, phía bắc trông ra

thảo nguyên bao la, vừa có vẻ đẹp của rừng núi lại vừa mang vẻ mênh mông của biển cả, nếu không được chứng kiến tận mắt thì không thể tưởng tượng nơi hoang vu này lại đặc sắc đến thế.

Đồng Hồ vốn yêu thích vùng sông nước Giang Nam, nào ngờ cảnh sắc nơi biên quan này cũng có thể khiến lòng người thư thái. Tề Vân sai người đun nước để nàng rửa mặt. Đây cũng là lần đầu tiên nàng ở trong lều vải, thật vô cùng mới mẻ.

Tề Vân chọn cho nàng bộ đồ cưỡi ngựa màu đỏ hồng viền lông cáo trắng. Đồng Hồ vốn sợ lạnh, bởi vậy nàng mặc rất dày. Nàng có chút kinh ngạc nhìn mình trong gương. Đã mấy năm rồi nàng không ăn mặc thế này, thoát trông vô cùng trẻ trung, hoạt bát, yêu kiều, tuy không thể nói là oai phong mạnh mẽ nhưng rất có khí chất.

Khi nàng đứng trong Kim Phượng đại trường của Độc Cô Viện Phượng, ánh mắt ả ta toát lên vẻ ngưỡng mộ. Trước đó, chúng phi tử đã được Hoàng thượng đồng ý cho phép cùng đi săn, ăn mặc thế này rất thỏa đáng, nhưng thái hậu là người phụ nữ tôn quý nhất thiên hạ, mọi hành động, cử chỉ đều làm gương cho bách tính, bởi vậy ả chỉ có thể ngồi trên phượng ý cao quý nghe tiếng vó ngựa hân hoan. Ví như tiếng vó ngựa lộc cộc đang tới gần kia.

Thiên Chính Đế nắm tay Vạn Mi Nhi bước vào. Nàng ta nở nụ cười kiều diễm, má đỏ hây hây, khác hẳn hai người mặt mũi trắng bệch trong lều. Những lọn tóc trên trán nàng ẩm mồ hôi bởi vừa cưỡi ngựa trên thảo nguyên cùng Thiên Chính Đế.

“Nàng mau thay đồ đi kéo cảm lạnh!” Thiên Chính Đế cười dặn dò.

Đồng Hồ không nhìn hai người họ mà chỉ nghĩ hình như trước kia Mộ Chiêu Văn cũng được đối xử thế này. Vật đổi sao dời, kể đến người đi, duy chỉ có sự sùng ái là vẫn thế.

Thiên Chính Đế tới thỉnh an Thái hậu theo thông lệ, chỉ ngồi một lát rồi đi ngay.

Tối nay, thảo nguyên nổi lửa, thân vương của nước chư hầu Mông Cổ đích thân tới nghênh đón thánh giá. Rượu đêm nay là rượu sữa ngựa, Đồng Hồ tò mò nhấp thử, thấy thanh mát lại hợp khẩu vị, thấm ruột thấm gan. Từng có thi nhân đương lúc ngao du biên ải tán tụng loại rượu này rằng: “Ngon như hòa cam lộ, thơm như được ủ ở suối Lễ.” Vì loại rượu này không nặng nên dù là nữ tử không uống được rượu thì khi uống cũng sẽ cảm thấy vô cùng thư thái.

Sau khi thủ lĩnh bát đại Mông Cổ dâng khăn ha đa⁽¹⁾, những chàng trai và cô gái bắt đầu gảy đàn đầu ngựa⁽²⁾, nhảy những vũ khúc tươi vui rộn rã, mời rượu vị khách mà họ tôn kính nhất.

(1) Loại khăn dệt bằng tơ lụa của người Tạng và một số người Mông Cổ, dùng để tặng nhau khi gặp mặt, tỏ ý kính trọng và chúc mừng, cũng dùng trong các buổi lễ tế thần.

(2) nhạc cụ hai dây của dân tộc Mông Cổ, trên đầu cần đàn có chạm hình đầu ngựa.

Vạn Mi Nhi mượn hơi rượu chạy tới bên đồng lửa, nhảy múa cùng các thiếu nữ kia. Trông nàng ta vô cùng phấn khởi, rạng rỡ. Có khoảnh khắc Đồng Hồ cũng có chút hâm mộ cuộc sống và tính cách của Vạn Mi Nhi. Sống như thế chắc hẳn sẽ rất có ý nghĩa.

“Không ngờ nữ nhân Trung Nguyên cũng hào sảng như thế!”

Thủ lĩnh Tahua cười sảng khoái nhìn Vạn Mi Nhi. Thiên Chính Đế nhấp rượu, ánh mắt ẩn chứa ý cười nhìn bóng hình trong đoàn người.

Ngày hôm sau, không biết do rượu sữa ngựa hay vì xé thịt dê bằng tay mà Đồng Hồ cảm thấy cơ thể vô cùng khoan khoái. Hôm nay là ngày đầu tiên hội săn mùa thu chính thức bắt đầu.

Quân đội đã xuất phát từ sớm, lừa hết động vật xung quanh vào trong bãi săn. Giang Đắc Khải thấy Đồng Hề tới bèn vội vàng thỉnh an, nói rằng Thuần Nguyên Phu nhân xin Thiên Chính Đế sắp xếp một trường đua ngựa, bởi đua ngựa vốn là một trong những trò chơi dân gian được yêu thích nhất. Vạn Mi Nhi làm vậy là để sớm chọn ra chủ nhân cho Yên Chi. Được săn bắn trên lưng con ngựa Yên Chi này chính là điều sướng khoái nhất.

Giang Đắc Khải cúi người hỏi:

“Chẳng hay nương nương có muốn tham gia không?”

Đa số phi tần không rành cưỡi ngựa, chỉ ngồi một bên quan sát, nếu là ngày thường thì Đồng Hề cũng sẽ làm như vậy. Thế nhưng khi đối mặt với Vạn Mi Nhi, nàng lại nảy sinh tâm lý muốn so tài. Không chỉ nàng thích so với nàng ta mà ngay cả những người thân xung quanh nàng trước kia cũng thích so sánh hai người họ.

Từ nhỏ, nàng đã phải vất vả học tập những thứ vốn là sở trường của Vạn Mi Nhi, bao gồm cả cưỡi ngựa. Trong biệt trang của phụ thân nàng có nuôi giống ngựa lông màu đỏ thẫm mà thuở nhỏ nàng hay cưỡi. Ở đó, nàng từng bắt chước phong thái của nàng ta, vất vả luyện cưỡi ngựa cùng sư phụ, thế nhưng nàng chưa bao giờ ngờ rằng sẽ có lúc mình dùng tới những kỹ năng ấy.

Nhìn Vạn Mi Nhi ngồi trên yên ngựa, tay nắm dây cương, khẽ cười với mình, Đồng Hề bỗng thấy lòng chộn rộn. Nàng cười đáp lại.

“Phiền người dắt ngựa ra cho bản cung.”

Nàng một tay dứt cỏ và hoa quả cho chú ngựa toàn thân trắng như tuyết có tên Đạp Tuyết, một tay vuốt ve bờm của nó, hòng tạo thiện cảm. Tới khi nàng nhảy lên yên ngựa với tư thái phóng khoáng, đẹp mắt, đến Thiên Chính Đế cũng phải ngược nhìn.

Vạn Mi Nhi cười nói:

“Không ngờ muội muội cũng biết cười ngựa.”

“Hồi nhỏ, ta cũng từng học một chút kiến thức từ vị sư phụ tới từ Mông Cổ.” Nàng thờ ơ nói rằng đó chỉ là “chút kiến thức”, nhưng người khác nào biết đó là những kinh nghiệm mà nàng bị gãy chân mới có được.

“Muội muội được nâng niu từ nhỏ, phải chú ý an toàn đó! Cuộc đua ngựa này của chúng ta không chỉ so xem ai đua nhanh hơn mà còn phải thu thập tất cả những lá cờ đỏ cắm dưới đất.” Vạn Mi Nhi nói bằng giọng nũng nịu.

Luật chơi này xem ra vô cùng khó khăn, người bình thường có thể ngồi vững trên yên ngựa lúc ngựa phóng đi đã là khá lắm rồi, huống chi còn phải cúi xuống nhặt cờ nữa. Nhưng khi còn ở bên phụ thân, Vạn Mi Nhi đã từng chơi trò này, bởi vậy nàng ta cực kì tự tin phần thắng sẽ thuộc về mình, lại còn thắng thật vẻ vang nữa.

Thiên Chính Đế bồng cất lời:

“Nàng thật lắm trò, nhưng như thế thì quá nguy hiểm! Theo trẫm, ai tới bờ hồ Nguyệt Nhai trước tiên, người đó sẽ giành chiến thắng.”

“Hoàng đế ca ca, Mi Nhi chơi trò này từ nhỏ, chưa bao giờ sợ, chỉ e Quý phi muội muội...”

“Luật chơi này cũng thú vị đấy!” Đồng Hề cười rạng rỡ. Cách này vừa đúng ý nàng. Nếu so tốc độ, nàng chắc chắn không thể vượt qua Vạn Mi Nhi, nhưng nếu thêm chút chướng ngại thế này, họa chăng nàng có cơ hội chiến thắng. Thuở nhỏ, nàng đâu được rong ruổi trên thảo nguyên, thế nên chỉ có thể chơi đủ trò trong biệt trang nhỏ bé.

Thiên Chính Đế khẽ cau mày nhưng không nói gì thêm.

Ngay khi tiếng kèn lệnh vang lên, Vạn Mi Nhi đã phóng ngựa đi, Đồng Hề theo sát phía sau, bỗng nghe thấy tiếng Quang Tinh Huệ thét lên chói tai. Nàng ta tưởng mình thông minh hơn người, tưởng cưỡi ngựa chỉ cần nhìn cũng biết.

Trước khi phóng qua lá cờ đầu tiên, Đồng Hề bỗng nghiêng người sang trái, trông như sắp ngã đến nơi. Vạn Mi Nhi ngoảnh đầu cười duyên, đang định chế giễu Đồng Hề không biết lượng sức mình, bỗng thấy nàng bật dậy như một con cá, thân trên nhanh nhẹn rướn lên bắt lấy lá cờ, sau đó lại nhẹ nhàng yên vị trên lưng ngựa.

Từ nhỏ, dù làm bất cứ chuyện gì, Đồng Hề cũng thích vẽ rắn thêm chân để tô điểm thêm chút sắc màu cho cuộc sống buồn tẻ của nàng, cũng như chơi đá bóng, nàng có thể làm rất nhiều động tác khó, vừa đẹp vừa tao nhã như yển quy sào, tà sáp hoa, phong bãi hà hay phạt đỉnh châu.

Trò cướp cờ này chỉ là trò con nít. Khi cưỡi ngựa, nàng từng chơi trò khó nhất là dùng miệng ngắt hoa dưới đất, thậm chí phong thái còn tuyệt đẹp. Mọi người chỉ có thể thấy tay áo nàng tung bay, sắc đỏ hồng phía xa tựa như một đóa mẫu đơn đang bung nở kiêu diễm.

Với phong thái này, Đồng Hề thắng là chuyện không phải bàn cãi, chỉ có điều Vạn Mi Nhi lại tới đích trước.

Chương 24

Mĩ nhân tử thí

Vạn Mi Nhi tuy nhanh hơn nhưng lại để lỡ hai lá cờ, bởi vậy khi Đồng Hề quay trở lại vạch xuất phát, mọi tiếng reo hò đều giành cho nàng. Ngay cả Thân vương Tahua cũng tự tay dâng chiếc khăn ha đa trắng tinh cho nàng. Từ trước tới nay, nàng không phải là người cần sự cổ vũ và khích lệ mà thích nhìn thấy sự ngưỡng mộ trong ánh mắt của mọi người. Đó chính là thứ tối thiểu mà nàng có thể giành lấy.

Sắc mặt Thiên Chính Đế tối sầm, chỉ có Độc Cô Viện Phượng rõ nguyên nhân. Ngay khoảnh khắc Đồng Hề xoay người “suýt ngã ngựa”, Thiên Chính Đế bèn đứng bật dậy, như thể muốn xông lên “cứu” nàng. May sao Đồng Hề lại trở mình ngồi dậy, người liền kìm bước, nhưng bàn tay siết chặt thành quyền, mãi lâu sau mới buông lỏng.

Độc Cô Viện Phượng cảm hận tất cả những điều này. Chỉ vì những ả đàn bà đó là cơ thiếp của người, người mới có thể thể hiện sự quan tâm và sủng ái rõ ràng đến vậy. Còn ả, vì mang thân phận Thái hậu nên phải nhẫn nhịn đủ điều, chỉ được sống trong bóng tối đằng sau người.

Khoảng thời gian này, Lý ma ma không ở bên Thái hậu. Cháu bà ta đột nhiên mắc bệnh nặng nên bà ta đã xin phép xuất cung. Người đi theo Độc Cô Viện Phượng hiện giờ là Phương Ngôn cô cô. Phương Ngôn đã ở bên Thái hậu rất nhiều năm, tuy không được trọng dụng như Lý ma ma nhưng những chuyện bình thường Độc Cô Viện Phượng vẫn có thể nhờ cậy nàng ta. Phương Ngôn bưng một tách trà tới.

“Không ngờ Quý phi lớn lên trong khuê các lại cưỡi ngựa giỏi đến vậy!” Ả hừ một tiếng.

“Trò mèo thôi! Toàn những trò hồi bé ai gia không thềm chơi.”

Lời Độc Cô Viện Phượng tuy có chút phóng đại nhưng không phải là không có lí. Khi ca ca của ả là Thường Thắng Tướng quân Độc Cô Cường nổi danh Cảnh Hiên hoàng triều còn tại thế, ả cũng từng quần lầy anh mình đòi học cưỡi ngựa. Chỉ trách bộ phượng y này đã hạn chế mọi ham muốn của ả, khiến ả trở nên già nua như một bà lão.

“Tuổi của nương nương và Quý phi cũng xấp xỉ nhau, nếu người có thể tham gia cuộc đua này thì nhất định nàng ta chẳng làm nên trò trống gì hết.” Phương Ngôn thu dọn tách trà.

Đồng Hồ chậm rãi bước về phía Thiên Chính Đế, tinh nghịch hành lễ giống người Mông Cổ. Cảm xúc mãnh liệt khi cưỡi ngựa vẫn còn sôi sục trong nàng, đây là khoảnh khắc rực rỡ nhất đời nên nàng không muốn gò bó bản thân.

Thiên Chính Đế đích thân cầm dây cương của Yên Chi đặt vào tay nàng.

“Không ngờ Quý phi lại cưỡi ngựa điêu luyện tới vậy, trẫm đã xem thường nàng rồi.”

Đồng Hồ cúi đầu, không biết người đang khen hay có ý khác.

“Thật không ngờ Cáp Đốn của bộ hạ trông có vẻ mỏng manh mà lại có kĩ thuật cưỡi ngựa tài tình đến thế, nếu là nữ tử thảo nguyên ra thì đáng xếp vào hàng cao thủ đấy!” Thân vương Tahua cười sang sảng.

Đồng Hồ biết từ Cáp Đốn này trong tiếng Mông Cổ có nghĩa là phu nhân, còn Đại Cáp Đốn nghĩa là chính thê.

“Vừa hay ta có một chiếc yên ngựa bằng vàng, nay ta tặng Cáp Đốn, coi như món quà gặp mặt.”

Khi Thân vương Tahua vỗ tay, hai người đàn ông Mông Cổ lực lưỡng bèn bưng một chiếc yên ngựa lấp lánh ánh vàng lên. Đó là chiếc yên ngựa được mạ vàng và được tô điểm bằng những lá vàng, khiến nó trông như một đóa Tứ Khúc hải đường đang nở rộ. Hoa văn đều được chạm nổi. Xung quanh là hoa mẫu đơn, nhị hoa được nhấn nhá bằng đá quý đủ màu sắc lấp lánh dưới ánh mặt trời. Ở giữa là một con nai đang nằm yên giữa hoa cỏ, đôi mắt tuyệt đẹp được điểm tô bằng đá Hắc Diệu, thoát trông vô cùng sống động. Chiếc yên ngựa này vừa xuất hiện đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Ngay cả Cảnh Hiên hoàng triều sung túc nơi Trung Nguyên cũng không có được chiếc yên ngựa tinh xảo, quý giá đến thế.

“Chiếc yên ngựa này tên là “Ngọa lạc triền chi mẫu đơn văn kim mã yên”, chủ nhân trước của nó chính là con gái của Hải Đô Vương – Minh Nguyệt Công chúa. Xung quanh nó có một giai thoại tuyệt đẹp, chẳng hay Cáp Đồn có muốn nghe chẳng?” Tahua mỉm cười, nhìn Đồng Hề chăm chú, không hề có chút tránh né giữa ngoại thần và nội thất.

“Nguyện nghe giảng giải.” Đồng Hề gật đầu. Nàng luôn tò mò với những điều mình chưa biết.

“Người Mông Cổ ta cứ cách vài năm lại tổ chức một hội thi quy mô lớn, tên là Natamu. Những dũng sĩ anh tuấn, gan dạ nhất của thảo nguyên luôn tự hào khi có bản lĩnh xưng hùng trong hội thi đó, nhưng không phải lần nào người chiến thắng cũng là đàn ông. Năm đó, con gái của Hải Đô Vương là Minh Nguyệt Công chúa giả trai tham dự, cuối cùng trấn áp quần hùng, đoạt được vinh quang. Tới khi nàng gỡ chiếc mũ xuống, mọi người mới vỡ lẽ nàng là ai. Dân tộc ta chỉ sùng bái kẻ mạnh, bởi vậy dù người chiến thắng là nam hay nữ thì cũng là niềm hãnh diện của thảo nguyên ta. Do đó, Hãn Vương bèn thưởng cho Công chúa chín chín tám mươi một món quà, trong số đó có chiếc yên ngựa bằng vàng, thứ chỉ những dũng sĩ cao quý nhất của thảo nguyên ta mới được sở hữu. Thế nhưng chiếc yên đã được chuẩn bị từ trước ấy không phù hợp với cơ thể nhỏ nhắn của Công

chúa, bởi vậy Hãn Vương bèn lệnh cho thợ thủ công xuất sắc nhất thời bấy giờ làm một chiếc mới theo số đo của nàng. Đôi mắt của Minh Nguyệt Công chúa đẹp tuyệt trần, tựa như đôi mắt của con nai mới ra đời vậy, vừa linh lợi vừa ngập tràn sức sống. Hãn Vương đã chìm đắm trong đôi mắt đó từ lâu nên đã sai thợ thủ công khắc hình một con nai. Sau đó, Hãn Vương và Công chúa kết mối lương duyên, trở thành giai thoại của thảo nguyên ta. Truyền thuyết kể rằng chỉ khi nào người con gái xinh đẹp nhất thảo nguyên xuất hiện thì chiếc yên vàng này mới xuất thế, không ngờ vừa có người hiến tặng ta chiếc yên này, ta lại gặp được ngay Cáp Đốn.”

Thân vương Tahua cười sang sảng nhưng ánh mắt hẩn lại dán chặt vào Đồng Hề, khiến nàng có dự cảm không lành.

“Thần xin dùng ba ngàn con tuần mã và mười ngàn tấm lông dê trắng nhất để đổi lấy Cáp Đốn của Bộ hạ, cũng là để Minh Nguyệt đời này mãi mãi ở lại thảo nguyên của Tahua ta.” Thân vương Tahua cúi người, đặt tay phải lên ngực, hành lễ với Thiên Chính Đế.

Tộc Tahua hiện là bộ lạc hùng mạnh nhất Mông Cổ. Một trong những nguyên nhân khiến Thiên Chính Đế vội vàng tổ chức hội săn mùa thu chính là vì muốn tạo quan hệ tốt với Thân vương của Tahua. Ở phương Bắc, Mông Cổ là kẻ địch đáng gờm của Cảnh Hiên hoàng triều, phương Nam thì có Lâm quốc như hổ rình mồi, điều Thiên Chính Đế sợ nhất chính là nam bắc cùng tấn công, bởi vậy người bắt buộc phải trị được Thân vương Tahua, chờ cơ hội chia rẽ Mông Cổ. Người không hề mong muốn Mông Cổ thống nhất.

Tuy Thân vương Tahua kính trọng gọi Thiên Chính Đế là Bộ hạ nhưng trong thâm tâm vẫn không chịu quy phục, bởi vậy luôn xưng “Ta”, chỉ có khi này mới xưng “Thần”, cũng xem như quá nể mặt Thiên Chính Đế rồi.

Đồng Hề tuy xuất thân nơi khuê các nhưng vẫn hiểu được đại cục. Tuy nhiên nàng có tính thế nào cũng không ngờ được mình lại rơi vào bẫy của

Vạn Mi Nhi. Có lẽ nàng ta đã nhử nàng vào cái bẫy này ngay từ lúc đầu, nếu không, tại sao nàng ta lại bỏ những hai lá cờ? Lúc này, Đồng Hề mới nhận ra mình thắng quá dễ dàng. Trong lúc thi đấu, nàng chỉ để ý tới chuyện phong thái của mình có đẹp hay không chứ chưa từng nghĩ tới chuyện phải vượt Vạn Mi Nhi.

Mồ hôi lạnh ướt đầm người nàng. Suy cho cùng, nàng đã quá xem thường đối thủ. Nàng cứ nghĩ Vạn Mi Nhi chỉ biết làm nũng mà không ngờ nàng ta cũng là kẻ biết ăn tươi nuốt sống người khác.

Đồng Hề run rẩy ngẩng đầu nhìn Thiên Chính Đế. So với Thân vương Tahua râu ria xồm xoàm, nàng bỗng cảm thấy Thiên Chính Đế vô cùng hòa nhã, thân thiện. Dù có phải quỳ xuống hôn chân người để xin người giữ nàng lại, nàng cũng bằng lòng.

“Nhưng nàng ấy không phải là Minh Nguyệt. Trẫm sẽ tặng người Minh Nguyệt thực sự của kiếp này, đó chính là hoàng muội của trẫm, Minh Nguyệt công chúa, năm nay vừa đến tuổi cập kê. Chắc chắn chiếc yên ngựa này xuất hiện vì con bé.” Thiên Chính Đế chậm rãi đáp.

Đồng Hề thở phào, vội vàng hành lễ rời đi, để lại Thiên Chính Đế thay nàng cảm lại ánh mắt nóng rực đằng sau.

Chỉ có điều, sau đó Thân vương Tahua vẫn tặng chiếc yên ngựa này cho Đồng Hề. Chiều tối, khi Thiên Chính Đế sai người mời Đồng Hề sang đại trướng của người, nàng vẫn thấp thỏm không yên.

“Hoàng thượng vạn phúc!” Đồng Hề cúi đầu hành lễ.

Rất lâu sau Thiên Chính Đế vẫn không lên tiếng, nàng cũng không dám lỗ mãng. Mãi người mới trả lời:

“Quý phi có muốn ở lại bên Thân vương Tahua không?”

Nàng ngẩng phắt đầu lên, lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt Thiên Chính Đế. Dù nàng biết chỗ khó của chuyện này, cũng chưa từng mong người sẽ vì mình mà trở mặt với Thân vương Tahua, nhưng nàng vẫn nuôi một tia hi vọng. Nàng khẽ hô:

“Hoàng thượng!”

“Trả lời trẫm đi!”

Đồng Hề nhắm mắt rồi lại cúi đầu xuống, siết chặt nắm tay.

“Thần thiếp tuân theo hoàng mệnh!”

Xưa nay nàng luôn được dạy không được phép nói “Không” với Hoàng thượng, chỉ có thể ngoan ngoãn vâng lời.

“Nếu vậy, trẫm chỉ có thể...”

“Thần thiếp không muốn.” Nàng vội vàng ngăn lời Thiên Chính Đế, chỉ sợ lời người thốt ra rồi sẽ không còn xoay chuyển được nữa. Nàng buộc mình phải ngẩng đầu, nhìn Thiên Chính Đế với vẻ khẩn cầu.

“Nàng có biết vì nàng không muốn mà trẫm phải đánh đổi bằng thứ gì không?” Thiên Chính Đế khẽ vuốt mắt nàng.

Đồng Hề không biết nên trả lời thế nào. Phải chăng nàng nên noi gương Chiêu Quân hay Văn Thành Công chúa? Nhưng nàng không vĩ đại tới vậy.

“Nàng thực sự có đôi mắt đẹp như mắt nai.” Thiên Chính Đế nói như bị mê hoặc.

Khoảnh khắc ấy, Đồng Hề chỉ sợ người sẽ khoét đôi mắt của mình chứ chẳng hề có suy nghĩ thân mật nào.

Mãi lâu sau, người mới bỏ tay ra.

“Đi thôi, để xem nàng có thể thuần phục con ngựa Yên Chi kia không.”

Con ngựa Yên Chi kể từ khi bắt được tới nay vẫn chưa có chủ nhân. Vì nó chưa được thuần phục nên không thể lắp yên ngựa. Đồng Hề cố lấy lại bình tĩnh, theo sau Thiên Chính Đế, chắc người sẽ không tặng nàng cho Thân vương Tahua rồi. Nàng vô cùng cảm kích, nghĩ bụng đời này nhất định sẽ mãi trung thành với quân vương của mình.

Chuyện này xem như dừng lại tại đây. Sau đó, không thấy Thân vương Tahua nổi giận, nàng cũng không biết Thiên Chính Đế đã vỗ về hãn bằng cách nào. Một tháng sau, quả thật có hoàng nữ được phong làm Minh Nguyệt Công chúa, đưa tới biên quan hòa thân, của hồi môn nhiều vô kể, quả là hiếm thấy.

Lúc này, hoàng hôn đã buông, mảnh trăng lưỡi liềm đã treo lơ lửng trên bầu trời, nàng có chút căng thẳng nhìn con ngựa Yên Chi trước mắt. Tên là Yên Chi nhưng nó vô cùng dữ tợn, mũi liên tục thở phì phò, bất cứ ai tới gần cũng bị nó đá bay.

Tuy nàng biết cưỡi ngựa nhưng trước nay ngựa của nàng đều là loại ngựa hiền lành đã được thuần phục, nàng chưa từng thử loại ngựa còn hoang dã, ngày chạy được ngàn dặm như thế này. Nàng thử đút cỏ và hoa quả cho nó ăn, tiếc rằng không thể tới gần, mà dùng roi ngựa thì chỉ e kết quả còn thảm hơn.

Nàng đành ngoảnh đầu lại nhìn Thiên Chính Đế.

“Thần thiếp e con ngựa này...”

Vô đức sở hữu.

Thiên Chính Đế đứng dậy, cầm lấy roi ngựa trong tay nàng, ôm eo nàng rồi nhảy phốc lên lưng ngựa. Yên Chi tung vó lên cao, ngựa người về sau, không ngừng lắc lư, tựa như muốn hất hai người xuống đất.

Thiên Chính Đế ôm trọn nàng vào lòng, giữ chặt dây cương, thúc ngựa phi nhanh. Yên Chi chạy điên cuồng, cẩu kính muốn hất hai người trên lưng xuống đất.

Gió sượt như bay qua tai Đồng Hề, nàng chỉ nghe thấy tiếng Thiên Chính Đế hét lớn bên cạnh:

“Giống ngựa này chỉ thuần phục kẻ mạnh, nàng không thể lấy lòng hay ngược đãi nó, chỉ có thể chinh phục nó!”

Người nắm lấy tay Đồng Hề, bắt nàng cũng giữ chặt dây cương rồi ấn nàng cúi rạp xuống lưng ngựa, để mặc Yên Chi cẩu kính chạy như điên dại. Mãi lâu sau, Yên Chi mới chịu dừng lại, tính khí cũng trở nên thuần hơn nhiều. Bấy giờ, ngoài hàng cây bên cạnh, xung quanh không còn ai khác. Thiên Chính Đế thăm thì:

“Ngựa có thể chinh phục bằng cách này, còn con người thì sao, nàng nói xem?”

Khi ở trong lòng Thiên Chính Đế, nàng chưa từng nghĩ tới chuyện mình sẽ bị ngã ngựa, chỉ có tiếng vó ngựa phủ kín tâm trí nàng. Chợt thấy Thiên Chính Đế hỏi, nàng không phản ứng kịp, hồi lâu mới đáp:

“Người phức tạp hơn ngựa, phải có cả ân và uy mới được.”

“Lẽ nào ân và uy trăm cho còn chưa đủ sao?” Người khẽ lẩm bẩm.

Trong mắt người lóe lên một biểu cảm mà Đồng Hề không tài nào hiểu được. Nàng không biết còn chuyện gì có thể làm khó Thiên Chính Đế. Nàng đã quen nhìn người với ánh mắt ngưỡng mộ, tựa như không một khó khăn nào có thể cản bước người, thậm chí người còn giành chiến thắng trong cục diện tiến thoái lưỡng nan với Thân vương Tahua.

Thiên Chính Đế bắt đầu cản tai nàng. Nàng trợn tròn mắt, nghe thấy tiếng thở của người ngày một nặng nề. Người đưa nàng rẽ sang một hướng khác, bắt nàng phải nhìn thẳng vào người, rồi người xé toạc áo nàng.

“Đừng... đừng mà! Thiếp... thiếp sẽ bị ngã mất!” Đồng Hồ hoảng sợ hét lên, không còn để ý tới lễ phu thê, quân thần nữa. Ở trên cao thế này khiến nàng mất cảm giác an toàn.

Nhưng Thiên Chính Đế không chịu dừng lại. Yên Chi bắt đầu chạy như bay. Theo nhịp vó ngựa, nàng có thể cảm nhận sự tấn công của Thiên Chính Đế ngày một mạnh hơn. Việc duy nhất nàng có thể làm lúc này là bầu chặt lấy người.

Mấy ngày sau đó, nàng chỉ có thể ngồi yên trên sạp. Hội săn mùa thu lần này kéo dài tận hai mươi ngày, mãi tới hai, ba ngày cuối, Đồng Hồ mới chịu ló mặt. Thực ra, nàng muốn tránh mặt cả tộc Tahoma lẫn Thiên Chính Đế. Thậm chí đến cả Yên Chi, nàng cũng không muốn nhìn thấy nữa.

“Nghe nói mấy hôm trước Quý phi muội muội bị cảm lạnh, hôm nay đã đỡ hơn chưa? Thần thiếp đang định đi săn với Hoàng thượng, muội muội có muốn đi cùng chẳng?” Vạn Mi Nhi bước tới thăm hỏi thân thiết, còn Thiên Chính Đế ngồi đường hoàng trên lưng Trục Nhật nhìn nàng.

Đồng Hồ đang định lắc đầu, lại thấy Vạn Mi Nhi nói:

“Sau khi được Quý phi muội muội thuần phục, con ngựa Yên Chi này vẫn chưa được cười. Nếu để lâu, e nó sẽ quên chủ nhân mất. Một con ngựa tốt thế này, nếu tới tận biên cương mà chỉ được ở trong chuồng thì thật phí phạm, người nói có đúng không, Hoàng đế ca ca?”

“Con ngựa này nếu thuộc về ta thì quả là lãng phí, chẳng ai xứng với nó hơn Thuần Nguyên Phu nhân.” Đồng Hồ cười yêu kiều, chỉ mong tổng được con ngựa đó đi. Nàng cảm thấy đêm đó quá điên cuồng, tựa như đang biểu diễn ngay trước mắt bao người vậy. Mười mấy hôm nay, nàng thậm

chí còn không dám ra khỏi cửa, chỉ sợ bị người khác nhìn với ánh mắt kì quặc, tựa như nàng là một ả kĩ nữ cực kì vô liêm sỉ.

“Sao có thể như vậy! Yên Chi là phần thưởng của muội muội, lại còn chiếc yên ngựa muội muội được Thân vương Tahua tặng nữa, Mi Nhi đâu dám nhận.” Vạn Mi Nhi cười duyên, làm như vô tình nhắc tới Thân vương Tahua.

Thiên Chính Đế lạnh lùng liếc về phía Đồng Hề. Nàng khẽ rung mình, xem ra nhất định phải tống khứ con ngựa này đi thôi, nếu không, đầu nàng lúc nào cũng như nằm trên thớt.

Nay người cứu nàng, nhưng ngộ nhỡ một ngày nào đó người bỗng nhớ lại, hoặc nảy sinh mâu thuẫn với Tahua... Đồng Hề không dám nghĩ tiếp. Khi đó, dù là triều đình hay bách tính, thậm chí ngay cả bản thân người cũng sẽ trách cứ nàng là kẻ hồng nhan họa thủy. Tự cổ chí kim, tội danh hồng nhan phải gánh vác còn ít ư?

Đồng Hề chưa từng cho rằng mình sẽ bị gán cho cái danh ấy, nhưng nàng biết sống trong hậu cung có lúc bất lực vô cùng. Một nữ nhân không thể tạo nên một hôn quân, chỉ e trước khi gặp nữ nhân đó, hôn quân đã u mê rồi.

“Đã vậy, chúng ta hãy so tài săn bắn đi! Nếu Phu nhân thắng thì Yên Chi và chiếc yên vàng kia có thể tìm thấy chủ nhân thích hợp nhất với nó rồi.”

“Mi Nhi sao dám, chỉ có đệ nhất tài nữ chốn kinh đô như Quý phi với xứng với chiếc yên vàng này.”

Ca tụng bao nhiêu cũng là châm chích bấy nhiêu.

Đồng Hề thở dài, xem ra Vạn Mi Nhi sẽ không mắc câu. Đúng là không thể coi thường nàng ta được! Có lẽ ngay từ đầu, con ngựa Yên Chi này đã được dành cho nàng. Vậy mà nàng còn tự cho rằng mình thông minh, nghĩ Vạn Mi Nhi vì tranh sủng mới làm trò nực cười đó.

Yên Chi cộ vào người Đồng Hề như đang làm nũng, muốn thoát khỏi chuồng ngựa để tự do rong ruổi. Đồng Hề mềm lòng. Con ngựa này quả thực vô tội, hơn nữa, nó cũng là loại ngựa quý, hiếm thấy trên đời, không nhiễm chút bụi trần. Nàng xoay người, nhảy lên lưng ngựa, coi như đồng ý đi săn.

“Chi bằng hai ta cược một phen. Hôm nay, ai săn được nhiều nhất, Hoàng thượng sẽ ở cùng người đó ba ngày.”

Vạn Mi Nhi nhìn Thiên Chính Đế với vẻ ngưỡng ngùng và nũng nịu, khiến Đồng Hề sửng sốt vì sự to gan của nàng ta. Thị tùng và thị nữ xung quanh cũng cười trộm, tựa như lây nhiễm sự táo bạo của nhi nữ vùng biên ải.

"Chỉ có nàng mới có gan mang trăm ra cược." Thiên Chính Đế gõ nhẹ đầu roi ngựa lên đầu Vạn Mi Nhi nhưng không hề phản đối.

Chương 25

Mũi tên luận tình

Đồng Hồ nhàn nhã sai người mắc một chiếc võng trong rừng rồi sai thị vệ tản đi canh giữ tại những nơi nàng không nhìn thấy, còn nàng thì nhắm mắt nằm trên võng, hưởng thụ ánh nắng ấm áp xen qua kẽ lá chiếu lên người.

Tề Vân đáp thêm cho nàng chiếc chăn mỏng.

Dù là thi bắn tên hay thi săn thú, nàng chắc chắn sẽ thua Vạn Mi Nhi. Tuy mẫu thân bắt nàng học cưỡi ngựa nhưng vì đao kiếm không có mắt, đồng thời đó cũng là thứ con gái không nên đụng vào nên nàng chưa bao giờ phải học bắn tên. Bởi lẽ đó, nàng đành dẫn theo thị vệ tìm một nơi khô ráo, mát mẻ trong rừng sâu để nghỉ ngơi. Có thị vệ săn được thú bèn đem nướng cách chỗ nàng không xa. Với thân phận của mình, đương nhiên nàng không hề cảm thấy loại thức ăn được chế biến qua loa đó có gì ngon, chỉ có điều mùi hương ấy khi quyện với hương lá tùng bỗng trở nên hấp dẫn vô cùng.

Cuộc sống thế này cũng xem như "trộm kiếp phù du nửa ngày nhàn(*)", nàng chợt nhớ tới quãng thời gian ở biệt trang xưa kia. Mỗi khi gặp phải những vị thầy khô khan, nàng thường giả bệnh trốn học.

() Trích trong bài thơ Đề Hạc Lâm tự bích (Đề trên tường chùa Hạc Lâm) của Lý Thiệp, nguyên văn: "Thâu đắc phù sinh bán nhật nhàn". Ngụ ý chẳng mấy khi được rảnh rỗi.*

"Nàng thấy thẳng chắc rồi nên mới tiêu diêu tự tại ở đây sao?"

Đương lúc thiu thiu, Đồng Hồ bỗng bừng tỉnh vì một giọng nói lạnh lẽo.

Nàng mở mắt, thấy Thiên Chính Đế đang ngồi trên lưng ngựa. Nàng bèn đỏ mặt, vội vàng đứng dậy hành lễ như một đứa bé mắc lỗi bị người lớn bắt được. Thực ra, tuyến đường này ngược với tuyến đường mà Thiên Chính

Để chọn. Theo lời một thị vệ có kinh nghiệm, Thiên Chính Đế rất ít khi tới đây bởi nơi này không có nhiều thú săn.

"Chi bằng để trẫm thưởng thức tài bắn tên của Quý phi, xem nàng có nên tự tin đến thế không."

"Thần thiếp không biết bắn tên." Đồng Hề lí nhí đáp.

"Nói vậy là Quý phi cố ý muốn tặng Yên Chi cho Thuần Nguyên Phu nhân rồi! Đã không biết bắn, sao còn đề nghị thi đấu?"

Đồng Hề bỗng cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung.

"Thần thiếp chỉ biết cưỡi ngựa sơ sơ, học mót được mấy chiêu làm màu thôi. Luận về cưỡi ngựa hay bắn tên, thần thiếp đều kém Thuần Nguyên Phu nhân rất nhiều. Yên Chi về tay thần thiếp thì quả là phí của!"

Rất lâu sau, Đồng Hề mới nghe thấy tiếng Thiên Chính Đế cất lên:

"Thế nên chiếc yên ngựa vàng mà trẫm phải trả một cái giá lớn để mang về cứ thế bị nàng mượn hoa hiến Phật?"

Đồng Hề sửng sốt. Áp lực của mấy từ "một cái giá lớn" quá khủng khiếp. Tuy nàng không biết cụ thể thế nào nhưng chuyện mượn hoa hiến Phật trong hậu cung là chuyện rất bình thường. Có thứ nào không phải do Hoàng thượng ban? Bởi thế nàng thực sự không hiểu vì sao người lại giận dữ đến vậy. Giọng người lạnh lùng như nước đá. Huống chi, chẳng phải sau đó vật cá cược đã không còn là Yên Chi mà thay vào đó là sự sủng ái của người rồi hay sao? Nàng nghĩ tới ván cược ấy mà có chút then thừng.

"Trẫm rất tò mò, chẳng lẽ ngay từ đầu Quý phi đã định giành lấy Yên Chi từ tay Thuần Nguyên Phu nhân để rồi sau đó lại trả lại?" Thiên Chính Đế nói bằng giọng giễu cợt.

Ánh mắt Đồng Hề lóe lên vẻ chột dạ, song nàng vẫn quyết tâm thử một phen. Nàng ngược đôi mắt lấp lánh ánh nước vì sợ hãi lên.

"Thần thiếp sợ mình không xứng với chiếc yên vàng kia, trước đó may được Thuần Nguyên Phu nhân nhường cho."

Đồng Hề vô cùng bất an, không biết Thiên Chính Đế có hiểu hay không. Nàng vốn không thích tố cáo ai, bởi như thế là tự hạ thấp mình, nhưng nay nàng bắt buộc phải làm vậy. Từ tặng ngựa tới thi đấu, chắc Thiên Chính Đế có thể liên hệ hai chuyện này chứ?

"Nàng là quý phi của trẫm, sao trẫm có thể tùy tiện tặng cho kẻ khác? Nỗi nhục đó trẫm không thể chịu được, Cảnh Hiên hoàng triều cũng không thể chịu được. Sự an nguy của thiên hạ, sao có thể đè lên vai một người con gái? Thân vương Tahua đã có ý đồ sẵn, nàng chẳng qua chỉ là một cái cờ thôi."

Thiên Chính Đế nói vậy, hòn đá đè nặng trong tim nàng mới được trút bỏ. Nàng cảm kích nhìn người, thảo nào thiên hạ đều ca ngợi người là bậc minh quân. Nghĩ lại câu nói kia, nàng chợt cảm thấy đêm đen như thú dữ đang lui bước, chỉ còn lại ánh sáng rạng ngời tỏa lan đến vạn dặm.

"Chỉ trách thần thiếp ngu xuẩn!" Đồng Hề tạ tội, khi ngẩng đầu lên chợt cảm thấy xung quanh vắng lặng, Tề Vân và đám người theo hầu Thiên Chính Đế không biết đã đi đâu từ lúc nào. Mỗi khi chỉ có hai người ở riêng bên nhau, nàng lại thấy căng thẳng. Bỗng nàng nảy sinh một ý tưởng lớn mật.

"Xin Hoàng thượng dạy thần thiếp bắn tên!" Nàng khẽ nói, không dám ngẩng đầu. Được người dạy tất nhiên là tốt, không được thì cũng chẳng sao cả. Thiên Chính Đế đã ám chỉ rõ ràng đến thế, nàng không thể tiếp tục giả ngốc, cố ý thua trận này được. Dù có muốn hay không, nàng cũng phải tỏ

vẻ vô cùng mong ngóng được người sủng ái, bởi vì ân sủng chính là chỗ dựa duy nhất của cung phi.

Thiên Chính Đế nhảy xuống khỏi lưng ngựa, nói:

"Đồ đệ của trẫm không thể thua."

Đồng Hề ngẩng phắt đầu lên, đoán không thấu suy nghĩ của Thiên Chính Đế. Người đang hi vọng nàng thắng ư? Nàng bỗng thấy vui vẻ. Nếu điều đó là thật, vậy thì người vẫn coi trọng quý phi này, tức là nàng vẫn còn hi vọng với vị trí kia, đúng không?

Nàng thực sự nên thắng cuộc thi này. Ba ngày! Nếu giành được ba ngày đó, chẳng phải nàng sẽ có rất nhiều cơ hội để thu hút sự chú ý của người, khôi phục lại thịnh sủng của ba năm trước ư? Thực ra, khi đó cũng không được tính là thịnh sủng. Tuy thỉnh thoảng người sẽ tới Đồng Huy cung ngồi chơi vào những ngày không phải ngày lâm hạnh, nhưng người chưa từng vì nàng mà phá luật mưa móc ban đều, điều ấy khiến nàng cảm thấy rất thoải mái.

Chỉ trong nháy mắt, nàng bỗng nghĩ ra rất nhiều ý tưởng, mỗi ý tưởng đều nhắm vào sở thích của Thiên Chính Đế.

Thị vệ đã xuất hiện bên cạnh từ lâu, dâng lên chiếc cung dạng nhẹ chuyên dành cho phái nữ sử dụng. Thiên Chính Đế ôm lấy Đồng Hề từ phía sau, áp chặt vào người nàng, kéo tay trái của nàng lên, dạy nàng cách cầm cung, rồi lại nắm lấy tay phải của nàng, dạy nàng cách cầm tên. Người khẽ nói bên tai nàng:

"Thân người phải thẳng, không được rụt cổ, không được lộ cánh tay, không được khom lưng, không được ngửa ra trước, không được ngả về sau, không được ưỡn ngực, đó là những quy tắc căn bản."

Hơi thở của người phả vào tai Đồng Hề như trêu chọc, khiến nàng ngáy người. Nàng cũng không quen thân mật với người khác như thế, dù cho đó

là người thân thiết với nàng nhất. Tay người trượt xuống eo nàng, chinh nàng đứng thẳng người, sau đó dẫn dắt bàn tay nàng dồn lực, từ từ kéo căng dây cung.

"Mắt nhìn vào hồng tâm, khi bắn phải quyết đoán và bình tĩnh."

Không gian nơi đây không được trống trải nên họ bèn lấy một gốc cây làm bia, chấm một dấu đỏ lên trên. Đồng Hồ bắn tên theo bàn tay hướng dẫn của Thiên Chính Đế, trúng vào hồng tâm.

Đến khi Thiên Chính Đế để nàng tự luyện tập, nàng mới biết được kèm bắn và tự bắn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Nàng thường không biết mũi tên của mình bay đi tận đâu, còn người vẫn kiên nhẫn chỉ bảo cẩn thận, không hề nóng nảy.

Đồng Hồ bỗng thấy mình phải nhìn Thiên Chính Đế bằng con mắt khác. Trước kia, mỗi lần nàng gặp người, người luôn nóng nảy bắt nàng thị tẩm chứ chưa bao giờ kiên nhẫn tới mức này, đồng thời nàng cũng không ngờ rằng mình có thể thân mật với người đến thế.

"Đang nghĩ gì đấy? Tập trung là điều quan trọng nhất khi bắn, bình tĩnh cũng là một yếu tố quan trọng."

Nàng hít một hơi thật sâu, cố gạt bỏ những suy nghĩ linh tinh. Lần này tuy vẫn chưa bắn trúng nhưng mũi tên của nàng cũng đã chạm nhẹ vào bia. Chủ yếu là do nàng không đủ sức nên mũi tên không thể cắm vào thân cây.

Cuối cùng, Thiên Chính Đế cũng sinh lòng từ bi, đưa Đồng Hồ lên ngựa, tìm vật sống cho nàng tập bắn.

Nàng cảm thấy bộ môn này rất thú vị, nó mang đến cho nàng cảm thấy quyền lực khi sự sống của vạn vật đều nằm dưới mũi tên của nàng. Vừa mới bắt đầu, nàng đã mèo mù vớ cá rán bắn trúng một con chim trĩ, bởi vậy càng thích thú hơn.

Cuối cùng, hai người gặp con mồi đẹp nhất trong ngày hôm nay, đó là một con hươu trắng. Nó đang uống nước trong đầm. Thiên Chính Đế đã giương cung mà con hươu thấy vẫn không cảm nhận được điều gì. Khi mũi tên đã lên cung, nó mới ngước đôi mắt tuyệt đẹp về phía họ, trong ánh mắt như chất chứa cầu xin.

Cuối cùng, mũi tên Thiên Chính Đế bắn ra cắm ngay trước mặt con hươu, nó hoảng hốt bỏ chạy bạt mạng.

Chập tối, người đưa Đồng Hề về doanh trại. Đã đến giờ hẹn với Vạn Mi Nhi.

Vạn Mi Nhi đã tới từ trước. Nàng ta có chút sững sốt khi thấy Thiên Chính Đế và Đồng Hề về cùng nhau. Khi họ lại gần, nàng ra mới cong môi nói:

"Không ngờ Quý phi muội muội lại bắn tên giỏi đến vậy, sẵn được biết bao nhiêu là thú, xem như Mi Nhi thua tâm phục khẩu phục rồi." Nàng ta nhìn con ngựa được thị vệ dắt phía sau Đồng Hề, trên lưng ngựa chở rất nhiều thú săn.

Đồng Hề chột dạ. Nàng chỉ săn được một con chim trĩ, đã vậy còn là một con chim trĩ già đến nỗi không bay được nữa. Thiên Chính Đế không lên tiếng, chỉ lặng lẽ xuống ngựa rồi đi về phía doanh trại.

Đồng Hề đưa mắt nhìn theo bóng người, cuối cùng vẫn không dám tranh công. Nói dối trước mặt Hoàng thượng là điều không hay.

"Thuần Nguyên Phu nhân hiểu lầm rồi, bản cung chỉ săn được một con chim trĩ thôi, số còn lại đều do Hoàng thượng săn được."

"Chỉ e vì Hoàng đế ca ca ở bên nên Quý phi muội muội không tập trung được, do đó mới săn được mỗi một con chim trĩ. Quý phi muội muội thua ván này đều là lỗi của Hoàng đế ca ca." Giọng của Vạn Mi Nhi to tới nỗi Thiên Chính Đế cũng có thể nghe thấy. Nàng ta nhiệt tình khoác tay Đồng

Hề theo sau người. "Nếu là do Hoàng đế ca ca thì chúng ta coi như huề. Ba ngày đó, tỳ muội ra cùng bầu bạn với Hoàng thượng là được."

Cả lời nói lẫn cử chỉ của Vạn Mi Nhi đều rất thân thiết, thậm chí có chút ngốc nghếch, khiến Đồng Hề suýt nữa cho rằng mọi đánh giá trước kia của nàng về nàng ta đều là ảo giác.

Thiên Chính Đế không nói gì, chỉ cầm lấy cốc sữa ngựa mà thị tùng dâng lên, uống một ngụm, ánh mắt lộ vẻ phức tạp không sao diễn tả nổi.

Đồng Hề cảm thấy hơi đau đầu. Nàng chưa bao giờ đoán được hàm ý trong ánh mắt ấy. Bầu không khí bỗng chốc trở nên lạnh lùng.

"Thua là thua, chắc Quý phi cũng mệt rồi, đi nghỉ sớm đi!" Thiên Chính Đế cất giọng với vẻ mặt kiên nhẫn.

Đồng Hề thở phào, lui xuống như được đại xá. Ba ngày sau đó, ở nơi nào trên thảo nguyên cũng có thể nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh của Vạn Mi Nhi. Thiên Chính Đế còn chọn cho nàng ta một con ngựa tốt có thể đi ngàn dặm, lại đích thân thuần phục nó, đặt tên là Trục Nguyệt. Cái tên này vừa khéo tạo thành một cặp với cái tên Trục Nhật của con ngựa mà Thiên Chính Đế cười, khiến các phi tần khác còn ghen tị hơn cả khi Đồng Hề được tặng chiếc yên vàng.

Trước hôm họ về kinh một ngày, Thân vương Tahua đứng ra cử hành bữa tiệc chia tay đầy long trọng. Trong bữa tiệc còn có dũng sĩ nổi danh nhất thảo nguyên tham gia đấu vật.

"Dân tộc sống trên lưng ngựa như chúng ta chỉ tôn trọng anh hùng chân chính!" Thân vương Tahua nhìn Thiên Chính Đế đầy khiêu khích. "Nghe đồn thời niên thiếu, Bộ hạ từng tòng quân, nổi danh anh dũng, uy chấn tứ phương, không biết ta có vinh hạnh được chứng kiến thiên uy của Bộ hạ không?"

Tuy ngoài mặt thần phục nhưng trong bụng hẳn vẫn coi thường Thiên Chính Đế tuần tú, tao nhã. Đàn ông trên thảo nguyên không thần phục một ai đó chỉ vì người ấy đẹp trai.

Thiên Chính Đế nhấp một ngụm rượu sữa ngựa, tùm tùm đáp:

"Nghe đồn tài bắn cung của Vương gia được ca tụng là đệ nhất Mông Cổ, trẫm cũng muốn được mở mang tầm mắt."

Thân vương Tahua A Lỗ Đài hào sảng vỗ lên bàn.

"Được! Mang tên ra đây, chuẩn bị bia ngắm!"

Cận vệ của A Lỗ Đài lập tức đặt ba chiếc bia cách đó hơn trăm bước. Chiếc bia đầu tiên treo một đồng tiền, phải bắn trúng vào tâm đồng tiền mới được coi là trúng, nếu làm được điều này quả xứng với danh "thiện xạ như thần". Chưa bàn tới chuyện bắn, chỉ riêng việc có thể nhìn rõ đồng tiền cách xa hơn trăm bước đã là khó rồi.

Bia thứ hai treo một quả bóng nhưng cũng không hẳn là bóng, nó được bọc bằng những miếng sắt màu vàng. Phần đầu nhọn của những miếng sắt tụ lại một chỗ, được khóa lại bằng khóa đồng. Mũi tên bắt buộc phải bắn trúng chiếc khóa đồng đó. Sau khi ổ khóa được mở, quả cầu vàng kia sẽ tõe thành một đóa sen tuyết màu vàng tuyệt đẹp. Nhiệm vụ này đòi hỏi không được bắn quá mạnh cũng không được bắn quá nhẹ, nếu bắn quá mạnh sẽ xuyên thủng quả bóng vàng, làm hỏng bông hoa, còn nếu bắn quá nhẹ sẽ không phá nổi khóa.

Chiếc bia cuối cùng thì treo một tấm lụa. Thử thách này là khó nhất bởi vì lụa rất mềm, khi bắn bắt buộc phải chỉnh góc độ thật chuẩn mới có thể bắn xuyên qua, hơn nữa, khi mũi tên xé gió bay đi, rất có thể sẽ thổi bay tấm lụa, khiến mũi tên bị lọt xuống dưới.

Đừng nói là hoàn thành được cả ba thử thách này, chỉ cần thực hiện được một thử thách thôi đã là rất cừ rồi. Đồng Hồ lo lắng theo sau Thiên Chính Đế.

A Lỗ Đài đang tỏ rõ sự không phục nên mới gây khó dễ cho Thiên Chính Đế bằng cách này. Nếu không cẩn thận, chưa biết chừng bữa tiệc chia tay vui vẻ lại biến thành buổi tổng tiễn lạnh lùng và ảm đạm. Nàng không muốn thấy A Lỗ Đài và Thiên Chính Đế nảy sinh mâu thuẫn.

"Nếu Hoàng thượng lo lắng, có thể bảo người khác lên thay." Lời này của A Lỗ Đài chặn đứng đường lui của Thiên Chính Đế. Đồng Hồ vốn định khuyên Thiên Chính Đế từ chối, nay buộc phải nín nhịn.

"Không cần!" Giọng người vẫn vô cùng bình tĩnh. "Vương gia là chủ nhà, chi bằng để vương gia mở màn trước."

A Lỗ Đài không hề đùn đẩy mà cầm ngay cung tên. Cây cung này phải hai người đàn ông Mông Cổ mới nhắc lên nổi, tên cũng phải dùng loại đầu mũi tên dài năm tấc, thân dài ba thước, nếu không sẽ không bắn trúng chiếc bia xa hơn trăm bước kia.

Mấy hôm trước, khi học bắn tên, Thiên Chính Đế đã giảng giải cho Đồng Hồ không ít. Dây cung của A Lỗ Đài chỉ e không mấy ai ở đây có thể kéo căng hết mức.

Vì là thi đấu nên A Lỗ Đài đã thu liễm vẻ kiêu ngạo và không phục. Hắn đứng thẳng người, tựa như mọc rễ trên mặt đất, nàng chỉ sợ bãi cỏ bị hấn dẫm lún cả. Bỗng một tiếng "vút" vang lên, tên tay khỏi cung, trúng ngay tâm đồng tiền.

Xung quanh rộn tiếng hò reo, A Lỗ Đài ngẩng đầu đầy kiêu ngạo. Sắc mặt Thiên Chính Đế thoáng đanh lại nhưng cũng không tỏ vẻ kinh ngạc lắm.

Sau đó, A Lỗ Đài bắn tiếp hai mũi tên nữa, tất nhiên đều trúng. Ba mũi trúng cả ba, cùng lắm Thiên Chính Đế chỉ có thể hòa với hắn.

"Bệ hạ, mời!" A Lỗ Đài nhắc tay với vẻ ngạo mạn.

"Mang cung Xạ Nhật ra cho ta!" Thiên Chính Đế cất tiếng. Ba gã thị vệ lập tức khiêng cung tới. Người nhẹ nhàng vuốt ve cây cung đã ố đen và có vẻ ngoài vô cùng bình thường kia, tựa như một người bạn đã lâu không gặp.

Sau đó, người nhảy lên lưng Trục Nhật, phóng như bay tới chỗ bắn cung, dường như không cần quan sát, dứt khoát bắn ra ba mũi tên. Không những cả ba mũi tên đều trúng mục tiêu mà phong thái của Thiên Chính Đế còn rất ung dung như đang vẽ tranh vậy.

Tiếng vỗ tay trời dậy như sấm, ngay cả những dũng sĩ Mông Cổ vốn kiêu ngạo cũng ra sức hò reo. Đó chính là tính cách hào sảng của họ, dù là địch hay bạn, chỉ cần là anh hùng thì họ sẽ khâm phục.

Bắn cung trên mặt đất và bắn cung trên lưng ngựa là hai cấp độ hoàn toàn khác nhau, bởi tốc độ của ngựa rất nhanh, khiến người bắn không kịp ngắm đích. Thông thường, trên chiến trường, kẻ địch sẽ không đứng yên đợi người tới ngắm bắn như tấm bia.

Lần này, mặt A Lỗ Đài đỏ bừng.

"Tài bắn cung của Bệ hạ thật cừ khôi, A Lỗ Đài thần tâm phục khẩu phục!"

Thiên Chính Đế mỉm cười, ghìm ngựa quay về chỗ cũ.

Chúng cung phi đều đứng dậy, nghênh đón vị anh hùng khải hoàn. Tự cổ chí kim, ngoài dũng sĩ khâm phục anh hùng thì người yêu anh hùng nhất chính là mỹ nhân.

Chương 26

Mùa xuân lạnh ngâm hồ nước ấm

Da mịn màng suốt tắm người hoa

"Hoàng đế ca ca, không ngờ bao nhiêu năm rồi mà tiến thuật của huynh không những không thụt lùi, còn tiến bộ hơn nữa!" Vạn Mi Nhi cười duyên dáng, chạy lên trước, khiến Độc Cô Viện Phượng khẽ cau mày.

Tất nhiên Đồng Hề cũng hô "Hoàng thượng vạn tuế" cùng với mọi người, trong bụng cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Thiên Chính Đế có thể trấn áp uy phong của A Lỗ Đài chính là kết cục tốt đẹp nhất. Khi hắn ta bắn trúng cả ba mũi tên, nàng đã cảm thấy tim mình như sắp rớt ra ngoài.

Sau khi Thiên Chính Đế giành chiến thắng, bầu không khí lập tức nóng hơn rất nhiều. Hai tộc Hán - Mông cũng trở nên thân thiện hơn vì có cùng đối tượng tôn sùng. Từ vương gia tới quý tộc liên tục lên kính rượu Thiên Chính Đế.

Gương mặt luôn trắng như ngọc của người đêm nay lại mang màu phớt hồng vì người đã ngà ngà say. Đôi mắt người hơi híp lại. Lúc này, người không mỉm cười nữa, dấu răng nụ cười trước đó chẳng qua cũng chỉ xuất phát từ phép lịch sự.

Đồng Hề liếc mắt qua phía Tề Vân vì thấy nàng ta đang ra ám hiệu cho mình. Tề Vân chỉ vào chén rượu rồi liếc sang Thiên Chính Đế. Đồng Hề siết chặt chén rượu. Thực ra đề nghị của Tề Vân rất có lí, nàng là người đứng đầu trong chúng phi, lẽ ra nên thay mặt mọi người kính rượu Thiên Chính Đế mới phải. Vạn Mi Nhi đã kính rất nhiều lần và say tới mức bị khiêng ra ngoài từ lâu rồi.

"Thần thiếp xin kính Hoàng thượng một chén, hi vọng hai tộc Hán - Mông mãi mãi hòa thuận." Nàng không phải là người nông cạn, bèn nghe lời khuyên của Tề Vân, đứng dậy kính rượu Thiên Chính Đế.

Nàng vốn ngồi ngay ngắn dưới vị trí của người nên chỉ cần tiến thêm một bước đã tới bên cạnh người rồi. Nàng dường như có thể ngửi thấy mùi rượu tỏa ra từ người.

Đôi mắt Thiên Chính Đế không còn vẻ thâm sâu như trước mà như được phủ một màn sương, rất khó đoán định. Người nghiêng qua, kéo lấy tay Đồng Hề, uống cạn chén rượu trên tay nàng chỉ trong một hơi rồi thuận thế kéo nàng vào lòng.

"Phải chăng trẫm nên kính lại Quý phi một chén vì câu "mãi mãi hòa thuận" kia?" Thiên Chính Đế nhắc chén rượu của mình lên, ép Đồng Hề phải uống.

Hành động bừa bãi, ngả ngón như thế khác một trời một vực với lối hành xử của Thiên Chính Đế lúc bình thường. Người đối xử với nàng như một vũ cơ hạ đẳng vậy. Trước kia nhập cung, nàng chỉ thấy những tên công tử bột đối xử với vũ cơ trong nhà mình như thế.

Nàng vùng vẫy toan đứng dậy, nào ngờ không tài nào thoát được. Nàng liếc xung quanh, may mà những người ở đây kẻ thì say, kẻ thì ngã, hoặc chẳng chỉ chú ý tới niềm vui của mình, mặc sức phóng túng. A Lỗ Đài trái ôm phải ấp mĩ nhân Thiên Chính Đế ban tặng, đến ngồi còn không vững. Nàng vội vàng nói với Giang Đắc Khải đứng bên cạnh:

"Hoàng thượng say rồi, Giang Đắc Khải, còn không mau đỡ Hoàng thượng vào trong nghỉ!"

Nhất thời Giang Đắc Khải cũng không biết phải làm sao. Với hiểu biết của ông ta về Thiên Chính Đế, người không thể say chỉ với chút rượu còn con

ấy, nhưng xem tình hình này, người quả không giống vị đế vương ngày thường chín chắn, lạnh lùng.

Đồng Hồ thấy Giang Đắc Khải vẫn đứng yên, đành ra sức đẩy Thiên Chính Đế ra rồi tự mình đỡ cánh tay phải của người lên.

"Hoàng thượng say rồi, để thần thiếp đưa người về trại nghỉ ngơi nhé?"

Thiên Chính Đế ngoan ngoãn đứng dậy, chỉ có điều khi ra tới bên ngoài lại ôm Đồng Hồ lên Trục Nhật, lướt như bay dưới ánh trăng. Đồng Hồ chỉ cảm thấy cơn gió lạnh sắc lẹm như dao sượt qua tai nàng.

Thiên Chính Đế mở áo khoác của mình ra, phủ kín người nàng, một lúc lâu sau mới dừng lại trên một đỉnh núi.

Đỉnh núi này cao chót vót, vô cùng hoang vắng, đối diện với hồ Nguyệt Nha, liếc mắt đã thấy cảnh quan thảo nguyên trải dài hơn ngàn dặm hùng vĩ, quả là cảnh sắc trời ban, nhưng nửa đêm canh ba đội gió tới đây ngấm trăng thì cũng chẳng bỏ.

Đồng Hồ sợ lạnh nên dán chặt vào người Thiên Chính Đế, còn người chỉ yên lặng đứng đó, ôm nàng trong chiếc áo khoác của mình, không nói một lời. Khi nàng hắt hơi, Thiên Chính Đế mới có chút động tĩnh, ôm nàng lên ngựa phi như bay về.

Xưa nay nàng biết Thiên Chính Đế rất khó hầu hạ, cũng không dễ đối phó, vì thế nàng chỉ coi những hành động kì quái của người như một sở thích cá nhân, không dám hỏi nhiều, nghĩ nhiều. Còn nhớ ba năm trước, người cũng từng kéo nàng tới đài Thiên Phụng cao nhất Đại Minh cung đứng cả đêm.

Vào lúc họ ở trên đỉnh núi, có một cô bé người Mông Cổ chỉ về bóng hai người đang đứng dưới ánh trăng.

"Ba Đồ, huynh xem! Lại có một đôi tình nhân lên núi Tát Nhân kìa!" Sau đó, cô bé bật cười khanh khách. "Khi nào muội trưởng thành, huynh cũng đưa muội lên đấy nhé! Mẹ muội nói cặp tình nhân nào ước hẹn ở núi Tát Nhân sẽ được nữ thần mặt trăng bảo vệ suốt đời đó."

"Kì Mộc Cách tương tư rồi, xấu hổ quá đi!" Cậu bé tên Ba Đồ cười hềnh hệch, chạy lên kéo tay cô bé Kì Mộc Cách. "Đi thôi, giờ huynh đưa muội đi!"

Sau khi hồi cung, Đồng Hề bận rộn cho lễ Đông Chí sắp tới, đồng thời cũng chuẩn bị thực hiện bước tiếp theo trong kế hoạch của nàng.

"Thúc Bạch, nhà ta đã tìm được người ta muốn chưa?" Hiện giờ, điều Đồng Hề quan tâm nhất chính là chuyện này.

"Đã tìm được rồi ạ, chỉ đợi tới lễ Đông Chí sẽ vào cung hiến vũ." Thúc Bạch trả lời.

"Vậy cô nương đó giống người kia được mấy phần?"

"Giống tới bảy phần, đúng theo ý nương nương."

Đồng Hề tạm thời yên tâm. Kế hoạch này có hai bước quan trọng nhất, một là phải tìm được người con gái thích hợp, hai là nàng ta bắt buộc phải quyến rũ được Thiên Chính Đế.

Bước thứ hai này là bước khó khăn nhất, cũng là bước Đồng Hề không nắm chắc nhất. Nàng hoàn toàn không thể đoán ra Thiên Chính Đế thích mẫu phụ nữ nào. Vạn Mi Nhi hoạt bát, ngây thơ, Mộ Chiêu Văn thanh tú, văn nhã, hai mẫu người hoàn toàn trái ngược nhưng đều mê hoặc được người. Thiên Chính Đế rất ít khi chạm vào những ai không phải là cung phi, trừ những người có thân phận "đặc biệt", mà dường như người cũng không quá quan tâm tới nữ sắc. Cung nữ hầu hạ bên người không thiếu quốc sắc thiên hương nhưng chưa thấy ai được làm phi tần.

Lần này, nàng cũng không thể người đó ở lại Đồng Huy cung từ từ đợi cơ hội mà bắt buộc phải một phát trúng đích, bởi vậy, trong tình thế bất đắc dĩ, Đồng Hề không thể làm gì khác ngoài việc thu nhận ý kiến của những người xung quanh, mong sao "ba cây chụm lại nên hòn núi cao".

"Nường nường!" Sau khi biết kế hoạch của nàng, Tề Vân kích động một cách kì lạ.

"Cô Cô sao vậy? Chuyện này tuy mạo hiểm nhưng bản cung cũng chỉ thúc đẩy thôi, quyết định sau cùng hoàn toàn nằm trong tay người đó, dù có bị phát hiện thì bản cung vẫn có thể rũ tội."

Không hiểu sao Tề Vân lại kích động như thế, nàng đã suy nghĩ kĩ rồi, dù kế hoạch này có thất bại thì cũng không ảnh hưởng gì đến nàng.

"Nếu bị Hoàng thượng phát hiện, người lại..." Tề Vân chưa nói xong đã đột ngột dừng lại.

Đồng Hề bật cười.

"Bản cung hiểu ý của cô cô, Hoàng thượng không thích bản cung can thiệp vào chuyện nặc phi của người, nhưng lần này thì khác. Lần này phụ thuộc hoàn toàn vào cô nường đó, hơn nữa, cũng là dịp để xem Hoàng thượng có thật lòng với vị kia hay không."

Thiên Chính Đế có thật lòng với Độc Cô Viện Phượng hay không là điều vô cùng quan trọng đối với Đồng Hề, chuyện này liên quan với cách hành xử của nàng với ả sau này.

"Nường nường có chắc vị đó sẽ hồ đồ tới mức hồng phúc đặt sẵn không hưởng mà lại đánh liều tính mạng của cả gia tộc không?" Tề Vân hỏi.

Đương nhiên Đồng Hề không dám chắc, nhưng theo tin truyền tới từ Trường Tín cung, kể từ khi Thiên Chính Đế lạnh nhạt với Trường Tín cung

thì tính khí của vị kia ngày càng nóng nảy, đêm ngủ không ngon, bao lần mượn cớ mời Thiên Chính Đế tới nhưng người đều ra sức thoái thác.

Trong hội săn, Đồng Hề cũng từng để ý quan sát và thấy rằng sự đố kị và ngưỡng mộ trong mắt Độc Cô Viện Phượng không thể che giấu nổi nữa. Bởi vậy nàng muốn đặt cược một phen, nếu thua thì cùng lắm coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Nữ nhân trong tiểu thuyết chẳng phải cũng có người hồ đồ đến mức đó ư? Bản cung đã ngẫm mà vẫn không tài nào hiểu nổi. Nhưng nghe nói những cuốn tiểu thuyết ấy đều phỏng theo những câu chuyện có thật của tài tử giai nhân thời tiền triều, chính vì vậy, bản cung cũng muốn thử xem một người con gái đang độ đôi mươi mơn mớn như vị kia có thể chịu được cuộc sống hiu quạnh chốn thâm cung hay không?"

Lần này, Tề Vân không nói gì nữa.

"Cô cô, Huyền Huân, các người là người ngoài, chắc hẳn cũng có lúc nhìn thấu hơn cả bản cung, không biết lần này phải dùng cách gì mới mê hoặc được Hoàng thượng?" Đồng Hề truy hỏi.

"Nô tì nghĩ chắc hẳn Hoàng thượng thích mẫu người có chút lẳng lơ. Nghe nói cả Chiêu Phu nhân và Thuần Nguyên Phu nhân đều rất mạnh dạn trong chuyện gối chăn. Có người còn thấy họ mất đưa mảy lại với Hoàng thượng ngay trong sân mà không biết xấu hổ, vậy mà Hoàng thượng cũng chịu được." Huyền Huân đặc ý nói ra những điều mình quan sát được. Chủ tử của nàng ta quá đoan trang, thế nên mới chưa từng khiến Hoàng thượng hài lòng.

Đồng Hề đỏ mặt. Đương nhiên nàng hiểu ý của Huyền Huân. Trong hội săn, Vạn Mi Nhi từng mấy lần thân mật với Thiên Chính Đế ngay trước mặt nàng, mà dường như hai người đó cũng chẳng hề kiêng kị.

"Theo nô tì thấy, nếu thường ngày nương nương có thể như thế thì Hoàng thượng đã chẳng đến nỗi..." Ý vào sự nuông chiều thường ngày của Đồng Hề mà Huyền Huân nói chẳng hề nể nang. Sau khi trở về từ hội săn, Đồng Hề bị cảm lạnh nhưng không thấy Thiên Chính Đế đến hỏi thăm câu nào, đã vậy nàng còn phải gắng gượng thu xếp đủ chuyện rườm rà cho lễ Đông Chí. Do đó, Huyền Huân vô cùng bất mãn với Hoàng thượng.

"Câm miệng! Lời lẽ dơ bẩn thế mà người cũng dám nói ra sao!" Đồng Hề giận dữ. Không ngờ Huyền Huân lại có thể nói ra những lời không nghiêm túc như vậy, còn dám đánh đồng nàng với Mộ Chiêu Văn. Trở thành chính thê vốn là tâm bệnh của nàng, nàng rất ghét nghe người khác so sánh nàng với cung phi khác.

Lúc này, Huyền Huân mới im lặng, Tề Vân bỗng tiếp lời:

"Thực ra lời Huyền Huân nói không phải không có lí, có lẽ Hoàng thượng thích mẫu người chủ động hơn."

"Biết rồi! Vậy để nàng ta chủ động hơn một chút. Điều này bản cung cũng nghĩ tới rồi. Trước kia, Nhiếp Quỳnh Hoa được sủng ái cũng vì nàng ta chủ động tới cùng, vậy mà bản cung luôn xem nhẹ điều này." Đồng Hề mỉm cười, cảm thấy vừa nãy mình hơi nặng lời với Huyền Huân. "Nhưng như thế vẫn chưa đủ, không biết Hoàng thượng thích nữ nhân mặc gì, dùng hương gì?"

Trước mặt Đồng Hề, dường như Thiên Chính Đế chưa từng thể hiện sở thích đặc biệt liên quan tới vấn đề này.

"Nương nương đừng lo những chuyện đó cứ để nô tì xử lý, có lẽ tốt hơn hết là cố gắng giống Thuần Nguyên Phu nhân nhất."

Thấy Tề Vân chủ động gánh vác nhiệm vụ này, Đồng Hề cũng yên tâm. Tề Vân làm việc chưa bao giờ xảy ra sơ suất nào.

Thế nhưng Đồng Hề vẫn cẩn thận lấy bản thân ra thử nghiệm. Nghe nói các cung khác đều rất thích đốt Bách Tử Mật Hợp hương. Loại hương này hiện cung không đủ cầu, chỉ những lúc được Thiên Chính Đế lâm hạnh, một số cung phi mới dám dùng. Nghe nói đó là mùi hương Thiên Chính Đế thích nhất. Nàng rất ít khi đốt hương, phần lớn dùng hương hoa quả, nhưng chưa từng được Thiên Chính Đế khen câu nào, bởi vậy nàng cũng muốn thử dùng loại hương này để xem có đổi được thêm một cái liếc mắt của người hay không. Nếu tẩm loại hương này vào y phục của người kia, có lẽ phần thắng sẽ cao hơn chăng?

Chính vì lẽ đó, vào ngày mồng Một tháng Mười một, ngày Đồng Hề được thị tẩm, Đồng Huy cung bèn đốt loại hương ấy.

Vừa bước vào điện, vẻ mặt của Thiên Chính Đế đã là lạ, người nhú chặt mày.

"Sao hôm nay lại đốt hương này?"

Đồng Hề giật mình, quả nhiên Thiên Chính Đế rất miễn cảm với mùi hương.

"Nghe Thuần Nguyên Phu nhân nói Hoàng thượng thích hương này, thần thiếp thấy gần đây người phải thức khuya dậy sớm, sợ người nghỉ ngơi không đủ, ảnh hưởng tới long thể nên hôm nay mới..." Đồng Hề tự thấy lời mình nói cực kì khéo léo, không dám bảo người "bình thường" thức khuya dậy sớm mà thay bằng từ "gần đây", vì sợ người sẽ đáp lại bằng mấy câu đại loại như "Trẫm thức khuya dậy sớm đâu phải ngày một ngày hai."

Thiên Chính Đế lạnh lùng nhìn nàng.

"Nếu Quý phi thực lòng quan tâm đến trẫm thì sẽ biết mùi hương trẫm thực sự thích là gì."

Tim Đồng Hề thất lại, nàng biết mình lại nịnh nhâm chỗ rồi. Nàng đỏ mặt, không dám hỏi mùi hương Thiên Chính Đế thực sự thích là gì, làm vậy khác nào tự chuốc lửa thiêu thân. Vậy mà nàng còn cho rằng mình nắm rõ từng chi tiết sinh hoạt của Thiên Chính Đế như lòng bàn tay.

Từ lâu nàng đã biết loại Bách Tử Mật Hợp hương này quý giá thế nào, rất nhiều cung phi phải tốn biết bao công sức mới có được một hộp, thế nhưng trước nay nàng không thích dùng bởi nàng không muốn Thiên Chính Đế ở lại lâu trong Đồng Huy cung. Tiếc thay, hôm nay nàng quyết định dùng với suy nghĩ chắc thắng thì lại nhận ra những gì mình tưởng là hiểu chưa chắc đã đúng.

"Sai người quạt hết mùi hương khó chịu này đi!" Thiên Chính Đế dùng dùng đứng dậy, bước vào thư phòng trong Đồng Huy cung.

Trong thư phòng chỉ có mùi hương hoa quả mà Đồng Hề thích nhất. May mà nàng không đốt Bách Tử Mật Hợp hương ở đây, bởi vì nàng chưa từng nghĩ rằng Thiên Chính Đế sẽ đặt chân vào nơi này.

Lúc này, sắc mặt người mới dịu đi đôi chút.

"Nàng đã khỏe chưa?" Thiên Chính Đế bỗng lên tiếng.

Đồng Hề ngây người, nàng thực sự không ngờ Thiên Chính Đế cũng biết chuyện mấy hôm trước nàng bị ốm.

"Bẩm Hoàng thượng, thần thiếp đã đỡ hơn nhiều rồi. Nhờ thái y kê đơn cho mồ hôi thoát ra nên bệnh cảm lạnh nhẹ hẳn đi."

"Ừm!" Thiên Chính Đế kéo Đồng Hề vào lòng. Khi muốn nàng, người chưa từng do dự, cũng chưa từng để ý tới địa điểm mà tựa như chỉ sủng hạnh theo lệ, làm xong bèn vội vàng bỏ đi. Điều này khiến Đồng Hề rất phiền não.

"Hoàng thượng, hay là về tắm điện..." Nàng mạnh dạn đề nghị. Ngoài giường và sạp ra, nàng vô cùng miễn cảm với những nơi đã từng được Thiên Chính Đế sủng hạnh. Nàng không muốn chuyện cũ lặp lại, cũng không muốn mai kia vừa bước vào thư phòng đã nhớ tới chuyện khó chịu này.

"Trẫm không thích mùi hương kia." Thiên Chính Đế lạnh lùng nói.

Đồng Hề cắn răng.

"Nhưng... nhưng thần thiếp vẫn chưa tắm rửa, thay đồ."

Đến nàng còn thấy mặt mình đỏ bừng. Dù nàng không nói thẳng ra là muốn mời Thiên Chính Đế tới suối nước nóng nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Mắt Thiên Chính Đế lóe sáng, bàn tay đang định cởi áo Đồng Hề quả nhiên dừng lại.

"Cũng được."

Sau đó, người ôm nàng tới suối nước nóng Thấu Ngọc của Đồng Huy cung. Dù sao thì tắm ở suối nước nóng cũng không khiến nàng khó chịu như thì tắm ở trên sạp ở thư phòng.

Đồng Hề luôn cho rằng chuyện nam nữ là chuyện ô uế không đáng nhắc tới, một người phụ nữ đoan trang không nên nghĩ nhiều đến nó, bởi vậy sự thoải mái không thể diễn tả thành lời lẫn trong từng cơn đau khi thì tắm ở suối nước nóng cũng là một tâm bệnh khác của nàng. Nếu hôm nay không bị thì tắm ở thư phòng thì nàng sẽ chẳng đời nào nhắc tới suối nước nóng. Dù có phải chịu đau đớn gấp trăm lần trên giường thì cũng còn tốt hơn là nổi xấu hổ sau đó.

Chương 27

Ngã bệnh

Trong *Hán thư* có viết: "*Sau Đông Chí, dương khí lên cao, là điều tốt lành, thật đáng chúc mừng*". Từ xa xưa, Cảnh Hiên hoàng triều đã có quan niệm đón Đông Chí như đón năm mới, bởi vậy trước và sau Đông Chí, bách quan nghỉ ngơi, Hoàng thượng không lên triều, tới ngày Đông Chí còn phải tới Viên Khâu phía nam hoàng thành tế trời, sau đó tham dự dạ yến, vốn là điểm nhấn của ngày lễ.

Đồng Hề vô cùng mong ngóng đêm dạ yến này, bởi trong dạ yến sẽ có một tiết mục mà nàng cố ý sắp xếp. Tuy đã từng thấy bức tranh họa lại nữ tử này nhưng dù sao chưa thấy người thật, tâm trạng nàng vẫn bất an. Ngày thường, nàng không dám triệu nàng ta vào cung để tránh hiềm nghi. Hơn nữa, Thiên Chính Đế vừa cho một đám cung nữ ra khỏi cung, bởi vậy nàng không thể lấy lí do thiếu người mà đưa nàng ta vào cung làm nô tì hoặc mỹ nhân mới được cống tiến. Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có vũ cơ hiến vũ trong lễ Đông Chí mới có cơ hội diện kiến thánh nhan. Bình thường, ngoài những ngày lễ lớn, yến tiệc của Thiên Chính Đế rất ít khi có ca múa.

Tới khi mọi người tham gia dạ tiệc đã ngà ngà say, trong lúc nhạc múa cao trào, một người con gái bỗng xuất hiện. Nàng ta vận váy lụa mỏng màu xanh, nhảy múa cùng tấm lụa màu trắng, tựa như rót một dòng nước mát vào những trái tim đang nóng bức vì rượu. Có khoảnh khắc ánh mắt của Thiên Chính Đế dính chặt vào người con gái đó, vẻ mặt có chút ngần ngại.

Quan Mĩ nhân vừa thấy người con gái đó đã đưa tay áo lên che miệng, nói với Vạn Mi Nhi ngồi cùng bàn:

"Vạn tử tử không cảm thấy người đó giống ai ư?"

Quan Tinh Huệ chỉ vị ngồi phía trên.

Vạn Mi Nhi không đáp lời. Chỉ có loại ngu ngốc như Quan Tinh Huệ mới nói ra những lời đó. Ai cũng biết nhưng sao có thể thốt ra miệng?

Mặt Độc Cô Viện Phượng trắng bệch, tất nhiên ả cũng nhận ra vũ cơ kia giống bản thân mình tới bảy phần. Thế này chẳng phải là đang tát vào mặt ả ngay trước mặt mọi người ư? Vũ cơ giống Thái hậu chắc chắn không phải là một lời khen ngợi.

Ấy vậy mà còn có kẻ ngu xuẩn hơn cả Quan Tinh Huệ, đã vậy còn lớn mật nói:

"Vũ cơ này rất có khí chất của tiểu thư áo vải, thần đệ mặt dày xin hoàng huynh ban cho!"

Đêm dạ yến này vốn là gia yến, không nghiêm túc như yến hội mời ngoại thần. Hơn nữa, An Vương gia vốn là kẻ phóng đảng, không biết giữ mồm giữ miệng, ỷ vào sự sủng ái của Thiên Chính Đế mà nói năng chẳng kiêng nể ai. Chỉ có điều, lần này, Thiên Chính Đế không đồng ý ngay. Về lí mà nói, Thiên Chính Đế hoàn toàn không có lí do để từ chối tặng một vũ cơ cho em trai mình, bởi vậy An Vương gia lại cất lời:

"Hoàng huynh, thần đệ thích vũ cơ kia."

Vũ cơ đang múa hăng say bỗng hoảng hốt sai mất một nhịp, tuy nhanh chóng lấp liếm đi, tựa như cố ý làm vậy, nhưng những người tinh táo đều có thể nhận ra.

Thiên Chính Đế sầm mặt.

"Ngọc Thự, tấu chương bách quan hạch tội đệ bay tới chỗ trẫm như mưa rào, trẫm đã áp chế hết cho đệ rồi, đệ còn không biết khiêm tốn ư? Chỉ trách trẫm thường ngày quá nuông chiều đệ!"

Ngọc Thự là tên của An Vương gia. Tên của thiên tử Cảnh Hiên hoàng triều chỉ có một chữ, bởi vậy khi tân hoàng đăng cơ, phải thường thêm một chữ cho các huynh đệ khác theo thông lệ để thể hiện sự phân chia thứ bậc.

Tuy Đồng Hề hi vọng Thiên Chính Đế vừa ý vũ cơ An Khả Nhân nhưng không ngờ người lại vừa ý tới mức này, thậm chí còn đành lòng quả trách hoàng đệ mà người vốn yêu mến.

Vì vị trí của An Vương gia trong lòng Thiên Chính Đế nên hẳn vốn là đối tượng lôi kéo của Đồng Hề, cũng là người mà cha nàng tuy khinh thường nhưng không thể đắc tội mà còn lén bỏ đỡ. Lệnh Hồ Tiến từng phân tích cho Đồng Hề nghe tại sao An Vương gia lại được Thiên Chính Đế yêu mến như thế. Vô tài vô đức là một trong những nguyên nhân. Hoàng thượng không cần hoàng đệ thông minh cơ trí, hơn nữa, hoàng vị của Thiên Chính Đế phải đạp trên biết bao xương máu của không ít anh em cùng chung huyết thống mới giành lấy được, bởi vậy người luôn yêu thương mấy người anh em mà người cho phép được sống, chỉ để thể hiện rằng người không phải là kẻ độc ác tàn sát ruột thịt.

Thế nhưng, hôm nay, Thiên Chính Đế quả trách An Vương gia thế này, không biết là vì người giận An Vương gia thật hay là vì tiếc nàng vũ cơ kia.

An Vương gia nghe mắng xong thì có ngu dốt tới đâu chẳng nữa cũng biết không nên nói gì thêm, hậm hực ngồi xuống.

Lúc này, màn múa của An Khả Nhân cũng lên tới cao trào. Nàng ta cầm bầu rượu, vừa xoay người vừa bước cực nhanh, có người đếm được nàng ta xoay hai mươi một vòng mới dừng lại, nơi dừng chân lại ở ngay thềm son bên dưới Thiên Chính Đế. Xoay bao nhiêu vòng mà vẫn có thể xác định phương hướng đã không dễ, nào ngờ nàng ta còn đón lấy một chén rượu từ tay bạn múa, đưa chén ra sau lưng, tay phải cầm bầu rượu, từ từ xoay người, miệng bầu rượu hướng thẳng vào miệng chén, rót đầy chén không rót một giọt. Mọi người lập tức vỗ tay rần rần. Sau khi xoay người với tốc

độ chóng mặt mà vẫn có thể làm được động tác có độ khó cao thế này, quả là hiếm thấy!

"Dân nữ An Khả Nhân kính Hoàng thượng một li, chúc Hoàng thượng an khang, Cảnh Hiên hoàng triều thiên thu vạn tuế!" An Khả Nhân uyển chuyển quỳ xuống, tay bưng chén rượu cao hơn đỉnh đầu.

Rượu này đã được Giang Đắc Khải khử độc, không có vấn đề, bởi vậy Thiên Chính Đế đón lấy, nhấp một ngụm rồi nói:

"Bình thân!"

An Khả Nhân định tiến lên một bước, tiếp tục mời rượu, nào ngờ Thiên Chính Đế lại phất tay áo ý bảo nàng ta lui xuống. An Khả Nhân đành lui xuống, khi xoay người, động tác hơi mạnh hơn, làn váy xoay tròn tựa như trăm hoa nở rộ trong lăng hoa của tiên nữ.

Thiên Chính Đế cảm thấy mùi hương trên người An Khả Nhân quá nồng, chân mày khẽ nhíu lại.

Thấy An Khả Nhân hết cách mà lui, Đồng Hề bắt đầu sốt ruột. Để chuyện này thành công, nàng đã phải cất công tìm một vị thuốc xuân tình để phối với rượu mai mà An Khả Nhân mời Hoàng thượng, phòng trường hợp đêm nay Thiên Chính Đế không có hứng. Những tưởng kế hoạch đã hoàn hảo, nào ngờ lại gặp trở ngại. Khi vừa nhìn thấy An Khả Nhân, Đồng Hề đã cảm thấy nàng là báu vật có thể khuynh đảo thiên hạ. Nàng ta không có vẻ ngạo mạn của con gái nhà hào môn quý tộc, lại tao nhã hơn tiểu thư nhà thường dân, chỉ riêng màn múa vừa nãy đã có thể xưng bá với mọi vũ cơ trong thiên hạ rồi. Huống chi nhan sắc của nàng lại giống Độc Cô Viện Phượng tới bảy phần, tuy không bằng ả nhưng cũng được coi là đẹp như hoa.

Đồng Hề cảm thấy người của nàng không hề chọn nhầm, An Khả Nhân chính là lựa chọn thích hợp nhất, nhưng nàng ta vẫn không thể quyến rũ được Thiên Chính Đế. Nàng ngày càng cảm thấy đường kim thánh thượng

thật khó hiểu, khiến nàng đau cả đầu, không biết phải lấy lòng người bằng cách nào đây?

Sau khi Độc Cô Viện Phượng mượn cơ gió đêm lạnh khiến ả đau đầu để ra về, Đồng Hề cũng vội vã hồi cung.

"Tề Vân cô cô, mau bảo An Khả Nhân thay xiêm y tới Ưc An các đợi. Đúng rồi, đã hẹn với Cận Mỹ nhân chưa?"

Tề Vân đáp "Vâng" rồi vội vàng rời đi.

Đồng Hề thở phào, chỉ mong chiêu cuối này có thể lật ngược tình thế. Ưc An các ở ngay bên cạnh Lâm Thắng lâu, nơi cử hành tiệc rượu tối nay, lại nằm trên con đường Thiên Chính Đế bắt buộc phải qua nếu về Tử Thần cung. Cận Mỹ nhân Cận Sương Hoa trước kia cũng là vũ cơ, có tình đồng môn với An Khả Nhân, cả hai cùng được vũ cơ nổi danh nhất thiên hạ thời bấy giờ là Tô Như Tuyết chỉ dạy. Dù là An Khả Nhân hẹn Cận Sương Hoa hay Cận Sương Hoa hẹn An Khả Nhân, chỉ cần An Khả Nhân có lí do xuất hiện ở Ưc An các là được. Đây là con bài cuối cùng trong tay nếu Thiên Chính Đế vẫn không chấp nhận thì nàng sẽ không bao giờ còn cơ hội đưa An Khả Nhân xuất hiện trước mặt người nữa.

Đồng Hề đi ngủ mà tâm trạng bồn chồn không yên, tới tận khi Tề Vân báo một câu "Thành công rồi", nàng mới chợp được mắt.

Vì Đông Chí được nghỉ ngơi nên Thiên Chính Đế không thượng triều. Mấy ngày sau đó, người luôn thị tẩm An Khả Nhân. Đó quả là chuyện chấn động cung đình. Thiên Chính Đế từng vì Mộ Chiêu Văn và Vạn Mi Nhi mà phá luật rải đều mưa móc, nhưng hai người kia đều là phi tần cấp cao, còn một người không có phong hào như An Khả Nhân mà cũng được thị tẩm như thế, quả là chuyện trước nay chưa từng có. Đây là điều Đồng Hề chưa bao giờ ngờ tới nhưng lại rất hợp ý nàng.

"Nường nường, một Thuần Nguyên Phu nhân đã đủ làm người đau đầu, nay lại nhảy ra một con hồ li tinh khác, nường nường định thế nào, có nên nói gì với Thái hậu không?" Huyền Huân có chút sốt ruột hỏi Đồng Hề, còn Đồng Hề vẫn nhàn nhã thưởng trà ở Xuân Thủy hiên.

"Có gì mà nói? Bản cung thấy con hồ li tinh ấy chẳng qua chỉ có một khuôn mặt thích hợp, nhưng xuất thân lại thấp kém, chẳng đáng để bản cung bận tâm. Để xem nàng ta đặc ý được bao lâu? Nếu nàng ta có xuất thân bằng một nửa vị kia thì mới khiến bản cung đau đầu. Có lẽ Vạn Mi Nhi cũng nên nếm trải cảm giác đó rồi." Đồng Hề mỉm cười uống trà, vẫn điềm nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng lời này bị người khác nghe thấy lại được diễn giải theo một cách khác.

Xuân Thủy hiên là nơi Đồng Hề thường lui tới, trùng hợp thay hôm nay Độc Cô Viện Phượng cũng tới đây để giải sầu. Ả không cố ý nghe lén, chỉ là khi đi ngang qua đây bị ba chữ "hồ li tinh" trong lời Huyền Huân nói thu hút mà thôi.

Đối với Độc Cô Viện Phượng, An Khả Nhân không chỉ là hồ li tinh, bởi vì nàng ta chính là nghiệt chủng của phụ thân ả với gái lầu xanh nhưng chưa từng được thừa nhận. An Khả Nhân không chịu nổi cảnh sống trong Độc Cô phủ nên sau khi mẫu thân mất liền bỏ trốn, không ngờ lại lưu lạc tới bước làm vũ cơ, thật đúng là nỗi nhục của Độc Cô phủ!

Độc Cô Viện Phượng chưa từng ngờ đến việc kẻ đó có thể có tất cả những gì mà ả muốn có bằng chính gương mặt giống ả. An Khả Nhân có thể được thị tẩm một cách quang minh chính đại, mà Thiên Chính Đế cũng có thể quang minh chính đại sủng ái nàng ta, vì nàng ta mà phá vỡ quy tắc ban đầu mưa móc.

Không những thế, đạo gần đây Thiên Chính Đế coi ả như một đôi giày rách vậy. Đã rất lâu rồi người không quan tâm tới ả. ả biết người phải chịu giới hạn của thân phận, mối quan hệ của họ chẳng thể nào giữ được mãi mãi, chỉ không ngờ thời điểm đó lại tới sớm như vậy.

ả cũng từng muốn yên phận làm thái hậu cả đời, quan tâm người từ phía sau, nhưng sự xuất hiện của An Khả Nhân đã dập tắt suy nghĩ ấy. Độc Cô Viện Phượng không phục, tại sao một con nhóc đề tiện có thể đạp lên ả để hưởng thụ mọi thứ?

Giờ phút này, Độc Cô Viện Phượng mới cảm nhận được tình yêu không thể thổ lộ của Thiên Chính Đế dành cho ả. Có lẽ tình yêu của người đã bị chôn giấu quá sâu, quá kín. Người là minh quân, bởi vậy không thể tiếp tục mối quan hệ với ả, nhưng khi gặp An Khả Nhân, người không thể kìm nén nổi tình cảm của mình, phải vậy chăng?

Giả thiết của Độc Cô Viện Phượng được Phương Ngôn thêm mắm dặm muối, khiến ả nảy sinh hi vọng mình cũng có thể trở thành phi tử của Thiên Chính Đế, hơn nữa, còn có thể lên ngôi hoàng hậu, há chẳng phải vẹn cả đôi đường sao!

Đôi khi có những việc khó bề tưởng tượng, người bình thường chắc chắn sẽ không làm, nhưng có những người quá cố chấp, không bao giờ rũ bỏ được những suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, ví dụ như Độc Cô Viện Phượng. Dù Lý ma ma có khuyên nhủ thế nào thì hạt giống ấy đã vùi sâu trong tâm trí ả, nảy mầm, bén rễ, không thể nhổ được nữa. ả có lí do để tin tưởng rằng Thiên Chính Đế đau khổ vì yêu mình, cũng như ả đau khổ vì yêu người vậy. Hơn nữa, ả cũng có lí do để tin rằng mình nhất định sẽ thành công, bởi vì ả là Độc Cô Viện Phượng, đích nữ của gia tộc Độc Cô, ngôi vị hoàng hậu chắc hẳn đã được định sẵn cho ả. Nay điều duy nhất ả phải suy nghĩ chính là làm thế nào để từ thái hậu trở thành thê tử của Thiên Chính Đế một cách hợp lí.

Những chuyện Đồng Hề có thể làm chỉ có vậy, nàng không thể can thiệp sâu hơn được, nếu không chắc chắn sẽ đánh rã động cơ, khiến Độc Cô Viện Phượng gia tăng cảnh giác. Từ giờ nàng chỉ cần mắt nhắm mắt mở tạo điều kiện cho ả, và mong rằng sự sủng ái của Thiên Chính Đế dành cho An Khả Nhân sẽ kéo dài một chút, nếu vậy thì đúng là vạn sự đại cát.

Đồng Hề vốn sợ lạnh, gần đây còn phải lo lắng quá nhiều chuyện, hơn nữa đêm Đông Chí lại có chút gió nên cuối cùng nàng đã đổ bệnh.

Thực ra cũng không phải là bệnh gì nặng, nhưng để có thể tỏ ra vô tội, nàng cảm thấy mình nên nằm yên trên giường thì hơn. Đồng thời, nàng cũng nhân dịp này tháo thẻ bài của mình xuống để khỏi bị thị tẩm.

Đêm đó, Thiên Chính Đế vẫn lâm hạnh An Khả Nhân. Tuy An Khả Nhân mới được tấn phong làm bảo lâm chính bát phẩm nhưng khí thế của nàng ta đến Vạn Mi Nhi cũng có phần không bì kịp. Đồng Hề thầm vỗ tay khen hay, cảm thấy Độc Cô Viện Phượng không thể không bước lên con đường kia. Đúng là được trời phù hộ!

Mấy hôm nay, Độc Cô Viện Phượng ngày càng bức bối. Vì gần tới cuối năm, có bao việc vụn vặt không đếm xuể nên ả triệu kiến nàng cũng là điều dễ thông cảm.

Tề Vân khoác cho nàng chiếc áo khoác Hỏa Hồ, lại đặt một chiếc lư giữ ấm vào trong người nàng, tấm rèm vừa dày vừa nặng trên kiệu cũng bị Tề Vân dèm kín, chỉ sợ gió lùa.

Đồng Hề hắt hơi một cái, Tề Vân lo lắng hỏi:

"Không hiểu Thái hậu nghĩ gì mà còn bắt người xử lí công chuyện, đã bệnh tới mức phải gỡ cả thẻ bài xuống rồi cơ mà."

Đồng Hề mỉm cười.

"Ta cũng phải gặp ả mới yên tâm được."

Tối Trường Tín cung, bước chân Đồng Hề có chút không vững, nàng hắt hơi liền mấy cái. Độc Cô Viện Phượng cũng không gây khó dễ, chỉ dặn dò một số công việc cần chuẩn bị trong đêm Giao Thừa rồi bảo Đồng Hề giữ gìn sức khỏe. Đồng Hề quay về Đồng Huy cung trong tâm trạng hoài nghi, không biết ả có ý đồ gì đây?

Ngay chiều hôm đó, bỗng có tin Thái hậu bị cảm lạnh, hơn nữa bệnh rất nặng. Theo cung nữ của Trường Tín cung, hôm đó Thái hậu không hề ra khỏi cung, chỉ gặp mỗi Quý phi.

Viện sĩ của Thái y viện Liễu Chú cũng gật đầu tỏ ý bệnh cảm lạnh của Thái hậu có khả năng bị lây nhiễm từ người khác. Mấy ngày sau, bệnh tình của Độc Cô Viện Phượng càng nguy kịch, đã tới mức hôn mê bất tỉnh.

Bấy giờ Đồng Hề mới nhận ra Độc Cô Viện Phượng dùng chiêu giả chết, trước khi chết còn muốn kéo nàng xuống nước, bắt nàng phải chịu tội danh mưu hại Thái hậu.

Tuy mọi người không nói ra nhưng trong bụng đều cảm thấy vì Đồng Hề mà Thái hậu mới bệnh tới mức này.

Chương 28

Mây che trăng

Vì Độc Cô Viện Phượng mắc bệnh nặng nên cả Đại Minh cung chìm trong bầu không khí u ám, đêm Giao Thừa cũng bớt vui đi nhiều. Dù các viện sĩ của Thái y viện đã hội chẩn, rồi lại mời đạo sĩ tới cúng tế, còn mời cả cao tăng của chùa Pháp Hoa tới tụng kinh niệm Phật nhưng cũng không cứu nổi Độc Cô Viện Phượng.

Cái chết của Độc Cô Viện Phượng khiến địa vị của Đồng Hề trở nên lung lay. Gia tộc Độc Cô lén lút rêu rao rằng Đồng Hề hại chết Thái hậu, thậm chí còn yêu cầu đem Đồng Hề tuần táng theo Thái hậu, sau đó thì ngày càng đối chọi gay gắt hơn với gia tộc Lệnh Hồ.

Đồng Hề chỉ có thể gượng cười cảm thán rằng:

"Không ngờ cuối cùng ta vẫn bị ả chơi một ván!"

Xem ra sau này nàng phải làm bia đỡ đạn cho kẻ khác rồi. Tuy nàng không giết Thái hậu nhưng ả lại vì nàng mà chết, nàng lại không có cách nào biện giải bởi vì chuyện này không thể đối chất trên công đường, trong lòng mỗi người đều nhận định nàng có tội, đó mới là điều khiến nàng đau đầu.

Tuy những người sáng suốt đều biết bệnh của Đồng Hề ngày một khởi sắc mà Độc Cô Viện Phượng lại không qua khỏi, vốn dĩ không thể trách nàng, nhưng rất nhiều người chỉ tin điều mình muốn tin, bởi vậy cả hậu cung đều chĩa mũi nhọn vào Đồng Hề. Nàng nghĩ mình không bao giờ có thể chạm tới bảo tọa của hoàng hậu nữa rồi.

Đồng Hề bỗng cảm thấy cạn kiệt sức lực, thậm chí có khoảnh khắc nàng chột hoai nghi mình sống còn có ý nghĩa gì. Thứ thúc đẩy nàng lăn lộn

trong chảo dầu hậu cung này chẳng phải là ngôi vị hoàng hậu treo trên cao ư? Tính bao nhiêu lần vẫn không tính được bước đường này.

"Nương nương, người cũng khỏe rồi, có nên báo Giang Đắc Khải treo thẻ bài lên không ạ?" Nhìn Đồng Hề mệt mỏi nằm nghiêng trên sạp mi nhân, Tề Vân lên tiếng hỏi.

Đồng Hề cắn môi. Nàng biết cứ kéo dài thế này cũng không phải là cách, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc từ nay về sau không còn cơ hội với tới ngôi vị hoàng hậu nữa là nàng lại mất hết sức lực, nói gì tới chuyện phải can rằng chịu đựng sự lâm hạnh của Thiên Chính Đế.

Nàng bỗng hắt hơi.

"Cô cô, mang tuyết lê hầm bồi mẫu ra đây đi!"

Vì đang nói dối nên giọng nàng có chút nũng nịu.

Tề Vân biết điều không vạch trần, còn Đồng Hề đương nhiên cũng biết nàng đang tự hủy hoại chính mình. Dù có trở thành hoàng hậu hay không thì sự sủng ái của đế vương vẫn là thứ không thể thiếu, chỉ có điều nàng tạm thời chưa thích ứng được thôi.

Mục tiêu trở thành hoàng hậu của nàng, ngay cả cung nữ hầu hạ ở Đồng Huy cung cũng nhận ra, song nàng vẫn không muốn thẳng thắn thừa nhận mà luôn thận trọng bước từng bước tới vị trí kia. Nhưng nay nỗi lòng này của nàng trở thành niềm hi vọng hão huyền thật rồi, có nói ra cũng chẳng còn ý nghĩa, ngược lại chỉ tổ mất mặt. Nàng không muốn bao nỗi vất vả vì vị trí đó của mình bị người khác giẫm cợt hay thông cảm.

Trong khoảng thời gian này, Đồng Hề thậm chí còn lơ là việc trang điểm mà nàng vốn chú ý nhất. Nàng đi vào thư phòng, bất giác bước tới ngăn bí mật phía sau bức tranh, suy nghĩ rất lâu mới lấy thứ trong đó ra. Đó là một cuốn sách nhỏ mỏng dính.

Đột nhiên nàng bật cười, nhưng trông còn khó coi hơn cả khóc. Cuốn sách đó chính là cuốn sách nàng viết khi rảnh rỗi phỏng theo cuốn *Nữ tắc* của Hiếu Huệ Hoàng hậu thời tiền triều. Nàng bổ sung rất nhiều điều cho *Nữ tắc* bằng cái nhìn độc đáo của mình, khi đó còn dương dương tự đắc nghĩ sau này nếu nàng lên ngôi hoàng hậu, quyển sách này được ban hành, chắc chắn thiên hạ sẽ phải ngả mũ. Lúc đó, phụ thân và mẫu thân đều sẽ tự hào vì nàng. Nàng mới chính là vị hoàng hậu cao quý nhất, hiền huệ nhất của Cảnh Hiên hoàng triều.

Đúng là nực cười! Đôi hàng lệ không sao kìm nén tuôn dài trên má nàng. Nàng đốt nến, xé từng trang sách rồi đốt đi để đỡ bị người khác chê cười.

"Nương nương!" Giọng Tề Vân vang lên từ phía sau.

Đồng Hồ vội vàng lau nước mắt, cất lời nhưng không quay lại:

"Có chuyện gì?"

"Nương nương, Tề Vân có lời này, không biết có nên nói hay không?"

"Nói đi!"

"Nương nương, nô tì to gan nói một câu, nương nương cứ giả bệnh thế này không phải là cách lâu dài. Nếu đã vào cung thì chỉ có một con đường, đó là tranh sủng đến cùng. Nương nương đâu phải là người dễ bỏ cuộc. Huống chi Hoàng thượng vẫn chưa có con nối dõi. Nếu nương nương hạ sinh được hoàng tử, những tội danh bịa đặt kia không phải sẽ tự tan biến ư?"

Đồng Hồ bất giác xoa bụng, một năm thịnh sủng lúc mới nhập cung, lại thêm khoảng một năm nay nữa nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì, nàng gần như tuyệt vọng rồi!

"Nương nương, nghe nói chuyện mang thai liên quan tới ngày đó mỗi tháng. Mỗi tháng nương nương chỉ được thị tẩm một lần nên lâu vậy chưa

có động tĩnh gì cũng là chuyện bình thường. Nếu nương nương có thể lấy lòng Hoàng thượng, được thị tẩm liên tiếp như Chiêu Phu nhân trước kia thì chắc chắn sẽ mang thai thôi." Tề Vân thấy Đồng Hề có chút dao động, bèn vội vàng tiếp lời.

Đồng Hề cau mày. Nàng không muốn phá vỡ cung quy. Người khác có thể nhưng nàng thì không thể. Nàng không thể mang cái danh chuyên sủng, hưởng chi, nàng còn đang hoài nghi phải chăng mình không có khả năng đó.

Trước nay, Đồng Hề rất yêu cái đẹp, căn phòng nào cũng phải đặt gương để nàng có thể chỉnh trang nhan sắc bất cứ lúc nào. Nàng có chút thần thờ nhìn mình trong gương. Nhan sắc của nàng không thua kém gì ba năm trước, chắc chắn chưa hề tàn phai, nhưng Thiên Chính Đế chưa từng quyến luyến nàng. Dù nàng mắc bệnh nặng nhưng người không hỏi han một câu hoặc tới thăm nàng. Bây giờ Đồng Hề mới nhìn thẳng vào hoàn cảnh của mình.

Trước kia, nàng luôn nằm mơ giữa ban ngày, thậm chí còn ra sức phỏng đoán thánh ý, sắp xếp điều người muốn, nhưng cuối cùng có đổi được cái liếc mắt của người không? Đồng Hề thực sự không hiểu, rốt cuộc nàng đã làm sai chỗ nào, hoặc chẳng nàng hành xử không xứng với hậu vị kia?

Vạn Mi Nhi đột nhiên tiến cung, Thiên Chính Đế chuyên sủng, nàng liên tưởng tới sóng gió triều đình rồi to gan đặt giả thiết, có lẽ Vạn Mi Nhi và Độc Cô Viện Phượng phải tranh sủng tới mức kẻ sống người chết mới khiến Thiên Chính Đế hài lòng. Hai họ Vạn và Độc Cô ngày càng hung hăng càn quấy, tất nhiên Thiên Chính Đế không thể nhẫn nhịn. Đồng Hề đoán chẳng qua người đang đợi thời cơ chín muồi, dùng cách tốt nhất để dẹp yên hai họ này mà thôi. Mà cách tốt nhất chính là để hai hổ đấu nhau, bởi vậy Thiên Chính Đế mới lạnh nhạt với Độc Cô Viện Phượng ngay sau khi Vạn Mi Nhi tiến cung. Ở bên Độc Cô Viện Phượng bao năm, người đương nhiên hiểu tính cách của ả ta.

Bởi vậy Đồng Hề mới to gan nghĩ ra cách đó, sự phối hợp của Thiên Chính Đế càng củng cố thêm lòng tin cho nàng. Nàng nghĩ sau khi chuyện này thành công, Thiên Chính Đế nhất định sẽ nhìn nàng bằng con mắt khác, nhưng nay xem ra chỉ có mỗi mình nàng đơn phương thôi.

Đồng Hề thở dài.

"VẬY treo thẻ bài lên đi, ừm, chọn vào ngày mồng Năm hoặc mồng Sáu tháng Ba đi!"

Dù không muốn nhưng nàng không thể tránh cả đời, trừ phi nàng muốn sống một cuộc sống như trong lãnh cung.

Thái hậu băng hà vào tháng Giêng, Thiên Chính Đế lệnh cho nội các chuẩn bị mực xanh để phê tấu chương thay cho mực đỏ; lệnh quốc tang, quan lại một tháng, dân chúng ba ngày; lệnh chư vị đại thần thảo luận tên thụy vô cùng hoành tráng; thậm chí đến người còn không thị tẩm ai trong một tháng, bởi vậy đến cuối tháng Hai, Tề Vân mới khuyên Đồng Hề treo thẻ bài lên. Có lẽ kể từ tháng Ba, Thiên Chính Đế sẽ bắt đầu lâm hạnh cung phi.

Đồng Hề muốn kéo dài thêm ngày nào hay ngày ấy. Nàng có cảm giác dù có thai cũng chưa chắc đã được quý nhờ con. Có thể bảo vệ đứa bé hay không hẵng còn là một vấn đề. Huống chi, trong lòng nàng còn một nỗi lo thầm kín, chỉ có điều nàng không dám nghĩ theo hướng đó mà thôi. Nếu không, nàng thật sự không còn bất kì hi vọng gì nữa.

Mồng Một tháng Ba.

Huyền Huân bất chấp lễ tiết chạy vội vào thư phòng.

"Nường nường, Hoàng thượng tới rồi!"

Bàn tay đang vẽ tranh của nàng run lên.

"Sao người lại tới?"

Nàng không thể không ngạc nhiên. Trừ ngày thị tẩm của nàng ra, Thiên Chính Đế chưa bao giờ đại giá Đồng Huy cung, mà hôm nay nàng cũng đâu có treo thẻ bài.

"Cô cô, chuyện này là thế nào?" Trong lúc Thúc Bạch trang điểm cho nàng, nàng bèn hỏi Tề Vân.

"Nô tì đáng chết!" Tề Vân lập tức quỳ xuống. "Mấy hôm trước, Giang công công hỏi nô tì nương nương đã khỏe chưa, nô tì bèn to gan xin ngài ấy treo thẻ bài của nương nương lên."

Tuy nói là ban đều mưa móc nhưng thỉnh thoảng Thiên Chính Đế sẽ phá lệ, bởi vậy chế độ lật thẻ bài vẫn được giữ, nhưng phần lớn chẳng để làm gì.

Đồng Hề lạnh lùng nhìn Tề Vân, không ngờ bây giờ Tề Vân dám làm trái ý nàng. Tuy trước kia Tề Vân cũng hay đề xuất ý kiến mỗi khi Đồng Hề hành sự không thỏa đáng nhưng nàng ta chưa từng tự ra quyết định. Nàng không thể không hoài nghi, bởi hậu cung này là nơi bắt buộc phải đa nghi.

Chỉ có điều Tề Vân làm thế chỉ có lợi chứ không có hại cho nàng, gần đây nàng ta cũng không làm chuyện gì bất lợi cho nàng, bởi vậy Đồng Hề không dám khẳng định Tề Vân nghe lệnh của kẻ khác. Nàng không muốn tin chuyện đó.

Đôi mắt của Tề Vân rất thẳng thắn, Đồng Hề còn nghĩ phải chăng nàng đã đa nghi.

Khi Thiên Chính Đế bước vào, người có vẻ giận dữ, tuy vẻ mặt người trầm tĩnh nhưng nàng vẫn có thể cảm thấy. Những người theo hầu đều biết điều lui xuống, để lại nàng cúi đầu đứng bên cạnh người. Vì người chưa cho ngồi nên nàng không dám lỗ mãng.

Đồng Hề bỗng cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nàng biết nếu hai người cứ im lặng thế này thì không ổn, nàng cũng muốn bước lên, học theo người khác mà nói rằng: "Hoàng thượng, người mệt rồi ư, để thần thiếp xoa bóp cho người nhé?" Tiếc rằng đôi chân nàng không tài nào nhúc nhích nổi.

Hồi mới nhập cung, tuy nàng không hiểu Thiên Chính Đế lắm nhưng vẫn có thể đối đáp đôi câu, tuy nhiên càng ngày nàng càng không biết phải chung đụng với người như thế nào. Lúc này, nàng thậm chí còn mong Thiên Chính Đế nói một câu "Cởi đồ cho trẫm."

Thế nhưng hôm nay thực sự rất kì lạ. Trước kia, khi tới Đồng Huy cung, người luôn vội vàng lâm hạnh, chưa từng ngồi im thế này bao giờ. Nàng bắt đầu cảm thấy bất an. Nàng bất giác nghĩ tới Mộ Chiêu Văn nói mấy hôm trước. Khi đó, nàng rất ngạc nhiên vì sao đột nhiên nàng ta lại nói những lời ấy với nàng, nay xem ra có chỗ dùng rồi!

Hôm ấy, Mộ Chiêu Văn bỗng nhắc tới những chuyện trước kia của nàng ta và Thiên Chính Đế, nói rằng chỉ cần làm nũng với Thiên Chính Đế thì mọi chuyện đều dễ bàn. Đồng Hề chưa từng thử, nhưng trong bầu không khí kì lạ như hôm nay, nàng quyết định áp dụng.

Đôi chân Đồng Hề bỗng run rẩy. Vì nàng bị bệnh mãi mới khỏi, lại phải đứng hồi lâu nên nhất thời đứng không vững cũng là điều dễ hiểu.

"Ngồi đi!" Thiên Chính Đế khẽ thở dài, thái độ của người cuối cùng cũng thay đổi, nhưng không phải theo hướng nàng muốn. Người nghiêng đầu nhìn thẳng vào Đồng Hề. "Sao không dám nhìn trẫm?"

Đồng Hề không đáp. Nàng đã học được một điều, đó là khi người ta tức giận thì đừng tiếp lời, họ thấy vô vị, tự nhiên sẽ không nói nữa.

"Nàng không dám nhìn vào mắt trẫm, sao có thể đoán được suy nghĩ của trẫm đây?" Giọng Thiên Chính Đế tuy mang vẻ giễu cợt nhưng thái độ rất dữ tợn.

Đồng Hề vừa nghe đã biết nàng lại tự cho bản thân là thông minh, tưởng mình nhìn thấu được ý đồ của người với hai họ Vạn và Độc Cô. Nàng vội quỳ xuống.

"Thần thiếp không dám!"

"Nàng có gì không dám! Lệnh Hồ Đồng Hề, trẫm đã xem thường nàng rồi! Không ngờ nàng lại có cả suy tính ấy! Nhưng trẫm khuyên nàng, nếu bỏ công suy nghĩ những chuyện ấy, chi bằng nghĩ đến những chuyện khác còn hơn!"

Tuy không phải lần đầu nghe những lời cay nghiệt như thế của Thiên Chính Đế nhưng nàng cảm thấy lần này người lạnh lùng và nghiệt ngã hơn nhiều. Đúng lúc này, Giang Đắc Khải vào bẩm báo, Thuần Nguyên Phu nhân đang đợi Thiên Chính Đế ở Tĩnh Diệu đường rồi.

Đồng Hề hoảng hốt, về lí mà nói, hôm nay là ngày thị tẩm của nàng, dù Vạn Mi Nhi có muốn kéo Hoàng thượng qua thì cũng nên mượn cớ ngã bệnh hoặc gì khác chứ hoàn toàn không thể nói đã đợi người ở đâu được. Xem ra lí do chỉ có một, đó chính là nàng ta đã được Thiên Chính Đế dặn dò trước. Chỉ e người Thiên Chính Đế định chiêu hạnh hôm nay vốn không phải là nàng.

Sau khi Thiên Chính Đế bỏ đi, Đồng Hề mới ý thức được hoàn cảnh vô cùng khó khăn của mình. Trước kia, nhờ chế độ ban đều mưa móc mà Quý phi nàng không bị xem như thất sủng, vì cung phi nào cũng được một ngày thị tẩm như nhau. Đây cũng là nguyên nhân nàng cố gắng duy trì chế độ này. Nhưng khi chế độ này từ từ sụp đổ, Đồng Hề mới ý thức được bản thân đã thất sủng. Hồ thẹn thay nàng còn tự lừa mình dối người, tự cho rằng bản thân có cơ hội với tới vị trí xa vời kia.

Sáng sớm hôm sau, chuyện Thiên Chính Đế lâm hạnh Thuần Nguyên Phu nhân vào mồng Một đã truyền khắp nơi. Đêm mồng Một xưa nay luôn là

đêm phi tần cao nhất trong hậu cung được thị tẩm, nay bỗng dưng đổi chủ, vị trí quý phi của Đồng Hồ có giữ được không còn là vấn đề, mà lời đồn Vạn Mi Nhi nhòm ngó hậu vị cũng trở nên rôm rả.

Vì mọi chuyện còn chưa rõ ràng nên Đồng Hồ vẫn chưa thể cảm nhận thái độ của mọi người trong hậu cung đã thay đổi như thế nào, nhưng mấy vị phi tần qua lại thân thiết trước kia nay ít lui tới hơn nhiều. Tới mùng Một tháng Tư, người Thiên Chính Đế lâm hạnh vẫn là Vạn Mi Nhi, thế cục lúc này đã rõ ràng, Quý phi thất sủng là chuyện chắc chắn. Nhưng vì sao nàng thất sủng thì vẫn không ai hay.

Đồng Hồ là quý phi, vẫn là phi tử có địa vị cao nhất hậu cung, bởi vậy những kẻ dưới không dám lười biếng một cách công khai, nhưng bỗng lộc mỗi tháng của nàng giảm đi rất nhiều. Trước kia, phần son phấn, trang sức, xiêm áo đều được đưa tới Đồng Hồ cung vượt quy định, ngay cả cung nữ ở Đồng Hồ cung cũng được ăn vận vô cùng sang quý, thậm chí có lúc thể diện của Huyền Huân và Thúc Bạch còn hơn cả một tiểu chủ. Nhưng nay chuyện đó không còn nữa. Đôi khi Đồng Hồ cung muốn bổ sung thứ gì, cung nhân ở Thượng phục cục, Thượng y cục đều năm lần bảy lượt từ chối, thậm chí còn buông lời mỉa mai.

Tuy Huyền Huân và Thúc Bạch không nói nhưng Đồng Hồ có thể nhận ra qua hành động, cử chỉ hằng ngày của họ. Đến cả trà Kim Phượng Hoàng mà nàng thích dường như cũng bị cắt xén.

Tuy nhiên, đó vẫn chưa phải là điều tệ nhất. Khi thánh chỉ của Thiên Chính Đế đến, lệnh cho Vạn Mi Nhi giúp nàng cai quản lục cung, Đồng Hồ mới hoàn toàn suy sụp.

Vạn Mi Nhi không hề giúp mà mọi việc từ trên xuống dưới trong cung đều phải bẩm báo nàng ra, đợi nàng ta quyết định tới khi thông báo cho Đồng Hồ thì mọi sự đã định rồi.

Chương 29

Hao tổn tâm trí

Tới lúc này, Đồng Hề thật sự bất lực. Nàng có muốn gặp Thiên Chính Đế cũng khó khăn. Ngoài gia yến được tổ chức mỗi dịp lễ tết là có thể nhìn người từ xa, nàng hoàn toàn không có cơ hội nào khác. Trước kia, nàng còn có thể mặt dày tới Hàm Nguyên điện cầu kiến, nhưng kể từ sau màn kịch lần trước của nàng, thư phòng của Thiên Chính Đế đã ra lệnh cấm hậu phi bước vào. Đồng Hề cười khổ, xem chừng nàng đã tự bê đá đập vào chân mình rồi.

Huyền Huân cũng từng khuyên Đồng Hề tới đợi ở vườn mẫu đơn trên con đường Thiên Chính Đế bắt buộc phải đi qua sau khi bãi triều để tạo ra một lần gặp tình cờ, nhưng lập tức bị nàng mắng cho một trận. Đây không phải là vấn đề đoan trang hay không, tình cờ gặp không phải là vấn đề lớn, nhưng ngộ nhờ Thiên Chính Đế phớt lờ nàng thì một quý phi như nàng thực sự mất hết thể diện. Dù có phải tự lừa mình dối người thì nàng cũng không muốn mạo hiểm như thế.

Từ nhỏ tới lớn, tuy phải vất vả nhưng cuộc sống của nàng cũng xem như thuận lợi. Chỉ khi gặp Thiên Chính Đế, nàng càng nói càng sai, càng làm càng sai, thế nào cũng không đúng. Đồng Hề không hiểu tại sao lại như vậy. Nàng có nhan sắc, có tài năng, có gia thế, hiền huệ, không đổ kị, dù không được sủng ái nhất hậu cung thì cũng không thể rơi vào bước đường này được!

Ngoài ra, điều nàng bất ngờ nhất là, kể từ khi bị thất sủng, Mộ Chiêu Văn lại năng qua lại với nàng, thậm chí còn thường xuyên hơn trước. Nhưng nàng ta luôn mang vẻ tuyệt vọng cùng cực, còn nàng lại tỏ ra không cam lòng, thái độ hai người hoàn toàn trái ngược nhau, giữa đôi bên luôn có một

sự ngăn cách không thể nói ra. Đồng Hề cũng không biết vì sao Mộ Chiêu Văn lại muốn giúp nàng phục sủng, thậm chí có lúc nàng còn cảm thấy nàng ta quan tâm đến chuyện phục sủng của nàng hơn cả nàng.

"Tỷ tỷ đương độ xuân sắc, đừng học muội! Muội chỉ hơn ni cô ở am ni cô ba ngàn sợi phiền não mà thôi."

Hôm nay, Mộ Chiêu Văn vẫn để mặt mộc, tóc chỉ búi qua, cài một chiếc trâm ngọc bình thường, vẻ phong tình vạn chủng xưa kia sớm đã chẳng còn.

"Đừng nói ta, chẳng phải chính muội cũng đang độ xuân sắc sao?"

Mộ Chiêu Văn tái mặt, nói:

"Sau khi con muội mất, muội đã tuyệt vọng với chốn hậu cung này rồi, không còn tâm trí cho việc đó nữa."

Đồng Hề nghĩ bụng, nếu đã không còn tâm trí, sao còn giúp nàng làm gì? Nàng tuyệt đối sẽ không nhận sự giúp đỡ không rõ nguyên do đó.

Dường như Mộ Chiêu Văn nhận ra sự hoài nghi của nàng.

"Chiêu Văn tuy đã chết tâm nhưng không muốn thể thân, chỉ mong nương nương có ngày được như ý, có thể giúp Chiêu Văn thoát khỏi chốn này." Nàng ta chậm rãi quỳ xuống, vẻ mặt rất quyết tâm.

Đồng Hề sửng sốt, không ngờ nàng ta lại có suy nghĩ không thể tưởng tượng được như thế.

"Nhưng muội đã là phi tần của Hoàng thượng, muốn ra khỏi hậu cung, nếu không chết thì cũng bị biếm xuất gia..."

Hiển nhiên nàng cho rằng cả hai con đường này đều không ổn.

Mộ Chiêu Văn mỉm cười.

"Nực cười thay, Hoàng thượng tuyệt tình với muội tới vậy mà vẫn không muốn thả muội ra khỏi cung, bởi vậy Chiêu Văn chỉ có thể nhờ nương nương."

Về sự tuyệt tình của Thiên Chính Đế đối với Mộ Chiêu Văn sau khi nàng ta sẩy thai, tự thâm tâm Đồng Hề cũng thấy đồng cảm, nhưng rất ít khi đề cập với nàng ta, sợ khiến nàng ta đau lòng.

"Thế nhưng muội xuất cung làm gì? Một người con gái yếu đuối, mỏng manh như muội, lại xinh đẹp như thế..."

"Chiêu Văn vẫn muốn cựa một phen!" Mộ Chiêu Văn rất kiên quyết.

Đồng Hề không tiện nói gì nữa, gật đầu xem như đồng ý. Mộ Chiêu Văn xuất cung không phải là chuyện xấu với nàng, vừa có thể phòng nàng ta Đông sơn tái khởi^(*), lại có thể giúp nàng ta hoàn thành tâm nguyện. Đồng Hề cảm thấy nàng làm vậy cũng là một việc tích đức. Dầu sao bây giờ cũng chẳng có mấy ai chú ý tới nàng ta, dù nàng ta có giả chết để được đưa ra khỏi cung thì cũng không phải việc gì lớn.

() Được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà chán hưng được sự nghiệp.*

Sau khi chuyện này được quyết định xong, Mộ Chiêu Văn bắt đầu dốc toàn tâm toàn ý bày mưu tính kế cho Đồng Hề. Bởi vì nàng ra từng được sủng ái nhất hậu cung nên chắc chắn phải có chỗ đặc biệt.

"Tỷ tỷ đa tài đa nghệ, có thể dùng bữa một ngón nghề để biểu diễn cho Hoàng thượng xem, khi đó người nhất định sẽ chú ý. Chỉ có điều, phục sủng thì dễ mà cố sủng thì khó. Nghe lời Hoàng thượng, nói năng dịu dàng là những điều tuyệt đối chính xác. Hằng ngày, Hoàng thượng phải lo nghĩ chuyện chính sự, tới hậu cung là để mưu cầu một nơi nghỉ ngơi yên tĩnh."

Nghe ý của Mộ Chiêu Văn, cứ như nàng ta cảm thấy Đồng Hề ngạo mạn như thiên kim quý tộc hay cứng đầu cứng cổ đắc tội với Thiên Chính Đế vậy. Tự bản thân Đồng Hề cũng biết, nàng sao dám làm trái ý Thiên Chính Đế chứ!

"Không biết khi ở bên Hoàng thượng, muội muội thường nói chuyện gì!" Nàng thực sự rất muốn biết làm thế nào để bầu không khí không trở nên tẻ nhạt, để người không có cảm giác như đang ở bên một khúc gỗ.

"Chuyện gì cũng nói, ví dụ như hôm nay ở Ngự hoa viên có hoa gì nở, hoặc những chuyện thú vị trong cung mình, hoặc chọn vài mẫu truyện cười để kể cho Hoàng thượng nghe. Phần lớn thời gian phải để ý quan sát xem Hoàng thượng có mệt không, nếu mệt thì bóp vai ấn huyệt trên đầu cho người, hoặc đàn hát gì đó."

Bây giờ nàng mới biết thì ra khi ở bên Thiên Chính Đế có nhiều chuyện để làm đến vậy, sao nàng chưa từng nghĩ ra nhỉ? Hoặc có thể nói vừa nhìn thấy Thiên Chính Đế, nàng đã không biết phải làm gì rồi.

"Tỷ tỷ này, những chuyện ấy phi tần bình thường đều biết. Theo muội thấy, "chuyện đó" mới là quan trọng nhất."

Đồng Hề đỏ mặt, nàng đã làm vợ người ta từ lâu, nghe nữ điệu và nhìn thái độ của Mộ Chiêu Văn là nàng đã đoán được tám, chín phần mười.

"Chuyện... chuyện đó có gì quan trọng? Chẳng phải chỉ là nỗi dỗi tông đường thôi ư?"

Nếu là trước kia, chắc chắn nàng sẽ nhìn Mộ Chiêu Văn với ánh mắt khinh thường, cảm thấy nàng ta đã làm tốt thân phận phi tần tông nhất phẩm, nhưng nay nàng lại cảm thấy có lẽ suy nghĩ của Mộ Chiêu Văn cũng có lí.

"Nhưng hậu phi có thể giữ được Hoàng thượng hay không chẳng phải phụ thuộc vào thái độ trong việc ấy sao?" Mộ Chiêu Văn bật cười, đoán được

phần nào vấn đề của Đồng Hề, nhưng rồi lại cảm thấy kì lạ. Trong chuyện giường chiếu, Thiên Chính Đế luôn rất tuyệt vời, đáng lẽ không thể có vấn đề gì mới phải.

"VẬY... vậy nên có thái độ gì?"

"Quan trọng nhất là phải cởi mở hơn. Hoàng thượng thích cung phi nhiệt tình, ghét nhất những ai khiến người mất hứng. Làm theo chỉ thị của người dĩ nhiên là đúng, nhưng thỉnh thoảng chủ động chút cũng không sao. "

Về vấn đề "chủ động", Đồng Hề tạm thời không bàn đến, bởi việc có thể chịu đựng đã là cực hạn của nàng rồi. Nhưng những điều còn lại, nàng tự cảm thấy mình không làm gì sai cả. Nàng chưa từng từ chối Thiên Chính Đế. Về phần cởi mở thì nàng có chút không hiểu nhưng nhớ lại bao động tác mà Thiên Chính Đế bắt nàng làm, tuy chưa từng thấy chuyện nhà người khác nhưng Đồng Hề nghĩ chắc họ cũng không đến mức đấy.

Nghĩ tới đây, Đồng Hề cảm thấy mất hứng, không muốn nhắc lại chuyện này nữa, bèn tìm lí do đuổi khéo Mộ Chiêu Văn về.

Tuy nhiên ý kiến múa một điệu múa khiến người khác phải sửng sốt trong dạ yến lễ Đoan Ngọ thì có thể xem xét, bởi vì Mộ Chiêu Văn đã cho Đồng Hề thấy một điệu múa mà nàng chưa thấy bao giờ. Cái khó của điệu múa này nằm ở chỗ luôn phải múa bằng đầu ngón chân, giày cũng là loại nàng chưa từng thấy, khác với loại các vũ nương thường dùng nhưng lại rất đẹp.

Về váy múa, Mộ Chiêu Văn hẳn còn chơi trò úp mở. Nàng ra nói đợi Đồng Hề tập xong sẽ tự tay làm cho nàng, đảm bảo ai nhìn thấy cũng phải sửng sốt trầm trồ. Chuyện này Đồng Hề không hề nghi ngờ, bởi sau mấy lần gặp gỡ gần đây, nàng cảm thấy Mộ Chiêu Văn có những chỗ rất kì lạ.

Thế nhưng nàng còn chưa kịp chuẩn bị cho lễ Đoan Ngọ thì trong cung đã xảy ra một chuyện không lớn cũng không nhỏ.

Gia tộc Độc Cô đột nhiên tiến cống cô con gái thứ hai chưa từng nghe danh của nhà họ vào cung. Nghe nói cô con gái này từ nhỏ đã yếu ớt, không thể ở những nơi đông đúc ồn ã, bởi vậy vẫn luôn tĩnh dưỡng tại nhà mẹ đẻ của Độc Cô phu nhân - Tầm Dương phủ, vì thế không ai biết tới người này.

Sau khi Thái hậu băng hà, Độc Cô Thừa tướng mới đón cô con gái Độc Cô Tư Cầm này về. Nghe nói cô con gái thứ hai này là em gái song sinh của Độc Cô Viện Phượng, bởi vậy dị tượng xuất hiện khi Độc Cô Viện Phượng ra đời, Độc Cô Tư Cầm này cũng có. Độc Cô Thừa tướng cũng từng tỏ ý hoài nghi, một cặp chị em song sinh sao có thể làm hoàng hậu cả hai? Nhưng chuyện này tới nay chưa từng được xác thực, mà những thứ đó đều là hư vô, không thể khẳng định Độc Cô Tư Cầm có thể trở thành hoàng hậu của Thiên Chính Đế. Tuy vậy, vì xuất thân kì lạ của Độc Cô Tư Cầm mà bao người bên cạnh Độc Cô Thừa tướng bắt đầu khuyên nhủ, cuối cùng, ông ta quyết định đưa con gái thứ hai vào cung.

Đồng Hề không ngờ Độc Cô Tư Cầm lại quay trở lại nhanh đến vậy, đã vậy ngày nhập cung còn trùng với sinh nhật của "Hoa thần mẫu đơn". Vừa nhập cung, ả đã được tấn phong chính nhất phẩm Hiền Phi, Thiên Chính Đế còn đặc biệt cử hành Mẫu đơn hoa yến cho ả ta khiến Vạn Mi Nhi lập tức biến sắc.

Độc Cô Tư Cầm cài một đóa Lam Điền Ngọc trên tóc, trông rất có vẻ phong hoa xuất chúng. Khi không trang điểm một cách già dặn như trước kia, ả ta trở nên trẻ trung hơn rất nhiều, mang tới một vẻ đẹp rất mới lạ.

Khi tới trước mặt Đồng Hề, ả chỉ cúi người hành lễ, có lẽ vì đã quen ngồi ở vị trí thái hậu nên ả có chút không thích ứng được với việc phải khụy gối trước người khác.

Đồng Hề nhanh tay đỡ Độc Cô Tư Cầm dậy.

"Hiền Phi tỷ tỷ không cần đa lễ, tỷ tỷ có thể tiến cung chính là phúc lớn của Đại Minh cung ta. Trước kia, Thái hậu quản lý hậu cung đâu ra đấy, tiếc thay hồng nhan bạc mệnh, còn ta lại là kẻ ngốc nghếch, không thể san sẻ nỗi lo cho Hoàng thượng. Thần thiếp thỉnh cầu Hoàng thượng cho phép Hiền Phi tỷ tỷ thay thần thiếp quản lý lục cung!"

Đồng Hề kéo tay Độc Cô Tư Cầm, nói với Thiên Chính Đế.

Dù là vì triều đình của Thiên Chính Đế hay vì hậu cung của Đại Minh cung, việc hai hổ tương tranh cũng đều có lợi cho nàng. Tất nhiên Đồng Hề hiểu đại cục, dù sao cái quyền quản lý lục cung của nàng hiện nay cũng chỉ là hữu danh vô thực, chẳng thà giúp người còn hơn.

"Cũng được!" Thiên Chính Đế thuận nước đẩy thuyền đồng ý.

Ánh hào quang của Đồng Hề dường như càng ảm đạm đi nhiều, trở nên mờ nhạt hơn cả mấy tú nữ mới tiến cung. Vì thế chẳng mấy chốc sự chú ý của Độc Cô Tư Cầm đã hướng về phía Vạn Mi Nhi. Hôm nay, trên búi tóc của Vạn Mi Nhi cũng cài một đoá Lam Điền, một chín một mười so với ả ta.

"Mi Nhi muội muội, tuy luận tuổi tác, bản cung lớn hơn muội một chút nhưng dù sao muội muội cũng vào cung trước, mong sau này có thể nhắc nhở bản cung." Độc Cô Tư Cầm hăm hở nói.

Vạn Mi Nhi gượng cười, vì Đồng Hề nhường quyền nên nàng ta không thể một tay thâm tóm quyền lực được nữa, dù sao Độc Cô Tư Cầm không phải đèn cạn dầu. Trong lúc tức giận, nàng ta lườm Đồng Hề một cái sắc lẹm, Đồng Hề giả vờ không thấy.

Trong cung nào có ai chưa từng đắc tội với người khác, nàng không sợ đắc tội với Vạn Mi Nhi. Cho nàng ta một cơ hội căm giận nàng như thế này, sau này ngộ nữa nàng xảy ra chuyện thì cũng coi như có nghi phạm, tránh trường hợp ngoài mặt tỏ vẻ hòa thuận, vui vẻ nhưng lại đâm một dao sau lưng, mọi người nhìn vào vẫn cứ tưởng nàng ta tốt.

Đúng như dự đoán, mấy hôm sau quả có chuyện xảy ra.

Từ tháng Giêng tới tháng Tư năm nay, từ kinh đô tới vùng ngoại ô không có lấy một hạt mưa khiến lúa không thể trổ mạ, nếu không gieo được mạ thì cả năm sẽ thất thu lương thực. Nông dân lo lắng, Thiên Chính Đế thương dân như con cũng lo lắng. Tiếc thay, quốc khố không thể phát nhiều bạc cứu đói cho dân chúng, số bạc đưa vào quốc khố hồi tháng Tám năm ngoái đã được lên kế hoạch sử dụng từ lâu, hơn nữa, gần hai năm nay, vùng biên ải có phần không ổn định, bạc tiêu như nước chảy, đã vậy trị thủy cũng là một cái động không đáy. Chính vì lẽ đó, dù quốc khố của Thiên Chính Đế không thể nói là cạn kiệt nhưng cũng không thể xem là đủ đầy. Thiên Chính Đế không phải là người tiếc tiền, phần lớn số tiền đều dành để tạo phúc cho dân, vên vện mấy năm đã xây xong một kênh đào lớn, tạo phúc lớn cho bách tính sống ở ven sông và thương lái.

Thình thoảng một số tin tức Lệnh Hồ Tiến đưa đến rất có tác dụng, có lẽ đó cũng là một cách để níu kéo trái tim Thiên Chính Đế.

Đồng Hồ đưa ra đề nghị với hai vị cai quản lục cung là Hiền Phi và Thuần Nguyên Phu nhân trước, hi vọng nữ nhân trong cung có thể quyên tặng đồ trang sức không dùng tới của mình, được chút nào hay chút đó, chủ yếu để xây kênh đào nước cho bách tính ở kinh thành và ngoại ô, giải quyết mối lo trước mắt.

Tất nhiên Độc Cô Tư Cầm và Vạn Mi Nhi không hề phản đối, nhưng công nghĩ ra sáng kiến này lại chẳng thuộc về nàng. Hiếm khi Thiên Chính Đế cao hứng đến vậy, người mời tất cả phi tần tới Tri Ngư đình ngắm Diêu Hoàng, Ngụy Tử mới nở bông.

"Chư vị ái phi có thể san sẻ nỗi lo với trẫm, suy nghĩ cho muôn dân bách tính, quả đúng là hiền thiếp của trẫm." Thiên Chính Đế vô vùng vui vẻ.

Đồng Hồ mừng thầm, cuối cùng nàng cũng đã làm đúng một chuyện rồi!

"Nhưng có những thư họa, trang sức không còn hợp thời nữa, bán đi cũng chẳng được là bao, không thể giúp được gì nhiều cho Hoàng thượng, chúng thần thiếp chỉ có chút sức mọn này thôi." Độc Cô Tư Cầm nũng nịu nói. Ai cũng biết ả đã quyên tặng một bức bút tích thực của Vương Hi Chi - nhà đại thư pháp tiền triều, giờ còn làm bộ khiêm tốn, đúng là giả tạo!

Nhưng điều ả nói không phải là không có lí. Thiên Chính Đế vốn không ban thưởng hào phóng cho cung phi, bởi vậy những cung phi không được sủng ái, ít được sủng ái và gia thế không tốt thì chẳng quyên nổi thứ gì.

"Thần thiếp có một cách!" Giọng Đồng Hề vang lên lạnh lạnh. Sau khi bị Thiên Chính Đế hờ hững, nàng như có dũng khí quyết chiến tới cùng, dám chủ động nói chuyện với người.

Thiên Chính Đế ừ một tiếng, không rõ ý kiến.

"Những món đồ quyên tặng của cung phi, chúng thần thiếp cũng có chút khó nói, chẳng bằng Hoàng thượng mời thật nhiều quần thần quý tộc đến, rồi mang những món đồ tỷ muội chúng thần thiếp quyên tặng ra đấu giá, để những phú hào có thể vô tư mở hầu bao, cam tâm tình nguyện chi tiền để giành được đồ của hoàng gia. Làm vậy chẳng phải bán được giá hơn so với ngoài thị trường nhiều sao?"

Đồng Hề đã suy xét biện pháp này rất lâu, tất nhiên cũng có Mộ Chiêu Văn góp ý.

Lần đầu tiên, Thiên Chính Đế cười với nàng.

"Rất hay!"

"Nhưng Hoàng thượng, đó đều là những thứ chúng thần thiếp dùng, nếu để ngoại thần..." Vạn Mi Nhi không cam lòng để Đồng Hề thu hút được sự chú ý của Thiên Chính Đế một lần nữa.

"Không sao, làm được chuyện tốt thế này sao phải câu nệ tiểu tiết, huống chi cũng chẳng phải là đồ tư mật gì!" Thiên Chính Đế nhẹ nhàng phản bác.

Chương 30

Sáng như gương

Qua chuyện này, Đồng Hề bỗng trở nên nổi bật, nhưng sau đó, Thiên Chính Đế vẫn đối xử với nàng như xưa, không nghe không hỏi, tuy thấy hơi hụt hẫng nhưng hiện tại nàng không muốn can dự nhiều vào chuyện phức tạp kia, điều nàng muốn chẳng qua chỉ là gieo một hạt giống hảo cảm trong lòng Thiên Chính Đế mà thôi.

"Nương nương, sao người không tập điệu múa của Chiêu Phu nhân? Nô tì thấy điệu múa đó rất đặc biệt." Thúc Bạch tò mò hỏi, dường như Đồng Hề không thích ý tưởng "mượn vũ phục sủng" của Mộ Chiêu Văn lắm.

Trước kia, Đồng Hề tập múa với Mộ Chiêu Văn đôi ba ngày chẳng qua là vì tò mò và cảm giác mới mẻ, nhưng thực chất nàng không hề tán thành phương pháp đó. Quan niệm đã bén rễ sâu trong lòng nàng chưa từng thay đổi, huống chi phụ nữ quý ở sự đoan trang, hiền hậu, mượn vũ phục sủng để được phong là Vũ Phi sao?

"Thúc Bạch, có khi nào người thấy Hoàng thượng yêu thích ca múa chưa? Không nói đâu xa, trước khi Cận Mĩ nhân nhập cung, điệu *Nghê thường* của nàng ta nổi danh khắp thiên hạ, thế nhưng đã được Hoàng thượng thưởng thức bao giờ chưa?"

Thúc Bạch thoáng trầm ngâm. Quả đúng như vậy, sau khi Cận Mĩ nhân nhập cung, dường như Thiên Chính Đế chưa từng thưởng thức riêng điệu múa của nàng ta, đến giờ nàng ta vẫn chỉ là một phi tần bình thường mà thôi.

"Vậy tại sao nương nương còn muốn học?"

Đồng Hề mỉm cười, đáp:

"Bản cung chỉ tò mò thôi. Nếu mặc xiêm áo của chúng ta để múa kiêu này thì rất kì quặc, bởi vậy bản cung muốn biết chiếc váy múa đặc chế của Chiêu Phu nhân trông ra sao. Nàng ta có rất nhiều ý tưởng đặc sắc."

Câu trả lời này đã đánh bay mọi thắc mắc của Thúc Bạch. Chỉ có điều khi gặp phải người thông thấu thật sự thì không thể ứng phó dễ dàng như thế

"Nường nường không cảm thấy hành động của Chiêu Phu nhân rất kì lạ sao?" Tề Vân đứng bên cạnh, hầu Đồng Hề cắt tỉa cây cảnh.

Đồng Hề sửng sốt, quay đầu nhìn Tề Vân hồi lâu mới nói:

"May có cô cô cẩn thận. Ta và Mộ Chiêu Văn vốn không thân thiết, nay bỗng nhiệt tình giúp ta, không thể không khiến ta có chút suy nghĩ."

"Nường nường thấy rốt cuộc Chiêu Phu nhân có ý đồ gì?"

"Nàng ta muốn nhờ ta giúp xuất cung nên mới nhiệt tình như thế, có điều ta thấy không chỉ đơn giản như vậy."

Đồng Hề quan sát tỉ mỉ bồn cây trước mắt, suy nghĩ xem nên cắt ở đâu.

"Nô tì thấy sắc mặt Chiêu Phu nhân không vui vẻ gì, khi nhắc tới Hoàng thượng, đôi mắt còn chất chứa oán hận, không hề thờ ơ như lời nàng ta nói."

"Đúng vậy, có những lúc vô tình bắt gặp, ánh mắt nàng ta khiến ta sồn da gà. Bởi vậy ta không thể không hoài nghi, phải chăng nàng ta đẩy ta ra đầu sóng ngọn gió ngay lúc này để biến ta thành bia ngắm cho Hiền Phi và Thuần Nguyên Phu nhân? Ba người đấu qua đấu lại, không biết ai mới là người được lợi? Hơn nữa, nếu nàng ta muốn xuất cung, chẳng phải nhờ Vạn Mi Nhi sẽ dễ dàng hơn ư? Hà có gì nhất quyết phải tìm một kẻ vô dụng như ta? Nếu chuyện này bại lộ, chỉ e cả gia tộc Lệnh Hồ nhà ta sẽ bị liên lụy." Nói ra, Đồng Hề có phần lo sợ. Khi đó, nàng xúc động vì sự

cương quyết và cô đơn tủi khổ của nàng ta, sau này ngẫm lại mới thấy có rất nhiều vấn đề. "Cô cô, lẽ nào còn chuyện gì mà ta không biết?"

Đồng Hề nhìn Tề Vân chăm chú.

"Cô cô đi nghe ngóng xem tình hình điều tra việc Chiêu Phu nhân sẩy thai tới đâu rồi? Dù Hoàng thượng không còn bận tâm nữa nhưng thù mất con chưa báo, sao nàng ta có thể cam lòng rời cung?"

Sau khi Tề Vân đi, Đồng Hề bèn dặn riêng Thúc Bạch và Huyền Huân điều tra chuyện này. Nàng đã bắt đầu không tin tưởng Tề Vân, bởi vì Tề Vân biết quá nhiều chuyện. Bao tin tức lớn nhỏ trong cung, nàng ta đều rõ như lòng bàn tay. Lúc đầu nàng luôn ỷ lại vào nàng ta nên không hoài nghi gì cả, nhưng kể từ khi Tề Vân bị bắt đi, nàng mới biết Thúc Bạch và Huyền Huân gặp khó khăn vô cùng trong việc nghe ngóng tin tức. Bấy giờ Đồng Hề mới hoảng hốt, hóa ra Tề Vân không thần thông quảng đại như nàng nghĩ. Thế nhưng nàng vẫn không muốn tin Tề Vân còn một chủ nhân khác. Điều đó quá đáng sợ!

Có điều, chuyện khiến nàng đau đầu không chỉ có từng ấy. Vừa tỉnh giấc trưa đã có người tới bẩm báo, Huyền Huân cãi nhau với người ta ở Thủ Chân đường. Đồng Hề nhíu mày, Thủ Chân đường là nội khố trong cung, mỗi khi thiếu thứ gì, các cung sẽ tới đó lấy, sao Huyền Huân lại cãi cọ ở đó? Nàng vừa ngủ dậy nên có chút chóng mặt, chỉ nói:

"Bảo Tề Vân tới đưa Huyền Huân về!"

"Chính Tề Vân cô cô và Thúc Bạch tỷ tỷ sai nô tì về bẩm báo cho nương nương, Huyền Huân tỷ tỷ bị Hiền Phi bắt đi rồi, chuyện này cũng đã đến tai Hoàng thượng."

Người nói là Huệ Nhĩ, cung nữ cấp thấp trong Đồng Huy cung. Ngay từ đầu nàng đã ngạc nhiên, nếu Huyền Huân xảy ra chuyện, sao Tề Vân hoặc Thúc Bạch không tới báo cho nàng?

Thế nhưng khi nàng hỏi Huệ Nhi, con bé lại chẳng biết gì, nàng đành ngồi liễn tới Thủ Chân đường. Vừa bước vào, nàng đã thấy vẻ cau mày khó chịu của Thiên Chính Đế, rất ít khi thấy người thể hiện rõ thái độ như thế này.

Huyền Huân vẫn bình an, chỉ bị hai nội thị giữ chặt, gương mặt tỏ vẻ không phục. Thấy Đồng Hề tới, nước mắt nàng ta lập tức rơi lã chã.

Vạn Mi Nhi thấy nàng tới, bèn mỉm cười.

"Quý phi muội muội cũng tới rồi! Thực ra cũng không phải việc gì lớn, nhưng Hiền Phi tỷ tỷ và thần thiếp mới vào cung, khi thực thi cung quy khó tránh khỏi có những lúc bờ ngõ, thật có lỗi với Quý phi muội muội."

Đồng Hề vẫn cười tự nhiên, xem ra hai người họ định giết gà dọa khỉ đây.

"Thực ra Huyền Huân cô cô lấy huyết yến cho Quý phi muội muội cũng là theo thông lệ cả thôi, nhưng trên dưới hậu cung đều biết rằng để quyên góp cho bách tính kinh thành và ven đô, Hiền Phi tỷ tỷ và thần thiếp đã bàn bạc sẽ miễn các thực phẩm bổ dưỡng đắt tiền như huyết yến trong một năm tới, coi như toàn thể hậu cung làm chút chuyện cho bách tính. Bởi vậy trong Thủ Chân đường quả thực không có huyết yến, nhưng Huyền Huân cô cô lại nói thái giám ở đây coi thường người khác, lén giữ lại dâng cho thần thiếp và Hiền Phi. Thật oan uổng quá! Nếu muội muội không tin, có thể tới Dục Đức cung của thần thiếp tra xét."

Tới đây, Đồng Hề đã hiểu tường tận, xem ra Huyền Huân đã mắc sai lầm lớn. Tới đòi huyết yến ngay lúc này có khác gì nói Quý phi một mặt quyên góp, một mặt lại tiêu xài hoang phí? Giá một lượng huyết yến đủ cho một gia đình ba người bình thường ăn hơn một năm. Đã vậy, Huyền Huân còn buông lời bôi nhọ Hiền Phi và Thuần Nguyên Phu nhân nữa.

"Phẩm cấp của Quý phi muội muội cao hơn chúng thần thiếp, nô tì của muội ấy, chúng thần thiếp tất nhiên không dám dạy dỗ. Chỉ có điều, cung quy vừa được thành lập, nếu không nghiêm trị, sau này chúng thần thiếp

sao có thể quản lí lực cung? Bởi vậy mong Hoàng thượng xem xét!" Độc Cô Tư Cầm quỳ xuống ngay trước mặt Thiên Chính Đế.

Đồng Hề và ả không bao giờ có thể làm bạn bè. Kể từ khi Thái hậu bị Đồng Hề "lây bệnh" mà chết, Độc Cô Tư Cầm đã quyết định sẽ đối đầu với nàng. Điều ả sợ nhất là nàng bắt tay với Vạn Mi Nhi nên tất nhiên phải tìm cách hãm hại nàng trước.

Đồng Hề còn chưa kịp nói gì, Độc Cô Tư Cầm đã xin Thiên Chính Đế quyết định, thậm chí còn không cho nàng cơ hội vì đại nghĩa diệt thân, xem ra không thể thoát khỏi cái mũ "bao che khuyết điểm" này rồi.

"Chỉ trách thần thiếp thèm ăn. Thần thiếp nguyện chịu phạt bổng lộc một năm để đền tội." Đồng Hề nhẹ nhàng quỳ xuống, tuy tủi thân nhưng giờ không phải là lúc phản kích. Xem ra nàng còn chưa ngã ngựa thì Vạn Mi Nhi và Độc Cô Tư Cầm chưa yên tâm sống mái một phen.

"Nếu Hiền Phi đã lập ra quy tắc thì toàn cung phải nghiêm chỉnh chấp hành, Quý phi biết rõ còn cố tình vi phạm, phạt một năm bổng lộc và cấm túc một tháng. Huyền Huân phạm tội, còn bôi nhọ bề trên, niệm tình nhỏ dại, chỉ phạt ba mươi đại bản." Thiên Chính Đế giải quyết nhanh chóng, không có thời gian nghe ai kêu oan, kêu khổ. "Nhưng nếu Hiền Phi và Thuần Nguyên Phu nhân đã quản lí lực cung thì những việc có thể tự xử lí đừng phiền đến trẫm!"

Sau khi tan kịch, Đồng Hề đưa Huyền Huân đã chịu phạt về cung. Lúc này, nàng mới nhận ra Huyền Huân quá thẳng tính, bị người khác nói đôi câu đã chạy tới cãi cọ với thái giám của Thủ Chân đường. Về phần huyết yển, nàng vẫn hay dùng, dân gian thấy đó là thứ vô cùng trân quý nhưng trong mắt nàng cũng chỉ là vật tầm thường. Ngay cả Huyền Huân cũng cảm thấy đó là thứ rẻ tiền nên mới gặp vận như hôm nay.

"Làm gì có quy tắc mới chứ! Khi tới Thủ Chân đường, nô tì mới biết có quy tắc này. Nô tì còn tưởng bọn chúng gây khó dễ, thấy nương nương nay không bằng trước nên mới... mới..." Huyền Huân nằm bò trên giường, nước mắt lã chã.

"Không sao, dù gì màn kịch này cũng không được như ý họ. Định lật đổ bản cung, không muốn Quý phi này ngồi trên đầu bọn họ, nào ngờ cuối cùng lại bị Hoàng thượng mắng, chẳng phải rất vui sao?"

Giờ Đồng Hề đã nghĩ thông suốt rồi. Nhớ năm đó, nàng cũng đấu đến thích thú, khi lên tới vị trí quý phi còn tưởng rằng hậu vị kia đã nằm gọn trong lòng bàn tay, nhưng xem ra có lẽ bản thân nàng năm đó cũng chỉ là một con cờ được bồi dưỡng để đối phó với họ Độc Cô mà thôi. Mà nay hai họ Vạn và Độc Cô tranh đấu, dòng họ Lệnh Hồ nàng lẽ ra nên cảm kích Hoàng thượng đã cho phép đứng ngoài cuộc mới phải.

Đồng Hề bị cấm túc nhưng Mộ Chiêu Văn thì không nên nàng ta lại tới.

"Tiếc cho bộ váy múa muội làm cho Quý phi!"

Mộ Chiêu Văn có chút tiếc hận. Đồng Hề không biết nàng ta tiếc vì nàng đã sai càng thêm sai hay tiếc vì Thiên Chính Đế không giáng tội nàng.

Cung quy cũng không bằng tâm trạng của Thiên Chính Đế, một câu của người có thể khiến nàng bị đày vào lãnh cung, nhưng một câu của người cũng có thể khiến mọi chuyện như chưa từng xảy ra.

"Là muội nghĩ nhiều rồi, xem ra dù bị thất sủng nhưng nương nương cứ như cá gặp nước, thậm chí còn thoải mái hơn muội." Trong ánh mắt Mộ Chiêu Văn có chút sốt ruột.

"Có thể sống an lành tới già trong cung cũng xem như có phúc rồi." Đồng Hề mỉm cười.

"Nường nường thấy đám Hiền Phi đặc sủng, lẽ nào không tủi thân? Dù luận về tài năng hay nhan sắc, nường nường đều hơn bọn họ, lẽ nào nường nường không nhớ Hoàng thượng?"

Đồng Hề không hiểu vì sao Mộ Chiêu Văn lại quan tâm tới tình cảm mà nàng dành cho Thiên Chính Đế tới vậy. Ngay từ đầu, nàng ta đã lo lắng nàng không được Thiên Chính Đế sủng ái, bèn bày cách chỉ bảo cho nàng, nay lại hỏi với vẻ sốt ruột như thế.

"Hoàng thượng là phu quân của ta, tất nhiên là nhớ chứ!"

Đôi mắt của Mộ Chiêu Văn vô cùng phức tạp, Đồng Hề thực sự không thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng ta.

Cấm túc chẳng là gì với Đồng Hề, bởi vì nàng vốn dĩ rất ít khi ra ngoài, một là đi nhiều đôi chân sẽ không thể non mềm được nữa, hai là phơi nắng nhiều da sẽ bị sạm.

Thế nhưng hằng năm có một ngày nàng nhất định phải ra ngoài, đó chính là ngày hoa mẫu đơn tàn. Xưa nay, dân gian Cảnh Hiên hoàng triều có lễ nữ nhi tiễn hoa về cội, nhưng mỗi địa phương mỗi khác, vì người dân ở các địa phương lại thích các loài hoa khác nhau. Ví như Đồng Hề yêu mẫu đơn, bởi thế ngày hoa mẫu đơn tàn chính là lễ nữ nhi của nàng.

Đêm đến, nàng chèo chiếc thuyền nhỏ của mình từ bến ở Đồng Huy cung tới hồ Thái Dịch, tiễn hoa thần mẫu đơn về trời. Nàng thả đèn hoa đăng xuống hồ Thái Dịch rồi thả những cánh hoa Triệu Phấn đã chuẩn bị sẵn xuống theo. Nhìn hoa và đèn trôi lenh đêngh trên dòng nước, nàng nhớ tới nguyện vọng mà nữ tử dân gian thích ước nhất khi đốt đèn hoa đăng.

"Hoa đăng thả trôi ba ngàn dặm, nguyện sao năm tháng ngọt như đường."

"Ai ở đó?"

Đồng Hề bỗng nghe thấy giọng thái giám, tim nàng thót lên. Sao khuya vậy rồi còn có người? Nơi này là phía tây bắc hẻo lánh nhất Đại Minh cung, nàng chèo từ hồ Thái Dịch vòng qua núi Bồng Lai ở giữa hồ, sau đó hồ Thái Dịch sẽ trở nên vô cùng nhỏ hẹp và trở thành đầm Lạc Hoa, chèo qua đầm Lạc Hoa, hồ Thái Dịch lại rộng ngút ngàn, mọi người hay gọi nó là hồ tiểu Thái Dịch, nơi này thông thẳng tới sông Vĩnh An ngoài cung, hơn nữa lãnh cung lại ở ngay gần nên ít người tới, chính vì thế nàng mới chọn nơi này để thả đèn, nào ngờ lại bị bắt gặp.

Bên đó chong đèn, nàng mới nhìn rõ sau mấy gốc đại thụ trong hồ Tiểu Thái Dịch có một con thuyền. Vừa nãy, nàng không để ý xung quan nên mới không nhận ra. Bên đó hét lên sừng sốt:

"Quý phi nương nương?"

Nàng nhận ra đó là giọng của Giang Đắc Khải, không biết nửa đêm canh ba ông ta còn ra đây làm gì.

"Mời nương nương chèo thuyền qua đây!" Giang Đắc Khải cất giọng mời.

Đánh chó phải ngó mặt chủ, vì vị chủ nhân phía sau ông ta mà nàng bắt buộc phải chèo thuyền qua. Lôi kéo ông ta vốn là tâm nguyện của nàng, tiếc thay đến nay vẫn chưa được như ý. Thậm chí nàng còn từng tìm một căn nhà khang trang cho ông ta, nào ngờ ông ta không chịu nhận, đúng là một kẻ khó xơi!

Tới khi chèo lại gần, nàng mới thấy Giang Đắc Khải đang đứng trên một chiếc du thuyền nhỏ nhắn tinh xảo, không phải loại thuyền long phượng trong cung mà là loại du thuyền thường thấy ở những hồ nước trong nhà giàu có, nhưng lại không đủ đẳng cấp tiến cung.

Giang Đắc Khải đưa Đồng Hề lên thuyền. Nàng nhìn vào trong khoang, không có gì đặc biệt. Ông ta đánh mắt sang đầu kia thuyền, hếch cằm chỉ

trở, nàng cúi người bước vào khoang, vừa vén rèm lên đã thấy Thiên Chính Đế đang ngồi ở mũi thuyền.

Người duỗi một chân, chân kia co gối, ngồi tựa vào mũi thuyền, mặc bộ lan bào thêu hoa văn rồng cưỡi mây, đội chiếc long quan bằng ngọc trắng. Nếu không thấy hoa văn rồng thì lúc này trông người như một vị thế gia công tử nhàn nhã, khác hẳn với Thiên Chính Đế không giận mà uy.

Nghe thấy tiếng động trên thuyền, người bèn ngoảnh lại nhìn Đồng Hề, rồi lại nhắc chén rượu, ngửa đầu dốc cạn.

Xem ra Thiên Chính Đế đang ngồi ở đây một mình để uống rượu giải sầu rồi, thực sự nàng không biết mình may mắn hay xui xẻo. Có lẽ gần đây người không được vui. Ngày Huyền Huân xảy ra chuyện, người tỏ vẻ khó chịu rất rõ ràng, khi đó nàng đã cảm thấy Thiên Chính Đế khác thường rồi.

Hôm nay, thấy người thế này, nàng càng chắc chắn đã có chuyện xảy ra, nhưng dạo này trên triều đâu có chuyện gì khiến người phiền muộn. Chuyện nhân dân không thể cày cấy vì đại hạn đã được xử lý đâu vào đấy, có lẽ đó không phải là nguyên nhân khiến Thiên Chính Đế thành ra thế này.

Đồng Hề thấp thỏm, những lúc bắt gặp quân vương không vui, đến sống chết thế nào còn không biết.

Chương 31

Đêm mờ trăng

Đồng Hề ngơ ngác nhìn Thiên Chính Đế, nghĩ xem nàng có nên lùi đi hay không.

“Hoàng thượng vạn phúc!”

Thiên Chính Đế nhìn nàng, hồi lâu mới hỏi:

“Không phải nàng bị cấm túc sao?”

Đồng Hề thầm kêu trời, ai ngờ lại bị bắt lỗi, hóa ra Thiên Chính Đế dù bận trăm công nghìn việc nhưng vẫn nhớ chuyện này. Nàng đành cúi đầu, lo lắng nắm chặt vạt váy.

Thiên Chính Đế cười khẩy.

“Nàng ngày càng không coi trọng ra gì rồi, Lệnh Hồ Đồng Hề!”

Tuy không biết tại sao người lại nói vậy nhưng nàng không định phản bác, chỉ im lặng quỳ xuống.

“Nhưng khi gặp trẫm, nàng lại ngoan ngoãn vô cùng.”

Ngón tay Thiên Chính Đế vuốt ve dọc sống lưng nàng, khiến nàng cảm thấy sợ hãi. Người nàng cứng đờ. Chắc hẳn Thiên Chính Đế cũng cảm nhận được, bèn sầm mặt, bỏ tay xuống.

“Rót rượu cho trẫm!” người cầm một cái chén Quỳ Phượng bằng phi thúy.

Nàng đỏ mặt, nhớ tới lần người ngả ngón và buông thả sau khi nàng kính rượu ở thảo nguyên. Chính nàng cũng không biết tại sao lại nhớ tới chuyện

này. Tay nàng khẽ run, rượu sánh ra ngoài, vấy lên áo bào của Thiên Chính Đế.

Đồng Hề ngậy người hồi lâu mới nghe thấy người nói:

“Còn không mau lau cho trẫm!”

Bấy giờ nàng mới đỏ mặt, cầm khăn lên lau. Mỗi tội nơi bị vấy rượu quả khó nói, nàng cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ chạm phải thứ đó.

Nhưng dù nàng có cẩn thận, nhẹ nhàng thế nào thì vẫn có những chuyện không thể tránh nổi, nàng cảm thấy vừa xấu hổ vừa căng thẳng. Trái lại, Thiên Chính Đế lại tỏ vẻ bình thản, không xấu hổ chút nào, nếu là người đàn ông khác, có lẽ đã nhảy xuống hồ từ lâu rồi.

Lần này, giọng Thiên Chính Đế có chút run rẩy khó phát hiện:

“Còn chưa lau sạch đâu!”

Người lại ngửa cổ uống một chén.

Đồng Hề chỉ có thể cố gắng tiếp tục, bỗng nhiên Thiên Chính Đế nắm lấy tay nàng. Ánh sáng trong mắt người khiến nàng hoảng sợ. Nàng đã từng thấy ánh mắt đó trong Ngự hoa viên và lúc ở bên long ỷ trong Hàm Nguyên điện, chỉ có điều, lần này nó còn dữ dội hơn trước. Đồng Hề bất giác đứng bật dậy, lùi lại đằng sau, quên mất là mình đang ở trên thuyền chứ không phải trên mặt đất. Do đó, nàng lão đảo ngã xuống nước.

Vì bất ngờ nên trong lúc hoảng loạn, nàng uống liền hai ngụm nước, cơ thể chìm xuống hồ, bỗng một bóng đen bơi thoăn thoắt về phía nàng, kéo nàng trôi lên. Đồng Hề vội hít hai hơi thật sâu, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, thê thảm vô cùng.

Thiên Chính Đế ôm nàng bơi tới mạn thuyền. Khi vừa rời khỏi mặt nước, nàng lập tức cảm thấy lạnh thấu xương, còn lạnh hơn cả lúc ở dưới nước. Nàng không tìm được rùng mình.

Thiên Chính Đế cũng nhảy lên thuyền, vươn tay xé toạc xiêm áo của nàng, rồi dùng xiêm áo lau mặt cho nàng thật sạch. Bây giờ nàng mới dám ngẩng đầu, nhưng sau đó lập tức xấu hổ trốn vào trong khoang thuyền. Nơi này có chăn đệm đầy đủ, xem ra thỉnh thoảng Thiên Chính Đế vẫn qua đêm ở đây, nàng run rẩy quấn chặt chăn vào người. Kì lạ thay, nàng chỉ run vì lạnh chứ không hề run vì sợ.

Thiên Chính Đế cũng ướm đẫm, người nhanh chóng cởi sạch quần áo rồi chui vào chăn cùng nàng.

“Tạ...” Đồng Hề đang định nói tạ ơn thì miệng đã bị chặn lại. Thiên Chính Đế ôm chặt lấy nàng, không cho nàng phản bác. Vì mấy tháng rồi không thị tẩm nên cảm giác này càng khó chịu. Mới đầu động tác của người còn dịu dàng nhưng càng về sau càng mạnh, tựa như muốn nghiền nát nàng vậy.

Điều duy nhất khiến Đồng Hề cảm thấy may mắn chính là Giang Đắc Khải đã đi rồi. Có lẽ khi nàng vừa mới lên thuyền thì ông ta đã chèo thuyền nhỏ rời đi, nếu không lúc nàng bị ngã xuống hồ, Thiên Chính Đế đã chẳng mạo hiểm tới cứu nàng.

Người giày vò nàng suốt đêm, tới gần sáng mới chợp mắt được một lúc. Khi còn đang mơ màng, nàng nghe thấy giọng của Giang Đắc Khải tới gọi Thiên Chính Đế thượng triều.

Thiên Chính Đế sốt soạt mặc đồ cho nàng, đang định ôm nàng dậy thì nàng bỗng hoảng sợ như bị côn trùng cắn.

“Thiếp... thiếp không ra đâu!” Nàng thực sự không muốn người khác nhìn thấy vẻ thảm hại ngày giữa ban ngày.

Nàng nghe thấy tiếng báo canh bên bờ, đã là giờ Mão rồi, xem ra Thiên Chính Đế sẽ bị muộn buổi chiều sớm. Thảo nào người rời đi vội vàng như vậy, để lại nàng nơi đây với nỗi hối hận. Xiêm y đã rách, nàng không thể quay về, huống chi nàng còn đang trong thời gian bị cấm túc, nếu bị người phát hiện e sẽ gặp rắc rối. Vì rất mệt và đau nên nàng mê man thiếp đi, mãi tới khi có người gọi:

“Đồng Hề, Đồng Hề, sao nàng vẫn còn ở đây?”

Đồng Hề mở mắt, bèn thấy Thiên Chính Đế đang vỗ lên mặt nàng.

“Hoàng thượng!” Nàng toan ngồi dậy.

“Cả ngày hôm nay nàng vẫn ở đây à?”

“Vâng!” Đồng Hề kéo cao chân, gật đầu, mừng thầm vì Thiên Chính Đế quay lại, nếu không, nàng chỉ có thể quần chỗ váy áo rách bươm, mò mẫm đi về thôi. Nàng cả đêm không về, không biết Đồng Huy cung có bị rối tung lên không?

“Giang Đắc Khải, đi lấy ít cơm canh, tiện mang thêm một bát cháo lại đây!” Giọng Thiên Chính Đế cất lên sang sảng, không lâu sau, tiếng thuyền rẽ nước vang lên.

Nàng cắn môi nói:

“Thần thiếp xiêm y không chỉnh, mong Hoàng thượng...”

Thiên Chính Đế nhướng mày nhưng không nói gì. Người ngồi xuống mũi thuyền, nhìn nàng chăm chú, đến mức khiến nàng ngửa ran. Ánh mắt ấy và bầu không khí này đều vô cùng kì lạ, bởi vậy dù không biết nên nói chuyện gì nhưng nàng vẫn cố nặn ra một câu:

“Hoàng thượng biết bơi à?”

Lúc này, ánh mắt Thiên Chính Đế mới rời khỏi người nàng.

“Hồi nhỏ, ta thường bơi trong hồ Thái Dịch, rất nhiều lần bị mẫu hậu bắt được rồi trách phạt.” Ánh mắt người thoáng dịu dàng hơn một chút, khoe miệng còn thấp thoáng nụ cười.

Đồng Hề giật mình, xem ra sau này phải nói về mẫu thân của Thiên Chính Đế - Đức Chương Thái hậu nhiều hơn. Khi nhắc tới thời thơ ấu, dường như tâm trạng của người tốt hơn rất nhiều. Nàng có chút tò mò, không ngờ người đàn ông này cũng từng bị phạt.

“Đức Chương Thái hậu phạt người thế nào?”

“Còn có thể thế nào, học thuộc lòng.” Thiên Chính Đế bữu môi, như đang nhớ lại hình phạt chẳng có gì sáng tạo của mẫu thân.

Đồng Hề lén ghi nhớ trong lòng, nếu sau này có con, nàng sẽ không chỉ phạt nó chép sách mà phải nghĩ ra nhiều cách khác mới được.

“Còn nàng thì sao? Không phải Lệnh Hồ Tiến cũng phạt nàng học thuộc lòng chứ?” Thiên Chính Đế cất lời, giọng điệu đó như thể đang nói Lệnh Hồ Tiến cũng chẳng có phương pháp mới mẻ nào.

Đồng Hề bật cười.

“Phụ thân chưa phạt thiếp bao giờ.”

Nàng vẫn luôn tự hào rằng chuyện nào nàng cũng quyết làm thật hoàn hảo, hơn cả kỳ vọng của cha mẹ, bởi vậy nàng chưa bao giờ bị phạt. Khi thấy huynh đệ, muội muội bị phạt, nàng luôn có cảm giác ưu việt, luôn cảm thấy bao nỗ lực hàng ngày của mình không hề uổng phí.

Thiên Chính Đế sửng sốt, nhưng trong ánh mắt không có sự ngưỡng mộ hay tán thưởng như nàng hy vọng, mà là sự xót xa.

May sao Giang Đắc Khải quay về rất nhanh, nếu không, Đồng Hề sợ nàng lại khiến câu chuyện đi vào ngõ cụt. Khi Thiên Chính Đế mang hộp đồ ăn vào, nàng nghe thấy tiếng rẽ nước, xem ra Giang Đắc Khải lại đi rồi.

“Váy của thần thiếp bị hỏng rồi.” Nàng vội nói, Giang Đắc Khải không thể đi như thế được!

“Ừm, mai trăm sẽ bảo Giang Đắc Khải mang qua cho nàng.”

Thiên Chính Đế đưa cháo cho nàng, nàng đành thò một tay ra khỏi chăn, đón lấy bát cháo, chiếc chăn lập tức trượt xuống nách, để lộ cánh tay và xương quai xanh trắng bóc.

Vì tối qua lòng bàn tay bị móng tay cào rách nên vừa chạm vào bát cháo nóng, nàng liền cảm thấy đau vô cùng, suýt nữa đánh đổ, may mà Thiên Chính Đế nhanh tay nhanh mắt.

“Để trăm giúp!”

Nàng thở phào, vội vàng rút tay lại. Trực giác mách bảo nàng rằng ánh mắt của Thiên Chính Đế rất lạ. Nàng không chịu nổi lần thứ hai đâu.

Xung quanh yên ắng tới đáng sợ, nàng đành ăn từng thìa cháo Thiên Chính Đế đút cho. Suốt một ngày không ăn uống gì, có tí cháo là ấm bụng, dễ chịu nhất. Nàng nhắm mắt lại, hưởng thụ thêm một miếng nữa. Tuy không quen với việc được Thiên Chính Đế chăm sóc nhưng nàng không thể không thừa nhận, những khi người dịu dàng, ở bên người rất vui.

Đồng Hề chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày Thiên Chính Đế đút cháo cho nàng. Đúng là chuyện lạ đời! Tiếp đó, người lại đút bánh hoa quế, bánh hoa sen cho nàng. Nàng ngoan ngoãn ăn hết, sau đó vội nói:

“Thần thiếp no rồi!”

Lúc này, Thiên Chính Đế mới chịu dừng lại, nhân lúc người thu dọn hộp đồ ăn, Đồng Hề bèn mặc yếm vào. Trong đóng xiêm y của nàng, giờ chỉ còn chiếc yếm này là lành lặn nhất. Nào ngờ sau khi nàng mặc xong, cảnh sắc như ẩn như hiện, trông còn quyến rũ hơn cả khi không mặc gì.

Nàng cảm thấy Thiên Chính Đế ôm lấy nàng từ phía sau, hơi thở ngày một nóng.

“Hoàng thượng, thần thiếp...”

Nhưng Đồng Hề nào được lựa chọn. Dường như sự dịu dàng của người ban này chỉ để tôn thêm sự lạnh lùng sau đó thôi.

Sau khi gió tạnh mưa ngừng, nàng cuộn tròn như con tôm, hai tay nắm chặt, hai mắt nhắm nghiền, nghiêng người về phía Thiên Chính Đế, không dám quay lưng về phía người bởi vì đó là điều đại bất kính.

Tay người nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, khiến nàng thêm căng thẳng. Đợi mãi người mới chịu đi. Khi nàng tỉnh giấc, bèn thấy một bộ xiêm y mới đặt bên gối, nàng cố nhịn đau mặc lên người.

Bất chấp việc đi giữa ban ngày có thể bị người khác nhìn thấy, Đồng Hề lặng lẽ chèo con thuyền nhỏ của nàng từ nơi khuất vắng lên bờ, chọn một con đường bình thường không có người qua lại để quay về Đồng Huy cung.

Đám Tề Vân thấy vẻ nhếch nhác của nàng thì hoảng hốt, nhưng không nhiều lời, có lẽ Giang Đắc Khải đã thông báo cho họ rồi. Huyền Huân và Thúc Bạch lập tức đỡ nàng vào bồn tắm.

“Nương nương!” Huyền Huân vừa gọi vừa bật khóc nước mắt.

Đồng Hề không còn sức để ý tới Huyền Huân nữa, chỉ mong được ngủ liền ba ngày ba đêm thôi. Tới khi nàng tỉnh giấc đã là trưa ngày hôm sau.

“Nương nương, nô tì thấy có lẽ đám Hiền Phi chẳng đắc ý được mấy nữa đâu.” Huyền Huân sung sướng nói.

“Sao lại thế?” Đồng Hề nhắm mắt để Huyền Huân dấm bóp chân.

“Hai hôm nay vốn là ngày thị tẩm của Hiền Phi, nhưng Hoàng thượng không đi đâu cả, ngay cả Dục Đức cung cũng không. Sau lần Hiền Phi và Thuần Nguyên Phu nhân ra về hôm lễ Đoan Ngọ, nô tì còn tưởng ả sắp bay lên đầu cành thật chứ!” Huyền Huân tiếp lời.

“Ừm!” Nàng đáp với vẻ lơ đãng. Gần đây nàng bị cấm túc nên không tham gia dạ yến Đoan Ngọ và cuộc đấu giá vật quý tặng. Trước đó, nàng đã báo cho phụ thân, ông không nói gì chỉ bảo nàng xem xét tình hình mà hành xử, lúc nào cũng phải suy nghĩ cho gia tộc Lệnh Hồ chứ không chỉ riêng bản thân.

Tề Vân đang xếp đồ bên cạnh, thấy Huyền Huân nói vậy bèn hỏi xen:

“Nô tì nghe nói, hai hôm nay Hoàng thượng đều tới hồ Thái Dịch để giải khuây.”

Đồng Hề giật mình, hôm kia quả thực người ở hồ Thái Dịch, chẳng lẽ tối qua cũng tới? Nàng bỗng nảy sinh một cảm giác rất kì lạ, rất tê dại, vừa thoải mái vừa chất chứa bao sợ hãi. Nó lập tức ép chặt lấy nàng. Ai không mong được đế vương sủng ái?

Vì mấy tháng liên tiếp không được thị tẩm vào mồng Một nên Đồng Hề suýt nữa cho rằng quy tắc đó đã bị phá bỏ, nào ngờ sau khi “lạnh nhạt” với Đồng Hề rất lâu, Thiên Chính Đế bỗng quyết định giá lâm Đồng Huy cung vào mồng Một tháng Sáu.

“Nương nương, người còn sững sờ ở đó làm gì, còn không mau chuẩn bị tiếp giá?” Huyền Huân đứng bên đẩy Đồng Hề.

Trong thâm tâm, Đồng Hề không muốn đứng dậy chuẩn bị, thứ nhất Thiên Chính Đế đột nhiên tới đây, có nghĩa Lệnh Hồ Đồng Hề nàng lại có khả năng phân cao thấp với đám Độc Cô Tư Cầm rồi, thứ hai là vì nàng vẫn chưa thích ứng được việc thị tẩm với tần suất dày đặc như vậy. Tuy đã được nghỉ ngơi mấy ngày nhưng nàng vẫn chưa cảm thấy hoàn toàn bình phục. Huống chi, nàng vẫn còn ngượng ngùng. Vừa nhớ tới việc mình và Thiên Chính Đế từng ân ái trên một chiếc thuyền nhỏ, nàng đã cảm thấy không thể đối diện với người rồi.

Tề Vân chọn cho nàng một chiếc váy lụa rộng tay màu xanh lơ, tà váy điểm tuyết bột vàng, thế nhưng tất cả những thứ này chỉ để làn nền cho chiếc áo thêu mẫu đơn kim tuyến màu đỏ rực. Hoa mẫu đơn được thêu rất tinh xảo, phần nhụy hoa được tạo thành từ những hạt thủy tinh màu vàng xuyên chuỗi, bên trên còn có một con bướm rất thần tình, từ xa trông sống động như thật, mang tới vẻ quyến rũ đặc biệt. Khi thấy mình trong gương, đến nàng cũng phải mê mẩn.

“Cô cô, chiếc váy này may khi nào thế?” Đồng Hề không nhớ là mình có loại váy phóng khoáng thế này.

Tề Vân đáp:

“Chiếc váy này mới được làm sau khi vào hạ, nghe nói là kiểu dáng hiện hành trong nhân gian.”

Đồng Hề cau mày, cúi đầu nhìn phần ngực áo ngày càng trễ. Không ngờ dân phong lại sa đoạ thế này, “phồn vinh thịnh thế mang tới xa hoa trụy lạc”, điều này quả không sai, nhất định phải đề phòng.

“Hay là thay bộ khác đi!” Nàng cảm thấy phần ngực lạnh lạnh, tuy nàng thích xiêm y, trang sức kiểu dáng mới nhưng phóng khoáng thế này, nàng không tiếp nhận nổi.

“Nương nương, nay phi tần các cung đều thích mặc kiểu này, mặc vào mùa hè rất mát mẻ. Hơn nữa, Hoàng thượng sắp tới rồi, không kịp thay đâu!” Huyền Huân thêm mắm dặm muối, chỉnh lại viên Đông châu điểm tuyết trên trán nàng.

Thúc Bạch đứng một bên ngắm mà sửng sờ, cười một cách hồn nhiên.

Nàng hơi mất tự nhiên, nhưng không thể không thừa nhận sau khi đã cởi mở hơn về chuyện đó, từ khi nào nàng đã bắt đầu mê hoặc quân chủ rồi?

Chương 32

Xuân ý tới

“Hoàng thượng vạn phúc!” Đồng Hề yêu kiều hành lễ, khi đứng dậy còn cố ý liếc Thiên Chính Đế. Gương mặt người vẫn giữ vẻ lạnh như băng, ánh mắt thâm thúy và lạnh lẽo như xưa, không hề có chút tán thưởng mà nàng hằng hy vọng.

Thực ra, hôm nay nàng vô cùng tự tin với cách trang điểm này. Trong cung, người có thể so với nàng chẳng được mấy ai. Nàng cứ tưởng có thể mượn cách trang điểm này để khiến Thiên Chính Đế nhìn nàng bằng con mắt khác, nhưng xem ra lại phí công vô ích rồi.

Bước chân của người không hề ngừng lại mà đi thẳng vào trong nội thất. Đám hạ nhân đều ở lại bên ngoài, nàng đành bước vào trong.

“Còn không tới thay đồ cho trẫm!” Giọng Thiên Chính Đế có phần mất kiên nhẫn.

Đồng Hề cúi đầu, bước lên cởi thắt lưng cho Thiên Chính Đế, không dám thở mạnh, chỉ sợ khiến người nổi giận. Sau đó là sự im lặng tới ngột thở. Nàng đành tự giác lấy sợi dây vải trong chiếc hộp ở ngăn kéo bàn trang điểm dâng cho người.

“Nàng hầu hạ trẫm chu đáo thật đấy!” Thiên Chính Đế như nghiêng răng, rít ra từng chữ, tựa như mất rất nhiều sức lực.

Đồng Hề không dám nhìn người. Có lẽ kẻ ngốc cũng biết Thiên Chính Đế đang bực bội nên trút giận vào nàng. Đôi khi ca ca nàng phải chịu bực tức khi ở trên triều, lúc về cũng trút giận lên đám thiếp thấy. Nàng đã mấy lần bắt gặp cảnh tiểu thiếp của ca ca khóc thầm. Khi đó, nàng là đại tiểu thư

cao cao tại thượng, không thể hiểu nổi đám tì thiếp tì tiện kia, nay ngẫm lại bỗng có sự đồng cảm.

Đồng Hề cố nén nước mắt chịu đựng sự lâm hạnh có chút điên cuồng của Thiên Chính Đế, nhưng lần này đau hơn các lần trước nhiều. Khi nàng bị Thiên Chính Đế bắt phải đối mặt với người, gương mặt hoảng sợ của nàng đã đầm đìa nước mắt.

Đó là điều không nên. Khóc khi được sủng hạnh không phải là thái độ phi tần nên có.

“Chẳng lẽ hầu hạ trăm khiến nàng uất ức lắm sao?”

Đồng Hề không dám mở miệng, chỉ sợ tiếng nấc nghẹn ngào của mình càng làm Thiên Chính Đế nổi giận, nàng chỉ có thể lắc đầu, nhìn Thiên Chính Đế giận dữ kết thúc.

Hôm sau, Huyền Huân mới cẩn thận báo cho Đồng Hề hay, đêm đó, Thiên Chính Đế sủng hạnh Nhiếp Quỳnh Hoa ở Đồng Huy cung. Sau đó, Nhiếp Quỳnh Hoa được phong làm canh y, chuyển vào trắc điện của Vĩnh Hòa cung.

Đồng Hề chẳng thấy có gì lạ, chỉ ngạc nhiên vì Nhiếp Quỳnh Hoa được phong làm canh y. Thiên Chính Đế rất ít khi sắc phong cho người có thân phận thấp kém. Lần thị tẩm trước, Nhiếp Quỳnh Hoa không được sắc phong, nào ngờ lần này lại lên hương. Thế nhưng với nàng, đó cũng không phải là chuyện xấu, ngược lại nàng còn thấy có phần may mắn. Nàng không muốn quá nổi bật, nếu không sẽ làm hỏng mất thế hai hổ tương tranh.

“Cô cô, cô cô sao vậy? Sao sắc mặt khó coi thế kia? Lẽ nào bị bệnh rồi?” Đồng Hề thấy sắc mặt của Tề Vân tái nhợt, bèn hỏi.

Trong mắt Tề Vân có chút lo lắng nhưng nàng ta che giấu rất tốt.

“Nương nương, đêm qua...”

Đồng Hề bật cười:

“Có gì đâu, cung nữ trong cung của bản cung được sung hạnh là vinh dự của bản cung, có nghĩa bản cung rất biết cách dạy dỗ hạ nhân, cô cô đừng lo nữa!”

Từ trước tới nay, nàng không thích bị ai cảm thông hay thương xót, mọi đắng cay đều nuốt vào trong lòng. Nhưng nàng cũng hơi lo rằng sau này mình vĩnh viễn chỉ là một vị quý phi có cung được mà không có cũng chẳng sao.

Tối chập tối, Giang Đức Khải tới báo, Hoàng thượng phái thuyền đón Đồng Hề tới hồ Thái Dịch dạo chơi.

“Công công, có người khác không?”

“Bẩm nương nương, Thuần Nguyên Phu nhân cũng ở đó.”

Đồng Hề không nói gì thêm nữa. Thực ra, đêm nay vẫn là ngày thị tẩm của nàng. Vạn Mi Nhi và Độc Cô Tư Cầm đã thay đổi cung quy, quy định Quý phi, Hiền Phi chính nhất phẩm và Thuần Nguyên Phu nhân tòng nhất phẩm đều được thị tẩm ba ngày liên tiếp, các phi tử khác cũng được xét ngày thị tẩm dựa theo phẩm cấp, như vậy người được lợi đương nhiên sẽ là các phi tần cấp cao. Vậy mà hôm nay Thiên Chính Đế lại gọi cả Thuần Nguyên Phu nhân, xem ra trong mắt người ngoài, Quý phi nàng đây ngày càng thất thế rồi.

Khi nàng tới thì Hiền Phi cũng vừa tới, ngoài ra còn một số phi tần khác, xem như một gia yến quy mô nhỏ.

“Sao hôm nay Hoàng thượng lại có nhã hứng vậy?” Độc Cô Tư Cầm cười duyên bước lên, còn Vạn Mi Nhi thì ngồi bên phải. Khi liếc thấy Đồng Hề,

cả hai đều tỏ vẻ đắc ý.

Hai người này không coi tôn ti ra gì, không đặt vị Quý phi cao hơn họ này vào trong mắt, nàng chợt cảm thấy dù nàng có là hoàng hậu thì chắc họ cũng chẳng thêm tôn trọng nàng. Dường như Thiên Chính Đế cũng không hề để ý đến sự vô lễ của họ, đúng là chẳng gì bằng sự sùng ái của thiên tử.

Đồng Hề tỏ vẻ thần nhiên, nhưng Giang Đắc Khải lại bối rối không biết nên dẫn Đồng Hề ngồi vào đâu. Cuối cùng, Đồng Hề chọn vị trí bên trái Độc Cô Tư Cầm.

“Hoàng đế ca ca, chẳng phải huynh muốn xuất tuần sao?” Vạn Mi Nhi bỗng cất lời.

“Đúng là trẫm đang có ý định đó.”

Việc hoàng đế của Cảnh Hiên hoàng triều đi tuần không có gì đáng ngạc nhiên, cứ một, hai năm người lại xuất cung một chuyến, thị sát đời sống nhân dân. Khang Tấn Đế đã từng đi tuần xuống phía nam mấy lần. Nhưng tin tức của Vạn Mi Nhi thật nhanh nhạy. Nàng cũng chỉ mới được phía ngoài cung báo tin thôi. Thiên tử xuất tuần luôn là thời cơ chín muồi để thanh tẩy hậu cung, Đồng Hề mong xem trò hay lắm rồi! Vạn Mi Nhi và Độc Cô Tư Cầm cứ tranh đấu nửa vời thế này, thật chẳng có gì đáng xem!

“Hoàng đế ca ca, Mi Nhi cũng muốn đi cùng!” Vạn Mi Nhi bắt đầu làm nũng khiến Đồng Hề thoáng kinh ngạc. Bậc nữ nhi sao có thể can dự vào quốc gia đại sự? Huống chi mấy năm trước, mỗi khi xuất tuần, Thiên Chính Đế chưa bao giờ đưa cung phi theo. Nếu đưa cung phi đi cùng, có khác gì đi du sơn ngoạn thủy như đám hôn quân tiền triều?

“Nàng đi theo làm gì?” Thiên Chính Đế không hề quở trách Vạn Mi Nhi như dự định của Đồng Hề mà ngược lại còn có phần vui vẻ.

“Đi theo hầu Hoàng đế ca ca!”

Độc Cô Tư Cầm không nói gì. Ả từng làm thái hậu nên đương nhiên biết điểm quan trọng trong chuyện này. Vạn Mi Nhi xuất cung cùng Thiên Chính Đế chưa chắc đã là chuyện xấu. Ả vừa hay sẽ có thời gian để dọn sạch mọi tai mắt của Vạn Mi Nhi, đồng thời bày sẵn thiên la địa võng chờ nàng ta.

Đồng Hề không lên tiếng là vì nàng chưa từng muốn xuất tuần cùng Thiên Chính Đế. Tuy khi xuất tuần, mọi phương diện từ chỗ ở, quần áo của người đều có kẻ hầu hạ chu đáo nhưng chắc chắn không hề thoải mái bằng trong cung. Nay tuy nàng đã thất thế nhưng có những chuyện không thể không phòng ngừa chu đáo. Nàng đắm mình trong suy tưởng, bắt đầu nghĩ tới việc nếu Thiên Chính Đế xuất tuần thật thì Quý phi nàng đây mới có thể được coi là Quý phi thực sự. Dân gian có câu “hơn một cấp cũng đủ đè chết người” chính là ý đó.

Thế nhưng việc Thiên Chính Đế không từ chối Vạn Mi Nhi một cách rõ ràng cũng đủ khiến bao người phải kinh ngạc, thậm chí ngay cả Độc Cô Tư Cầm cũng nghĩ nếu được ở bên Thiên Chính Đế chưa chắc đã là chuyện không hay, bởi vì rất ít khi có cơ hội được độc chiếm thánh sủng như vậy. Do đó có không ít cung phi cũng nói hòa theo nàng ta.

Đêm đó, Thiên Chính Đế lại lâm hạnh Vạn Mi Nhi, gạt Quý phi sang một bên, do đó tin tức Thiên Chính Đế sẽ đưa cung phi xuất tuần bắt đầu truyền khắp nơi.

Rất nhiều cung phi muốn theo Thiên Chính Đế đi vi hành, trong số đó có cả Mộ Chiêu Văn. Nàng ta đến tìm Đồng Hề nhờ giúp đỡ.

“Hoàng thượng không ở trong cung, chẳng phải chính là thời cơ tốt nhất để muội rời khỏi cung ư?” Đồng Hề có phần không hiểu.

Mộ Chiêu Văn im lặng, sau mới chậm rãi nói:

“Chiêu Văn vẫn còn một số chuyện chưa hoàn thành nên không thể xuất cung.”

Trong lòng Đồng Hề hiểu rõ, đương nhiên là vì chuyện đứa con của nàng ta. Đến giờ chuyện đó vẫn chưa có bất cứ manh mối nào, nhưng thấy nàng ta thế này, nàng lại hoài nghi, phải chăng nàng ta đã biết điều gì đó rồi? Nhưng ngay cả nàng cũng không thể điều tra ra, sao Mộ Chiêu Văn có thể làm được? Nàng bắt buộc phải cảnh giác.

“Vậy sao muội lại muốn xuất tuần cùng Hoàng thượng?”

“Chiêu Văn chỉ muốn thăm thú thế giới bên ngoài cho khuây khỏa thôi.”

Nàng luôn cảm thấy Mộ Chiêu Văn có điều giấu diếm nhưng không tiện vạch trần.

“Ta phải giúp muội thế nào đây? Chuyện này chỉ có Hoàng thượng mới quyết định được.”

Lúc này, Đồng Hề còn tự cảm thấy mình hơi độc ác. Trong thâm tâm, nàng vô cùng hy vọng Mộ Chiêu Văn có thể phục sủng. Thế lực của Vạn Mi Nhi và Độc Cô Tư Cầm ngang ngửa nhau, chỉ trong một thời gian ngắn thì rất khó để phá vỡ thế cân bằng ấy, nếu Mộ Chiêu Văn gia nhập, có lẽ sẽ có tác dụng.

“Huống chi, nếu muội muốn báo thù cho đứa con đáng thương của muội, chẳng phải nên nương cậy vào Hoàng thượng sao?” Đồng Hề quyết định đổ thêm một bát dầu nữa.

Đột nhiên ánh mắt Mộ Chiêu Văn thay đổi, thậm chí còn có chút thù hận.

“Hắn... hắn sẽ không bao giờ giúp ta!” Thế nhưng rất nhanh sau đó, nàng ta đã khống chế được cảm xúc. “Đa tạ nương nương chỉ bảo.”

Sau khi Mộ Chiêu Văn đi rồi, Tề Vân bước lên hỏi:

“Nương nương chưa từng nghĩ tới việc xuất tuần cùng Hoàng Thượng ư? Nếu Thuần Nguyên Phu nhân được đi theo thật thì e “gần quan được ban lộc” đó, thưa nương nương!”

Mấy từ “được ban lộc” của Tề Vân khiến Đồng Hề giật mình. Từ khi nào mà Tề Vân lại nói năng thẳng toẹt như thế?

Tuy nhiên nàng cũng có suy nghĩ của riêng mình. Năm đó, khi được phong làm quý phi, chẳng phải nàng cũng nhân lúc Thiên Chính Đế xuất tuần mà dọn sạch mọi chướng ngại trong hậu cung đó sao? Nàng không thể bỏ qua cơ hội tốt như thế này được.

Giọng Tề Vân ngày càng bức bách:

“Nương nương, theo nô tì thấy, Thuần Nguyên Phu nhân không phải dạng vừa, lẽ nào nàng ta lại không sợ sau khi xuất cung, quyền lực của nàng ta sẽ bị Hiền Phi thâm tóm ư?”

Thực ra, Đồng Hề cũng đã nghĩ tới điều này. Nàng không ngây thơ đến độ nghĩ rằng Vạn Mi Nhi xuất cung để du sơn ngoạn thủy, nhưng tạm thời nàng vẫn chưa luận được ý đồ của nàng ta, nhưng nếu là nàng, không bao giờ có chuyện nàng chịu xuất cung, bởi vì Thiên Chính Đế không ở đây, nàng sẽ có nhiều ngày an nhàn hơn, không phải thấp thỏm lo âu. Huống chi, dù nàng có đi thì cũng không biết phải chung đụng với Thiên Chính Đế như thế nào, chỉ e hầu hạ người không được như ý rồi bị người bỏ mặc ở ngoài cung thì không hay.

Nàng cười đáp:

“Cô cô, có thể đi cùng Hoàng thượng hay không, không phải là chuyện ta có thể quyết định.”

Hiện giờ, việc Thiên Chính Đế xuất tuần là sự kiện lớn nhất của cả trong cung lẫn ngoài cung. Quan viên bần nghĩ xem nên tiếp giá thể nào, còn hậu cung lại nghĩ xem phải thanh tẩy hậu cung một lần nữa ra sao. Về chuyện Thiên Chính Đế có đưa cung phi theo không, hoặc rốt cuộc sẽ đưa ai đi, tạm thời vẫn chưa có đáp án.

Tất cả mọi người trong cung đều đang dốc sức tranh giành, ví như Mộ Chiêu Văn. Trong lễ Thiên Huống mừng Sáu tháng Sáu, Đồng Hề không múa ba lê nhưng Mộ Chiêu Văn thì có.

Chiếc váy bằng sa mỏng nhiều tầng trông như lông vũ thiên nga ấy làm tôn lên vẻ đẹp và sự tao nhã của nàng ta một cách ngoạn mục. Hơn nữa, điệu múa ấy vừa độc đáo lại mới mẻ, khiến ai nấy đều vô cùng ấn tượng.

Rất nhiều người đoán Chiêu Phu nhân muốn phục sủng. Đồng Hề tỉ mỉ phân tích sắc mặt của Thiên Chính Đế nhưng không phát hiện ra điều gì đặc biệt. Ngoài vẻ sững sốt trước điệu múa này, người không hề tỏ ra mừng rỡ.

Mọi người đều biết lí do Chiêu Phu nhân bị thất sủng, đó là vì người ta từ chối gặp Thiên Chính Đế, chủ động gỡ thẻ bài xuống, nhưng lần này Chiêu Phu nhân tái xuất, không biết có thể cướp đi ánh sáng của Hiền Phi và Thuần Nguyên Phu nhân hay không?

Ấy vậy mà đêm đó Thiên Chính Đế cũng không chiêu hạnh Chiêu Phu nhân. Rất nhiều người thở phào nhẹ nhõm, bao gồm cả Đồng Hề. Nàng thực sự không muốn Mộ Chiêu Văn được phục sủng. Dù trước mắt, sự phục sủng của nàng ta có thể khiến hai nhà họ Vạn và Độc Cô không để ý đến nàng nữa, nhưng trong thâm tâm, nàng vẫn không thể yên tâm về nàng ta, bởi vì nàng ta có thể nhẫn nhịn những điều người khác không thể nhẫn nhịn, đôi khi còn có vẻ vô dục vô cầu. Huống chi, nàng ta chắc chắn có một vị trí đặc biệt trong lòng Thiên Chính Đế. Bởi lẽ, khi nàng ta dám to gan từ chối người, người không những không trách tội mà vẫn cung cấp cho nàng

ta mọi thứ như hồi được sủng ái. Thậm chí có đôi lúc Đồng Hề còn cảm thấy Thiên Chính Đế không muốn phục sủng cho Mộ Chiêu Văn là để bảo vệ nàng ta, hoặc đơn giản là vì người chưa dùng tới nàng ta. Đối với những phi tần vô dụng, dù điệu múa của họ có thể hấp dẫn phượng hoàng trên trời, người cũng chẳng muốn để tâm.

Ngày Thiên Chính Đế khởi hành đã tới gần, Dục Đức cung của Vạn Mi Nhi vội vàng chuẩn bị hành lý cho nàng ta, xem ra Thiên Chính Đế định đưa nàng ta đi theo thật.

Mối lo tiếp theo của Đồng Hề chính là Độc Cô Tư Cầm. Theo nàng đoán, Độc Cô Tư Cầm sẽ thanh tẩy hậu cung, chỉ e nàng cũng nằm trong số đó. Chúc Quý phi này đè trên đầu ả khiến ả khó chịu, cũng giống như nàng từng không thích Độc Cô Viện Phượng đè trên đầu mình vậy.

Nàng vừa dặn dò toàn bộ Đồng Huy cung phải cẩn thận thì đã có chuyện xảy ra, chỉ vì chị dâu của nàng vào cung.

Chị dâu của nàng còn chưa bước vào Đồng Huy cung thì đã gặp rắc rối.

Huyền Huân chạy vội vào nội thất.

“Nương nương, nương nương, trên đường tới đây, nhị thiếu phu nhân đánh thị nữ của Hiền Phi.”

Đồng Hề day trán. Chuyện trên đời này dù sắp xếp vẹn toàn nhưng chắc chắn vẫn sẽ có sơ hở, ví dụ như nàng chính đốn toàn bộ Đồng Huy cung nhưng lại quên mất người thân của mình.

“Sao vậy?” Đồng Hề thở dài.

“Nghe nói thị nữ của Hiền Phi bất cẩn đụng phải nha đầu mà nhị thiếu phu nhân đưa theo, đánh đổ bát huyết yến mà nhị thiếu phu nhân đặc biệt chuẩn bị cho nương nương.”

Huyết Yến, lại là huyết yến, xem ra thua keo này ta bày keo khác đây.

“Có phải đúng lúc đó Hiền Phi nương nương đang dạo Ngự hoa viên với Hoàng thượng không?”

“Dạ phải, sao nương nương biết hay vậy?” Huyền Huân sững sốt hỏi.

Loại thủ đoạn thấp kém này của Độc Cô Tư Cầm tuy không có tác dụng gì nhưng dùng nhiều sẽ khiến người ta cảm thấy phiền phức vô cùng. Trước nau Đồng Hề không thích dùng thủ đoạn không có tính sát thương thế này, quá nhàm chán! Chỉ trách người nhà nàng không đồng lòng, người càng đông thì càng phức tạp.

Đồng Hề với vị nhị thiếu phu nhân này xưa nay không gọi là thân thiết. Khi nàng nhập cung, nàng ta còn chưa được gả tới Lệnh Hồ phủ, sao có tình cảm gì được. Bao nhiêu năm nay không thấy động tĩnh gì, giờ đột nhiên vào cung, lại còn gây ra chuyện lớn như thế nữa! Huống chi nàng chưa từng bảo người nhà đưa huyết yến vào, không biết bà chị dâu thứ hai này của nàng biết chuyện huyết yến trong cung từ đâu đây?

“Thúc Bạch, người nhờ cha ta tra rõ bối cảnh của nhị thiếu phu nhân, bản cung thấy nàng ta không muốn làm dâu nhà Lệnh Hồ nữa rồi!” Sắc mặt Đồng Hề trở nên u ám và lạnh lẽo, đối với loại người thế này, giết một rần trăm là cách tốt nhất, có lẽ phụ thân sẽ hiểu ý nàng.

Tuy đã giải quyết xong chuyện sau đó nhưng hiện tại nàng bắt buộc phải đi một chuyến, bởi vì Thiên Chính Đế đã ở đó rồi, nàng chỉ có thể đích thân đi xử lý, nếu không có lẽ nàng sẽ chẳng biết thoái thác kiểu gì.

Khi Đồng Hề tới thì Độc Cô Tư Cầm đang dựa vào Thiên Chính Đế, ý cười chột lóe, bà chị dâu thứ hai kia của Đồng Hề chỉ khẽ hô một tiếng “nương nương” rồi trốn ngay sau lưng nàng.

“Quý phi nương nương thật biết cách chăm sóc cơ thể, trong cung không có huyết yến, phiền nương nương phải nhờ tới nhà mẹ đẻ, chỉ tại thần thiếp ngu si, sớm biết huyết yến quan trọng với nương nương như thế thì dù trong cung có cấm huyết yến một năm, thần thiếp cũng sẽ ban ngoại lệ cho nương nương.” Độc Cô Tư Cầm thản nhiên đàm chọc một câu, sau đó quay đầu nói với Thiên Chính Đế: “Nhưng Hoàng thượng, thần thiếp làm vậy chỉ vì suy nghĩ cho muôn dân bách tính chứ hoàn toàn không có ý đối địch với Quý phi nương nương.”

Màn kịch này thật vụng về, ấy vậy mà xem sắc mặt của Thiên Chính Đế, Đồng Hề biết mình đã phạm lỗi lớn rồi. Thiên Chính Đế lạnh lùng nói:

“Xem ra Quý phi được nuông chiều từ bé, thực sự không hiểu nỗi khổ chốn dân gian.”

Chương 33

Khởi hành trong đêm

Dù mọi chuyện có trùng hợp tới mức buồn cười, từ việc chị dâu Đồng Hề vừa vào cung đã đánh rơi đồ tới việc tình cờ gặp đúng Hiền Phi, nhưng dường như Thiên Chính Đế không hề nhận ra.

Nàng cũng xem như hiểu vị đế vương này. Tất nhiên Thiên Chính Đế không phải kẻ bị dắt mũi dễ dàng, nhưng trong cung này, dù mách khéo của người có vụng về bao nhiêu, chỉ cần được hoàng thượng tin tưởng thì người chính là kẻ thắng, chẳng liên quan tới việc mách khéo đó có cao minh hay không.

Do đó, nàng ngày càng ý thức được sự ủng hộ của Thiên Chính Đế có tầm quan trọng thế nào đối với một phi tần. Dù có là hoàng hậu nhưng nếu mất đi sự sủng ái, tin tưởng và ủng hộ của Thiên Chính Đế thì cũng chỉ là cái vỏ rỗng mà thôi. Nàng bất giác nghĩ, nếu phụ thân không tôn trọng mẫu thân tới vậy, có lẽ chưa chắc mẫu thân đã trị được đám tiểu thiếp kia.

Thế nhưng hiện giờ không phải là lúc nghĩ tới chuyện này. Điều nàng sợ nhất là bị phế truất. Độc Cô Tư Cầm đang nắm quyền hành quản lý lục cung, nếu phẩm vị của nàng bị truất xuống dưới ả ta, chỉ e lành ít dữ nhiều. Nàng đang định cất lời giải thích, nào ngờ Thiên Chính Đế lại xua tay áo với vẻ mất kiên nhẫn.

“Lần này trăm xuất cung thị sát dân tình, Quý phi cũng đi theo đi!”

Lời này vừa cất lên, cả Đồng Hề lẫn Độc Cô Tư Cầm đều sửng sốt.

“Hoàng thượng!” Đồng Hề lên tiếng, Độc Cô Tư Cầm cũng kinh ngạc hét lên.

Thiên Chính Đế lại làm như không nghe thấy.

“Chuyện này quyết vậy đi!” Nói xong, người bèn cất bước rời đi.

Chưa tới hai ngày sau, Dục Đức cung báo tin Thuần Nguyên Phu nhân Vạn Mị Nhi bị trệt chân, xem ra nàng ta không xuất cung được nữa rồi.

Đồng Hề vốn không muốn xuất cung, vừa nghe thấy tin này, nàng liền đoán được ý đồ của Vạn Mị Nhi. Vị Thuần Nguyên Phu nhân này quả rất đáng gờm, đi bước nào chắc bước nấy. Nàng ta định đi theo Thiên Chính Đế có thể thân thiết với người này hằng ngày, thế nhưng điều mấu chốt là nếu nàng và Độc Cô Tư Cầm ở lại hậu cung thì chắc chắn sẽ dẫn tới trường hợp hai hổ tương tranh, khi nàng ta trở về vừa hay có thể ngư ông đắc lợi.

Thảo nào tuy Độc Cô Tư Cầm quyết tâm lật đổ nàng nhưng Vạn Mị Nhi không hề tụt nước theo mưa. Sau chuyện này, nghe Huyền Huân nói, Đồng Hề mới biết người thông báo chuyện nhị thiếu phu nhân là cung nữ thân cận của Vạn Mị Nhi. Ngay từ đầu, nàng đã thấy kỳ lạ, hôm đó Huyền Huân không ở đó, sao biết tin tức nhanh tới vậy, hóa ra có người rắc tâm thông báo.

Chỉ có điều, cả nàng và Vạn Mị Nhi không ngờ chuyện ấy lại có thể khiến Thiên Chính Đế nảy sinh suy nghĩ đưa nàng xuất cung. Nay Độc Cô Tư Cầm độc hại hậu cung, tất nhiên Vạn Mị Nhi sẽ không yên tâm giao Đại Minh cung cho mình ả.

Giờ ngẫm lại, nàng bỗng thấy xuất tuần cùng Thiên Chính Đế cũng không phải việc gì xấu. Có lẽ ý đồ của người chính là thế chẳng? Nàng vẫn nhất mực tin rằng, cuộc đấu giữa hai họ Vạn và Độc Cô mới là tiết mục Thiên Chính Đế mong ngóng nhất, không dừng lại cho nàng một món hời.

“Nường nường, chúng ta phải mau chóng bảo Thượng phục cung làm thêm ít xiêm áo, không biết có kịp không nữa!” Huyền Huân đã bắt đầu thu xếp, bận tới mức không thấy trời đất đâu.

“Không cần! Tầm xiêm áo trước lúc nhập cung của ta lại đây! Giờ đang lúc nhạy cảm, không thể chuốc thêm tội danh không hiểu dân gian đói khổ, hơn nữa, vải vóc trong cung đều là hàng thượng đẳng, người sành sỏi vừa nhìn là biết, có thể sẽ bị bại lộ hành tung.” Đồng Hề suy nghĩ chu đáo, có chút cảm giác như chim sợ cành cong.

May thay, Thúc Bạch là người cẩn thận, dù có là xiêm áo trước kia cũng giữ gìn kỹ lưỡng, năm nào cũng mang ra phơi phóng nên trông vẫn còn rất mới.

Huyền Huân bắt đầu mơ mộng nói:

“Nương nương, người nói xem, lần này Hoàng thượng định đưa người đi đâu? Trước nay chúng ta chỉ ở trong kinh thành, thậm chí còn rất ít khi đi dạo trong phủ, thực không biết thế giới bên ngoài trông ra sao nữa.”

Hồi nhỏ, Đồng Hề bị lễ nghi giam cầm trong phủ, sau khi tiến cung càng không có cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tuy từng xuất cung ba năm nhưng luôn ở trong chùa Dao Quang, quy tắc ở nơi ấy thậm chí còn phức tạp hơn trong cung nhiều.

“Được rồi, người tưởng chúng ta đi du sơn ngoạn thủy đấy à? Lần này, ta chỉ đưa Tề Vân cô cô theo thôi, ta đã sắp xếp việc khác ở trong cung cho các người rồi.” Đồng Hề mỉm cười.

Giang Đắc Khải nói phải cố gắng giảm bớt số người tùy tùng, hơn nữa, nàng lại có chút nghi ngờ Tề Vân nên lần này vừa hay có thể đưa nàng ta theo thử xem. Về phần Huyền Huân và Thúc Bạch, hai nha đầu tin tưởng nhất, đương nhiên có chuyện cần làm. Có lẽ khi Thiên Chính Đế và Tề Vân không ở trong cung, hai người ấy có thể tra ra những điều bình thường không tra được.

Đội ngũ xuất tuần của Thiên Chính Đế vô cùng khoa trương, khí thế ngút trời. Trước có bốn đội cờ vàng, đỏ, xanh, trắng mở đường, theo sát phía sau

là xe của đế vương và quý phi, sau có năm đường xe ngựa nghi trượng^(*): Ngọc, Kim, Tượng, Cách, Mộc. Lúc khởi hành, cờ bay phấp phới, mâu giáp lóa mắt, vô cùng tráng lệ, Đồng Hề cảm thấy thực không giống việc thị sát dân tình.

() Đội hộ vệ cầm vũ khí, quạt, dù, cờ... đi theo vua, quan lại tuần hành thời xưa*

Nghi trượng đi theo tới tận bến tàu hoàng gia tại sông đào trong kinh thành. Lần này Thiên Chính Đế chủ yếu muốn kiểm tra công tác trị thủy ở Nam Hà, Cẩm Hà nên chọn di chuyển bằng đường thủy, xuôi về phía nam theo sông đào kinh thành, rẽ vào Nam Hà ở Tân Bình rồi xuôi thẳng theo hướng đông nam.

Thiên Chính Đế nắm tay nàng bước lên chiếc thuyền rồng tên Từ Ngọc Long. Thuyền rồng trang nghiêm mà sang trọng, có tổng cộng bốn tầng, cao bốn mươi lăm thước, dài hai trăm trượng, vô cùng hoành tráng.

Lần này chỉ có một phi tần là Đồng Hề đi theo, vốn dĩ nàng rất lo lắng, nhưng đã ở trên thuyền mười mấy ngày mà Thiên Chính Đế vẫn chưa triệu nàng thị tẩm, như thế đã quên mất nàng. Chiếc thuyền Từ Ngọc Long này được trang trí vô cùng xa hoa, diễm lệ, còn được tiên đế tu bổ khi về già, có cả chính điện, nội điện và Đông Tây Triều điện để tiếp kiến các quan lại ở những nơi đi qua. Trên boong thuyền còn có một khu vườn nhỏ rất tinh xảo, giống như một bản sao thu nhỏ của Đại Minh cung, bởi vậy Đồng Hề không cảm thấy có gì bất tiện.

Khi thuyền đi qua Nam Hà, Thiên Chính Đế xuống dạo vài bước mang tính tượng trưng, biểu dương một đám quan phụ mẫu và lương sứ trị thủy, sau đó rẽ vào Cẩm Hà tuần tra một phen. Chỉ vậy thôi mà đã mất gần một tháng. Nàng rất ít khi thấy Thiên Chính Đế, phần lớn thời gian người đều tiếp kiến quan lại, còn nàng rầu rĩ ngồi ở trong khoang thuyền, thỉnh thoảng vẽ tranh để giết thời gian.

Cảnh sắc ven đường có khi quanh co, khúc khuỷu tuyệt đẹp, có khi lại hùng vĩ, tráng lệ, khiến trình độ vẽ tranh sơn thủy của nàng tiến bộ không ít. Hôm nay, thuyền ghé bến gần núi Phục Sơn, được ca tụng là ngọn núi đệ nhất của Cảnh Hiên hoàng triều, thuộc vùng phụ cận của phủ Quế Châu. Đây là lần đầu tiên Đồng Hề được thấy cảnh non nước tú lệ tới vậy. Khi mặt trời lặn, bóng núi in sâu dưới nước sông Cẩm, vừa có chút mờ lung lại có phần sắc nét. Thấp thoáng trên mặt sông là mấy chiếc thuyền đánh cá có cánh buồm nhuộm đỏ, thậm chí nàng còn có thể nhìn thấy bóng ngư dân mặc áo tơi và chú chim cốc màu đen đang giúp ông ta bắt cá.

“Tề Vân, mau chuẩn bị giấy bút cho ta!”

Đồng Hề cực kỳ hứng thú. Nàng vẩy mực đưa bút, một bức tranh sơn thủy tú lệ dần hiện trên trang giấy, chỉ có điều phác họa thì dễ nhưng vẽ chi tiết lại khó. Xưa nay nàng không thạo vẽ người và động vật, lại cảm thấy bóng ngư dân đang quay lưng về phía nàng khi trời đã tối dần ở phía xa có gì đó rất khó nắm bắt, có thể ông ta đang mưu sinh, cũng có thể chỉ tới để nghỉ ngơi, cũng không biết ông ta bao nhiêu tuổi, lại còn có chim cốc đang bị ông ta nhéo cổ bắt thả cá ra nữa.

Đồng Hề không giỏi vẽ người nhưng thích lối vẽ chi tiết, coi trọng mức độ sống động như thật, bởi vậy trước kia thầy dạy vẽ của nàng luôn nói nàng có kỹ thuật điêu luyện nhưng tình ý chưa tới. Nàng chỉ sợ mình sẽ làm hỏng bức tranh này. Đang lúc lưỡng lự, nàng bỗng nghe thấy một giọng nói trầm thấp.

“Rất ít khi thấy nàng do dự thế này.”

Tay cầm bút của Đồng Hề run lên, tức thì một giọt mực rơi xuống bức tranh mới vẽ của nàng. Nàng bất giác than một tiếng chán nản, chợt nhận ra phản ứng của mình vô cùng bất kính với Thiên Chính Đế, bèn vội vàng quay đầu hành lễ.

“Hoàng thượng vạn phúc!”

“Xem ra Quý phi rất có hứng, tiếc thay bức họa này bị trẫm làm hỏng rồi.”
Tâm trạng Thiên Chính Đế có vẻ không tệ.

“Do thần thiếp lơ đãng.”

Đồng Hề không dám trách Thiên Chính Đế, vừa dứt lời đã thấy người khựng lại, bầu không khí có vẻ lạnh đi.

“Đế trẫm xem có thể khắc phục được lỗi sai của mình không nào.” Người bước lên một bước, đứng phía sau Đồng Hề, nhìn theo hướng nhìn của nàng. “Quý phi muốn vẽ ông lão đánh cá kia đúng không?”

Hơi thở sau khi phát ra tiếng “không” của Thiên Chính Đế phả vào cổ nàng, cảm giác ngứa ran khiến nàng phải nghiêng người tránh né.

“Dạ phải, sao Hoàng thượng biết đó là ông lão đánh cá?” Nàng có chút tò mò, đương nhiên gợi mở đề tài cũng là cách khiến hai người không tiếp xúc quá thân mật.

Thiên Chính Đế đáp với vẻ chắc chắn:

“Trẫm quan sát tay của người đó.”

Nhưng Đồng Hề cố hết sức nghiêng người ra đằng trước cũng không thể nhận ra tay người đánh cá có điểm gì khác biệt. Nàng gắng gượng lắm mới nhìn thấy vị trí bàn tay, còn màu sắc và làn da thì không thể thấy được. Mắt Thiên Chính Đế thật tinh tường!

“Mau vẽ đi, kéo mực khô mất!”

Thiên Chính Đế dang tay trái ôm lấy eo Đồng Hề, tay phải đặt bút vào tay nàng, sau đó cầm tay nàng, bắt đầu vẽ, bên này một nét, bên kia một nét.

Đồng Hề vốn định giã giũa, muốn nói thế này không hợp lẽ nghĩa, nhưng lại sợ làm hỏng bức tranh, vậy nên chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn, có chút xấu hổ tựa vào lòng Thiên Chính Đế. Nhìn nét vẽ dao động chập chờn của Thiên Chính Đế, nàng không hiểu người định vẽ gì, mãi đến khi đường nét dần hiện ra, sự chú ý của nàng mới bị bức tranh hoàn toàn thu hút.

Thiên Chính Đế chỉ thêm vài nét vẽ trên bức tranh của Đồng Hề, giọt mực kia cuối cùng trở thành chú chim cốc giúp ngư ông bắt cá. Kể cũng thật tài tình, nàng hoàn toàn không nhận ra nó được tạo nên từ một sơ suất. Người chỉ đưa bút vài nét đã họa ra ông lão đánh cá. Nhờ điểm nhấn ấy mà bức tranh non nước này trở nên sinh động hơn hẳn.

Họa người trong non nước, người nhỏ bé, non nước mênh mông.

Đồng Hề say sưa thưởng thức.

“Sao, mấy nét đó được không? Không bôi nhọ bức tranh thuyền đánh cá lúc tối muộn này của Quý phi chứ?”

Thiên Chính Đế cầm tay Đồng Hề cùng gác bút, sau đó người ôm lấy nàng, tựa cằm trên vai nàng, thủ thi:

“Dân gian có câu “Một chữ là thầy”, không biết như trẫm thì thế nào đây?”

Hai gò má Đồng Hề bắt đầu đỏ ửng. Ngoài lúc ở trên giường, dường như nàng chưa bao giờ thân mật với Thiên Chính Đế như vậy. Nàng hơi nghiêng đầu qua, cố gắng lờ đi cánh tay của người.

“Ừm, xem như Hoàng thượng “Một nét thành thầy” của thần thiếp đi!”
Đồng Hề bất giác có chút nũng nịu.

Gương mặt anh tuấn vốn lạnh lùng của Thiên Chính Đế nở nụ cười, Đồng Hề chợt ngây người, cảm thấy Thiên Chính Đế tuấn tú tới mức không bút nào tả xiết.

Đột nhiên người nói:

“Ha, chẳng phải có câu “Một ngày làm thầy, cả đời làm chồng” đấy sao?”

“Cả đời làm cha mới đúng.” Nàng phản bác theo phản xạ, nhưng lập tức im bật. Đáng lẽ nàng không nên sửa lưng Thiên Chính Đế. Đến giờ nàng mới nhận ra ý nghĩa của câu “Cả đời làm chồng”, xấu hổ tới mức chỉ muốn nhảy quách xuống sông cho xong!

“Ồ, còn chưa có lạc khoản.” Nàng vội chuyển chủ đề rồi nhắc bút viết mấy chữ “Mùa hạ năm Thiên chính thứ chín” lên bức tranh, nhưng tới phần ghi ai vẽ thì lại bối rối. Bức tranh này cả hai người cùng vẽ, nàng không dám chiếm công, cũng không dám tùy tiện dùng ấn chương của Thiên Chính Đế.

Lúc này, Thiên Chính Đế đã nhắc con dấu của nàng lên, nhìn hàng chữ trên đầu, đó là bốn chữ Đồng Cung nữ sử.

“Hoàng thượng...”

Đồng Hề quay đầu, định hỏi ý kiến của Hoàng thượng, nào ngờ đôi mắt nàng lại in bóng ngay đôi mắt của Thiên Chính Đế, hơi thở của hai người bắt đầu trở nên dồn dập.

Ngay sau đó, người liền đặt môi lên cánh môi hồng của nàng, tham lam chiếm đoạt. Nàng thở dài, nếu có thể bàn luận thi họa với Thiên Chính Đế thì người quả là một tri âm hiếm có, nhưng y như rằng, lần nào cũng gặp phải chuyện phiền não này, nàng bỗng thấy thất vọng.

Thiên Chính Đế ôm bồng nàng bằng một cánh tay, bước tới chiếc giường trong tẩm phòng.

Trực giác của Đồng Hề nhận thấy hôm nay Thiên Chính Đế nhiệt tình một cách khác thường, những nụ hôn trút xuống dày đặc như mưa khiến nàng không thể né tránh, chỉ có thể lần tìm dải vải bên gối. Vì chỉ có một phi tần

là nàng đi theo nên lúc nào nàng cũng chuẩn bị sẵn thứ này, phòng khi Thiên Chính Đế đột nhiên qua đây.

Khi nhìn thấy dải vải trong tay Đồng Hề, Thiên Chính Đế dừng mọi động tác, sắc mặt lạnh tanh, đứng bật dậy, bỏ đi không nói một lời. Đồng Hề sửng sốt ngồi dậy, không biết mình lại làm gì đắc tội với Thiên Chính Đế. Chẳng phải trước nay người đều thích thể này sao?

Thiên Chính Đế vừa đi, Tề Vân đã vội bước vào:

“Nương nương, Hoàng thượng sao vậy?”

Khi đứng cạnh hầu, nàng ta cảm thấy hôm nay Thiên Chính Đế và Quý phi vô cùng hòa hợp, vậy nên mới lén lui xuống, nào ngờ chưa được bao lâu đã xảy ra chuyện.

Đồng Hề á khẩu rồi mím môi với vẻ bất đắc dĩ, buồn bã đáp:

“Ta cũng không biết.”

“Lẽ nào là do chuyện giường chiếu...” Tề Vân thấy Đồng Hề vẫn đang ngồi trên giường, chặn đệm nhả nhúm, bèn hỏi vậy.

Thấy câu hỏi của Tề Vân ngày càng thái quá, Đồng Hề vội ngắt lời:

“Sao có thể?”

Đồng Hề dám chắc mọi tôn nghiêm của nàng đã đặt hết dưới chân Thiên Chính Đế, mặc người muốn làm gì thì làm, chưa từng phản kháng, sao có thể đắc tội với người về chuyện này được?

Sau đó, Thiên Chính Đế lại bận rộn tiếp kiến quan lại dọc đường, đã mấy ngày rồi nàng không gặp người. Khi thuyền tới biển Đông, sắp quay đầu về kinh, bỗng nghe tin Thiên Chính Đế bị bệnh, đã vậy còn là bệnh không nhẹ. Ngự y đi theo chỉ nói do không hợp khí hậu. Vì bệnh này không thể ra

ngoài nên Thiên Chính Đế không gặp bất kỳ ai, không chỉ những quan viên từ xa tới cầu kiến không được diện thánh mà ngay cả quan viên đi theo Thiên Chính Đế cũng không thể gặp người, nhưng may thay, chuyến đi này của người cũng coi như đã hoàn thành tốt đẹp.

Sau khi hay tin Thiên Chính Đế bị bệnh, Đồng Hề cũng tới thăm điện của Thiên Chính Đế trên thuyền Từ Ngọc Long. Đó là bốn phận của nàng. Vì Thiên Chính Đế không thể ra ngoài nên nàng chỉ đứng bên ngoài, hỏi Giang Đắc Khải và ngự y về bệnh tình của người, sau khi nghe nói không có gì đáng ngại, nàng liền yên tâm, đồng thời cũng không định vào trong để tự chuộc lấy phiền phức.

“Nếu Hoàng thượng không thể ra ngoài, vậy sáng mai bản cung lại...” Đồng Hề định quay về, bỗng nghe thấy tiếng gọi sốt ruột của Tề Vân.

“Nương nương!” Tề Vân vừa gọi Đồng Hề xong đã vội vàng hỏi Giang Đắc Khải: “Giang công công, nương nương vô cùng lo lắng cho Hoàng thượng, có thể để Quý phi nương nương vào gặp Hoàng thượng, nhân tiện chăm sóc cho người không?”

“Vậy được!” Giang Đắc Khải trả lời vô cùng thẳng thắn, mở cửa vào bẩm báo.

“Cô cô!” Đồng Hề có chút bức bối, đè thấp giọng nói: “Nếu bệnh của Hoàng thượng tái phát vì không khí quanh ta thì sao?”

Tất cả chỉ là lý do, thực tình Đồng Hề cực kỳ không muốn gặp Thiên Chính Đế. Dẫu rằng trước nay nàng luôn đặt đại cục lên hàng đầu nhưng tự thâm tâm vẫn bất bình. Khi nàng bị bệnh, Thiên Chính Đế chưa từng hỏi thăm lấy một câu, nay Thiên Chính Đế bị bệnh, đã có một đám thái y, thị tùng hầu hạ, nàng tội gì phải châu đầu vào?”

Chẳng mấy chốc, Giang Đắc Khải đã bước ra.

“Nương nương, Hoàng thượng mời người vào!”

Đồng Hề đành mở hé cửa rồi lách người chui vào, bên trong được che chắn bằng gấm dày màu vàng tươi, không thấy nội thất thế nào. Nàng vén rèm bước vào đã thấy một người đàn ông đầu đội mũ quan bằng bạch ngọc, mặc thường phục màu xanh sẫm thêu hoa văn chìm Long Trảo Cúc đang đứng trong phòng. Khi người đó quay lại, không phải Thiên Chính Đế thì là ai? Chẳng phải người vẫn khỏe khoắn đấy sao?

“Hoàng thượng vạn phúc!”

Thiên Chính Đế cười khẩy:

“Trẫm sao có thể vạn phúc được! Nếu Quý phi đã không quan tâm tới long thể của trẫm thì cần gì phải nói những lời trái lòng như thế?”

Nàng thầm than, có lẽ Thiên Chính Đế đã nghe thấy những lời nàng nói.

“Thần thiếp chỉ sợ khiến bệnh của Hoàng thượng tái phát nên mới không dám cầu kiến.”

Thiên Chính Đế lại cười khẩy:

“Nói vậy có nghĩa Quý phi là người quan tâm trẫm nhất, thế nên trẫm bị bệnh bao lâu rồi mới tới thăm trẫm?”

Đồng Hề giật mình. Mới đầu, khi hay tin về bệnh tình của Thiên Chính Đế, thấy bên ngoài quan lại xếp hàng dài cầu kiến, nàng không muốn góp vui nên đành đợi, nào ngờ lại bị trách móc thế này.

“Lúc đó, có quá nhiều ngoại thần, thần thiếp...” Đồng Hề oan ức đáp.

Bấy giờ sắc mặt của Thiên Chính Đế mới hòa hoãn hơn, người gọi:

“Giang Đắc Khải!”

Sau khi Giang Đắc Khải bước vào, Thiên Chính Đế mới tiếp lời:

“Trẫm và Quý phi sẽ cùng xuất hành, người cứ nói Quý phi không hợp khí hậu nên cũng bệnh rồi.”

Vừa nghe đã biết Thiên Chính Đế muốn đi vi hành nên mới diễn màn này, có điều không biết người mang theo cục nợ như nàng để làm gì, nhưng nàng không dám hỏi.

“Nhưng Hoàng thượng, để Quý phi nương nương ở đây chẳng phải càng dễ che giấu hành tung của người hơn sao?” Giang Đắc Khải thắc mắc.

“Có người ở đây, trẫm rất yên tâm.”

Xem ra Thiên Chính Đế đã quyết định rồi.

“Hoàng thượng...” Đồng Hề khẽ lên tiếng, tiếc rằng bị Thiên Chính Đế lờ mắt nên đành thôi.

Nàng quay về tắm diện, sai Tề Vân mau chuẩn bị thường phục. Đêm nay, nàng sẽ vi hành cùng Thiên Chính Đế.

Chương 34

Lỗi sống xa xỉ khiến Hoàng thượng nổi giận

Tề Vân lấy thường phục của Đồng Hề ra, hầu hạ nàng mặc vào.

“Không ngờ bao năm không mặc mà vẫn vừa vặn như vậy, ừm, chỉ có phần ngực hơi căng chút thôi.”

Đồng Hề xoay một vòng, đã lâu không ăn vận giản dị thế này rồi. Nàng hơi xấu hổ kéo vạt áo.

“Cô cô, có phải phần ngực bó quá không?”

“Nương nương vận đồ thuở thiếu nữ rất đẹp, đảm bảo sẽ khiến Hoàng thượng say đắm.”

Sau đó Tề Vân lại than thở:

“Biết búi tóc cho nương nương kiểu gì bây giờ?”

Câu hỏi này của Tề Vân cũng làm khó Đồng Hề. Thiên Chính Đế mặc thường phục, chắc chắn muốn giấu thân điểm thâm phạm, chỉ không biết hai người sẽ hóa thân thành quan hệ gì thôi. Khi tổ tiên vi hành, từng có không ít chuyện phong lưu, cũng có những câu chuyện trở thành giai thoại, không biết Thiên Chính Đế có ý định đó không?

Đồng Hề nhìn mình trong gương.

“Đừng búi tóc nữa, chải cho ta kiểu tóc của một cô nương đi!”

Bộ y phục này quá trẻ trung, lại trang điểm theo phong cách thiếu nữ, nếu giờ búi tóc thì chẳng ra đâu vào đâu cả.

Tề Vân rất khéo tay, chẳng mấy chốc đã tạo được một kiểu tóc đơn giản cho nàng. Nàng soi gương, cảm thấy vô cùng hài lòng.

“Nhìn nương nương chẳng kém gì thiếu nữ mười lăm tuổi.”

Cuối cùng, Tề Vân cài cho nàng một chiếc trâm ngọc trắng đính đá quý.

Đồng Hề cũng cảm thấy ăn vận trẻ trung thế này mang tới cho nàng cảm giác như hồi mới nhập cung. Tề Vân đi theo nàng tới đuôi thuyền. Thiên Chính Đế và một người đàn ông nữa đã đứng đợi ở đây rồi. Nàng nhận ra người đó hình như là tam phẩm đới đao thị vệ bên cạnh Thiên Chính Đế - Cố Vân Hải.

“Nương nương vạn phúc!” Cố Vân Hải hành lễ, khi ngẩng đầu lên, hai gò má phỉm hồng, không dám nhìn nàng. Hắn từng thấy vị Quý phi này mấy lần, lần nào cũng mang vẻ cao quý tao nhã, nhưng hôm nay lại mang vẻ thanh xuân kiều diễm, rạng rỡ quyến rũ hơn bội phần, như làm lóa mắt hắn vậy.

Đôi mắt mù sương của Thiên Chính Đế lướt qua bộ ngực cao ngất của Đồng Hề.

“Ăn mặc kiểu gì thế này?”

Đồng Hề hoảng sợ, vội vàng cúi đầu, không biết mình lại làm gì khiến người không vui. Nàng tự thấy từ trên xuống dưới không hề có điểm nào thất lễ, nhưng luôn cảm thấy ánh mắt của Thiên Chính Đế liên tục đảo qua ngực nàng, chợt nhận ra có lẽ do váy áo của nàng quá chật.

Phía đuôi thuyền đã neo một chiếc thuyền ba lá, bên cạnh là một chiếc thuyền nhỏ, Thiên Chính Đế nhảy lên thuyền trước rồi dang tay đón nàng qua.

Vừa vào khoang, người đã thả màn, ngăn Cỗ Vân Hải và Tề Vân ở đằng sau, còn mình và Đồng Hề ngồi ở mũi thuyền. Nhìn con thuyền này, nàng lại nhớ tới lần gặp gỡ tình cờ ở hồ Thái Dịch, lập tức mặt đỏ tai hồng, lại thêm ánh mắt bóng cháy của Thiên Chính Đế chiếu vào ngực nàng, dù có ngốc nàng cũng biết ý định của người, đành kiếm chuyện nói:

“Hoàng thượng, chúng ta sẽ dùng thân phận gì bây giờ?”

Thiên Chính Đế không trả lời mà hỏi vặn lại:

“Sao nàng lại ăn vận theo lối thiếu nữ?”

“À, do thời gian quá gấp nên thần thiếp không kịp may đồ mới, đành dùng tạm đồ trước khi nhập cung, thế nên... thế nên mới không búi tóc.” Đồng Hề vô cùng biết ơn Thiên Chính Đế vì đã cho nàng cơ hội giải thích.

Người gật đầu, tỏ ý lí do này có thể chấp nhận.

“Trong chuyến đi này, chúng ta sẽ đóng giả làm du khách đang trên đường về kinh sau khi tế tổ, nàng và trẫm...”

Đồng Hề biết nàng nên đóng vai vợ chồng với Thiên Chính Đế, nhưng giờ nàng lại ăn vận thế này nên người mới ngáp ngừng, bởi vậy bèn tiếp lời:

“Hay là thần thiếp và Hoàng thượng giả làm huynh muội đi!”

Đồng Hề tính toán như thần, với thân phận này, Thiên Chính Đế đương nhiên không thể ở chung phòng với nàng. Nàng vốn không thích chuyện đó, huống chi vừa nghĩ tới việc phải làm chuyện đó trong một ngôi nhà bẩn thỉu, nàng đã thấy khỗ sở.

“Ừm!” Thiên Chính Đế gật đầu, không nói gì.

Đồng Hề ôm lấy hai cánh tay, tuy đang mùa hè nhưng gió đêm vẫn có chút se lạnh. Thiên Chính Đế kéo nàng vào lòng.

Sống lưng Đồng Hề thẳng đứng, tiếng “Hoàng thượng” nàng thốt ra bất giác mang theo chút run rẩy. Nàng định nhắc Thiên Chính Đế phía sau rèm vẫn có hai người nữa, nào ngờ vừa lên tiếng đã tiết lộ hoàn cảnh quần bách của nàng.

“Nàng nên đổi cách xưng hô, tuyệt đối không được để lộ chân tướng trong chuyến đi này, nàng gọi lại đi!”

Nàng cắn môi:

“Ca ca!”

Vốn chỉ là một từ đơn giản, nhưng trong hoàn cảnh này lại mang vẻ vô cùng mập mờ.

Nàng bỗng nhớ tới sở thích khó nói của Thiên Chính Đế, rồi nhớ tới Thái Hậu, tỷ tỷ Quân Đóa và cả Tấn Vương phi nữa, sau đó bèn trở nên cảnh giác khi Thiên Chính Đế siết chặt lấy nàng, may mà người không tiến thêm bước nữa.

Khi thuyền cập bờ, Đồng Hề mới thở phào tạ ơn trời đất.

Nơi họ cập bến là một thị trấn nhỏ tên Quỳnh Lai. Các hộ gia đình đã đóng cửa từ sớm, chỉ có nhà khách Lai Phượng vẫn còn sáng đèn. Cố Vân Hải gọi tiểu nhị ra mở cửa. Tiểu nhị dụi đôi mắt lim dim, ngơ ngẩn nhìn Đồng Hề, bị Tề Vân trách mắng mới giật mình tỉnh táo lại.

“Ồi giời ơi, không ngờ hôm nay khách quán Lai Phượng của chúng ta lại có rồng phượng tới thật, mấy vị khách quan, mời vào trong, mời vào trong!”

Ánh mắt tên tiểu nhị vẫn dán chặt lấy Đồng Hề, tuy vị đại gia đi cùng cũng là bậc tuần tú, trang nhã hiếm có, nhưng vì tiểu nhị là nam nên đương nhiên chú ý tới nàng nhiều hơn.

“Ta đặt bốn phòng, mau bưng nước nóng lên đây!” Cố Vân Hải thúc giục, biết rằng có lẽ hai bị chủ tử đã thấm mệt rồi.

Đồng Hồ bước vào căn phòng đầu tiên bên hướng đông, Tề Vân cùng vào theo, chuẩn bị chăn đệm cho nàng, lấy miếng gấm trắng Đồng Hồ đặc biệt dặn mang theo trải trên giường, rồi lại lấy một mảnh gấm vân mỏng làm chăn. May mà đã vào hạ nên đắp mảnh gấm mỏng tang thế này chắc không lạnh, vả lại chồng hai món này lên nhau cũng dễ mang vác.

Đồng Hồ im lặng ngồi xuống. Nàng luôn cảm thấy nơi nào trong nhà khách này cũng không sạch sẽ, khiến nàng bắt đầu thấy nhớ Đồng Huy cung. Tiểu nhị bưng nước vào, tới khi Tề Vân phải mắng mấy câu mới chịu đi. Đồng Hồ cau mày.

Nàng bỗng cảm thấy nước ấm này là lạ, không có tinh dầu hoa mai nàng yêu thích, rửa mặt hay rửa tay đều không thoải mái. Nàng cảm thấy cả người khó chịu, mong sao Thiên Chính Đế mau làm xong việc rồi trở về cung. Nàng chợt nhớ tới Mộ Chiêu Văn đang nhất quyết muốn xuất cung kia, thật không biết xuất cung rồi nàng ta có thể quen với cuộc sống bình dị này không.

“Tiểu thư, đã xong hết rồi, người đi nghỉ ngơi trước đi!” Tề Vân rất nhập vai trong màn kịch này, đổi cách xưng hô vô cùng trôi chảy từ nương nương sang tiểu thư.

Đồng Hồ gật đầu, bảo nàng ta lui xuống. Nàng cởi chiếc áo khoác ngoài, nằm nghiêng trên giường, vừa mới ngả lưng đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Hoàng... ca ca, ca ca vẫn chưa đi nghỉ sao?” Đồng Hồ nhìn Thiên Chính Đế với vẻ nửa kinh ngạc nửa không.

Thiên Chính Đế tự ý bước vào phòng.

“Nàng kĩ tính thật đấy!”

Đồng Hề thấy Thiên Chính Đế ngồi bên mép giường, không hề có ý định rời đi, bèn biết chắc chắn người muốn ở lại. Nàng nhủ thầm, Thiên Chính Đế thật chẳng biết xấu hổ, dù sao bây giờ họ cũng đang diễn vai huynh muội cơ mà.

Thiên Chính Đế giơ chân về phía Đồng Hề, ý bảo nàng cởi giày cho người. Nàng vội vàng bước lên.

“Mai lên huyện, nhớ may vài bộ quần áo mới, búi tóc lên, sau này nàng sẽ hầu hạ ta.”

Đồng Hề có chút sững sốt, nhưng không dám thắc mắc. Nàng đặt đôi giày sang một bên, lại nghe Thiên Chính Đế nói:

“Còn ngây người ra đó làm gì, rửa chân cho ta đi!”

Bấy giờ nàng mới bừng tỉnh.

Bình thường ở trong cung, những việc này không tới phiên nàng làm, bỗng chốc nàng thực sự không biết phải làm sao, may mà nước nóng vẫn còn, nhiệt độ cũng thích hợp.

“Nàng mang cả chậu đồng cơ à?” Thiên Chính Đế ngạc nhiên. Chiếc chậu đồng rửa chân tinh xảo kia chắc chắn không phải thứ khách quán nhỏ bé này có được.

“Dạ, thần... muội sợ đồ bên ngoài không sạch sẽ, ngộ nhỡ mắc bệnh gì đó...”

Đồng Hề gần như chưa từng qua lại với tầng lớp bình dân, trong ấn tượng của nàng, tất cả bọn họ đều vô cùng nhếch nhác.

Thấy Thiên Chính Đế không nói gì, nàng bèn rút chiếc khăn tay trong tay nải ra, cẩn thận đặt chân người vào trong chậu nước, rồi nhẹ nhàng chà lau

cho người. Nàng bỗng có cảm giác hai người như đôi vợ chồng già vậy.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy ánh mắt nóng hừng hực của Thiên Chính Đế nhìn chăm chăm vào khuôn ngực như ẩn như hiện của nàng, Đồng Hề vội che đi.

“À, ca ca, huynh nghỉ ngơi thôi!”

Nàng lấy chiếc gối mang từ trong cung ra đặt dưới đầu Thiên Chính Đế, hầu hạ người nằm xuống.

Đột nhiên Thiên Chính Đế ôm nàng vào lòng, bàn tay ngang ngược len lỏi vào trong vạt áo nàng. Đồng Hề không kìm được, ra sức giãy giụa. Nàng thực sự không muốn thị tẩm ở nơi bẩn thỉu này đến mức quên cả nỗi kinh sợ đối với người.

“Đừng, không được!”

Thiên Chính Đế nhìn nàng hồi lâu, không có thêm hành động gì nữa. Đồng Hề thở phào, nhưng bàn tay kia làm thế nào cũng không chịu rút ra. Nàng cứng người, cuộn tròn trong lồng ngực của Thiên Chính Đế, mãi tới khi trời sáng mới chộp mắt được một lúc. Tuy nhiên, nàng vô cùng biết ơn người vì tối qua đã không cưỡng ép nàng. Trước kia, khi ở trong thư phòng hay Ngự hoa viên, nàng cũng từng từ chối người nhưng người chưa từng dừng lại.

Mới sáng sớm ngày hôm sau, tiểu nhị đã chủ động bưng nước nóng tới. Thiên Chính Đế ngồi dậy ra mở cửa. Đồng Hề có thể nhìn thấy vẻ trợn mắt há miệng của tên tiểu nhị qua khe cửa. Nàng thầm thở dài.

Thiên Chính Đế dặn tiểu nhị mang bữa sáng lên phòng rồi lại sai Cố Vân Hải thuê một chiếc xe ngựa, hôm nay họ sẽ tới huyện Thiên Đài.

Đồng Hề vén rèm xe, quan sát vẻ náo nhiệt ngoài phố. Bình thường nàng vốn quen với sự yên tĩnh, chưa từng thấy cảnh tượng ồn ã như vậy. Gánh

hàng rong bán đủ thứ đồ, quầy bánh ngọt ra sức chào hàng, còn có cả những người hành tẩu giang hồ bán nghệ, tất cả những điều này nàng mới chỉ được nhìn thấy trong tranh. Tuy cách họ hò hét rất thô lỗ, ăn vận áo vải trông rất nhếch nhác nhưng gương mặt tràn đầy sức sống, hoặc vui vẻ, hoặc giận dữ, mọi cảm xúc đều thể hiện hết trên mặt, không giống những vẻ mặt cứng nhắc trong cung. Tuy nhiên nàng chưa từng bao giờ nghĩ tới việc hòa mình với những người đó, chỉ nhìn từ xa thưởng thức cuộc sống của họ thế này là được rồi. Nàng luôn có cảm giác ưu việt, cao cao tại thượng, và nàng thích cảm giác này.

Xe ngựa rẽ vào một con ngõ, dừng trước một tiệm vải. Thiên Chính Đế ôm nàng xuống xe.

“Vào chọn vải xấp vải may mấy bộ!”

Chủ tiệm vừa nhìn đã biết Thiên Chính Đế và Đồng Hề là người giàu sang phú quý nên nhiệt tình vô cùng.

“Vị cô nương này muốn chọn loại vải nào?”

Ngay từ lúc bước vào, nàng đã bị những xấp vải lấp lánh sắc màu thu hút. Không ngờ ở một huyện thành bé tí thế này lại có được thứ quý giá đến nhường ấy, thậm chí còn có cả loại gấm vân vốn vô cùng đắt đỏ.

Thiên Chính Đế cũng nhìn ngăm từ phía sau nàng, chỉ vào mấy xấp trong chiếc tủ bên phải phía sau chủ tiệm.

“Mang ra đây xem!”

Chủ tiệm vội vàng vâng dạ dạ.

“Vị lão gia này thật tinh mắt, đó chính là lụa Băng Nguyệt mới được sáng tạo nên, ngay cả trong cung cũng chưa có đâu.”

Vốn dĩ Đồng Hề không định may đồ, nghĩ bụng một huyện thành thế này thì sao có vải tốt được, mà nàng lại luôn thích những thứ đắt giá, nhưng bây giờ nàng bỗng dưng thấy hứng thú. Nàng cầm mảnh vải cọ vào má trong cổ tay, thấy trơn mịn mà mát lạnh, quả là không tồi. Mặc loại vải này vào mùa hè có lẽ sẽ rất mát, mặt vải lại vô cùng bắt sáng, trông sẽ vô cùng rực rỡ.

“Bao nhiêu tiền?”

“Không đắt, không đắt, sáu mươi hai lạng một xấp.”

Đồng Hề chỉ biết sáu mươi hai lạng là bằng lộc một năm của quan cửu phẩm dưới triều Thiên Chính, về phần đắt rẻ nàng không rõ lắm, có điều, Thiên Chính Đế vốn tiết kiệm, không biết ý người thế nào, nàng bèn lên nhìn người. Ồ, dường như người có ý muốn mua.

Thiên Chính Đế bỗng nói:

“Có bớt được không?”

“Loại vải này rất hiếm đó lão gia, cả huyện này chỉ có mình Phúc Trang Bồ Hành của lão là có thôi. Đây là sản phẩm mới, có lẽ năm sau các quý nhân trong cung sẽ rất ưa chuộng.” Chủ tiệm bắt đầu khoe khoang.

Thiên Chính Đế cầm lấy mảnh vải trong tay Đồng Hề.

“Loại vải này tuy không tồi nhưng chưa đủ độ trang nhã, thiếu sự bay bổng, dệt cũng không quá tỉ mỉ, màu sắc quá sáng sẽ khiến nó trở nên thô tục, bốn mươi hai lạng đã được xem là cái giá quá hời rồi.”

Đồng Hề vô cùng sửng sốt nhìn Thiên Chính Đế ra sức mặc cả với chủ tiệm. Nàng thật sự không dám tin đây chính là vị Thiên Chính Đế kiệm lời, bày mưu tính kế cai trị thiên hạ.

Sau một hồi khẩu chiến, cuối cùng chủ tiệm cũng thỏa hiệp.

Khi nàng đang vô cùng phân vân không biết nên chọn màu nào thì Thiên Chính Đế bỗng cất tiếng:

“Nàng mặc màu hồng phấn, vàng tơ, xanh lơ và tím nhạt rất đẹp.”

Đồng Hề sững sờ, bỗng cảm thấy con người trước mặt này vô cùng xa lạ, nhưng trong lòng lại có phần mừng rỡ, không ngờ một người nắm quyền thiên hạ lại có thể nhọc lòng chọn vải cho mình như thế này. Thực ra, chỉ cần Thiên Chính Đế không bắt ép nàng thì nàng rất thích ở bên người, nhìn người, dõi theo người.

Sau khi thanh toán, Tề Vân báo ông chủ tìm người may ngày may đêm cho kịp.

Khi Thiên Chính Đế đưa mắt nhìn, tình cờ chạm phải ánh mắt của Đồng Hề. Lần này, nàng không còn sợ nữa, bởi vì dường như người đã bước xuống khỏi bậc thánh thần, trở nên sinh động hơn. Nàng mỉm cười ngượng ngùng.

Khi đã sắp xếp xong chuyện này, Thiên Chính Đế mới đưa nàng tới tiệm cơm.

Đồng Hề thấy cửa hàng này rất lịch sự, tao nhã, tâm trạng cũng tốt hơn một chút. Sáng nay, lúc tiểu nhị ở quán nọ mang đồ ăn sáng lên, nàng hầu như không đụng đũa vì thấy ngón tay của tiểu nhị đen sì. Nào ngờ Thiên Chính Đế lại chịu nhấm nháp chút dưa muối không ra hình thù gì ở đó, thậm chí còn ăn cả màn thầu và cháo nữa.

“Tiểu nhị, tiệm các người có món nào nổi tiếng, mang hết lên đây!” Đồng Hề không kìm được, lên tiếng thay Thiên Chính Đế.

Thiên Chính Đế nhìn nàng sững sốt nhưng không nói gì.

Nàng đưa mắt ra hiệu cho Tề Vân, Tề Vân vội vàng lấy hai bộ bát đĩa làm bằng bạc từ trong tay nải ra, bày trước mặt Thiên Chính Đế và nàng.

“Nàng làm gì vậy?” Thiên Chính Đế nhíu mày.

“Thiếp... thiếp sợ bát bên ngoài không sạch.”

Đồng Hề cảm thấy mình không làm gì, bát đĩa ở nơi này đã bị hàng trăm, hàng nghìn người dùng, sao nàng có thể yên tâm được? Huống chi, sống ở bên ngoài cần vô cùng cẩn thận, vậy nên nàng mới dùng bát bằng bạc.

Thiên Chính Đế đang định nói gì đó thì tiểu nhị vừa hay bưng đồ ăn lên, vì vậy người bèn im lặng.

Đồng Hề nhớ tới lần dùng bữa trong Đồng Huy cung, liền vội vàng gấp một miếng thịt cho Thiên Chính Đế. Bấy giờ sắc mặt của người mới thoáng dịu đi, gấp miếng thịt lên nhai.

Cả một bàn đầy ắp thức ăn mà mỗi món Đồng Hề chỉ thử một ít. Nàng thấy lưỡi vịt xáo tương là món ngon nhất. Nàng chỉ cắn miếng thịt bé tí ngay đầu lưỡi, còn lại bỏ hết, sau đó bảo tiểu nhị mang thêm một đĩa nữa lên.

Nàng là người quen sống trong nhung lụa, dù ở nhà hay ở trong cung, muốn ăn thứ gì là có thứ đó, bởi vậy nàng chưa từng để ý tới chuyện lãng phí thức ăn, đương nhiên không ý thức được sự lãng phí của mình. Tuy thấy sắc mặt của Thiên Chính Đế không tốt nhưng nàng chỉ cho rằng xưa nay người vẫn thế, không nghĩ người đang giận vì chuyện con con này.

Thiên Chính Đế đặt bát đĩa xuống, nhíu mày.

“Nàng đang làm gì vậy? Nàng có biết bao nhiêu gia đình còn không có thóc mà gieo không? Xem ra nàng thực sự không hiểu cuộc sống khó khăn của bách tính rồi. Tề Vân, gói hết lưỡi vịt lại cho phu nhân!”

Chương 35

Cặp đôi trái ngược

Đồng Hề thực sự không hiểu vì sao Thiên Chính Đế lại nổi giận. Từ nhỏ tới lớn, nàng đều dùng bữa như vậy, mà món lưỡi vịt kia cũng phải ăn như vậy. Thuở nhỏ, khi học theo mẫu thân, nàng cũng từng tò mò hỏi phần cuống lưỡi có vị gì, nào ngờ lại bị mẫu thân đánh cho một cái rồi mắng:

“Không được bướng bỉnh như đám nhóc không có kiến thức, không có quy tắc kia!”

Mẫu thân nàng chính là thần tượng của nàng. Bà xuất thân từ tầng lớp hoàng thân quý tộc, không khi nào đánh mất vẻ tôn quý, tao nhã, khi dùng bữa chưa bao giờ động đũa quá ba lần lên một món ăn. Đồng Hề là quý phi, số thức ăn cấp cho nàng mỗi ngày đủ cho cả cung ăn, bởi vậy nàng chưa từng thấy cách ăn thế này có vấn đề gì.

Nhưng nàng nào biết, từ nhỏ Thiên Chính Đế đã được rèn luyện trong quân ngũ, phải sống những tháng ngày gian khổ mộc mạc, đã quen với sự đói khổ của bách tính chứ không phải loại vua chỉ sống trong thâm cung mà không biết thế giới bên ngoài ra sao. Số ngày nàng và Thiên Chính Đế dùng bữa với nhau có thể đếm trên đầu ngón tay, không phải là yến tiệc quy mô lớn thì chính là gia yến, thỉnh thoảng mới có ngoại lệ ở trong Ngự hoa viên hoặc ở Đông Huy cung, bởi vậy nàng không hề nắm rõ cuộc sống thường ngày của người.

Tuy nhiên Đồng Hề cũng là người nhanh nhẹn, thấy Thiên Chính Đế nói như thế bèn biết là không hay rồi. Nàng lập tức thay đổi, thậm chí còn cố gắng ăn hết bát cơm khô khốc dưới ánh mắt lạnh lùng của Thiên Chính Đế.

Sau khi rời khỏi chùa Dao Quang, Đồng Hề từng thề rằng sẽ không bao giờ sống những ngày tháng như thế nữa. Nàng nhất định sẽ không bao giờ sống

những ngày tháng như thế nữa. Nàng nhất định phải ăn thứ ngon nhất, dùng thứ tốt nhất, chẳng phải chính vì vinh hoa phú quý mà nàng mới chịu tranh đấu trong ổ sói đấy sao?

Nàng đã vui lấp những ký ức về chùa Dao Quang từ lâu, nhưng khi nuốt những hạt cơm khô khốc này, nàng vẫn có chút xót xa. Khoảng thời gian đó chính là nỗi ám ảnh của nàng. Thậm chí khi nghe thấy những từ tựa tựa như chữ “Dao”, nàng đều nghĩ phải chăng đám nữ nhân kia lại nói xấu sau lưng nàng.

Sau khi dùng bữa xong, Thiên Chính Đế lại thân nhiên chiếm phòng của Đồng Hề, dặn tiểu nhị đun nước tắm. Nàng nhìn chiếc bồn tắm phai màu với vẻ không thể chịu nổi.

“Tề Vân, người đi mua bồn tắm mới về đây!”

Sau đó, nàng bèn than thở:

“Không biết cái bồn này đã bị gã đàn ông hôi hám nào dùng chưa?”

Nàng nhìn Thiên Chính Đế, không thấy người giận dữ hay ngăn cản mới thở phào yên tâm. Quan những gì quan sát được từ phụ thân và ca ca của nàng, người đàn ông bình thường không thích người phụ nữ của mình chạm vào đồ mà gã đàn ông khác từng sử dụng. Trước kia có một vị sủng phi chỉ vì thói sáo của vương gia mà chọc giận tiên tổ đấy thôi.

Đồng Hề thầm đặc ý cho sự tinh ý của mình. Nàng đi tới bên giường, lặng lẽ chuẩn bị chăn đệm thay Tề Vân. Vốn dĩ nàng đã thò tay vào trong tay nải để lấy chăn đệm bằng gấm ra, chợt nhớ tới bốn chữ “Dân sinh đói khổ” của Thiên Chính Đế nàng bèn ngừng lại, cau mày ngửi mùi chăn đệm, đưa tay miết thử xem có hạt bụi nào không.

Tuy nàng không biết cái gì gọi là dân sinh đói khổ, nhưng suốt dọc đường thấy dân chúng an cư lạc nghiệp, nơi nơi phồn hoa không thua kinh thành,

nàng cũng mừng thay cho thiên hạ vì có một vị đế vương như thế này. Dầu vậy, nàng cho rằng không thể giải quyết vấn đề “Dân sinh đói khổ” chỉ bằng sự tiết kiệm của hậu phi.

Tề Vân rất nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã mang về một chiếc bồn tắm bằng gỗ cối mới tinh. Thấy mấy vị khách quan này chi tiêu hào phóng, tiểu nhị cũng chịu khó mang nước nóng lên nhanh hơn. Đồng Hề lấy những cánh hoa từ trong chiếc túi hương nàng luôn mang theo người ra rải vào trong bồn tắm rồi vô cùng cung kính bước tới mặt trước mặt Thiên Chính Đế.

Tề Vân biết điều lui xuống.

“Gia, thiếp hầu người thay đồ!” Đồng Hề đã đổi cách xưng hô từ lâu, nàng thực sự không quen dùng lối xưng hô ngang hàng mà luôn phải thấp hơn Thiên Chính Đế một bậc.

“Ừm!” Thiên Chính Đế đứng dậy, phối hợp với động tác của Đồng Hề.

Sau đó, người bỗng ôm chầm lấy nàng từ phía sau, hai tay kéo toạc cổ áo của nàng ra.

“Hoàng...”

Đương nhiên lúc hoảng hốt, nàng quên phải xưng hô thế nào, rồi bị Thiên Chính Đế ôm vào trong bồn tắm. Nàng chỉ có thể miễn cưỡng nghe thấy tiếng người.

“Chiếc bồn này là hàng mới tinh, nàng yên tâm rồi chứ?”

Kế tiếp chính là sự giằng vò và đau đớn vô tận.

Vì không gian nhỏ hẹp, bọt nước văng tung tóe, tới lúc Thiên Chính Đế dừng lại, nước trong bồn đã chẳng còn bao nhiêu. Đồng Hề run bần bật,

đứng dậy mặc đồ, những giọt nước trên gương mặt nàng không biết là lệ hay nước tắm nữa.

“Đồng Hề...” Thiên Chính Đế dịu dàng ôm lấy nàng từ phía sau, nhưng người không nói tiếp, chỉ khẽ thở dài.

Đồng Hề xoay người lại, tỏ vẻ kháng cự, cố nhin đau khoác áo cho Thiên Chính Đế, hầu người nằm nghỉ. Nàng mệt mỏi nằm trên giường, không biết nên thay đổi tình trạng này thế nào. Không phải nàng không hận, không oán Thiên Chính Đế, nhưng giờ vẫn phải mỉm cười cố chịu đựng.

Nhớ khi chưa xuất giá, dù có nằm trên mấy lớp đệm nàng cũng có thể cảm nhận được chiếc giường đó có bằng phẳng hay không, nay dù ngủ trên chiếc giường cứng ngắt này, nàng cũng không cảm thấy có gì khó chịu. Suốt ba năm ở chùa Dao Quang, có những thứ làm thế nào cũng không thể xóa mờ.

Đồng Hề nghiêng người, không dám quay lưng lại với Thiên Chính Đế, khóe mắt ươn ướt. Đang lúc mơ màng, nàng bỗng thấy cơ thể ngứa ngáy vô cùng, vừa sờ đã thấy cổ bị nổi mẩn. Nàng muốn gãi nhưng lại bị Thiên Chính Đế giữ chặt tay.

“Đừng gãi, kéo rách da!”

Trong ánh mắt người đầy ắp vẻ quan tâm, thậm chí nàng còn cảm giác người đang lo lắng, xót xa. Đồng Hề có phần không thích ứng nổi. Trước kia, khi nàng ốm, chưa từng thấy người như thế này.

Thiên Chính Đế khoác áo đứng dậy, sau Cố Vân Hải đi mời thầy thuốc. Tề Vân vội vàng hầu Đồng Hề thay quần áo sạch. Thầy thuốc đến khám, chỉ nói có thể nàng đã chạm phải vật không sạch sẽ nào đó rồi kê một đơn thuốc.

Đồng Hồ chợt dạ nhìn Thiên Chính Đế. Gương mặt người lộ rõ vẻ bất đắc dĩ. Người sai Tề Vân trải chăn gấm đệm lụa cho nàng rồi mới ôm nàng chìm vào giấc ngủ, tới khi tỉnh giấc mới nhận ra Thiên Chính Đế vẫn còn thức, bàn tay vẫn nắm chặt tay nàng.

Hôm sau, trông người có vẻ mệt mỏi, thậm chí Đồng Hồ còn nghi ngờ phải chăng người không ngủ cả đêm vì sợ lỡ buông tay nàng ra, nàng sẽ gãi lên vết mẩn? Nhưng nàng lập tức lắc đầu, bỏ ngay suy nghĩ đó, ấy vậy mà trong lòng vẫn có chút ngọt ngào.

Tối chiều, những vết mẩn trên người nàng cuối cùng cũng biến mất, bấy giờ Thiên Chính Đế mới ra lệnh khởi hành, rồi thuê riêng một chiếc xe chỉ để chở đồng hành lý của nàng và chiếc bồn tắm kia.

Kế hoạch của nàng trên suốt chặng đường chính là không hỏi họ sẽ tới nơi nào, chỉ cần im lặng nghe lời là được, biết càng ít, càng ít hiềm nghi.

Sau khi băng qua bao gò núi, xe ngựa dừng chân tại một thôn làng trông rất bình thường, không nằm trong lưu vực Nam Hà hay Cẩm Hà, đó là thôn Hà Tâm. Đồng Hồ hơi thắc mắc. Nơi này quả đúng như tên gọi của nó, được bao quanh bởi ba con sông, có lẽ nhánh phụ của Nam Hà và Cẩm Hà. Khi ra vào thôn đều phải chèo thuyền bởi vì có một chiếc cầu gỗ trông không chắc chắn ở phần thượng du nối hai bờ.

Về lý mà nói, Thiên Chính Đế không cần phải vi hành đến nơi thâm sơn cùng cốc như thế này. Qua mấy ngày quan sát, tuy không hỏi nhưng nàng biết có lẽ người muốn âm thầm tuần tra việc trị thủy. Đã sắp tới mùa lũ, những con sông này có được trị thủy tốt hay không chính là mấu chốt để bách tính có thể an cư lạc nghiệp.

“Chính là nơi này ư?” Thiên Chính Đế hỏi Cố Vân Hải, sững sờ nhìn ngôi nhà hơi xập xệ trước mắt.

“Gia, chính là đây, Lạc tiên sinh đang ở đây!” Cố Vân Hải gật đầu, đáp.

Đồng Hề thấy Thiên Chính Đế hơi nhú mày, có lẽ người không ngờ nhân vật mà mình muốn tìm lại ở đây. Sau khi xuống xe, nàng quan sát ngôi nhà ấy, đến cánh cửa cũng lỏng lẻo, gió vừa thổi đã vang lên tiếng cọt kẹt, hoàn toàn không có khả năng phòng trộm cướp. Có điều, chủ nhà này không đi ăn trộm đã là may lắm rồi, kẻ trộm vào có khi còn bị thương cho gia cảnh nhà này cũng nên.

Thiên Chính Đế bỗng bước tới cánh cửa, gõ chiếc đập cửa đã sắp hỏng tới nơi. Thấy vậy, Đồng Hề bèn biết bị Lạc tiên sinh kia rất quan trọng với người, nhưng nàng chưa từng nghe danh người này.

Tiếng gõ cửa vừa vang lên, một giọng nữ hung hãn bèn gào rít:

“Gõ cái gì mà gõ! Chết rồi! Đàn ông nhà này chết hết rồi! Có chuyện thì đi đốt vàng mã đi!”

Đồng Hề vốn đứng sau lưng Thiên Chính Đế, vừa nghe thấy giọng nói găm thét như sư tử ấy, nàng bèn hoảng sợ lùi một bước, không hiểu sao trên đời này lại có người phụ nữ thô lỗ tới vậy.

Nhưng Thiên Chính Đế vẫn đứng vững như núi Thái Sơn. Sau đó, hai người lại nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết vọng từ trong ra.

“Để xem sau này còn dám chơi cờ tới nửa đêm canh ba mới chịu về không!”

Vẫn là giọng của người phụ nữ đó, vang dội còn hơn cả tiếng gà gà gáy sáng.

Tiếp đó giọng của một người đàn ông, nghe như đang khóc.

“Nương tử, nương tử, sau này vì phu không dám nữa, không bao giờ dám nữa!”

Đồng Hề nghe thấy tiếng loảng xoảng như cây mây đập vào chậu, thỉnh thoảng còn có tiếng vun vút quất vào da thịt. Tuy người bị đánh không phải là nàng nhưng nàng có cảm giác dường như mình cũng đang bị đánh. Ai bảo người đàn ông kia la hét quá thảm thiết chứ!

“Trốn à, ông còn dám trốn à? Mới có mấy ngày không cho ông biết mặt, tên khi nhà ông đã muốn thoát khỏi Ngũ Hành Sơn rồi hả?” Giọng người phụ nữ ngày càng cao.

Đồng Hề thấy bất ngờ, thôn phụ này cũng biết chuyện Tề Thiên Đại Thánh, đáng lí không nên thô lỗ như thế mới phải.

“Không dám, không dám, nương tử bớt giận, ta bóp tay cho nàng được không? Nàng đánh ta mà không thấy đau tay ư?” Giọng người đàn ông nghe có vẻ đùa bỡn.

Đồng Hề thật không dám tin trên đời này lại có một người phụ nữ chanh chua và một người đàn ông mặt dày, thiếu chí khí đến vậy. Đó là người Thiên Chính Đế tìm thật sao? Nàng buồn bực liếc Thiên Chính Đế.

Bên trong thoáng ngừng một lát, tiếp đó tiếng quát lại vang lên.

“Quỳ xuống cho bà, đội chậu nước lên đầu, nếu đánh rơi một giọt thì đêm nay đừng mơ được ôm chân bà ngủ!”

Đồng Hề đỏ mặt, cảm thấy họ không nên nghe lén chuyện nhà người ta như thế này, huống chi còn là những lời thô tục nữa.

Thiên Chính Đế nghe xong thì phì cười, ho một tiếng rồi lại gõ cửa, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng bước chân lại gần.

“Ai đó?” Vẫn giọng người phụ nữ kia, nhưng đã bình tĩnh hơn nhiều.

Nàng ta hùng hổ mở toang cửa, Đồng Hề biết vì sao cánh cửa này lại trở nên ọp ẹp thế rồi!

Khi nghe giọng, Đồng Hề cứ tưởng người phụ nữ này phải lực lưỡng lắm, vòng eo chắc phải to cỡ thùng phuy, nào ngờ đó lại là một nữ nhân có tướng mạo thanh tú.

Dường như người phụ nữ cũng không ngờ bên ngoài lại là hai người tựa như kim đồng ngọc nữ hạ phàm. Nàng ta thoáng ngáy người rồi ngoảnh đầu, nghiêng người nói:

“Đồ chết bầm, có phải nợ tiền ai rồi không?”

Khi người phụ nữ nghiêng người, Đồng Hề mới thấy một người đàn ông đang quỳ trong sân, đầu đội chậu nước. Người đó trạc tuổi Thiên Chính Đế, thư sinh nho nhã, thậm chí có thể nói là khí chất bất phàm. Nếu không phải được chứng kiến tận mắt, nàng thực sự không dám tin những lời hèn mọn kia lại thốt ra từ miệng người này. Nàng cũng không hiểu vì sao một người đàn ông như thế lại cam tâm sống cùng một người phụ nữ chanh chua đến vậy.

Thiên Chính Đế mỉm cười, bước vào trong sân.

“Lạc huynh, đã lâu không gặp, còn nhớ ta không?”

Người đàn ông đó đang định nhồm dậy thì bị người phụ nữ lừ mắt, bèn sợ hãi rụt chân về, quỳ tiếp.

Đồng Hề không dám tin. Rõ ràng người đó biết thân phận của Thiên Chính Đế, vậy mà còn sợ nường tử của hắn như thế này, không hề nịnh nọt bước lên. Không sợ Hoàng thượng chỉ sợ vợ, xem ra rất khác người!

“Nường tử, đó là bạn ta, nàng cho ta đứng lên đi, hôm khác ta quỳ bù được không?” Lạc tiên sinh cười đùa cợt nhả với phu nhân của hắn.

Người phụ nữ kia có lẽ cũng nhận ra Thiên Chính Đế và Đồng Hề không phải người bình thường, bèn gật đầu.

“Nếu đã là khách quý từ phương Bắc tới thì xin mời vào trong.”

Nàng ta chà tay lên váy, mang mấy cái bát đã ố vàng ra, rót ít nước trắng.

“Uống nước, uống nước đi!”

Đồng Hề thấy người phụ nữ này thật khiếm nhã, tuy thanh tú nhưng nhan sắc không được chăm sóc tốt, có lẽ do thường dầm mưa dãi nắng, hai bàn tay còn đầy vết chai. Cảm giác ưu việt tuôn trào một cách mất kiểm soát trong nàng. Tất nhiên dạng phụ nữ này còn lâu mới lọt được vào mắt nàng. Chỉ có điều, ngoài mặt nàng vẫn thể hiện rất tốt, càng là người nàng khinh thường thì nàng sẽ càng hạ thấp tư thái.

“Sao phu nhân biết chúng ta từ phương xa tới?”

“Ngọc bội trên người hai vị khách quý là loại điêu khắc theo lối kinh thành, không giống phương nam chúng ta.” Người phụ nữ đó cười khì. “Gì mà phu nhân chứ, gọi Thúy Hoa là được rồi.”

Đồng Hề giật mình, không ngờ thôn phụ này lại tinh mắt đến thế. Thúy Hoa khước từ một lát, nói phải xuống bếp làm cơm mời khách.

Thiên Chính Đế và Lạc tiên sinh đã bắt đầu câu chuyện từ lâu, Đồng Hề ngồi bên cạnh lắng nghe mới biết người này tên Lạc Thanh Phong, có lẽ là một dạng quân sư bên cạnh Thiên Chính Đế từ thời tòng quân. Hình như lần này Thiên Chính Đế muốn mời hãn xuất núi, chỉ có điều Lạc Thanh Phong vẫn chưa tỏ rõ thái độ.

Đồng Hề lắng nghe, ghi nhớ.

Khi Thúy Hoa bưng thức ăn lên bàn, rồi lại mang một bình rượu ấm lên, lần đầu tiên Đồng Hề chủ động cầm đũa, thử từng món mà không hề chê bai màu đen kịt của bát đũa, đến Thiên Chính Đế cũng phải ngạc nhiên nhìn nàng.

Thực ra nàng chỉ không muốn làm khó nữ chủ nhân mà thôi, huống chi trong đầu nàng đã có sẵn chủ ý rồi, nhưng không thể nói ra. Nàng cảm thấy tuy Thúy Hoa rất tinh mắt nhưng lại không đảm việc nhà, nhà cửa lôi thôi lếch thếch, nấu ăn cũng không ngon. Đồng Hề trầm lắc đầu, không biết Lạc Thanh Phong ưng Thúy Hoa ở điểm gì, bởi vậy nàng ngày càng quyết ý thực hiện kế hoạch trong đầu mình.

Tới khi họ ra về, Lạc Thanh Phong vẫn chưa tỏ thái độ, Thiên Chính Đế cũng không ép y, nhưng khi tới thị trấn nhỏ gần đó, người không vội lên đường ngay mà còn nán lại, Đồng Hề biết người vẫn muốn mời Lạc Thanh Phong. Nay trong triều đình, hai họ Vạn và Độc Cô nắm nhiều quyền hành, có lẽ người cũng lo lắng. Nàng cũng không hiểu vì sao một vị vua như Thiên Chính Đế lại để cho hai dòng họ đó lộng hành tới mức này.

Ở trong trấn nhỏ tới ngày thứ ba, cuối cùng nàng cũng tìm thấy người hợp ý, bèn lên Thiên Chính Đế đưa Tề Vân và một người khác nữa tới thôn Hà Tâm.

Chương 36

Thiên tai

“Phi!” Thúy Hoa nhổ toẹt bãi nước bọt vào mặt Đồng Hề. Từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ Đồng Hề phải chịu nhục nhã tới nhường ấy. Không đợi nàng phản ứng, Tề Vân đã mắng mỏ:

“Đồ đàn bà chanh chua, người có biết ai đang đứng trước mặt người không?”

Tề Vân cũng sững sốt và hoảng sợ, nào ngờ một dân phụ thôn quê lại dám nhổ nước bọt vào mặt quý phi.

Đồng Hề ghê tởm lấy khăn ra lau mặt rồi ném đi luôn.

“Tề Vân!” Nàng lạnh lùng ngăn cản, dù thế nào cũng không được hạ thấp phẩm giá, cãi nhau với người đàn bà nanh nọc này.

“Lạc phu nhân đang làm gì vậy? Ta có lòng tốt đưa người tới giúp người làm việc nhà mà!” Giọng Đồng Hề lạnh tanh, tuy nàng có ý đồ riêng nhưng phần lớn là vì cảm thấy nhà họ chẳng ra dáng một ngôi nhà. Nhà cửa có thể mộc mạc nhưng tuyệt đối không thể đơn sơ, huống chi nơi này chỗ nào cũng vương đầy bụi, chưa nói đến tài nấu ăn “phi thường” của Thúy Hoa. Ở thị trấn nhỏ hẻo lánh này, đâu phải dễ dàng tìm được một người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa giỏi nấu nướng, đã vậy tính tình còn dịu dàng để có thể ở cùng Thúy Hoa chứ!

“Nhà các người thích năm thê bảy thiếp, giấu bao chuyện xấu, nhưng đừng có làm vậy bán nhà ta. Phu nhân thích làm tú bà, nhưng Lạc gia nhà ta không phải hạng khách làng chơi hèn hạ đâu!” Thúy Hoa chống nạnh, giẫm một chân lên ngưỡng cửa, tỏ vẻ bà đây giữ ải đồ kẻ nào qua được.

“Người...” Đồng Hề tức tới nổi mặt mũi tái mét, hai chữ “tú bà” khiến mắt nàng đỏ ngầu, bỗng nhiên nhớ tới việc trước kia Thiên Chính Đế cũng từng mắng mình như thế. Nhưng nàng sai ở đâu? Tuy người đàn ông kia không háo sắc nhưng nàng chỉ muốn tốt bụng giúp họ nạp thiếp cho đông con đông cháu, có gì sai nào?

Dù sao từ nhỏ Đồng Hề đã được dạy bảo không được thể hiện thái độ ra mặt, bởi vậy nàng hít một hơi thật sâu.

“Lạc phu nhân, Huệ Nương chỉ là đầu bếp ta mời tới giúp hai vị thôi, sao phu nhân có thể nói những lời như thế được?”

“Đừng có giả bộ với bà, người tưởng lão nương không biết người đang nghĩ gì ư? Người muốn lấy lòng tên kia chứ gì? Đừng mơ lấy chúng ta làm bàn đạp! Người nhìn cái vẻ hồ li tinh của ả đi! Làm cơm cái con khi! Chỉ e vừa vào cửa đã muốn cướp chồng người ta rồi. Người muốn ả giúp người “thối gió bên gối” đúng không? Đừng hòng! Một ngày lão nương còn sống, thử xem có ả đàn bà nào dám bước chân vào đây không!” Thúy Hoa càng nói càng hăng, gần như bắn hết nước bọt vào mặt Đồng Hề, nhưng nàng không hề phản bác. Quả thật Thúy Hoa đã nhận ra ý đồ của nàng.

“Hừ, có tài nghĩ ra cái biện pháp điên rồ này, chi bằng về quản chặt người bên cạnh người còn hơn.” Dường như Thúy Hoa có phần đắc ý.

Người phụ nữ này khiến nàng ngày càng không muốn chịu thua. Hơn nữa, dù nàng làm sai hay đúng, đã bao giờ bị sỉ nhục tới nhường này. Một người con gái huệ chất lan tâm như Huệ Nương nào có thua kém người đàn bà chanh chua kia. Huống chi Thúy Hoa còn chọc trúng chỗ đau của nàng, đúng là nàng không quản lý nổi người đàn ông của mình.

Đồng Hề sửng sốt, sao nàng có thể nghĩ tới đàn ông nọ, đàn ông kia theo Thúy Hoa chứ?

“Lạc phu nhân, thánh hiền nói trên đời này có ba chuyện bất hiếu, không có người nổi dối là điều nặng nhất, người và Lạc tiên sinh đã thành hôn bao năm nhưng chưa sinh được mụn con nào, hơn nữa, dù Huệ Nương giúp các người quán xuyến việc nhà hay sinh con nổi dối cho nhà họ Lạc thì người cũng không nên như thế!” Giọng Đồng Hề cao lên một bậc, lời này không chỉ nói với Thúy Hoa mà còn nói cho cả Lạc Thanh Phong nghe nữa.

Nàng không tin mình không trị được loại đàn bà chanh chua này. Không có con nổi dối luôn là vướng mắc của mọi đàn ông, nàng không tin Lạc Thanh Phong không để bụng chuyện ấy. Chỉ cần cho Huệ Nương vào là xong. Một người dịu dàng, một kẻ đánh đá, nếu so sánh chẳng cần nghĩ cũng biết ai thua ai thắng.

Ngay lập tức mặt Thúy Hoa trở nên trắng bệch. Đúng lúc này, cánh cửa kéo kẹt mở ra. Đồng Hề mừng thầm. Lạc Thanh Phong lạnh lùng bước ra, cung kính hành đại lễ với Đồng Hề, sau đó ôm eo Thúy Hoa.

“Lòng tốt của phu nhân, tiểu nhân xin nhận, tiếc thay không có phúc hưởng. Phu nhân hãy đưa người đó về đi! Nhưng tiểu nhân vẫn muốn nói thêm một câu, dù sau này không có con nổi dối thì đó là vận mệnh an bài, là lỗi của tiểu nhân, không thể trách nương tử nhà tiểu nhân được, cả đời này tiểu nhân chỉ có một người vợ là Thúy Hoa mà thôi.” Tuy Lạc Thanh Phong không lớn tiếng nhưng từng từ, từng chữ đều vô cùng vang dội.

Bấy giờ tới lượt nàng tái mặt. Đúng là tự rước lấy nhục! Cánh cửa đã khép chặt từ bên trong mà Đồng Hề vẫn chưa hết sững sờ.

“Phu nhân!” Tề Vân lo lắng muốn đỡ Đồng Hề, nào ngờ lại bị nàng hất ra. Nàng tự bước lên xe. Suốt quãng đường về, Tề Vân không dám nói một lời.

Tuy khinh thường sự thô lỗ của Thúy Hoa nhưng nàng vô cùng khâm phục những lời Lạc Thanh Phong nói. Nàng hoàn toàn không ngờ một người như hẳn lại si tình với loại phụ nữ đó tới vậy. Nàng không chút nào hiểu nổi,

nhưng trong thâm tâm lại có chút rung động kỳ lạ. Tình cảm “một đời một kiếp một đôi” ấy nàng vẫn nghĩ chỉ là giấc mơ viễn vông của đám thiếu nữ ngu ngốc mà thôi. Nàng lại nhớ tới tình cảnh của mình, bao nhiêu năm nay không một mụn con, đã bao giờ nàng muốn thấy người phụ nữ khác sinh con đẻ cái cho Thiên Chính Đế chưa? Chẳng hiểu nổi sao giờ Lệnh Hồ Đồng Hề lại mắc phải lỗi lầm khủng khiếp tới vậy? Nàng càng không ngờ tình cảm Lạc Thanh Phong dành cho Thúy Hoa lại sắt son đến mức đó. Nghĩ tới đã thấy đau đầu, không biết thu dọn bãi chiến trường này kiểu gì đây?

Nàng lại nghĩ, sở dĩ Thúy Hoa có thể thô lỗ và thẳng thắn tới vậy là vì ý vào sự yêu thương của phu quân. Nàng cảm thấy ghen tị. Nàng cực kỳ không muốn thừa nhận mình lại đi ghen tị với một thôn phụ.

Tối đến, khi Thiên Chính Đế quay về nhà khách, Đồng Hề không dám nhìn vào mắt người.

“Huệ Nương, đi lấy nước rửa mặt cho gia đi!” Nàng khẽ dặn dò.

“Sao rồi, người ta không thèm nên muốn nhét cho ta à?” Giọng giễu cợt của Thiên Chính Đế vang lên.

Hàng mi của Đồng Hề run run.

“Gia...”

Sau đó, nàng liếc mắt ra hiệu dặn dò Huệ Nương lui xuống. Huệ Nương này đã hết giá trị sử dụng rồi.

Phản ứng của Thiên Chính Đế, nàng đã lường trước, chắc chắn Tề Vân đã bẩm báo đầu đuôi chuyện này không sót một chữ cho người. Đồng Hề luôn cảm thấy Tề Vân có gì đó là lạ. Trước đây, khi nàng làm gì, Tề Vân luôn giúp đỡ và bày mưu tính kế, nhưng nay chỉ thấy bó tay bó chân, còn để ý

ánh mắt của Thiên Chính Đế, bởi vậy nàng không thể không hoài nghi Tề Vân đã theo Thiên Chính Đế rồi.

Hôm nay, nàng không nói một lời, chỉ đưa Tề Vân theo, sao Thiên Chính Đế lại biết được hành tung của nàng? Tuy Đồng Hề đã sớm lường tới kết quả này nhưng tim vẫn lạnh buốt.

“Lệnh Hồ Đồng Hề, hãy tự thu dọn bãi chiến trường nàng gây ra cho sạch sẽ! Tề Vân, trông coi chủ tử của người cho cẩn thận, đừng để nàng lặp lại những chuyện ngu xuẩn này nữa! Nếu Lệnh Hồ Tiến biết con gái mình đã làm chuyện này, chắc hẳn sẽ mất mặt lắm đây!” Thiên Chính Đế buông lời tàn nhẫn xong bèn bỏ đi, đêm nay không nghỉ lại bên Đồng Hề.

Mấy hôm đã quen có người ngủ cùng, đêm nay nàng có chút trống vắng. Nàng ngẫm lại mọi hành động của mình, lẽ nào đúng như lời Thiên Chính Đế và Thúy Hoa đã nói, nàng đã làm những chuyện đê tiện chỉ có tú bà mới làm? Đồng Hề thở dài, ngồi dậy, không sao chớp mắt nổi.

Thấy thái độ của Thiên Chính Đế như vậy, có lẽ nàng đã chạm phải vấp ngược của người rồi, nếu không nghĩ cách chuộc lỗi, chỉ e Lệnh Hồ Đồng Hề này không còn ngày lành nữa.

Sáng sớm tinh mơ hôm sau, Đồng Hề mượn cớ không khỏe để nằm ườn trên giường, không cho Tề Vân hầu hạ, còn mình thì lén bảo phu xe đưa tới thôn Hà Tâm.

“Người lại tới làm gì?” Thúy Hoa vẫn giận, chặn đường không cho Đồng Hề vào nhà.

Đồng Hề cắn môi. Nàng trốn Tề Vân cũng chỉ bởi không muốn để Tề Vân thấy dáng vẻ này của mình. Nàng là đích nữ trong gia tộc, lại được Lệnh Hồ Tiến nuông chiều, nào có ai không nịnh nọt, dỗ dành? Dù nàng có mắc lỗi thì người khác cũng nể mặt bỏ qua, đã bao giờ phải hạ giọng xin lỗi

người khác? Ngay cả với Thiên Chính Đế, nàng cũng chưa bao giờ nịnh nọt.

Hôm nay, nàng tới xin lỗi người từng nhổ nước bọt vào mặt nàng, đó là điều nàng có mơ cũng không ngờ tới. Có điều, sai thì đã sai rồi, tuy không thích Thúy Hoa nhưng sau một đêm suy nghĩ, nàng không thể không thừa nhận mình làm vậy là quá thiếu suy nghĩ, chẳng khác nào phá nát hạnh phúc của một người phụ nữ.

Vì Thiên Chính Đế, vì người có thể thuyết phục được Lạc Thanh Phong, Đồng Hề đành tới xin lỗi, nhưng không muốn bị ai nhìn thấy, nàng luôn cảm thấy thật khó mở miệng.

“Ta... ta tới để xin lỗi.” Cuối cùng Đồng Hề vẫn nói ra lời. “Lạc phu nhân, hôm qua Đồng Hề sai rồi, mong phu nhân tha thứ!”

“Hừ, ta thấy người cáo chúc tết gà, chẳng tốt đẹp gì hết. Đám đại gia khuê nữ các người ngoài mặt thì thanh cao thực khiết, ai biết sau lưng đã làm bao chuyện trái với lương tâm?” Thúy Hoa vẫn chưa hết giận, vung tay toan đóng sầm cửa lại.

Đồng Hề vội vàng tiến lên hai bước, tay trái vung lên chặn cửa theo phản xạ, nào ngờ cánh cửa bị đẩy quá mạnh, kẹp phải tay. Nàng rút tay về như bị sét đánh, không kìm nổi nước mắt, trông nhếch nhác vô cùng. Cả một đời mẫu thân đều dạy nàng, tuyệt đối không được khóc trước mặt người khác, chỉ có loại phụ nữ cực kỳ vô dụng mới khóc như thế. Nhưng lần này nàng thực sự không sao kìm nén nổi. Mười đầu ngón tay nối liền với trái tim. Tay đau là một chuyện, vừa nghĩ tới việc phải xin lỗi người phụ nữ này, nàng lại cảm thấy uất ức, đồng thời cảm thấy lời Thúy Hoa nói như đâm thẳng vào tim, tự thấy hổ thẹn nên không kìm được nước mắt. Nàng thậm chí còn quên cả dùng khăn tay, vội vàng đưa tay áo lên quệt mặt, vờ như không hề khóc.

Thúy Hoa thấy vậy, vừa bực mình vừa buồn cười.

“Vào đi! Ngón tay không sao chứ?”

Đồng Hề nhìn ngón tay sưng đỏ, bất giác bàn tay run bần bật. Nàng cắn môi, không đáp lời.

Thúy Hoa lại gần xem.

“Cô ngồi đi, ta đi lấy ít thuốc cho!”

Sau khi Thúy Hoa đi rồi, Đồng Hề mới thấy Lạc Thanh Phong không có ở nhà, bèn thở phào nhẹ nhõm. Vẻ nhếch nhác đáng xấu hổ này càng ít người thấy càng tốt. Nàng tò mò hỏi:

“Hôm nay, Lạc tiên sinh không ở nhà ư?”

“Lên thị trấn mua đồ rồi.” Thúy Hoa kéo tay Đồng Hề lại, bôi thuốc cho nàng. “Bàn tay vừa trắng vừa mềm, quả nhiên là thiên kim quý tộc, thảo nào suốt ngày rảnh rỗi đi làm chuyện đó.”

Thúy Hoa quyết không buông tha.

Đồng Hề đỏ mặt.

“Lạc phu nhân, tất cả là lỗi của ta, tiên sinh nhà ta không biết gì.” Đồng Hề nhất định phải giải thích cho Thiên Chính Đế.

Thúy Hoa bĩu môi.

“Ta nấu ăn tệ đến vậy sao?”

Xem ra dù gì nàng ta cũng để ý. Đồng Hề á khẩu, thực sự không thể nói lời khen tặng, bởi điều đó quá trái với lương tâm, vậy nên đành cười ngại ngùng.

“Cô chê ta, vậy cô có nấu ngon hơn ta không? Có khi đến nhóm lửa cũng chẳng biết ấy chứ!” Thúy Hoa cười khúc khích.

Đồng Hề sững sờ, nàng chưa từng nghĩ tới chuyện này, bởi vì nàng chưa bao giờ phải động tay, vậy nên đành cười trừ.

“Cô có con chưa, trai hay gái?” Thúy Hoa bồi thuốc cho Đồng Hề, trò chuyện câu được câu chăng.

“Chưa có.” Đồng Hề có chút buồn bã, xem ra Thúy Hoa cũng là kẻ háo thắng, muốn tính sổ từng món một đây.

Quả nhiên Thúy Hoa cười phá lên, có vẻ cực kỳ kích động.

“Thế mà còn dám nói ta! Xem cái vẻ thành thực của cô kìa, chắc nạp không ít thiếp cho tướng công rồi đúng không? Sao lại nạp thiếp? Chẳng lẽ cô không khó chịu khi tướng công ngày đêm lưu luyến bụi hoa? Ta ghét nhất cái loại danh môn thực nữ các cô, rõ ràng cực kỳ không muốn nhưng vẫn cứ ra vẻ hiền huệ, đi khắp nơi tìm thiếp cho tướng công mình, đêm đến lại đóng cửa nuốt nước mắt.”

“Ta cam lòng, bởi vì nhà ta khác nhà cô, lão gia nhà ta bắt buộc phải có con nối dõi.”

“Chính vì thế nên ta mới thích lão Lạc nhà ta. Được sống tự do là hạnh phúc rồi, cô cũng đừng buồn.” Thúy Hoa thấy tâm trạng Đồng Hề hơi u ám, bèn an ủi: “Dù hẳn có nạp bao nhiêu thiếp, sinh bao nhiêu con thì cô vẫn là vợ cả, có gì mà phải tủi! Trông tướng công nhà cô có nhân phẩm, có khí chất tới mức ấy, không nạp thiếp hẳn là chuyện không tưởng, chắc nhiều cô nương mong ngóng được vào cửa lắm đúng không?”

Thúy Hoa bắt đầu nhiều chuyện. Thực ra, thấy sự tôn quý tỏa ra từ Thiên Chính Đế, lại thấy sự cao quý, tao nhã của Đồng Hề, chắc chắn trong lòng nàng ta cũng có chút ghen tị, nhưng không ảnh hưởng tới toàn cục.

“Ta... ta cũng chỉ là thiếp mà thôi.” Đồng Hề gượng cười. Sự chua chát ấy dù là thật hay giả thì nàng đều xấu hổ không muốn nhắc đến, nhưng nay lại không thể không nói ra. Trông Thúy Hoa có vẻ là người thẳng thắn, khẩu xà tâm phật, nhất là rất hay thương người, bởi vậy nàng phải nói để giành lấy sự đồng cảm của nàng ta, bù đắp cho lỗi lầm của mình, thậm chí từng bước tiếp cận nàng ta. Chắc hẳn Thúy Hoa là người có sức ảnh hưởng lớn nhất tới Lạc Thanh Phong.

Quả nhiên Thúy Hoa sừng sốt tới độ há hốc miệng như nuốt phải quả trứng gà.

“Cô... cô chỉ là thiếp?”

Trong ánh mắt đó có sự không thể tin nổi, cũng có nỗi thương cảm, trong thoáng chốc có một cảm giác ưu việt kỳ lạ.

Đồng Hề chớp mắt. Nàng không thích nhìn ánh mắt ấy. Dù thân phận của nàng có tôn quý đến đâu nhưng chung quy cũng chỉ là thiếp, còn bị một người phụ nữ thấp hèn nhưng là vợ cả thương cảm, đã vậy lại là sự thương cảm kiểu sung sướng trên nỗi đau của người khác.

Sau khi Đồng Hề nói vậy, quả nhiên Thúy Hoa không giận nàng nữa, vì thương cảm nên hai người hòa hợp hơn rất nhiều. Trời đột nhiên trở gió, mây đen giăng kín, có vẻ sắp mưa to nên nàng ta giữ nàng lại ăn cơm trưa. Nào ngờ nàng ta vừa cho gạo vào nồi đã nghe thấy tiếng mọi người hô hoán, la hét chạy ra ngoài thì thấy người trong thôn đang chạy tán loạn, người già, phụ nữ, trẻ nhỏ nếu không gào thét thì khóc lóc. Hai người cứ thế chết sững nhìn về phía trước. Một cơn sóng dữ đang điên cuồng tràn tới, có người cuối cùng đã biết chuyện gì xảy ra.

“Mau chạy đi, lũ bắt ngờ tới, lũ tới!”

Thúy Hoa mặc kệ mọi thứ, chỉ chăm chăm kéo tay Đồng Hề chạy lên vùng đất cao trong thôn. Từ nhỏ, Đồng Hề được nuôi trong khuê các, chưa bao

giờ thấy cảnh thiên tai đáng sợ như thế này, vậy nên sớm đã hoảng sợ tới ngất người, để mặc Thúy Hoa trôi đi.

Nàng chỉ thấy trong chớp mắt con sóng dữ đã cuốn trôi bao người. Biết bao ngôi nhà trong nháy mắt chỉ còn nhìn thấy mái, thậm chí có cả mái nhà bị lũ cuốn trôi, bập bềnh trên dòng nước.

Nhưng điều tệ nhất chính là thôn Hà Tâm được bao quanh bởi ba con sông, con sông Nam Hà chạy từ dãy núi quanh co bên trái và sông Phú Hà chạy từ dãy núi bên phải cùng tuôn trào ào ạt khiến con người không biết trốn đâu cho thoát.

Bởi vì chuyện này quá đột ngột, lại gặp đúng lúc mưa to nên phần lớn mọi người không phản ứng kịp. Trong thôn chỉ có mấy con thuyền đã bị nước cuốn trôi từ lâu, không còn thấy bóng dáng.

Đồng Hề vẫn còn sững sờ nhìn dòng nước chậm rãi nhuộm ướt mép váy của nàng, Thúy Hoa ra sức hét toáng lên:

“Mau trèo lên đây, mau lên đây!”

Bấy giờ Đồng Hề mới bừng tỉnh, vụng về leo lên cây, còn Thúy Hoa ở dưới đây mông nàng. Dù có là người cao quý, trang nhã thế nào thì hiện tại trông nàng vô cùng buồn cười, chỉ có điều không ai còn tâm trí đâu để ý tới chuyện đó.

Chương 37

Những điều thầm kín của phụ nữ

Khi Đồng Hề cố gắng leo lên cành cây đầu tiên thì nước đã dâng tới bắp đùi Thúy Hoa. Tới khi nàng ta chuẩn bị trèo lên thì một con sóng đánh úp từ phía bên phải khiến nàng ta bị trượt sang trái, sắp bị lũ cuốn trôi.

Đồng Hề bất chấp tư thái, thậm chí còn không để ý tới an nguy của bản thân, trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ, nếu không có Thúy Hoa thì nàng đã bị cuốn trôi từ lâu rồi, bởi vậy nàng nhanh chóng bày thế, một tay tóm lấy tay Thúy Hoa, hai chân kẹp chặt vào thân cây như bánh quai chèo, rồi vận sức kéo nàng ta lên. Cũng may, nàng vốn thích chơi bóng đá nên đôi chân còn có chút sức lực và kỹ năng.

Nhờ được nàng kéo mà Thúy Hoa có thể nổi trên mặt nước, bởi tới gần thân cây, tới khi ôm chặt được thân cây mới mượn sức Đồng Hề trèo lên.

Khi thấy nàng ta ngồi vững trên cành cây, Đồng Hề mới thở phào nhẹ nhõm, vươn người ôm lấy cành cây rồi ngồi thẳng dậy.

“Không ngờ liễu yếu đào tơ như cô mà cũng làm được chuyện này.” Thúy Hoa nhở toẹt nước bọt trong miệng.

Đồng Hề đau đớn cau mày, không đáp lời. Thúy Hoa lại vội nói tiếp:

“Mau... mau trèo lên cao hơn nữa đi! Xem ra ở đây không an toàn.”

Nước ùn ùn dâng lên, đã sắp tới gót chân họ.

Y phục Đồng Hề đã ướt từ lâu, mặc váy lại lại rất bất tiện, bởi vậy khi trèo lên rất tốn sức. Thúy Hoa thấy thế bèn bất chấp lễ nghĩa xé toạc váy nàng từ phần đầu gối trở xuống, bấy giờ Đồng Hề mới leo lên được. Hai người

kéo đẩy nhau, vất vả lắm mới leo thêm được mười mấy thước. Đồng Hề không dám nhìn xuống.

“Chân cô sao vậy?” Thúy Hoa thảng thốt. Khi bình tĩnh lại, hai người mới nhận ra bắp chân của Đồng Hề đã be bét máu.

Đồng Hề cúi đầu nhìn, mới thấy đôi chân của mình nào còn đáng vẻ bình thường. Khi thấy máu của bản thân, nàng bỗng váng vất, suýt nữa ngã khỏi cây, may có Thúy Hoa kéo lại.

“Bị thương khi cứu ta đúng không?” Thúy Hoa tỏ vẻ áy náy. Nàng ta chắc chắn Đồng Hề bị thương khi quặp chân ôm lấy thân cây, nếu không dồn sức thì không thể nào chịu được sức nặng của hai người.

“Nếu không có cô, ta đã bị lũ cuốn đi từ đời nào rồi.” Đồng Hề không muốn Thúy Hoa cảm thấy áy náy.

Ngồi ở vị trí này, có thể thấy phía xa không ngừng có người giẫy giụa kêu cứu trong làn nước, nhưng nàng chẳng có cách nào, chỉ biết trơ mắt nhìn họ chìm dần. Thực ra, nàng đã trải qua những chuyện liên quan đến sự sống và cái chết, thậm chí còn can dự vào không ít, tuy nhiên không phải kiểu bất lực nhìn người khác chết ngay trước mặt như thế này, khi ấy nàng và những người còn lại cũng không hề buồn thương, bởi tất cả đã bị lợi ích che mắt hết rồi. Nay phải chứng kiến cảnh một sinh mạng vô tội đang sống sờ sờ lại biến mất ngay trước mắt, nàng cảm thấy không chịu nổi. Nàng nhìn lên phía trên thượng du, thoáng trầm tư. Thôn Hà Tâm gặp phải đại nạn này, chắc chắn là do mưa xối xả mấy ngày liền trên thượng du nên dẫn tới vỡ đê. Tiếc cho Thiên Chính Đế đầu tư bao nhiêu tiền của vào việc trị thủy mà vẫn không cứu nổi con dân của người.

Thúy Hoa bắt đầu sốt ruột.

“Chết rồi! Giờ không kiếm được mảnh vải sạch nào để băng bó cho cô.”

“Không sao đâu!” Đồng Hề đã đau tới tê dại, chỉ có thể cắn môi gượng cười: “Không sao đâu mà! Hồi nhỏ, ta thích chơi đá bóng, bị thương bao nhiêu lần mà vẫn khỏe lắm! Cô xem trận mưa này bao giờ mới ngừng, nước còn dâng lên nữa không?”

Thúy Hoa nhìn lên trời, giờ mới đầu giờ chiều mà đã tối mịt như nửa đêm.

“Không biết nữa. Chẳng rõ lần này chết bao nhiêu người. Con sông này năm nào cũng được xây đê, gia cố đê, triều đình chiêu mộ bao nhiêu sức dân mà kết quả vẫn vậy, thật đáng thất vọng!”

Đồng Hề đau tới mức nhúm mày, đầu óc choáng váng. Từng hạt mưa to như hạt đậu lạnh buốt nện xuống mặt và người nàng. Nàng run cầm cập, cuộn tròn người lại.

“Khi nào mới có người tới cứu chúng ta đây?” Nàng thều thào hỏi.

Gương mặt của Thúy Hoa cũng hơi tái.

“Không biết nữa, có lẽ những chiếc thuyền sử dụng được đã bị đắm quan lại, quý nhân lấy từ lâu rồi, cũng không biết giờ Thanh Phong thế nào, có bị lũ...” Thúy Hoa bắt đầu nức nở, càng lúc càng khóc to, tựa như muốn khóc sập cả đất trời.

“Chắc chắn Lạc tiên sinh sẽ không sao đâu, Thúy Hoa, cô đừng khóc nữa, chắc chắn sẽ có người tới cứu chúng ta mà.” Thực ra Đồng Hề không hề biết cách an ủi người khác.

“Cứu chúng ta ư? Tình hình này phải hai, ba ngày nữa nước mới rút, không biết họ có tìm thấy chúng ta không. Hi vọng trước lúc đó, chúng ta chưa bị chết chìm.” Thúy Hoa ngẩng đầu, nước mắt lã chã, nhìn mặt nước phía dưới ngày càng dâng cao.

Hai người cứ nường tựa vào nhau như vậy, tới khi mưa ngớt dần, nàng ta mới bớt hoảng loạn, bắt đầu lảm nhảm những chuyện liên quan tới Lạc Thanh Phong và những chuyện lông gà vỏ tỏi trong nhà, chốc chốc lại vỗ lên má Đồng Hề, chỉ sợ hai người ngủ quên, bất cẩn ngã xuống nước.

Đồng Hề đã mê man từ lâu, hầu như không nghe rõ điều gì, Thúy Hoa đành luôn miệng đặt câu hỏi:

“Có phải ta nói rất nhiều, còn hơi hưng dữ không?”

Không ngờ Thúy Hoa này cũng hiểu rõ bản thân đấy chứ! Đồng Hề chỉ cười không đáp, nhưng thái độ đó rõ ràng là đang ngầm thừa nhận.

Nàng ta thở dài.

“Thực ra trước kia ta không như thế đâu, ta cũng là một đại gia khuê nữ giống như cô đó.”

Trên gò má Thúy Hoa bỗng ửng hồng ngại ngùng, có lẽ ngay cả nàng ta cũng có phần không tin nổi.

Đồng Hề kinh ngạc ngẩng đầu, không dám nói ra lời, nhưng có nhìn thế nào trông Thúy Hoa cũng không giống người xuất thân từ đại gia tộc giàu có, tuy nhiên nang ta lại có chút kiến thức, vậy nên nàng cũng thấy khó hiểu.

Còn Thúy Hoa như đang nhớ về kiếp trước.

“Cô có từng nghe nói tới nhà họ Vương ở Hà Tây không?”

Đồng Hề gật đầu, nhà họ Vương ở Hà Tây là một trong bát đại gia tộc thuộc Cảnh Hiên hoàng triều.

“Ý cô là...” Đồng Hề đã từng gặp con gái nhà họ Vương ở Hà Tây, người đó tuyệt đối là đại gia khuê nữ, khác một trời một vực so với nàng ta.

“Phải, ta bỏ trốn cùng Thanh Phong.” Thúy Hoa gật đầu.

Đồng Hồ sụt ngã khỏi cành cây, đầu có tinh táo hơn nhiều.

“Ta và mấy người chị của ta cùng thích Thanh Phong, khi đó chàng là khách của nhà ta. Mấy người chị kia đều xinh đẹp, tài hoa hơn ta, trong đó có nhị tỷ của ta, nhưng cuối cùng ta lại thắng tất cả bọn họ, cô có biết tại sao không?” Khi nhắc tới chuyện này trông Thúy Hoa vô cùng đắc ý.

Đồng Hồ tròn mắt, vị nhị tỷ mà Thúy Hoa cố ý nhắc tới chính là đích nữ Vương Tuyết Nhiễm của nhà họ Vương, đồng thời cũng là một tài nữ nổi tiếng, nàng từng may mắn được gặp một lần, quả đúng là người trăm năm hiếm có, ấy vậy mà lại thua Thúy Hoa.

“Mới đầu tất cả chúng ta đều liếc mắt ra hiệu với Thanh Phong, nhưng chàng chưa bao giờ thèm để ý tới, Sau này, khi ta thực sự không thể chịu nổi nữa, bèn chạy tới làm loạn, cô đoán xem kết quả thế nào? Ai ngờ ta mèo mù vớ cá rán, phát hiện ra Thanh Phong thích mẫu con gái dữ dằn như ta đây. Sau lần đó, ta còn tưởng chàng sẽ xem thường ta, ấy vậy mà sau này lúc nào chàng cũng chú ý tới ta chứ!” Thúy Hoa cười hênh hếch. “Kể từ đó, ta đành thay đổi bản thân, tiếp đó đến ta cũng không tin mình từng là tiểu thư khuê các, thế nhưng sống thế này thoải mái hơn nhiều.”

Nàng ta tiếp lời:

“Đừng tưởng ta hâm mộ cuộc sống nhung lụa của cô nhé!”

Đồng Hồ mỉm cười xấu hổ. Nàng cũng không hề hâm mộ cuộc sống “thoải mái” của Thúy Hoa. Vừa tưởng tượng mình sẽ trở thành một người phụ nữ tay đầy vết chai, làn da ngăm đen giống như nàng ta, nàng đã cảm thấy sợ rồi. Thế nhưng trong thâm tâm, nàng lại có chút ghen tị với niềm hạnh phúc ấy. Đây là lần đầu tiên nàng có thể cảm nhận hai từ “hạnh phúc” vô cùng chân thực từ một người khác.

“Cô dữ dằn như thế, không sợ Lạc tiên sinh giận sao?” Câu hỏi của Đồng Hề mang chút châm chọc. Nghĩ tới cảnh Thúy Hoa phạt Lạc Thanh Phong quỳ xuống, đội chậu nước lên đầu, nàng lại cảm thấy nàng ta hơi quá đáng.

“Còn lâu, ta có diệu kế chứ! Chàng phải cầu xin ta về chuyện đó kia. Hơn nữa, đầu giường đánh nhau, cuối giường hòa, chỉ cần thỏa mãn chàng trong chuyện giường chiếu thì dù ta có sai tới mức nào, chàng cũng bỏ qua ngay tôi.” Thúy Hoa cười sặc sụa.

Đồng Hề đỏ mặt, không ngờ nàng ta lại nói những lời này.

Thực ra, trong thời khắc không rõ sống chết, trời lại đen như mực, tựa như cả đất trời chỉ còn mỗi hai người họ, đương nhiên sẽ nảy sinh cảm giác thân thiết. Thúy Hoa là người bạo dạn, chuyện gì cũng dám nói.

“Đừng có ngại thế nữa! Chắc cô cũng thành hôn lâu rồi, đúng không? Có gì phải ngại chứ!” Thúy Hoa nói với vẻ ranh mãnh. “Đàn ông có bản tính háo sắc, cô lại đẹp như thế, chắc chắn tướng công nhà cô phải yêu chiều cô lắm, đi đâu còn không quên đưa cô theo cơ mà.”

Thúy Hoa là người thấy mình hạnh phúc nên tưởng mọi cô gái trong thiên hạ đều hạnh phúc. Đồng Hề không biết nên phản ứng ra sao. Nàng cũng từng hy vọng mình sẽ có một cuộc sống phu thê khiến người khác phải ngưỡng mộ. Nàng đành im lặng, ngoảnh đầu đi, sửa sang lại mái tóc, vờ như không nghe thấy.

Tuy bề ngoài thô lỗ nhưng thực ra Thúy Hoa rất nhạy cảm.

“Thật không biết tướng công nhà cô nghĩ thế nào! Người xinh đẹp như ngọc như ngài thế này mà nữ để làm thiếp. Không biết chính thê của hã ra sao, nhưng chắc chắn không thể bằng cô được, cô đừng có buồn!”

Thúy Hoa còn tưởng Đồng Hề đang buồn bã vì dù được sủng ái nhưng chung quy cũng chỉ là thiếp.

“Người chưa có chính thê.” Đồng Hề không biết vì sao nàng lại mở lòng với một người không quá thân quen như thế này, nhưng chỉ khi nói những chuyện này, nỗi sợ lũ lụt mới vơi bớt đi. Nàng cũng ôm chặt lấy cành cây, trời đang mưa gió bão bùng, vô cùng đáng sợ, chỉ cần một sơ sẩy nhỏ thôi sẽ bị gió thổi bay ngay lập tức.

Thúy Hoa thoáng sửng sốt.

“Không có chính thê? Thế thì tốt quá còn gì, cô càng có cơ hội mà.”

Đồng Hề gượng cười:

“Người không thích ta.”

Ngay cả bản thân nàng cũng không nhận ra giọng mình hờn tủi tới mức nào.

“Không thể nào, bao lâu hai người làm chuyện đó một lần?” Thúy Hoa ngày càng táo tợn hơn, bởi nàng ta cảm thấy tình yêu của đàn ông sẽ thể hiện qua số lần ân ái.

Đồng Hề lại đỏ mặt, cảm thấy câu hỏi của Thúy Hoa hơi quá trớn, thật không biết tại sao mình lại đi tâm sự chuyện này với nàng ta. Nàng bèn quay đầu đi, không nói nữa.

“Cô đừng ngại nữa mà, nói cho cô nghe này, cô đoán thử xem vì sao Thanh Phong lại đồng ý bỏ trốn với ta?” Thúy Hoa cười ranh mãnh rồi lau nước mưa trên mặt.

Đồng Hề bắt ngay lấy trọng điểm.

“Cô đòi bỏ trốn ư?”

“Chắc chắn cha ta sẽ không cho phép ta và Thanh Phong lấy nhau, ngoài bỏ trốn, còn cách nào khác?” Thúy Hoa trả lời như thể đó là điều tất nhiên vậy,

không xấu hổ tí nào. “Mới đầu, Thanh Phong nhất quyết không chịu bỏ trốn cùng ta, sau đó... cô đoán đi!”

Đồng Hề lắc đầu, không thể hiểu nổi tư duy của nàng ta.

“Ta quyến rũ chàng.” Thúy Hoa nói lấp lửng, nhưng nụ cười rất ranh mãnh.

Đồng Hề hoảng sợ, không ngờ loại chuyện này lại có thật. Hồi xưa, khi còn là khuê nữ, nàng từng được nghe loại chuyện này, nhưng là nhân vật nam quyến rũ con gái nhà lành trước. Nàng và những người bên cạnh còn từng khinh thường những nữ tử đó. Nhưng khi biết chuyện Thúy Hoa quyến rũ trước, Đồng Hề chỉ cảm thấy khâm phục từ tận đáy lòng chứ không hề có chút khinh thường nào.

“Có những chuyện phải tự giành lấy!” Thúy Hoa nói một câu rất triết lý. “Cô thấy đó, Thanh Phong sống chết không chịu mà chẳng phải vẫn phải theo ta đấy ư? Đàn ông là động vật ăn mận, thế nên cô phải quyến rũ họ một chút.”

Nàng cũng từng nghe Mộ Chiêu Văn nói những câu như thế, chỉ có điều nàng ta nói chẳng có tí sức thuyết phục nào, nhưng sau khi được nghe câu chuyện có thật của Thúy Hoa, nàng không thể không tin.

“Nhưng gia không phải dạng háo sắc.” Đồng Hề nói, cũng có chút chột dạ. Bảo Thiên Chính Đế không háo sắc thì sao người lại làm ra bao chuyện trái với luân thường? Nhưng nếu bảo người háo sắc thì cũng không đúng, bởi vì tuy ngày nào người cũng chiêu cung phi thị tẩm nhưng không phải lúc nào người cũng lâm hạnh. Trong một tháng, cùng lắm chỉ có phân nửa thời gian người thực sự sủng hạnh cung phi, thậm chí có những khi còn chẳng được như thế.

“Vớ vẩn, trên đời này làm gì có con mèo nào không ăn vụng?” Thúy Hoa không tin. “Một tháng hẳn tới phòng cô mấy lần?”

Trước kia nàng cũng nghĩ thế, người thân nào của nàng mà chẳng tam thê tứ thiếp, chưa ăn trong bát đã nhòm đến nồi, thế nhưng sau bao lần thất bại trong việc dặt mối tơ hồng cho Thiên Chính Đế, nàng bắt đầu ngờ vực, quyết định xác minh lại một lần nữa qua Lạc Thanh Phong. Nàng có chút xấu hổ giờ một ngón tay lên.

“Mỗi tháng một lần?” Mắt Thúy Hoa giờ còn to hơn cả mắt bò, giọng cũng cao thêm mấy lần.

Đồng Hề cau mày, cảm thấy Thúy Hoa đang chuyện bé xé ra to, mỗi tháng một lần không phải rất bình thường sao?

“Ta biết rồi, nếu không phải cô có vấn đề thì chắc chắn tướng công cô cũng có vấn đề. Lẽ nào hản không ốn?” Thúy Hoa đưa bàn tay lên che miệng theo thói quen. Mỗi khi tán gẫu những chuyện riêng tư, nàng ta đều thích làm như vậy.

“Không phải, người còn có những cơ thiếp khác nữa.” Nàng vội vã giải thích, tuyệt đối không thể để Thúy Hoa hiểu lầm.

“Các cơ thiếp khác cũng mỗi người mỗi tháng một lần à?”

“Vốn dĩ luân lưu mỗi người một lần mỗi tháng, nhưng cũng có ngoại lệ.” Nàng nhúu mày, không muốn thừa nhận sự đặc biệt của Vạn Mi Nhi và Độc Cô Tư Cầm.

“Vậy chắc chắn là lỗi của cô rồi.”

Thúy Hoa ghé sát vào tai Đồng Hề, thầm thì bí ẩn vào tai nàng. Sau khi nghe xong, đầu tiên Đồng Hề sững sờ, sau đó tựa người ra sau, tỏ vẻ chán ghét, không muốn nghe tiếp nữa.

Thúy Hoa thấy vậy, bèn cảm thấy đúng là gỗ mục không thể đẽo. Thấy Đồng Hề đáng thương, nàng ta đã mặt dày nói cho biết chuyện riêng tư đến

thế rồi mà còn tỏ vẻ ghét bỏ. Nàng ta bực bội quay đầu đi, không thèm để ý tới nàng nữa.

Hai người cứ như vậy cho tới khi một chiếc hộp tròn sơn son thiếp vàng khắc hoa văn phượng nghịch mẫu đơn trôi đến. Vừa nhìn Đồng Hề đã biết đó là đồ của mình, vì mặt nước đã dâng quá cao nên nàng chỉ cần cúi người là lấy được. Chiếc hộp đó vốn để trong xe ngựa, có lẽ bị lũ cuốn trôi theo dòng nước tới tận đây.

Nàng vừa mở đã thấy chỗ lưỡi vịt còn thừa mà hôm đó Tề Vân gói lại. Vì Thiên Chính Đế chỉ bảo Tề Vân gói lại chứ không nói xử lý thế nào nên Tề Vân bèn ngậm lưỡi vịt vào đầu vùng vì sợ món này hỏng mất.

Từ trưa tới giờ Đồng Hề vẫn chưa ăn gì, do vừa phải leo cây vừa phải dầm mưa nên thể lực đã cạn kiệt từ lâu, vì vậy, vừa thấy lưỡi vịt, nàng đã mừng tí tít mắt, giống hệt như lúc bình thường nhìn thấy bức thư họa thật của đại danh gia thời tiền triều.

Đồng Hề đưa chiếc hộp cho Thúy Hoa, nàng ta nhón một miếng.

“Được ăn lưỡi vịt cơ à? Còn thơm ơ là thơm nữa chứ! Xem ra ông trời không bạc đãi chúng ta rồi.”

Đồng Hề lại cảm thấy ông trời đang đùa với nàng, không ngờ thứ nàng từng chán ghét vứt bỏ này lại trở thành món ngon trong miệng. Nàng ăn một cách say sưa ngon lành, nhưng vì quá yếu nên không thể ăn được nhiều, bèn đưa hết cho Thúy Hoa.

“Không biết có bao nhiêu người lâm vào cảnh ngộ giống chúng ta, cũng không biết bao giờ mới có người tới cứu, hãy thả trôi chiếc hộp này đi, có khi còn cứu được người khác.” Thúy Hoa có chút tiếc nuối thả chiếc hộp sơn xuống dòng nước, nàng ta mới chỉ ăn hai, ba miếng mà thôi.

Đồng Hề không ngờ Thúy Hoa lại làm vậy, nhưng nàng vô cùng tán thành suy nghĩ của nàng ta, đồng thời bắt đầu tự vấn bản thân, ngay cả người như Thúy Hoa cũng biết cứu khổ cứu nạn, trong khi quý phi của Cảnh Hiên hoàng triều một lòng muốn lên ngôi vị mẫu nghi thiên hạ như nàng chưa chắc đã thương dân được như thế.

Đồng Hề thở dài, bỗng thấy Thúy Hoa vô cùng thân thiết, dễ gần. Nàng trầm ngâm một lúc, cuối cùng cố lấy dũng khí hỏi:

“Khi làm chuyện đó, cô có đau không?”

Nàng thực sự không thể hiểu nổi vì sao nàng lại chủ động được.

Không ngờ Thúy Hoa lại đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu đáp:

“Mấy lần đầu tất nhiên phải đau rồi, nhưng sau thì ổn, còn rất thoải mái nữa.”

Nàng đang định hỏi tiếp thì bỗng nghe thấy tiếng gọi vọng tới từ trên mặt nước, thấp thoáng nghe như hai chữ “Đồng Hề”.

Chương 38

Họa do người

Vì gió quá mạnh nên âm thanh ấy như có như không. Đồng Hề còn tưởng mình nghe lầm, tuy sửng sốt nhưng không cho là thật. Quanh đây tối đen như mực, không có lấy một bóng người, vô cùng đáng sợ. Nàng ôm chặt lấy hai cánh tay, nhủ thầm lẽ nào đó là tiếng quỷ gọi?

“Đồng Hề không phải là tên cô sao?” Thúy Hoa bỗng hỏi.

“Cô cũng nghe thấy ư?” Ngay lập tức tinh thần Đồng Hề phấn chấn hơn rất nhiều. Ánh sáng thoát ẩn thoát hiện phía chân trời kia quả thực ngày càng rõ ràng hơn, khẳng định suy nghĩ của hai người. “Trời ơi! Chúng ta được cứu rồi!”

Thúy Hoa sung sướng hét lên:

“CHÚNG TA Ở ĐÂY!”

Tiếng gió tạt qua khiến tiếng hét của Thúy Hoa như chìm vào không gian mênh mông, giọng nàng ta đã khản đặc mà ánh đèn kia vẫn chưa đi về phía này. Sau khi cố hết sức gào thét, Thúy Hoa đành vỗ bốp lên đùi.

“Điếc thật rồi, gọi lâu như thế mà vẫn không nghe thấy!”

Khi thấy ánh đèn có chiều hướng đi xa dần, Đồng Hề cũng bắt đầu sốt ruột, nàng bất chấp đưa tay đặt quanh miệng hét cùng Thúy Hoa:

“CHÚNG... TA... Ở... ĐÂY...”

Trùng hợp thay, đúng lúc giọng Đồng Hề cất lên, ánh sáng đó như nghe thấy tiếng nàng, từ từ tiến lại chỗ hai người họ. Khi thuyền đến gần, nàng mới nhìn rõ người tới chính là Thiên Chính Đế. Người cầm một chiếc đèn

khí đá*, đứng trên một chiếc thuyền vô cùng kỳ lạ, không đầu không khoang, bởi đó chỉ là một tấm cửa, trên thuyền còn có một người lái đò đang ra sức chèo.

() Một loại đèn lồng thời cổ đại, rất khó thổi tắt.*

“Đồng Hề?”

Không biết vì gió hay vì nguyên nhân nào khác mà giọng Thiên Chính Đế vô cùng run rẩy. Đây là lần đầu tiên Đồng Hề thấy giọng người như thế, bình thường giọng người luôn vô cùng điềm tĩnh.

“Gia...” Khi cất lời, ngay cả nàng cũng không biết giọng của mình lại nghẹn ngào tới vậy. Vừa nãy, khi lâm vào hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, nàng cũng không hề khóc, thế mà không biết vì sao giờ phút này mắt nàng lại cay cay, không kìm nổi hai dòng lệ.

“Chiếc thuyền” của Thiên Chính Đế chèo nhanh tới, vì sức nước rút đi một chút nên người phải ngẩng đầu mới nhìn thấy nàng. Người dang rộng vòng tay.

“Nhảy xuống đây!”

Đồng Hề buông cành cây mà không hề do dự, nhào vào lòng Thiên Chính Đế, lần đầu tiên khóc nức nở thành tiếng. Nàng chỉ biết người ôm nàng rất chặt, đến nỗi tưởng chừng sắp nghẹt thở.

“Không sao, không sao rồi!”

Người vuốt ve mái tóc nàng, môi người trút lên cổ nàng những cơn mưa hôn. Sau đó, người nâng mặt nàng lên, đặt lên môi nàng một nụ hôn cuồng nhiệt. Cơ thể Thiên Chính Đế run bần bật, ngay cả cánh tay đang ôm nàng cũng run lên từng hồi.

Đồng Hồ cứ dờ dẩn để người hôn như thế, quên cả hít thở, cũng quên mất xung quanh còn có cả Thúy Hoa và người lái đò.

“Khụ khụ, còn ta nữa nè!” Thúy Hoa thực sự không thể không lên tiếng.

Đồng Hồ nghe thấy tiếng Thúy Hoa thì mới xấu hổ vùi đầu vào ngực Thiên Chính Đế, cảm thấy tai mình bỏng rát. Ấy vậy mà người lại thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra, mau chóng lấy lại sự tỉnh táo, bình tĩnh đáp:

“Lạc phu nhân cũng nhảy xuống đây đi!”

Đồng Hồ rụt đầu vào lòng Thiên Chính Đế. Lúc trước, vì quá sợ hãi và luôn phải duy trì trạng thái tỉnh táo nên thần kinh nàng vô cùng căng thẳng, nhưng vừa thấy người, mọi nỗi lo lắng trong tâm trí nàng lập tức tiêu tan. Đầu óc nàng bỗng tối sầm, cơ thể co rút lại, hoàn toàn mất đi ý thức.

Tới khi tỉnh giấc, nàng nghe thấy tiếng mõ canh, có lẽ đây là lúc giao giữa giờ Sửu và giờ Dần. Nàng đưa mắt lên, lúc này Thiên Chính Đế đang đứng trước cửa sổ trông về phương xa, không biết đang nghĩ gì, nhưng rõ ràng bóng lưng người đang căng lại. Theo sự quan sát này giờ của nàng, có lẽ người đang cố gắng kìm nén cơn giận.

“Cô cô!” Đồng Hồ cất tiếng gọi Tề Vân đang ngủ gật bên giường.

Ngay lập tức, cả Thiên Chính Đế và Tề Vân đều ngoảnh đầu lại.

“Người đi hâm cháo đi!” Người cất tiếng dặn dò với vẻ thản nhiên, cảm xúc lúc này đã được che giấu rất tốt, thậm chí giờ phút này người còn có phần dịu dàng. Sau đó, người ngồi xuống bên giường, đưa tay sờ lên trán nàng. “Cuối cùng cũng hạ sốt rồi.”

Bàn tay ấy trượt từ trán xuống tới lòng bàn tay nàng rồi nhẹ nhàng nắm chặt.

Đồng Hồ rụt người lại, có chút không quen với sự dịu dàng này của Thiên Chính Đế, đặc biệt là những khi ồm, nàng đã sớm quen với sự lạnh lùng, không thềm quan tâm của người.

“Thúy Hoa...” Giọng Đồng Hồ hơi khản đi, tựa như tiếng mảnh sứ cộ vào bát khiến chính nàng phải giật mình.

“Nàng bị cảm lạnh, đừng nói nhiều!” Thiên Chính Đế cắt ngang. “Thúy Hoa không sao, ta đã tìm thấy Thanh Phong rồi.”

Sau đó, hai người cùng im lặng, nhưng Thiên Chính Đế vẫn không buông tay Đồng Hồ mà dịu dàng hôn lên lòng bàn tay nàng khiến mặt mũi nàng đỏ bừng, cảm giác tê ngứa từ lòng bàn tay truyền thẳng tới tim. Vì xấu hổ nên nàng không dám nhìn người. Nàng cụp mắt, bỗng nhớ tới lời Thúy Hoa nói, lập tức vành tai cũng trở nên nóng bừng.

Thiên Chính Đế lại đưa tay đặt lên trán nàng.

“Lại sốt rồi sao?” Thấy mặt mày nàng đỏ ửng nên người mới hỏi như vậy.

Đồng Hồ bối rối đưa bàn tay còn lại đẩy tay Thiên Chính Đế ra, bất chấp cả lễ quân thần, chỉ sợ người phát hiện nàng đang nghĩ tới những chuyện không thể chấp nhận được. Đó chính là có tật giật mình, tưởng rằng chỉ cần người vươn tay ta thì sẽ biết mình đang nghĩ gì.

May thay, đúng lúc đó Tề Vân bưng cháo vào, hóa giải trạng thái quẫn bách này của Đồng Hồ.

“Đế ta!” Thiên Chính Đế nói với Tề Vân, sau đó cầm lấy bát cháo, múc một thìa, thổi cho bớt nóng rồi mới đưa tới bên môi nàng.

Nàng khàn giọng đáp:

“Thiếp tự làm được gia!”

“Tay nàng bị thương rồi.” Thiên Chính Đế liếc nhìn nàng, ngăn không cho nàng giơ tay lên, rồi quay lại nhìn Tề Vân vẫn chưa biết điều lui ra ngoài.

Bấy giờ Tề Vân mới sực tỉnh, nở một nụ cười mập mờ với Đồng Hề rồi nháy mắt một cái mới chịu đi ra.

“Nàng ngày càng to gan đấy, dám trốn Tề Vân ra ngoài một mình.”

Tuy không biết trong câu nói ấy của Thiên Chính Đế chất chứa bao nhiêu lửa giận nhưng nàng cũng biết hành động của mình rất không ổn. Lần trước tự làm theo ý mình mà đắc tội với Thúy Hoa, hôm qua lại gây ra họa lớn, may thay vì cổ họng đã trở nên khàn đặc nên nàng vội vàng hoa chân múa tay, thực ra đến nàng còn không biết mình muốn diễn tả điều gì, hướng chỉ là Thiên Chính Đế.

“Được rồi, được rồi, đừng hoa chân múa tay nữa, ăn cháo rồi mau nghỉ đi!” Người bắt đắc dĩ thở dài.

Đồng Hề nở một nụ cười ranh mãnh. Tất nhiên nàng không dám để Thiên Chính Đế nhìn thấy nụ cười ấy, tránh được lúc nào hay lúc đấy.

“Gia, gia không nghỉ ư?” Câu này nàng ra hiệu rất rõ ràng, chỉ vào Thiên Chính Đế rồi vỗ lên giường.

Thiên Chính Đế đặt bát cháo xuống, chỉnh lại chăn đệm cho Đồng Hề rồi cũng cởi giày, ngồi sát lại nàng.

“Ngủ đi!”

Nàng không biết vì sao người không ngủ, chỉ biết người vẫn còn chuyện phải lo nghĩ. Vả lại, nàng cũng rất mệt nên chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Hôm sau, khi Đồng Hề thức giấc, Thiên Chính Đế đã không còn ở trong phòng. Nàng bỗng cảm thấy hụt hẫng, nhưng chẳng mấy chốc đã lấy lại vẻ

bình tĩnh. Chẳng phải nàng đã quá quen với điều này rồi sao? Chỉ tại sự dịu dàng đột ngột của người vào tối qua khiến nàng ngỡ ngàng, Đồng Hề vỗ vào đầu mình.

“Phu nhân đau đầu ạ?” Tề Vân bưng thuốc tới.

“Một chút.” Đầu nàng không đau đớn lắm, nhưng vết thương trên đùi lại đau vô cùng.

Tề Vân ngồi xuống bên cạnh, nghiêng người xoa bóp đầu cho nàng, mong có thể làm dịu bớt cơn đau dưới chân nàng.

“Gia thật tốt với phu nhân.”

Đôi mắt đang nhắm nghiền của Đồng Hề bỗng mở choàng, sau đó lại khép lại. Nàng không đáp lời. Kể từ khi Tề Vân đổi chủ, chẳng lúc nào không khen Thiên Chính Đế.

“Sáng sớm hôm nay, trước khi đi, gia còn sai Cố Vân Hải tới tiệm mua gọi người ta dậy để mua thuốc cho phu nhân. Người lo phu nhân sợ đắng, không chịu uống thuốc, còn cẩn thận dặn dò phải cho người uống thuốc lúc mấy giờ, nên ăn loại cháo gì, chuyện vặt vãnh gì cũng dặn hết. Nô tì chưa từng thấy gia để tâm tới ai như thế.”

“Ừm!” Đồng Hề đáp một câu như có như không: “Sao gia lại phát hiện ta không ở đây?”

“Hôm qua, phu nhân dặn dò nô tì không được làm phiền “người”. Tối trưa, khi nô tì mang cơm lên, vẫn thấy người nằm trên giường nên không để ý. Tối bữa tối, khi gia về mới sai nô tì gọi người dậy dùng bữa, Huệ Nương thấy không thể giấu giếm được nữa, bèn bẩm báo lại toàn bộ sự thật. Nô tì lo lắng, vội nói cho gia biết.”

Tề Vân cố ý nhấn mạnh từ “người”, đương nhiên Đồng Hề biết nguyên nhân. Vì không muốn đưa Tề Vân theo nên Đồng Hề đã sai Huệ Nương lên giường nằm để đóng giả nàng. Đó cũng là lý do vì sao Thiên Chính Đế tới cứu nàng chậm như vậy.

Tề Vân bắt đầu nhớ lại từng cảnh tượng của ngày hôm qua, tới giờ vẫn còn sợ.

“Phu nhân không biết đâu, khi nô tì bẩm báo với gia rằng không thấy người đâu, gia như muốn ăn tươi nuốt sống nô tì vậy, khiến nô tì sợ tới mức chân run cầm cập.”

Chỉ cần nhớ tới ánh mắt lạnh như mùa đông khắc nghiệt của Thiên Chính Đế, Tề Vân đã thấy sợ, thật không dám tưởng tượng nếu Đồng Hề xảy ra bất trắc gì, nàng ta còn có thể nhìn thấy mặt trời không nữa. Khi ấy, nàng ta còn hoảng tới mức òa khóc.

Thế nhưng Đồng Hề lại không tin, Tề Vân xưa nay rất điềm tĩnh, chưa bao giờ hoảng loạn, nên nàng nghĩ nàng ta chỉ đang cường điệu hóa mà thôi.

“Khi đó, trong trấn không còn một chiếc thuyền nào, gia vô cùng sốt ruột, bèn sai người tháo cánh cửa của khách quán ra để làm thuyền, rồi đưa lệnh bài sơn vàng cho Cố Vân Hải, sai hắn tới nha môn địa phương điều người tìm kiếm từng tắc hạ du, còn người mang một người lái đò theo, quên cả việc mang mũ che mưa, xuôi thuyền về lưng sông.”

Tề Vân nhớ tới cảnh Thiên Chính Đế sầm mặt, nghiến răng nói từng chữ, sai Cố Vân Hải dù có phải lật từng tắc hạ du cũng phải tìm bằng được Đồng Hề. Ánh mắt người lúc ấy như đang nói, nếu không tìm được nàng thì tất cả mọi người sẽ bị chôn cùng.

“Thật ư?” Đồng Hề ngẩng đầu nhìn Tề Vân.

“Phu nhân, nô tì chưa từng thấy gia hoảng loạn, bối rối như thế, đến giọng nói còn run bần bật. May mà cứu được người! Lúc ấy, gia ôm chặt lấy người, không chịu buông tay, mãi tới khi thầy thuốc tới khám vết thương trên chân của người, gia mới chịu buông. Người không biết vết thương trên chân người đáng sợ ra sao đâu, nô tì thấy còn trào nước mắt. Khi xé mảnh vải rách buộc trên chân người ra, gia run bần bật, nô tì chưa thấy gia như thế bao giờ, thậm chí nô tì còn cảm thấy vành mắt gia đỏ ửng cả lên.”

Từng câu từng chữ của Tề Vân đều là sự thật, nhưng Đồng Hề lại cho rằng đó là chuyện không thể nào xảy ra, ấy vậy mà nàng vẫn thấy lòng mình ngọt ngào như mật, không biết đang vui vì điều gì nữa.

“Vết thương trên chân ta liệu có...” Nàng bắt đầu lo lắng vết thương này sẽ để lại sẹo.

“Thầy thuốc bị dọa cho sợ đến mức liên tục đảm bảo rằng tuyệt đối sẽ không để lại sẹo.”

Mỗi khi nhớ tới việc thầy thuốc đã già như thế mà còn sợ Thiên Chính Đế tới mức suýt ngã nhào xuống đất, Tề Vân lại thấy buồn cười.

“Gia tốt với phu nhân quá! Sáng sớm nay, khi bước vào đây, nô tì thấy gia chỉ dựa vào thành giường, đến chân cũng không dám gác lên giường, chắc vì sợ động phải vết thương của phu nhân.”

Bấy giờ Đồng Hề mới hiểu vì sao hôm qua Thiên Chính Đế không ngủ trên giường. Nàng bỗng thấy bối rối.

Mấy ngày tiếp theo của Đồng Hề vô cùng thoải mái, mỗi lần đổi thuốc cho vết thương trên chân nàng, Thiên Chính Đế đều tự làm chứ không hề nhờ ai. Khi ấy, Đồng Hề mới nhận ra Thiên Chính Đế cũng có sự dịu dàng. Người khổng chế lực đạo rất tốt, không mạnh cũng không nhẹ, thậm chí còn tài tình hơn cả Tề Vân. Chỉ cần nàng hơi cau mày, người sẽ điều chỉnh lại ngay. Tới khi uống thuốc, nếu Thiên Chính Đế không có ở đó, nàng luôn

uống rất nhanh, nhưng chỉ cần người ở đó, đến nàng cũng không hiểu tại sao mình lại luôn giả bộ nũng nịu:

“Đăng!”

Những lúc như thế, Tề Vân sẽ cười trộm, còn đôi chân mày của Thiên Chính Đế sẽ nhíu lại. Sau đó, người mang mứt quả tới, đợi nàng uống thuốc xong sẽ tự tay đút cho nàng.

Trong khoảng thời gian đó, Thúy Hoa có tới thăm Đồng Hề một lần, vừa bước vào đã cười ranh mãnh:

“Vết thương đã lành chưa? Có người thương nên chắc lành nhanh lắm hả?”

Nàng thực lòng phục sự bạo miệng của Thúy Hoa sát đất.

“Lạc tiên sinh không sao chứ?”

“Không sao, không sao, chàng đã đồng ý lời mời của tiên sinh nhà cô rồi.” Thúy Hoa có chút tiếc nuối, vì thân phận của Thiên Chính Đế nên phải đổi cách gọi từ “gã đàn ông” sang “tiên sinh” để tỏ ý kính trọng.

Đồng Hề sững sờ, cuối cùng vương bận trong lòng Thiên Chính Đế cũng được giải quyết xong. Chỉ có điều, thấy Thúy Hoa thế này, nàng lại có chút không đành lòng, chỉ e vào quan trường, con người sẽ thay đổi.

“Không nói chuyện đó nữa, bao mạng người phải chết một cách oan ức như thế, đến ta còn thấy hoảng sợ, bởi vậy chàng mới đồng ý, mà ta cũng vô cùng ủng hộ, chỉ sợ lòng người sẽ thay đổi.” Thúy Hoa thở dài. “Nhưng trông cô đâu có thảm như lời cô nói đâu! Tiên sinh nhà cô đối xử với cô rất đặc biệt đó. Hôm ấy, nhất quyết không cho ai chạm vào. Mấy hôm nay, hăn cũng ngày đêm chăm sóc cô còn gì! Tề Vân đã kể hết với ta rồi. Hăn còn tự tay thay khăn đắp cho cô khi cô sốt, không chịu cho ai làm thay. Cô phải cố

gắng nhiều vào, có như vậy hẳn mới mau chóng quỳ rạp dưới váy cô được.”

Nghe Thúy Hoa nói toạc ra như vậy, Đồng Hề chợt phì cười. Quỳ cái gì mà quỳ chứ! Có mà nàng phải quỳ rạp dưới chân người thì có! Sau khi tán gẫu một lúc, Thúy Hoa mới ra về, để lại Đồng Hề trầm tư, phải chăng Thiên Chính Đế quan tâm nàng thật lòng?

Tối ngày thứ bảy, thứ tám, nàng đã có thể xuống giường. Thiên Chính Đế dẫn nàng tới đứng ở chỗ cao nhìn xuống lưng sông. Sau khi nước rút, nơi ấy trở nên thê lương hơn cả vùng đất phương Bắc bị kỵ binh giày xéo. Vẫn còn biết bao người đang khóc tới mức đứt từng khúc ruột ở nơi họ từng sinh sống, cũng có người ra sức đào tìm thi thể người thân dưới lớp bùn. Đồng Hề thấy mà vô cùng đau lòng, nàng đã chứng kiến tận mắt biết bao người bị dòng nước hung hãn nuốt chửng.

Thấy ánh mắt Thiên Chính Đế chất chứa sự áy náy và giận dữ, Đồng Hề bèn nói:

“Đó không phải là lỗi của gia, đó là thiên tai, chỉ trách mấy hôm đó mưa bão liên tiếp trên thượng du.”

“Làm gì có thiên tai nào, toàn là họa do con người gây ra cả.” Giọng Thiên Chính Đế lạnh tới thấu xương. “Đám người đó ngày càng to gan, muốn đục khoét thì phải làm cho ra hồn cái đã! Nếu ta không tới nơi xa xôi này thì đã bị bọn chúng che mắt rồi. Bao nhiêu tiền bạc ta rót xuống đây đều chảy hết vào túi của bọn chúng. Hằng năm, tới đợt lũ, chúng không lấy chỗ này vá chỗ kia thì đùn đẩy nhau, chỉ mong đối phương xảy ra chuyện hòng che giấu tội lỗi của mình, đúng là ngày càng quá quắt!”

Ngừng một lát, Thiên Chính Đế lại nói tiếp một cách khó nhọc:

“Tất cả chỉ tại mưu đồ riêng, cũng vì mưu đồ riêng mà ta mới để bọn chúng làm càn tới mức coi trời bằng vung.”

Đồng Hề im lặng. Giờ nàng mới biết thì ra thị trấn Hà Nguyên này gặp nạn là vì trên thượng du có kẻ tham ô khiến đê điều xuống cấp. Trên triều đình hiện chia làm hai phe, một phe là Độc Cô thị, một phe là Vạn thị, quan viên trị thủy phần lớn tới từ hai dòng họ này. Nàng không biết vì sao mấy năm nay thế lực của hai dòng họ này lại bành trướng khủng khiếp tới vậy, chỉ biết hai hổ tương tranh, hiện tại có thể coi là hòa bình, chưa đấu đá tới mức như Thiên Chính Đế mong muốn, không biết mưu đồ riêng người vừa nói là gì nữa. Thế nhưng ngẫm lại, thị trấn Hà Nguyên này vốn là nơi giao thoa giữa ba con sông, hà đốc của Nam Hà và Cẩm Hà tới từ hai phe khác nhau, khi lũ lụt tới chỉ mong đê bên đối phương bị vỡ, lũ lụt tràn hết về bên ấy, ai cũng cho rằng chỉ cần nơi mình quản lý không sao là được, chính bởi vậy mới xảy ra đại họa này.

Thiên Chính Đế ôm lấy eo Đồng Hề.

“Ta không xứng ngồi vào vị trí đó.”

Mãi lâu sau, người mới nghiêng mặt nhìn nàng chăm chú, kéo tay nàng đặt lên ngực người.

“Ta thực sự không dám tưởng tượng... nếu hôm đó...”

Tuy người nói không đầu không đuôi nhưng Đồng Hề vẫn hiểu, chỉ có điều, đột nhiên nghe thấy Thiên Chính Đế thốt ra những lời ngọt ngào mà nàng chưa từng dám mơ đến, nàng không biết phải phản ứng như thế nào.

Thiên Chính Đế dịu dàng vén những lọn tóc đang bay phất phơ lại cho nàng, bỗng tay người khựng lại, tựa như đã đưa ra một quyết định gì đó vô cùng quan trọng. Sau đó, người bèn quay đầu nhìn xuống núi. Hai người im lặng đứng bên nhau.

Chương 39

Vợ chồng Hoàng Qua

Thiên Chính Đế nắm tay Đồng Hề quay về, khi tới con đường chính trong thị trấn, thấy rất nhiều người nở nụ cười rạng rỡ sau kiếp nạn. Bỗng một giọng nói vọng tới từ bên phải:

“Lý lão tam vẫn còn sống cơ à? Tôi thấy lão bị cuốn trôi cơ mà!”

Lời lẽ ấy tuy không lọt tai nhưng giọng điệu lại chứa sự vui mừng.

Đồng Hề ngoảnh đầu lại thì thấy một người đàn ông mặc chiếc áo vải màu xanh, tay chống gậy, tập tễnh bước lên.

“Lý lão tam tôi phúc lớn mệnh lớn mới nhất được cái mạng này về. Khi bị lũ cuốn trôi, tôi may mắn được một gốc cây chặn lại, rồi ở trên cây suốt hai ngày, suýt chết đói. Nhưng sau đó, ông đoán thử xem, tôi nhất được một hộp lưỡi vịt, đúng là trời ban phước lành! Trời đất ơi, trên đời này tôi chưa từng ăn món lưỡi vịt, đó chính là món ngon nhất trên thế gian này!” Lý lão tam vô cùng đắc ý. Lão nhìn lên trời, liếm mép như đang nhớ lại hương vị ấy, suýt nữa thì rơi nước miếng.

“Ái chà, may mắn quá nhỉ, hôm nay lên thị trấn làm gì thế?”

Lý lão tam lấy chiếc túi vải khoác sau lưng, mở một cách cực kỳ cẩn thận, bưng chiếc hộp tròn sơn son thiếp vàng chạm hoa văn phượng nghịch mẫu đơn ra. Mọi người vừa trông thấy đã sửng sốt. Họ chưa từng nhìn thấy chiếc hộp nào tinh xảo tới vậy, huống chi còn là vật đắt giá, có người hét lên:

“Lý lão tam, lão ăn gì mà đỏ thế hả? Chiếc hộp này giá trị bằng mấy mẫu đất đấy! Lão có thể cưới vợ, sinh một đồng con trai rồi.”

Lý lão tam cười hềnh hêch.

Đồng Hề ngây người, không ngờ chỗ lười vẹt nàng không ăn lại có thể cứu được một mạng người, không ngờ một chiếc hộp nho nhỏ bên cạnh mình lại đủ cho người đàn ông kia mua mấy mẫu đất, cưới vợ sinh con, sống một cuộc đời hạnh phúc.

“Chiếc hộp đó lão bán bao nhiêu?” Thiên Chính Đế bỗng lên tiếng, chắc người cũng nhận ra đó là chiếc hộp của nàng.

Lý lão tam thấy Thiên Chính Đế là người phú quý, vội ra giá:

“Mười... mười lạng.”

Nói ra kể cũng chột dạ, đời này lão chưa bao giờ được thấy nhiều tiền như thế.

Thiên Chính Đế hào phóng thanh toán, đưa chiếc hộp cho Đồng Hề.

Nàng vuốt ve chiếc hộp, bỗng bật cười. Thiên Chính Đế thoáng sững sờ, còn Lý lão tam thì như thấy tiên nữ hạ phàm, quên cả việc cầm bạc.

Nàng vốn là người cực kỳ sạch sẽ, nếu đồ vật đã bị gã đàn ông hôi hám nào chạm vào, nàng tuyệt đối sẽ không bao giờ động vào nữa, duy chỉ có chiếc hộp này là nàng lại yêu thích, không muốn dời tay. Nàng muốn dùng nó để nhắc nhở bản thân về những việc đã xảy ra.

Khi chân nàng lạnh lặn, mọi người vội tới phủ Mân Giang, Thiên Chính Đế còn muốn thị sát dân tình ở chỗ đó nữa. Trận lũ lụt này đã cho người một bài học lớn, bởi vậy người bèn chuẩn bị đi thêm vài nơi.

Tới phủ Mân Giang. Nơi này đông đúc phồn vinh, đình đài lầu các, mái ngói cong cong, ngựa xe tấp nập, phong thái của một thành phủ hiển hiện khắp mọi nơi.

Mấy hôm nay, tâm trạng ủ dột của Thiên Chính Đế hoàn toàn biến mất. Sau khi đã bố trí ổn thỏa mọi việc, người thậm chí còn chủ động đề nghị đưa nàng đi dạo chơi, khiến nàng được sủng mà lo.

Suốt dọc đường, không biết bao nhiêu cô nương quay đầu lặng lẽ quan sát Thiên Chính Đế, có người che miệng cười duyên, có kẻ mạnh dạn liếc mắt đưa tình, đặc biệt, có một cô nương béo còn ném cho Thiên Chính Đế một giỏ mận.

Đồng Hề không kìm được, lén cười ở phía sau. Từ khi nàng bị thương, Thiên Chính Đế đối xử với nàng khác hẳn lúc trước. Cô nương béo kia to hơn nàng rất nhiều, nàng ta nhìn chăm chăm vào Thiên Chính Đế, không chịu nhúc nhích. Đồng Hề cười nói:

“Mộc qua người tặng ném sang,

Quỳnh cư ngọc đẹp ta mang đáp người.

Phải đâu báo đáp ai ời,

Để mà giao hảo đời đời cùng nhau.”*

() Bài thơ Mộc Qua một trong Kinh thi, bản dịch của Tạ Quang Phát.*

Thiên Chính Đế vốn đang đi trước Đồng Hề, nghe nàng đùa vậy bèn ngoảnh đầu với vẻ ngạc nhiên:

“Vậy nàng nhận đi!”

Nói xong, người bèn đẩy giỏ mận của cô nương béo kia cho nàng.

Đồng Hề dờ dẩn cầm lấy. Nàng thấy hơi rung động. Đưa mắt nhìn cô nương béo kia thì khóe miệng nàng ta đã chùng xuống, nàng không nỡ thấy vẻ buồn bã ấy, bèn rảo bước đuổi theo Thiên Chính Đế. Người đang bước

vào một tiệm khắc dấu. Nàng nhìn Thiên Chính Đế với vẻ thắc mắc, người mới trả lời:

“Bức tranh kia vẫn chưa có dấu, chúng ta khắc một cái đi!”

Nàng đã quên khuấy chuyện này từ bao giờ, nào ngờ Thiên Chính Đế vẫn còn nhớ.

Ông chủ tiệm dấu vừa thấy khách quý đến, bèn ân cần tiếp đón:

“Quý khách muốn chọn đá hay khắc dấu?”

“Chọn đá trước.” Thiên Chính Đế đáp.

Chủ tiệm là người tinh mắt, vừa nghe đã biết chọn đá xong còn khắc dấu nữa, bèn nói:

“Ngài tới đúng chỗ rồi đây, đây là tiệm khắc dấu số một phủ Mân Giang, chuyên mời các bậc thầy khắc dấu từ kinh thành về. Ngài muốn chọn loại đá nào? Đá Thọ Sơn, đá Thanh Điền hay Xương Hóa đều có hết.”

Những loại đá ông chủ nói chính là vật liệu được ưa chuộng để khắc dấu hiện nay. Ông ta đơn đả lấy mấy mẫu ra mà Thiên Chính Đế vẫn không hài lòng. Người điều cột:

“Tiệm dấu số một phủ Mân Giang mà không có gì đặc biệt hơn à?”

“Quan khách đây quả là người sành sỏi, mấy hôm trước tiểu nhân vừa có được một miếng Thanh Điền Băng, chỉ có điều giá hơi mắc.” Chủ tiệm càng cười ân cần hơn.

Vừa nghe thấy cái tên Thanh Điền Băng, Đồng Hề liền có hứng thú, đó là loại đá dùng để làm dấu rất tốt, nhưng cực kỳ quý hiếm.

Chủ tiệm vừa mang nó ra, mắt Đồng Hề và Thiên Chính Đế đã sáng ngời. Đá màu xanh nhạt, trong như ngọc, quả là hàng quý, cầm trong tay thì thấy mát lạnh, hơi nóng tiêu tan. Vật quý này ngay cả Đồng Hề cũng rất ít khi được thấy, bởi vậy nàng vô cùng yêu thích, không muốn buông ra.

Thiên Chính Đế mở lời:

“Bán thế nào?”

“Ngài là người trong mở hàng đầu tiên của lão trong hôm nay, lão sẽ không hét giá đâu.” Chủ tiệm xòe cả hai bàn tay, giơ lên.

“Mười lạng?” Đồng Hề trố mắt.

“Vàng.”

Đồng Hề lập tức cắt hứng. Mười lạng vàng không phải là số tiền nhỏ, bằng khoảng tám mươi lạng bạc, nhưng những thứ này cốt bán sự tinh quý nên một số người thích ra giá bằng vàng để tăng vẻ đắt giá.

“Gia, hay chúng ta chọn cái khác đi!”

Thực ra mười lạng vàng với Đồng Hề chẳng là gì, nhưng nay giá trị quan của nàng đã hoàn toàn thay đổi. Vừa nghĩ tới Lý lão tam, nàng đã thấy không đáng phải chi nhiều tiền đến thế để mua loại đá đó.

“Lấy nó đi!” Thiên Chính Đế gật đầu, ý bảo chủ tiệm gói lại.

Đồng Hề kéo tay người.

“Gia, đắt quá!”

Không phải Thanh Điền Băng không xứng với số tiền đó, chẳng qua mười lạng vàng quả thực là một số tiền lớn.

Thiên Chính Đế không nói gì, chỉ tủm tủm cười, vỗ lên tay nàng. Nàng còn chưa kịp khen thì ra Thiên Chính Đế cũng hào phóng đó chứ, nào ngờ người lại thêm một câu:

“Nàng mua lựa Băng Nguyệt tốn bao nhiêu vàng, trăm năm sau cũng hóa thành bụi, nhưng miếng đá này càng để lâu càng đắt giá.”

Chủ tiệm lại đơn đả bước lên hỏi:

“Quan khách muốn khắc chữ gì? Dùng cho việc gì? Thợ khắc của tiệm là bậc thầy giỏi nhất kinh thành đó!”

Thiên Chính Đế nhìn những bức ấn treo khắp bốn bức tường, quả không tồi, bèn ngoảnh đầu nói với Đồng Hề:

“Nếu đã là tranh do hai ta vẽ thì mỗi người chọn một chữ từ tên mình, được không?”

Tất nhiên Đồng Hề không dám không vâng lời rồi.

“Hề?” Nàng chủ động lên tiếng.

Không ngờ Thiên Chính Đế lại cau mày.

“Khuê danh càng ít người biết càng tốt, chọn một chữ trong họ đi! Chủ tiệm, chuẩn bị giấy bút.”

Thiên Chính Đế kéo Đồng Hề tới chiếc bàn cong hai đầu.

“Nàng chọn cho ta một chữ, ta chọn cho nàng một chữ!”

Nàng gật đầu, bắt đầu trầm tư. Họ của Thiên Chính Đế là họ kép Hoàng Phủ, chọn chữ Phủ có vẻ không ổn, đi cùng chữ Lệnh hay Hồ đều rất kỳ cục. Duy chỉ có chữ Hoàng, tuy ghép vào cũng kỳ cục nhưng vì người là

thiên tử nên chọn chữ này là thỏa đáng nhất, dù người có ý kiến cũng chẳng sao. Đồng Hồ nghĩ vậy, bèn viết chữ Hoàng.

Tới khi Thiên Chính Đế mở giấy, đặt hai chữ cạnh nhau, Đồng Hồ mới sửng sốt, chỉ vào chữ Qua*.

()Chữ Hồ trong họ Lệnh Hồ của Đồng Hồ bỏ đi bộ khuyến sẽ thành chữ Qua trong từ Đồ ngọc.*

“Đó không phải là họ của thiếp.”

Thiên Chính Đế cười ranh mãnh.

“Ta biết nàng sẽ dùng chữ nào. Nàng thử đọc xem “Hoàng Hồ” có ổn không hả? Hơn nữa, ta thấy chữ Qua này rất hợp với nàng.”

Bấy giờ Đồng Hồ mới nhận ra Thiên Chính Đế đang trêu mình. Xem ra hôm nay tâm trạng người rất tốt. Nhưng người có thể bỏ bộ khuyến của chữ Hồ, còn nàng thì không thể bỏ bộ nhật hay bộ vương của chữ Hoàng¹ được. Hơn nữa, chữ Qua này lại là chữ Qua trong Sỏa Qua², Đồng Hồ phải cố lắm mới có thể chấp nhận chữ này liên quan tới nàng.

(1) Chữ Hoàng trong họ Hoàng Phủ của Thiên Chính Đế cũng là chữ Hoàng trong Hoàng đế được tạo bởi hai bộ nhật và bộ vương.

(2) Nghĩa là đồ ngọc.

Nàng thở dài lắm lắm:

“Nghe Hoàng Qua cũng không hay mà!”

Chủ tiệm thấy hai chữ chẳng liên quan gì tới nhau ấy, cũng bối rối hỏi lại:

“Hai vị chắc chắn muốn khắc hai chữ này chứ?”

Nghe giọng điệu đó, nàng đoán chắc chủ tiệm đang tiếc vì tưởng miếng đá Thanh Điền Bằng bị sử dụng một cách lãng phí khi được khắc hai chữ dường như chẳng ăn nhập gì với nhau.

Thiên Chính Đế để Cố Vân Hải ở lại tiệm, đợi nghệ nhân khắc dấu. Khi mua những đồ quý giá thế này, sợ nhất là bị đổi nguyên liệu, vậy nên phải để người lại trông coi.

Vậy là Đồng Hề có hơn nửa ngày trời rảnh rỗi dạo chơi ở phủ Mân Giang, tuy có Thiên Chính Đế kè kè bên cạnh khiến nàng không được thoải mái lắm nhưng ở đây có đủ các thứ đồ từ quý hiếm tới cổ quái, bởi vậy nàng vẫn rất vui vẻ.

Khi tới một quầy bán đồ làm từ ngọc, phần lớn là ngọc bội, Thiên Chính Đế bỗng dừng bước, khiến Đồng Hề suýt chút nữa đụng vào lưng người. Nàng nhìn Thiên Chính Đế với vẻ khó hiểu, chất ngọc ở đây rất tệ, không biết người đang xem gì nữa.

Thiên Chính Đế liếc xuống miếng ngọc bội Loan Phượng bằng ngọc Hòa Điền được chế tác trong cung của Đồng Hề, nếu là người tiếp xúc nhiều với cung đình, chỉ cần nhìn sẽ nhận ra ngay. Đồng Hề nhìn theo ánh mắt người, lập tức hiểu ý.

“Kiểu dáng của miếng ngọc bội này thật đặc biệt.” Nàng giả vờ khen.

Ngón tay của Thiên Chính Đế lướt qua một hàng ngọc bội, cuối cùng chọn một miếng khắc hình hoa sen quế ngư bằng ngọc trắng. Chủ quầy vội nói:

“Ngài thật tinh mắt, đó là miếng tốt nhất ở đây đấy! Miếng hoa sen quế ngư này còn có một cái tên khác là “Sinh nhiều quý tử”, phu nhân mà đeo miếng ngọc bội này, đảm bảo ba năm sinh liền hai đứa.

Đồng Hề vừa nghe thấy vật đã đỏ mặt. Chủ quầy này nói năng thật thô lỗ.

Không biết có phải do chủ quầy khéo miệng quá hay không mà Thiên Chính Đế trả tiền ngay không hề suy nghĩ, còn đáp lời:

“Mong được như lời chúc của người.”

Tề Vân đứng đằng sau, nháy mắt với nàng. Đồng Hồ xấu hổ quay đi, cúi đầu nhìn miếng ngọc bội chất lượng xấu kia. Kỳ lạ thay, nàng lại thấy ưng nó hơn miếng ngọc bội bằng ngọc Hòa Điền.

Gần đó có một đạo quán khá linh nghiệm, là Bạch Vân quán. Bên trong đạo quán có một toàn tháp chín tầng nổi tiếng của phủ Môn Giang, bởi vậy Thiên Chính Đế bèn đưa Đồng Hồ tới đó.

Họ vừa bước vào đã thấy hương khói ngào ngạt. Bạch Vân quán không lớn, chỉ có ba đại điện, lần lượt là điện Linh Cung, điện Lữ Tổ và điện Tam Thanh, phía sau đạo quán là một khu vườn rợp bóng cây xanh. Sau giờ Ngọ, thời tiết oi bức nên ít người tới, Thiên Chính Đế dắt Đồng Hồ đi dạo trên con đường nhỏ râm mát trong vườn.

Đồng Hồ không có hứng thú với nơi này lắm, những danh thắng thế này trong kinh không thiếu, thậm chí quy mô còn hoành tráng hơn nhiều, thế nhưng khi nhìn thấy hai vị đạo trưởng đang muối dưa ở góc tường, nàng lại dừng bước, không chịu đi tiếp.

Thiên Chính Đế quay đầu liếc nàng. Ánh mắt hai người đều hiện vẻ mừng rỡ, xem ra không hẹn mà trùng ý. Nàng bước lại gần quan sát, thấy sau bao lớp bụi kia đúng là hình chạm khắc những hoa văn hiếm thấy như hải long, hải mã, lại càng chắc chắn suy đoán của mình.

“Tiểu đạo trưởng, các người có bán hũ dưa muối này không?” Đồng Hồ đảo mắt, giăng lưới.

Hai tiểu đạo trưởng vốn định nói không bán, chữ “không” đã thốt ra khỏi miệng nào ngờ thấy Đồng Hồ đẹp như tiên nữ giáng trần bèn cố nuốt lại âm

cuối.

“Hai vị đạo trưởng, tiểu nữ vừa nghe người ta nói dưa muối của Bạch Vân quán là đặc sản của vùng này, chúng ta từ nơi khác đến nên muốn mua về nhà nếm thử.” Nàng mỉm cười, kiên nhẫn giải thích.

“Chuyện... chuyện này phải hỏi sư phụ đã.”

Sau đó, Đồng Hề mời được vị đạo sĩ quản lý nhà bếp ra, trả một số tiền không nhỏ, với điều kiện phải được mang cả chiếc hũ đi, nếu không e dưa muối sẽ bị hỏng trên đường đi, vị đạo sĩ đó đồng ý ngay lập tức.

Đồng Hề và Thiên Chính Đế nhìn nhau cười. Hai người họ có thể xem như nhặt được báu vật rồi. Nếu trực tiếp hỏi mua chiếc hũ trông có vẻ kỳ quặc này, chắc chắn sẽ bị nghi ngờ, nhưng nếu mua dưa muối kèm theo cả hũ thì chẳng có vấn đề gì nữa. Khi hũ dưa muối được khênh ra khỏi Bạch Vân quán, nàng mới nói:

“Gia cũng nhận ra nó ư?”

Đồng Hề học sâu biết rộng, vì cái danh tài nữ mà ngày đêm vui đầu vào sách vở, vậy nên vừa liếc mắt đã nhận ra lai lịch của chiếc hũ này. Nào ngờ Thiên Chính Đế cũng tinh mắt không kém.

“Nếu đoán không sai thì đó chính là Ngọc Hải do Nguyên Tôn Hoàng đế của Thiên triều làm ra.”

Nàng mỉm cười:

“Không ngờ gia không chỉ giỏi trị quốc mà còn rất sành sỏi.”

Ngọc Hải do Nguyên Tôn Hoàng đế tạo ra vốn là một dụng cụ uống rượu cực lớn. Trước khi binh sĩ ra trận, mỗi người sẽ múc một bát, sau này Thiên triều bại trận. Ngọc Hải cũng thất lạc, không ai biết nó ở đâu, nào ngờ hai

người lại tình cờ tìm thấy nó ở trong đạo quán này, đã vậy còn bị biến thành hũ đựng dưa muối.

Thiên Chính Đế bật cười:

“Nàng cũng không kém.”

Đồng Hề chỉ cảm thấy nụ cười ấy rực rỡ như nắng, thanh khiết như ánh trăng, càng tôn thêm sự anh tuấn bất phàm của Thiên Chính Đế. Chỉ có người được phụ nữ hâm mộ tới mức ném hoa quả vào đầy xe - Phan An - mới có thể so sánh với người.

Bấy giờ nàng mới nhận ra chỉ e Thiên Chính Đế mới là người đã đọc nát vạn cuốn sách, từ cầm kỳ thi họa không gì không biết, không gì không am hiểu, đã vậy còn thông hiểu xưa nay. Suốt dọc đường, chủ đề trò chuyện của hai người cũng nhiều lên, Đồng Hề càng lúc càng thích nói chuyện cùng người.

Sau khi lấy dấu về, ấn lên bức tranh Khúc hát muện trên thuyền đánh cá, nhìn kiểu gì cũng thấy kỳ quặc, nhưng Đồng Hề không dám ho he. Còn Thiên Chính Đế lại rất vui.

“Không biết bức tranh này đáng giá bao nhiêu tiền nhỉ?” Đồng Hề bắt đầu cân nhắc. Tranh do bản thân vẽ, nàng thường không muốn thưởng thức một mình mà luôn mong được người khác thưởng thức nữa.

“Ngày mai, nàng tới hiệu cầm đồ nào đó, bảo họ giám định cho. Bức tranh này chắc chắn hơn vô số họa gia thời nay.” Thiên Chính Đế vừa đáp vừa dặn Tề Vân chuẩn bị nước tắm.

Đồng Hề vừa nghe thấy từ “tắm” đã cứng người, nghĩ tới chuyện lần trước ở trong bồn. Sau đó, nhớ tới những lời nói xấu hổ chết người của Thúc Hoa, nàng lại càng cảm thấy lúng túng. Tuy nhiên nàng không thể không hầu Thiên Chính Đế.

Nàng cầm cục xà bông và chiếc khăn, nhẹ nhàng chà lưng cho người, bỗng cảm thấy bờ lưng Thiên Chính Đế đang thả lỏng bỗng trở nên cứng đờ, tới khi nàng chuyển sang lau ở phía trước, người bỗng đứng bật dậy, nắm lấy tay nàng. Nàng vội nhắm mắt, không dám nhìn người, chỉ cảm thấy người đang cởi xiêm y của nàng với tốc độ rất nhanh. Đồng Hồ siết chặt hai nắm tay, cơ thể run bần bật. Thiên Chính Đế bế bổng nàng lên, nhưng sau đó không biết vì sao lại đặt nàng xuống, ném đồ vào người nàng, quay mặt đi và nói bằng giọng khản đặc:

“Nàng ra ngoài đi, gọi Tề Vân vào đây!”

Đồng Hồ sững sờ, đành mặc đồ thật nhanh rồi bước ra. Nhưng sau đó, nàng đã làm một chuyện mà chính nàng cũng không thừa nhận, đó chính là nghe lén.

Bởi vì nàng có quá nhiều thắc mắc. Đã mấy hôm rồi, Thiên Chính Đế không chạm vào người nàng, theo lý luận của Thụy Hoa, nếu một người đàn ông thích một người phụ nữ, chắc chắn sẽ không kìm nổi ham muốn chạm vào người phụ nữ đó. Hơn nữa, trước kia, chỉ cần là ngày thị tẩm của nàng, Thiên Chính Đế đều có vẻ không thể chờ đợi được, đâu có giống hôm nay. Tuy Đồng Hồ không thích chuyện này nhưng cũng biết đó là chuyện quan trọng giữa vợ chồng, là điều bắt buộc nếu muốn duy trì nòi giống.

Đồng Hồ có chút hoài nghi, lẽ nào Thiên Chính Đế lại ưng Tề Vân rồi? Thế nên Tề Vân mới đi theo người?

Thực ra, đó cũng không phải chuyện xấu, tuy Tề Vân đi theo Thiên Chính Đế nhưng từ trước tới nay chỉ làm chuyện có lợi mà chưa bao giờ làm chuyện gì có hại cho nàng. Nếu Tề Vân cùng hầu hạ người thì chuyện này có thể giúp nàng giữ được sự sủng ái. Hơn nữa, Tề Vân xuất thân thấp kém, nếu sinh được con, bắt buộc phải đưa cho nàng nuôi, đó chính là phúc lớn của Quý phi nàng, và đó cũng là suy nghĩ trước kia của nàng.

Nhưng nay nàng lại có chút không chắc chắn, chỉ cảm thấy tim mình nhói đau, không muốn Thiên Chính Đế sủng hạnh Tề Vân, không biết là vì Thiên Chính Đế hay là vì Tề Vân nữa.

Đồng Hề lắc đầu, ghen ghét là đại kỵ trong đạo làm vợ, cũng là đại kỵ của phi tần hậu cung. Nàng vất vả kìm nén những suy nghĩ ủa tới, sốt ruột đi qua đi lại trước cửa.

Chương 40

Họa tới bất ngờ

May thay, chẳng mấy chốc Tề Vân đã ra ngoài, Đồng Hề vội vàng bước tới quan sát một phen. Quần áo chỉnh tề, không lộn xộn. Bây giờ nàng mới yên tâm, nhưng lập tức xét lại hành vi ngu ngốc này của mình. Không ngờ nàng lại nghi ngờ Tề Vân. Nàng thẹn đến mướt mồ hôi.

Khi nàng bước vào thì Thiên Chính Đế đã thay xong đồ, chuẩn bị đi ngủ, còn Tề Vân lại sai người tới thay nước hầu nàng tắm.

Khi nàng khoác lên mình chiếc áo màu trắng, kéo vạt áo bước ra ngoài, Thiên Chính Đế đang tựa nghiêng lên thành giường đọc sách. Thấy nàng tới, người bỗng ngồi bật dậy, một lúc lâu sau bèn sầm mặt, sai Tề Vân hầu người thay đồ rồi vội vàng bỏ đi.

“Sao gia lại không vui vậy?” Tề Vân tò mò nhìn Đồng Hề.

Đồng Hề cũng nhìn Tề Vân, nghĩ bụng nàng đâu có làm gì đắc tội với Thiên Chính Đế, có khi nào Tề Vân đã làm phật ý Thiên Chính Đế chẳng?

Suốt đêm, nàng trần trọc trở mình, một mặt lí trí cho rằng Thiên Chính Đế không phải kẻ háo sắc. Tề Vân cũng chẳng phải hồ li tinh, nhưng một mặt lại cho rằng chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nghĩ ngợi lung tung khiến Đồng Hề vô cùng mệt mỏi, nàng đại khái cũng biết mình đã thay đổi, bởi vậy nàng sợ.

Suốt đêm người không về, nàng cũng không dám hỏi người đi đâu, hôm sau chỉ đưa Tề Vân tới tiệm cầm đồ lớn nhất phủ Mân Giang là Long Hưng Hào.

“Cảm phiền xem hộ thứ này!” Tề Vân giọng cao bức tranh *Khúc hát muông trên thuyền đánh cá* cho người ngồi trong quầy xem.

Người đó khoảng bốn mươi tuổi, vừa mở tranh ra đã lướt ngay tới chỗ đóng dấu, có lẽ vì chưa thấy lạc khoản này bao giờ nên bèn hô:

“Lão kiểm nghiệm đâu, ra xem bức tranh này đi!”

Ông ta vừa dứt lời thì một ông lão có bộ râu dài vén rèm bước từ phòng trong ra, cẩn thận xem xét bức tranh. Quả thực là một tác phẩm không có danh tiếng gì.

Tề Vân quan sát sắc mặt của ông lão mà tim đập như trống trện, chỉ sợ lão không biết đánh giá, còn Đồng Hề đội chiếc mũ đính rèm quanh vành, lẳng lặng đứng một bên, nếu nói nàng không kì vọng thì là giả.

“Năm mươi văn tiền.” Ông lão ra giá.

Đồng Hề sửng sờ, không biết nên phản ứng thế nào. Nàng biết năm mươi văn tiền cho một bức tranh không có danh tiếng gì đã là một cái giá khá tốt rồi, nhưng dù sao nàng là người trong nghề, lại tự cao, huống chi còn có Thiên Chính Đế trợ giúp, một, hai lạng bạc chẳng là gì trong mắt nàng.

“Không cầm nữa!” Tề Vân nổi giận ùn ùn, lấy bức tranh về.

“Cầm đi, cầm hẳn luôn!” Đồng Hề khê nói. Bức tranh này nên được treo ở thế giới bên ngoài để mọi người thưởng thức. Nàng luôn mong sẽ có ngày nó lọt vào tay một đại gia tộc và được đánh giá một cách khách quan.

Nàng cầm giấy biên lai cầm đồ từ tay Tề Vân, cảm thấy rất đáng giữ lại, thử xem trong tương lai, bức tranh này đáng giá bao nhiêu. Nào ngờ vừa bước ra ngoài, nàng đã bị một kẻ đi đường cúi gằm mặt đâm sầm vào. Nàng đưa tay che vai, tờ biên lai bèn rơi xuống đất.

Người đó liên tục xin lỗi, thậm chí còn vái chào một cách rất buồn cười. khi hấn ngẩng lên, Đồng Hề thấy hấn là một thư sinh ốm yếu, có chút ngờ nghệch bởi vậy cũng không để ý. Nàng chỉnh lại chiếc mũ bị lệch, tuy ánh mắt của tên thư sinh đó có vẻ tà ác khiến nàng khó chịu nhưng dù gì hấn cũng chỉ là người qua đường, vậy nên thoáng chốc đã quên ngay.

Sau đó, khi bị nhốt trong phòng chứa củi, có thời gian để suy nghĩ, nàng mới phát hiện khi ấy bản thân mình đã sơ suất tới mức nào. Tên thư sinh ấy chẳng đụng vào ai, lại đụng ngay phải nàng. Sau khi tắm rửa trắng bên vành nón bị gió thổi bay, ánh mắt hấn không hề có vẻ kinh ngạc. Đồng Hề tự thấy nhan sắc của nàng cũng là bậc hiếm có, vì sao hấn lại có thể đối xử với nàng như người bình thường? Trừ phi nàng chính là người hấn muốn tìm. Mòn va chạm đó chẳng qua chỉ là lời chào của hấn mà thôi.

Đồng Hề ngồi trên đồng củi, tay chân đều bị trói. Nàng cựa quậy một cách vất vả, điều chỉnh lại tư thế, mong thoải mái hơn một chút, nào ngờ tóc lại bị mắc vào đồng củi khiến da đầu đau nhói. Nàng đành ở nguyên chỗ cũ, cần thân suy nghĩ ngọn nguồn chuyện này, thử xem có thể lần ra manh mối nào không.

Nàng chợt nhớ tới chuyện tối qua Thiên Chính Đế không ngủ chung giường với nàng, trời vừa sáng đã bật dậy dặn Cố Vân Hải bảo vệ nàng và Tề Vân khởi hành tới phủ Thuận Giang trước, còn người vội đi xử lý chuyện khác nên đã điều hết ảnh vệ hộ thân đi.

Xem ra toán cướp này đã sắp xếp mọi việc từ trước, dùng kế điệu hổ ly sơn. Khi xe ngựa của nàng gặp nạn giữa đường, nếu ảnh vệ vẫn còn đó thì toán sơn tặc này chẳng thể làm nổi trò trống gì.

Nàng nhớ tới Cố Vân Hải bị đẩy xuống vách núi, không biết giờ ra sao, Tề Vân đã gặp chuyện gì rồi? Trong lúc vội vàng, nàng chỉ nhận ra tên thư sinh gặp hồi sáng, không ngờ hấn lại là đại ca của sơn trại này.

Khi rơi vào tay chúng, nàng chưa từng nghĩ rằng mình có thể may mắn trốn thoát, nếu phải chịu nhục thì thà cắn lưỡi tự tử còn hơn! Nàng đã tính tới tình huống xấu nhất, nhưng không biết đã xảy ra chuyện bất ngờ gì mà tên thư sinh kia chỉ sai người nhốt nàng lại chứ không cho phép bất kì ai tới gần nàng.

Hai kẻ canh giữ ngoài kia còn buông lời ô uế, hạ lưu không thể diễn tả nổi. Một tên cảm thán:

“Không biết vì sao lão đại không cho anh em ta hưởng thụ cô em kia chứ?”

Tên còn lại đáp:

“Lão đại còn chưa xơi, nói gì đến chúng ta! Đợi người hưởng thụ xong, tất nhiên sẽ dành phần cho anh em chúng mình rồi.”

Nói xong, hai gã đó bèn cười hềnh hếch.

Dù tên thư sinh kia là kẻ cầm đầu bọn xấu nhưng nghe bọn chúng nói vậy, nàng lại có phần cảm kích y. Nếu không có y ngăn cản, có lẽ nàng đã chết từ lâu rồi. Rằng nàng lúc nào cũng áp chặt trên đầu lưỡi, chỉ sợ ngộ nhỡ... Đừng nói là Thiên Chính Đế, ngay cả Lệnh Hồ phủ cũng không thể chịu nổi sự sỉ nhục này.

Đồng Hồ thực sự không nghĩ ra kẻ nào muốn ép nàng phải chết như thế, đã vậy còn dùng thủ đoạn này mà không giết nàng luôn cho xong? Sau này, dù nàng có được cứu thoát, nhưng vì đã từng ở trong doanh trại của toán cướp suốt một đêm nên thanh danh cũng sẽ bị hủy hoại hoàn toàn, có nhảy xuống Nam Hà cũng không thể rửa sạch vết nhơ. Vận mệnh cuối cùng của nàng chỉ có thể là tấm lụa trắng mà thôi.

Nếu chuyện này nhằm vào Thiên Chính Đế thì nàng tuyệt không nghĩ ra ai là chủ mưu, còn nếu nhằm vào nàng thì nàng cảm thấy ngoài hai họ Vạn và

Độc Cô thì chẳng còn ai có lí do hận nàng tới mức này nữa, cũng không ai có thể một tay che trời lợi dụng sơn tặc như vậy được.

Nếu đúng là Vạn thị hoặc Độc Cô thị thì Đồng Hề có phần không dám tưởng tượng. Thế lực của Độc Cô thị đã bành trướng tới mức này rồi ư?

Nhưng tiền đề của việc này là Vạn Mi Nhi hoặc Độc Cô Tư Cầm phải hận nàng tới cùng cực, cảm thấy nàng là rào cản lớn nhất của họ, nếu không đã không mạo hiểm tới mức tự vạch trần việc gia tộc mình ngấm ngầm hỗ trợ toán cướp với Thiên Chính Đế. Nàng thực sự không hiểu, rốt cuộc nàng đã làm gì để họ có cảm giác rằng nàng chính là trở ngại lớn nhất của họ?

Đồng Hề bỗng thấy hoa mắt chóng mặt, càng nghĩ càng không hiểu, chỉ có thể cảnh giác phán đoán đủ loại tiếng động ngoài kia, lo sợ có người tới gần. Nhưng đúng là sợ cái gì trời trao cái đấy, nàng cảm thấy một cơn gió lạnh ập tới gáy, hình như có người len từ cửa sổ vào. Nàng toan hét lên thì bị kẻ đó bịt miệng. Khi kẻ đó kéo khăn che mặt xuống, nàng mới nhận ra đó là Thiên Chính Đế. Nước mắt nàng lập tức rơi lã chã, nhưng nàng không dám nức nở thành tiếng, sợ kinh động tới đám canh cửa.

Thực ra, Đồng Hề không thể phát ra âm thanh nào bởi đôi môi của Thiên Chính Đế đã vội vã dán chặt lên môi nàng. Người khế nói:

“Ồn rồi, không sao đâu!”

Khoảnh khắc đó, dường như Thiên Chính Đế không rời ra môi nàng. Người hôn lên những giọt lệ, vỗ nhẹ lên lưng nàng. Thế rồi, Thiên Chính Đế buông Đồng Hề ra cởi trói cho nàng, cẩn thận kiểm tra cả người nàng xem nàng có bị thương hay không. Khi người đang định đưa Đồng Hề lên ra bằng cửa sổ, bên kia vách bỗng có tiếng động. Phòng chứa củi và phòng bếp chỉ cách nhau một tấm rèm, chỉ một động tĩnh nhỏ cũng có thể bị phát hiện, huống chi Đồng Hề còn không biết võ công. Dưới sàn căn phòng chứa củi này đầy những thanh củi vứt la liệt, chỉ cần khế chạm vào

cũng phát ra tiếng. Bởi vậy, hai người dừng mọi động tác, lặng lẽ đứng nép vào góc tường.

Bỗng nghe thấy một giọng nam nói:

“Các người ra hết đi, gia tới xem đây!”

Sau đó bèn vang lên tiếng bước chân xa dần. Một lát sau lại vọng tới tiếng bước chân vội vàng nhưng rất khẽ. Từ khe hở của tấm rèm, có thể thấy bóng lưng của một người phụ nữ.

“Oan gia, nhớ chừng muốn chết!” Vừa bước vào, nàng ta đã quần lấy người đàn ông bên trong.

“Sao, người đàn ông của nàng không thỏa mãn nỗi nàng hả?” Gã đàn ông lên tiếng.

Đồng Hồ không dám nhìn thêm, một là sợ bị hai người đó phát hiện, hai là cảm thấy họ đang làm chuyện trái với đạo đức, đúng là một đôi gian phu dâm phụ! Qua tấm rèm, nàng nghe thấy người phụ nữ nói:

“Gã đó cả ngày chỉ biết chém giết, còn trên giường nào biết làm gì, đừng mơ tới chuyện biết thế nào là dịu dàng, là tình thú, khiến người ta đau đớn gần chết. Ngày nào người ta cũng rửa gã mau chết sớm đi! Sao gã bằng được một góc của oan gia chứ!”

Hơi thở của người phụ nữ dần trở nên gấp gáp, có lẽ ả đã động tình rồi. Ắn nũng nịu:

“Chết đi đâu rồi, sao còn chưa lên đây?”

Người đàn ông đáp:

“Vội gì chứ? Chẳng phải nàng chê người đàn ông của nàng không có tình thú sao? Để ông đây thương nàng thật nhiều vào!”

Người phụ nữ đáp bằng giọng ghen tuông:

“Thương ta? Hừ, có mà thương ả đó nhất thì có!”

Gã đàn ông buông lời mật ngọt:

“Nàng ta ư? Trên giường, nàng ta chẳng khác nào con cá chết, đâu thú vị được như nàng, mê hoặc ta tới chết đi sống lại. Đi đâu ta cũng chỉ nhớ tới nàng thôi.”

Những lời sau đó của gã thực không thể nghe nổi nữa. Đồng Hề đã bao giờ nghe thấy những từ ngữ dâm dăng tới vậy, bèn dùng tay bịt chặt tai, nhắm chặt mắt, coi như không biết gì hết. Còn Thiên Chính Đế thì vẫn tỉnh bơ, khiến Đồng Hề phục sát đất. Chứng kiến chuyện vô liêm sỉ như thế mà người làm như chẳng có gì.

Không biết đã xảy ra chuyện gì mà nàng cảm thấy Thiên Chính Đế bỗng cử động. Nàng vội vàng buông tay, mở mắt ra xem, trong phút chốc bèn nghe thấy tiếng người phụ nữ không ngừng thúc giục người đàn ông. Nàng cảm thấy thẹn thay cho ả ta. Nhưng ngay sau đó, hai tiếng vút vang lên, không gian xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh.

Thiên Chính Đế rất bình tĩnh vén rèm quay trở lại, cố ý che khuất tầm mắt của nàng, không để nàng thấy chuyện gì đã xảy ra. Từ những giọt máu vương trên áo người, nàng mới đoán ra, không biết hai kẻ đó đã làm gì khiến người giận đến thế. Nhưng lúc này, Đồng Hề không dám hỏi. Thiên Chính Đế ôm nàng ra ngoài. Xung quanh đã chìm trong màn sương. Nàng bỗng nghe thấy tiếng hô đầy hoảng loạn:

“Bị tóm rồi!”

Sau đó, một đám quan binh xông lên, quét sạch hang ổ của bọn cướp. Sau khi mọi chuyện kết thúc chỉ không tìm thấy thi thể của tên thư sinh cầm

đầu, Thiên Chính Đế bèn hạ lệnh cho quan binh lặng lẽ bắt y về quy án, dù còn sống hay đã chết.

Vì thân phận của Thiên Chính Đế đã bị lộ nên không thể tiếp tục vi hành, bởi vậy đoàn người đành quay trở về thuyền Từ Vân Long.

“Hoàng thượng, rốt cuộc là kẻ nào đã sai bảo đám sơn tặc đó thế?” Khi chơi cờ với Thiên chính Đế, Đồng Hề tỏ vẻ lơ đãng hỏi.

Thiên Chính Đế ngẩng đầu, liếc nàng một cái.

“Chính là mấy tên giặc cướp đó, chỉ trách nàng quá đẹp.”

Đồng Hề đỏ mặt, hình như đây là lần đầu tiên Thiên Chính Đế khen nhan sắc của nàng. Tất nhiên nàng rất vui, nhưng rốt cuộc Thiên chính Đế vẫn nói dối nàng.

Khi về tới thuyền, mọi chuyện trở nên rõ ràng. Đương nhiên Đồng Hề cũng có nguồn thông tin của riêng mình. Rất nhiều chuyện giấy không gói được lửa, bao manh mối đều chỉ về phía Vạn Mi Nhi, đám sơn tặc đó rất có khả năng là binh sĩ dưới quyền Vạn thị, thảo nào Cố Vân Hải không làm gì được chúng. Đã vậy, Thiên Chính Đế còn che giấu cho nàng ta, Đồng Hề cảm thấy cực kì bất mãn nhưng không dám thể hiện.

Nàng lại nhớ tới lời Thiên Chính Đế từng nói vì mưu đồ riêng mà khiến thế lực của hai dòng họ đó bành trướng. Vạn Mi Nhi mười chín tuổi vẫn chưa lấy chồng, chỉ e được Thiên Chính Đế chống lưng, nếu không, sao nàng ta dám cược cả tuổi thanh xuân của mình, chắc chắn mình có thể tiến cung? Huống chi, nàng ta còn từng là người Thiên Chính Đế chọn cho ngôi hoàng hậu. Nghĩ tới những điều này, Đồng Hề càng cảm thấy bức dọc. Vạn Mi Nhi như dằm trong tim nàng vậy! Trước kia thì không cảm thấy gì, nhưng nay mỗi lần hít thở lại thấy nhói đau.

Đến tối, Thiên Chính Đế không triệu Đồng Hề thị tẩm. Lúc trước, Đồng Hề còn tưởng người đi đường mệt nhọc, khách quán lại không sạch sẽ nên không muốn làm chuyện đó, nhưng nay lên thuyền rồi mà đường như người vẫn không muốn tiếp tục, hằng ngày chỉ vui đầu phe duyệt đồng tấu chương chất cao như núi.

Thế nhưng, người vẫn có thời gian chơi cờ với nàng thì sao lại không có thời gian làm chuyện đó? Đồng Hề ngày càng cảm thấy không ổn, không biết nàng lại làm gì đắc tội với Thiên Chính Đế rồi?

Bề ngoài, hai người có thể coi là hòa thuận, thậm chí còn thân thiết hơn bất kì lúc nào, nhưng sâu trong trái tim lại như cách xa vạn dặm, không thấy rõ chân tình.

Ngày hôm sau, khi nàng đang trang điểm, Tề Vân bỗng nói:

“Nương nương, tối qua Hoàng thượng lâm hạnh mỹ nữ do Phủ doãn Thuận Giang cống tiến, nghe nói đó là ca kỹ bán nghệ không bán thân nổi tiếng nhất phủ Thuận Giang.”

Đồng Hề đang cầm một chiếc trâm bằng ngọc tím trong tay, nghe Tề Vân nói vậy, chiếc trâm lập tức rơi xuống đất, vỡ thành hai mảnh. Tề Vân vội vàng thu dọn, còn Đồng Hề thì rầu rĩ như bị ai tát cho hai cái. Trước kia, nàng sợ bị Thiên Chính Đế sủng hạnh, chỉ mong người đi sủng hạnh kẻ khác, nhưng sau chuyến đi này, hình như nàng đã đánh mất sự bình thản của mình rồi. Vừa nghe thấy chuyện người lâm hạnh nữ tử khác, nàng đã cảm thấy tim mình bức bối như bị mèo cào, thậm chí còn khó chịu tới mức muốn òa khóc. Dù nàng vẫn sợ chuyện ấy nhưng nàng nhận ra thà chịu cơn đau đó còn hơn trơ mắt nhìn Thiên Chính Đế nằm bên cạnh người phụ nữ khác.

“Nương nương, người không sao chứ?” Giọng Tề Vân có phần lo lắng.

Đồng Hề hít thật sâu, biết rằng có lẽ phản ứng của mình đã khiến Tề Vân sợ hãi.

“Không sao, tối qua ta bị cảm nhẹ nên hơi văng đầu.”

Sau khi đuổi Tề Vân ra ngoài, Đồng Hề mới phát hiện mình đã rơi vào một cục diện vô cùng đáng sợ. Một khi nàng lỡ thể hiện suy nghĩ này thì sẽ muôn đời muôn kiếp không góc đầu lên được nữa. Từ trước tới nay, Thiên Chính Đế không thích hậu cung tranh đấu, càng không thích hậu phi ghen tuông. Đồng Hề không muốn mình rơi xuống bước đường giống các cơ thiếp của ca ca, vì tranh sủng mà vùng tay đánh nhau.

Chỉ có điều, khi Cố Mĩ nhân mới được tấn phong tới thính an nàng, nàng không cho nàng ta đứng dậy ngay mà còn dẫn mặt một trận để trút mọi tức giận. Đồng Hề biết làm thế này là sai. Đáng lẽ nàng phải thân thiết và thu xếp thỏa đáng cho Cố Mĩ nhân. Dù sao nàng ta cũng là người được dân gian cố tiến, rất nhiều chuyện cần nàng để ý, lễ nghi cũng cần nàng chỉ dạy, nhưng nàng không làm được, chỉ có thể lạnh lùng nhìn người con gái yêu kiều đó, thường bừa cho ít đồ rồi bảo nàng ta lui xuống.

Chương 41

Tháo gỡ khúc mắc

Đồng Hề nhìn bộ mặt giống như dì ghẻ của mình trong gương, bỗng thấy sợ, đành lôi *Đạo đức kinh* ra đọc, mong lấy lại được sự bình yên cho tâm hồn.

“Nàng còn thích tác phẩm kinh điển của Đạo gia cơ à?” Giọng Thiên Chính Đế bỗng vang lên trên bờ vai nàng, cảm của người gần như đặt lên vai nàng.

Đồng Hề định vung tay đẩy người ra, chợt nhớ tới thân phận của mình, bèn vội vàng đứng dậy hành lễ, cố gắng kìm nén bao sóng gió trong nội tâm, gượng cười nói:

“Thần thiếp chỉ tiện tay lật mà thôi.”

Thiên Chính Đế không hỏi thêm, kéo nàng ngồi xuống.

“Cố Mĩ nhân...”

Vừa nghe thấy ba từ này, Đồng Hề đã bực mình. Trực giác mách bảo nàng rằng Cố Mĩ nhân thấy mình bị bắt nạt nên tới khóc lóc tố cáo với Thiên Chính Đế. Nàng không biết Thiên Chính Đế đang hỏi tội nàng hay làm gì, chỉ biết một cơn ghen đang bốc lên đầu. Khi nàng tìm tiểu thiếp cho Lạc Thanh Phong, Thúy Hoa đã chống nạnh mắng nàng, Lạc Thanh Phong không những không trách, thậm chí còn không sợ Quý phi mà nhất quyết từ chối. Nhưng nay tới lượt Thiên Chính Đế được quan viên hiến mĩ nhân, nàng lại không có lí do gì để ngăn cản, bởi vì nàng cũng chỉ là thiếp, còn Thiên Chính Đế dường như lại rất thích mĩ nhân đó.

Sắc mặt Đồng Hề có chút khó coi.

“Cố Mĩ nhân làm sao?”

Giọng điệu nàng không được tốt lắm. Kẻ dám mách lẻo nàng sớm muộn gì cũng sẽ bị nàng cho biết tay. Khi Đồng Hề ý thức được mình đang tỏ thái độ với Thiên Chính Đế, nàng cũng hơi giật mình. Thiên Chính Đế ghét nhất chuyện cung phi tranh giành tình cảm, bởi vậy nàng bèn rụt rè đưa mắt nhìn người, nào ngờ người không tỏ thái độ gì đặc biệt, ngược lại còn mỉm cười.

Đồng Hề thở phào, cho rằng Thiên Chính Đế không nhận ra sự cáu bẳn của mình, hoặc Cố Mĩ nhân vẫn chưa tố cáo, bởi vậy nàng vội vàng đổi thái độ.

“Cố Mĩ nhân đó, thần thiếp đã gặp rồi, trông cũng có vẻ dịu dàng, tốt bụng. Trong hành trình này, phải nhờ nàng ấy chăm lo cho Hoàng thượng, thần thiếp đang cân nhắc có nên phong hào cho nàng ấy không?”

Thái độ của nàng vô cùng hoàn hảo, thể hiện đầy đủ sự rộng lượng và hiền huệ, dù Cố Mĩ nhân có buông lời xỏ xiên thì chắc chắn Thiên Chính Đế sẽ nghiêng về phía nàng và không hài lòng với bụng dạ hẹp hòi của nàng ta. Vì lẽ đó, Đồng Hề đặc chỉ chờ đợi lời khen của Thiên Chính Đế hoặc nụ cười rạng rỡ của người, ấy vậy mà người lại buông tay nàng ra, sắc mặt lập tức lạnh đi.

“Quý phi nghĩ nên phong hào gì thì hợp?”

“Thuận giả, tuần dã, thần thiếp thấy chữ Thuận không tồi.”

Đồng Hề cũng hi vọng có thể mượn chữ Thuận này để cảnh cáo Cố Mĩ nhân nên biết mình là ai.

“Vậy theo ý của Quý phi đi!” Thiên Chính Đế quay người ngồi thẳng, không buồn nhìn nàng nữa.

Đồng Hề cảm thấy hình như Thiên Chính Đế không vui, không biết Thuận Mĩ nhân kia bỏ bùa mê thuốc lú gì cho người nữa, nhưng nay nàng đã

không còn sợ Thiên Chính Đế như trước nữa, bởi vậy bèn mạnh dạn bước lên.

“Gần đây thần thiếp mới tập được một khúc nhạc mới, không biết Hoàng thượng có thể chỉ bảo thần thiếp chăng?”

Đồng Hề nhớ tới những ngày Mộ Chiêu Văn cùng gảy đàn với Thiên Chính Đế ở trong Ngự hoa viên nên cũng muốn làm theo. Nàng không thể không thừa nhận, khi đó nàng vô cùng hâm mộ Mộ Chiêu Văn.

Thiên Chính Đế chẳng nói chẳng rằng, Đồng Hề đành chai mặt ngồi trước cây đàn tranh. Đối với phụ nữ, trong cầm kì thi hoa, “cầm” giữ vị trí đầu tiên nên tất nhiên Đồng Hề từng dày công khổ luyện, tự thấy Mộ Chiêu Văn còn lâu mới bì kịp nàng.

Nàng chọn khúc *Đào chi yêu yêu* trong *Kinh thi*, vì khúc nhạc này rất tươi vui, lại ca ngợi người phụ nữ đảm đang, đẹp rạng rỡ như đóa hoa đào.

“Đào tơ mơn mớn xinh tươi,*

Hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong.

Hôm nay nàng đã theo chồng,

Nên bề gia thất ấm nồng thuận vui.

Đào tơ mơn mớn xinh tươi,

Trái đà đơm đặc đầy cành khắp cây.

Theo chồng, nàng quả hôm nay.

Ấm êm hòa thuận nồng say gia đình.

Đào tơ mơn mớn xinh tươi,

Sum sê ngàn lá phất phơ đầy cành.

Theo chồng, nàng đã duyên thành,

Với người gia thất, hiền lành thuận vui.”

() Bản dịch của Tạ Quang Phát.*

Nhưng sau khi nàng đàn xong, ngạc nhiên thay Thiên Chính Đế không hề sửng sốt tán thưởng. Đồng Hề chưa từng trở tài gảy đàn với người nên rất mong có thể khiến người bất ngờ, ai dè người chỉ thờ ơ ngồi đó, nói một câu:

“Hay thì hay, nhưng còn thiếu chút gì đó.”

Nàng bỗng thấy mình chẳng khác nào Đông Thi*, đành xấu hổ đứng dậy, ra hiệu cho Tề Vân cất đàn đi, bỗng chốc không biết nên đáp lại Thiên Chính Đế ra sao. Người đã trở nên lạnh lùng và ưả bắt bẻ như trước đây, nhưng khoảnh khắc vui vẻ khi chuyện trò của hai người trong lúc vi hành tựa như chỉ là một giấc mộng dài.

() Tương truyền ở làng Trữ Lã có hai cô gái xinh đẹp nhất làng, cả hai cô đều họ Thi cả. Nhưng một người ở phía đông làng được gọi là Đông Thi, một người ở phía tây làng nên được gọi là Tây Thi. Mỗi khi Tây Thi buồn và khóc thì gương mặt nàng đều toát nên vẻ đẹp thanh thoát, không thể diễn tả bằng lời. Thấy vậy, Đông Thi cũng bắt chước làm theo nhưng chỉ thấy xấu mà thôi.*

Khi đó, nàng cảm thấy hai người ăn ý với nhau trên mọi phương diện, cùng vẽ một bức tranh, cùng chung một con dấu, cùng nhận ra chiếc hũ cổ rồi kết hợp ăn ý với nhau để mang nó về, bao tình cảm chân thành sau hai lần người cứu nàng khỏi nguy nan, nàng bỗng cảm thấy tất cả những điều đó đều chỉ là ảo giác mà thôi.

Một lát sau, Thiên Chính Đế mất đi kiên nhẫn đứng dậy.

“Trẫm còn tấu chương cần phê, nàng đi nghỉ trước đi!”

Đồng Hồ nghĩ tới chuyện vừa nãy, lại nhớ tới việc đã sắp về kinh, cứ để Thiên Chính Đế lạnh lùng với nàng như thế này thật không ổn, bởi vậy nàng hít một hơi thật sâu, mặt dày nói:

“Thần thiếp nguyện mài mực cho Hoàng thượng.”

Thiên Chính Đế xoay người, nhìn chằm chằm Đồng Hồ một lúc, tựa như không còn nhận ra nàng nữa, rồi gật đầu. Bấy giờ Đồng Hồ mới thở phào, đi theo Thiên Chính Đế.

Vừa bước vào thư phòng, Đồng Hồ đã thấy chiếc hộp sơn son thiếp vàng chạm hình hoa sen tinh để đựng Hồ mặc của nàng trên giá trưng bày. Chiếc hộp này do nàng tự tay chọn, không ngờ Thiên Chính Đế xuất tuần còn mang theo. Nàng cả mừng, bỗng nảy sinh suy nghĩ nguyện làm Hồ mặc cho người cả đời.

Đồng Hồ rất vui nên tự ý mở chiếc hộp đựng Hồ mặc ra, nào ngờ lại thấy trong năm đỉnh Mai, Lan, Cúc, Trúc, Quế, chỉ có đỉnh Mai là dùng hết, bốn đỉnh kia vẫn còn nguyên. Nàng sửng sốt”

“Hoàng thượng không thích Hồ mặc ư?”

Nếu nói không tổn thương tức là giả, nàng cứ tưởng người thích mực nàng làm.

“Không thích sao có thể dùng hết đỉnh mực kia?” Thiên Chính Đế không trả lời trực tiếp câu hỏi của nàng.

Nhưng Đồng Hồ hiểu, xem ra người thích Hồ mặc, nhưng vì sao người không dùng bốn đỉnh mực này? Lẽ nào người chỉ thích hương mai? Đồng Hồ có chút không dám tin vào vận may của mình, nhưng nàng có nghe nói

Thiên Chính Đế thích mai bao giờ đâu? Nếu không dùng bốn đỉnh mực này, sao người còn mang theo? Nàng thực sự khó hiểu.

Đồng Hề không biết mình có đoán đúng hay không, nhưng cũng không dám dùng Hề mặc nữa, đành nhấc nửa đỉnh mực còn lại trên bàn Thiên Chính Đế, bắt đầu mài.

Thiên Chính Đế lật xem tấu chương, xung quanh yên tĩnh tới mức đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Nàng đang tập trung mài mực để hóa giải sự gượng gạo do bầu không khí im lặng mang đến, nào ngờ lại nghe thấy người nói:

“Hai ngày nữa thuyền sẽ tới kinh thành, nàng có muốn về nhà không?”

Đồng Hề kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Về nhà?”

Thiên Chính Đế đang lật tấu chương, nàng nghĩ người chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi vì người rất ít khi đồng ý cho cung phi về thăm nhà, bởi lẽ mỗi lần cung phi về nhà đều vô cùng xa hoa, tốn kém.

“Nàng không muốn về nhà à?” Thiên Chính Đế hỏi tiếp.

Bây giờ Đồng Hề mới biết người hỏi thật, nàng lập tức mỉm cười, gật đầu liên tục. Tin tức này khiến nàng vô cùng phấn khởi. Rời xa gia đình nuôi nấng nàng từ nhỏ tới lớn đã năm năm, nàng không thể nào không nhung nhớ. Chẳng hay khóm hoa quỳnh nàng trồng ở góc tường còn sống không?

Đồng Hề nhìn Thiên Chính Đế đầy cảm kích, vội vàng hành lễ.

“Tạ ơn Hoàng thượng!”

Thiên Chính Đế vẫn vui đầu vào tấu chương như không thấy chuyện gì xảy ra. Hai người yên lặng ở bên nhau dưới ánh đèn. Bỗng nhiên Đồng Hề

không còn gượng gạo nữa, nàng chỉ thấy vô cùng hạnh phúc, chỉ mong thời gian mãi mãi dừng lại ở khoảnh khắc này.

Có điều, đêm đến, nằm một mình trên giường, Đồng Hề lại không thể hiểu nổi Thiên Chính Đế. Rõ ràng vừa nãy người còn nắm tay nàng, nhưng cuối cùng vẫn buông tay, bảo nàng tự về phòng. Nàng thực sự không biết mình đã sai ở đâu. Bảo rằng người ghét nàng thì không đúng, đôi khi nàng còn loáng thoáng cảm nhận được sự quan tâm, chăm sóc của người, nhưng nếu nói người thích nàng thì cũng không phải. Nàng phán đoán tình cảm của Thiên Chính Đế tới mức đầu đau như búa bổ.

“Hoàng thượng nghỉ ngơi một mình à?” Đồng Hề hỏi Tề Vân.

“Hoàng thượng tới chỗ của Thuận Mỹ nhân.” Tề Vân đáp.

Nàng nghe vậy, chỉ thấy cơn giận bốc lên đầu.

“Tề Vân, rót cho ta cốc nước!”

Nàng gần như không thể kìm nén ngọn lửa cháy hừng hực ấy. Trong khoảnh khắc, tâm trí nàng không thể tĩnh táo được nữa, đâu đâu cũng là hình ảnh Thiên Chính Đế sủng ái Thuận Mỹ nhân. Đồng Hề không ngủ nổi, đành khoác áo bước tới bên cửa sổ để làn gió mát khiến nàng bình tĩnh lại.

Khi trời sắp sáng, nàng mới chớp mắt được một lúc, sau đó theo Thiên Chính Đế đi đường tắt về kinh trước rồi tới phủ Lệnh Hồ.

Khi thấy vẻ kinh ngạc trên gương mặt của cha mình, tâm trạng nàng cuối cùng cũng tốt hơn một chút, chỉ e dù có nằm mơ phụ thân cũng không ngờ con gái lại được về phủ, càng không ngờ cả Thiên Chính Đế cũng tới Lệnh Hồ phủ. Nghĩ tới đây, Đồng Hề bèn thấy thỏa mãn không gì sánh bằng, cảm giác lâng lâng vì hạnh diện.

“Hoàng thượng giá lâm, lão thần không nghênh đón từ xa, xin Hoàng thượng thứ tội!”

Một người lão luyện như Lệnh Hồ Tiến cũng có chút trở tay không kịp.

“Tiên sinh đừng nên tự trách! Lần này chẳng qua là nhân dịp đi vi hành, đã nhiều năm rồi Đồng Hề không được về nhà, trăm thấy có lỗi với nàng ấy nên mới đưa nàng ấy về đây thăm mọi người trước khi hồi cung. Về chuyện trăm tới Lệnh Hồ phủ, mong tiên sinh đừng tiết lộ!” Giọng Thiên Chính Đế vô cùng thân thiết.

“Cha!” Đồng Hề xúc động cất tiếng. Cảm giác này hoàn toàn không giống khi gặp trong cung. Lúc ấy, đôi bên đều như đeo mặt nạ, mang thân phận cách biệt. Còn bây giờ, khi được ở trong nhà mình, nàng lại như quay trở về lúc còn đang phụng dưỡng cha mẹ.

Khóe mắt Lệnh Hồ Tiến cũng hoe đỏ. Đây là đứa con gái ông thương yêu từ nhỏ tới lớn, sau khi nàng nhập cung thì cách biệt thân phận, không còn tình cảm cha con nữa, nay đột nhiên gặp nhau ở nhà, tựa như tìm thấy đứa con gái đã thất lạc bao năm.

Lệnh Hồ Tiến đích thân đưa Thiên Chính Đế vào đại sảnh, còn Đồng Hề lại tới thỉnh an mẫu thân nàng.

“Đồng Hề...” Thấy nàng, mẫu thân vô cùng kinh ngạc, xúc động tới mức không nói nên lời chỉ có thể ôm lấy nàng, khóc ướt nhòa vạt áo nàng.

Đồng Hề cũng khóc đỏ cả hai mắt, nô tì hầu hạ xung quanh cũng gạt lệ theo, hồi lâu sau mới thôi.

“Sao con lại về đây, trong cung đâu có ý chỉ cho con về thăm?” Lúc này, mẫu thân Đồng Hề mới nhớ ra chuyện chính.

“Hoàng thượng lén đưa con về.”

“Cái gì?” Mẫu thân nàng thẳng thốt. “Con đòi Hoàng thượng cho con về nhà ư? Đồng Hề, sao con lại không hiểu chuyện như vậy? Nếu con đã tấn cung làm quý phi thì phải là tấm gương sáng cho nữ tử toàn thiên hạ, sao có thể vượt quy như thế được?”

Giọng Lệnh Hồ phu nhân chất chứa thất vọng.

Đồng Hề vội vàng lắc đầu.

“Không phải con, là Hoàng thượng chủ động hỏi.”

Nàng bỗng thấy xót xa. Tấm gương cho nữ tử toàn thiên hạ cái gì chứ! Có lẽ mẫu thân vẫn nuôi hi vọng nàng có thể lên ngôi hoàng hậu, nhưng một quý phi như nàng nào có tài đức gì để trở thành tấm gương cho nữ tử trong thiên hạ!

Nghe nàng giải thích, Lệnh Hồ phu nhân mới lấy lại bình tĩnh.

“Hoàng thượng chủ động hỏi ư?”

Gương mặt bà bắt đầu thấp thoáng nụ cười, thái độ cũng tốt hơn nhiều. Bà kéo tay nàng trò chuyện đôi câu, nhưng câu nào cũng phải nhắc tới Thiên Chính Đế, cũng dò hỏi chuyện hai người. Nàng không muốn khiến bà thất vọng, đành đáp qua loa.

Ngoài lúc mới gặp, Đồng Hề thấy mẫu thân có chút thất thố, ngay sau đó bà lại trở thành mẫu thân đoan trang và thản nhiên. Cuối cùng, bà lại trách Đồng Hề đôi câu, vẫn cho rằng dù Thiên Chính Đế chủ động đưa nàng về nhà thì nàng cũng nên từ chối mới phải, nếu không, hậu cung sẽ âm ỉ lên mất. Có ai không muốn về thăm nhà đâu! Nàng chỉ có thể vâng vâng dạ dạ, ngồi một lát rồi đi ngay.

Sau bữa trưa, Thiên Chính Đế thấy mình làm ảnh hưởng tới niềm vui đoàn tụ của gia đình Đồng Hề nên tìm lí do tới khuê phòng của nàng nghỉ ngơi,

để nàng được ở riêng với cha mẹ.

Lệnh Hồ Tiến cũng quở trách một chút, răn nàng không được ỷ sủng mà quên mất bốn phận làm phi, đòi Thiên Chính Đế đưa về thăm nhà. Mẫu thân nàng cũng phụ họa vài câu. Thế nhưng vì thân phận hiện tại của nàng nên Lệnh Hồ Tiến không còn thao thao bất tuyệt như hồi nàng còn nhỏ, bởi vậy nàng chỉ ngồi một lát rồi cũng viện cớ chuồn đi.

Trước kia, nàng cảm thấy mẫu thân cao quý tựa người trời, mọi mặt đều vô cùng hoàn hảo, nhưng nay lại cảm thấy gương mặt nghiêm túc, cứng nhắc của bà không còn đẹp như nàng hằng tưởng tượng, tựa như một vị thần đã bước ra khỏi điện thờ, trở thành người phàm vậy. Thậm chí nàng còn oán thầm rằng mẫu thân nàng thật tẻ nhạt, bảo sao phụ thân lại nạp nhiều cơ thiếp tới vậy. Đồng Hề chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày nàng lại trách thầm mẫu thân thế này, chỉ có điều đột nhiên hôm nay suy nghĩ ấy lại trỗi dậy.

Đương lúc nghĩ ngợi lung tung, nàng đã tới thư phòng của Lệnh Hồ Tiến từ bao giờ. Thuở nhỏ, tuy nàng được phép vào đây nhưng nơi này cấm nữ nhân lui tới nên sau khi trưởng thành, nàng không đến đây nữa. Thấy xung quanh không có ai, bao khát khao và ầm ứ chất chứa suốt bao nhiêu năm bùng nổ. Không cho nàng vào, nàng càng muốn vào!

Cách bài trí của thư phòng không khác nhiều so với hồi nàng còn bé. Phía trước bức *Mai Tuyết tranh xuân* trải rộng trên cả bức tường là một chiếc thư án vênh hai đầu chạm trổ hoa văn quỳ phượng bằng gỗ Hoàng Hoa Lê. Trên án bày văn phòng tứ bảo và cả Hề mặc do chính tay nàng làm. Đồng Hề có chút xúc động bước lên, vuốt ve đỉnh Hề mặc đó. Thật may là còn thứ này thay nàng phụng dưỡng phụ thân. Phía sau bức bình phong là các giá sách bày đầy đủ kinh sử tử tập, không thiếu gì cả, khi còn nhỏ nàng thường lấy trộm sách ở đây về đọc.

Nàng đang nhìn xung quanh, bỗng nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, vội trốn ra sau bức bình phong theo phản xạ. Vì trước nay phụ thân nàng không thích người khác bước vào thư phòng của ông nên phản ứng đầu tiên của nàng chính là tìm chỗ trốn.

Nàng lén nhìn qua khe hở, không chỉ thấy phụ thân mà còn thấy cả mẫu thân. Trong trí nhớ của nàng, bà chưa từng tới đây bao giờ.

“Nhu Nhi, nàng giận ta đã hơn mười ngày rồi, khó khăn lắm hôm nay Đồng Hề mới được về nhà một chuyến, nàng hãy để ý tới ta đi mà!”

Đồng Hề nhận ra đó là giọng của phụ thân, nhưng nàng không ngờ ông lại có thể dịu giọng xin tha thứ như thế, đã vậy đối phương còn là mẫu thân.

“Hừ, tôi không để ý đến ông có ảnh hưởng gì đâu, chỉ cần tiểu thiếp mới nạp ở Nam Uyển để ý tới ông là được rồi.”

Nếu không được tận mắt chứng kiến, nàng tuyệt đối không bao giờ tin giọng mẫu thân nàng lại có thể quyến rũ tới động lòng người như thế. Đã vậy, mẫu thân đoan trang, rộng lượng của nàng không thể nói ra những lời ghen tuông như vậy được.

Đồng Hề bỗng thấy hồi hộp, sợ phụ thân trách mắng mẫu thân, đối kị là một trong bảy điều cấm của nữ giới, cũng từng có mấy cơ thiếp của phụ thân bị đuổi ra khỏi phủ vì lí do này.

“Ta yêu chiều ả cốt chỉ khiến nàng giận thôi, Nhu Nhi!” Giọng Lệnh Hồ Tiến rất dịu dàng, nhỏ nhẹ.

“Hừ!” Mẫu thân nàng khẽ hừ một tiếng, nhưng tiếng hừ ấy không hề phản cảm mà còn khiến người khác tê dại, đến cả Đồng Hề cũng thấy mê hoặc.

“Đã vậy, ông còn suốt ngày chạy tới chỗ khác!”

“Nhu Nhi của ta, kể từ khi nàng hạ sinh Đồng Hề, sức khỏe của nàng luôn không được tốt, ta làm vậy chẳng phải vì sợ sẽ khiến nàng bị thương sao? Nếu không, ta chỉ muốn được ở bên nàng suốt ngày. Nếu nàng không thích cơ thiếp nào, ngày mai ta sẽ tìm lí do đuổi đi là xong.”

Đồng Hề khẽ run lên. Ngắm lại thì trong số bao nhiêu cơ thiếp ở phủ Lệnh Hồ, ngoài một số người có con, chẳng mấy ai có thể ở lại lâu dài. Nàng lại nhớ tới những cơ thiếp vừa hận vừa sợ mẫu thân, chỉ e thứ họ sợ thực sự chính là sự sủng ái của phụ thân, vì mẫu thân nàng mới là người có tầm ảnh hưởng tới ông.

Hơn nữa, sở dĩ nàng có thể nổi bật trong số bao người con gái tài hoa của phụ thân, ngoài nỗ lực của bản thân nàng, nay ngắm lại phần lớn vẫn là nhờ mẫu thân.

“Được rồi, coi như ông...” Mẫu thân Đồng Hề khẽ bật cười.

Sau đó, nàng bèn nghe thấy những âm thanh kì lạ. Mẫu thân nàng còn chưa nói xong, âm thanh đó đã khiến nàng phải đỏ mặt, không dám nhìn. Sợ rằng nếu nhìn tiếp, nghe tiếp sẽ thấy điều không hay, nàng đành giả bộ hắng giọng, khiến hai người kia sửng sốt. Nàng đợi một lát cho hết ngượng mới đi ra, không dám nhìn sắc mặt của phụ thân và mẫu thân.

“Con... con tới tìm sách, con đi trước đây!”

Nàng chợt dạ, rào bước ra ngoài như đứa bé lén ăn kẹo bị người lớn bắt gặp, chỉ sợ sẽ bị gọi lại, nhưng khi bước tới cửa, nàng ngoảnh đầu lại nhìn, thấy mẫu thân nàng đỏ mặt xấu hổ, có chút bối rối, còn tỏ vẻ bình tĩnh vuốt tóc, thoát trông vô cùng quyến rũ.

Khi bước ra khỏi thư phòng, nàng cố bước thật chậm thêm mấy bước nữa rồi bỏ chạy thục mạng. Về lí mà nói, với tính cách của nàng, nếu gặp chuyện này cũng không nên tháo chạy như thế, nhưng nàng chỉ cảm thấy

một mớ hỗn độn không tên trong tim nàng như sắp vỡ tan, chỉ có chạy thật nhanh mới có thể xoa dịu sự khủng hoảng ấy.

Chương 42

Về thăm người thân

Đồng Hề chỉ chăm chăm bỏ chạy, tâm trí ngập tràn những hình ảnh vừa nãy. Nàng cảm thấy nó như hóa thành keo, dính chặt lấy người nàng, khiến nàng không sao giã được.

Một mặt, nàng thấy mẫu thân không đúng, trong ngoài bất nhất, đã vậy còn thích ghen tuông. Nhưng mặt khác, nàng lại hâm mộ mẫu thân, vừa quán xuyến được việc nhà vừa nắm giữ được trái tim phụ thân. Còn nàng thì ngược lại, dường như chuyện gì cũng bị ngăn trở, chuyện gì cũng bất lực. Đồng Hề hoàn toàn chìm đắm vào suy tưởng, không hề nhìn thấy Thiên Chính Đế đang bước tới, càng không nhìn thấy người vươn tay ra, kết quả là va phải cánh tay của người.

Vốn dĩ Thiên Chính Đế thấy Đồng Hề hoảng hốt bỏ chạy như bị chó đuổi bèn giờ tay ra định kéo nàng lại, nào ngờ nàng lại đâm sầm vào người như ruồi mất đầu.

Đồng Hề đau đớn hét lên, lao đảo ngã ngổ xuống đất, một tay ấn chặt vào sườn trái. Cú va chạm này không nhẹ. Thiên Chính Đế vội vàng ngồi xổm xuống, hỏi:

“Nàng không sao chứ?”

Nếu là ngày thường, có lẽ nàng sẽ cố chịu đau đứng dậy, tuyệt đối không để ai thấy vẻ nhếch nhác của mình, nhưng vẻ lo lắng thể hiện rõ trên gương mặt của Thiên Chính Đế khiến nàng thoáng do dự. Nhớ tới người mẹ vốn đoan trang của nàng cũng có phong thái thiếu nữ kia, lại nhớ tới những lời Thúy Hoa thầm thì bên tai, lúc nên khiến người khác thương thì nên để họ thương, dù đau một cũng phải giả bộ đau mười, cái đó gọi là con khóc mẹ mới cho bú. Tuy thô tục nhưng không phải không có lí. Bởi vậy, Đồng Hề

bèn nhìn Thiên Chính Đế với đôi mắt ầng ậng nước, cắn môi, cố gắng nuốt hai từ “không đau” vào bụng.

Thiên Chính Đế vươn tay tới định đỡ nàng dậy, nước mắt nàng lập tức tuôn trào. Nàng khẽ thốt lên:

“Đau!”

Khi phát âm tiếng “đau” ấy, nàng còn hít thật sâu.

Người chưa từng kêu đau đột nhiên lại bảo đau, chắc chắn sẽ khiến người khác vô cùng thương xót, cũng giống như người chưa bao giờ nổi giận lại nổi giận, chắc chắn sẽ rất đáng sợ.

Thiên Chính Đế bèn bế bổng nàng lên. Nàng vui đầu vào hõm vai người, tay vắt lên cổ người, chột nghĩ không biết mình lừa người thế này có bị tính là tội khi quân không. Trên thực tế, cơn đau cũng đỡ nhiều rồi.

Thiên Chính Đế đặt nàng lên giường, hỏi:

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì mà nàng phải hoảng hốt bỏ chạy như vậy?”

Nàng đỏ mặt, không dám cho người biết những gì nàng đã nhìn thấy.

“Vừa nãy thần thiếp gặp một con chó.” Đồng Hề nói dối không chớp mắt. Thấy người không hỏi tiếp, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Người cầm lấy bình rượu thuốc từ tay Tề Vân, định bôi thuốc cho nàng. Nàng đỏ mặt rụt lại, nào ngờ thỉnh thoảng làm nũng một lần lại có hiệu quả đến thế!

“Hoàng thượng, để thần thiếp tự làm cũng được.”

Thiên Chính Đế liếc Tề Vân, Tề Vân biết điều ra ngoài.

“Tại trẫm đụng phải nàng, để trẫm xem chỗ nào bị đụng nào.”

Nói xong, Thiên Chính Đế kéo vạt áo của nàng ra với thái độ không cho phép sự từ chối.

Đồng Hồ đành đỏ mặt, gồng mình cố chịu đựng, chỉ sợ chỗ đó không có dấu hiệu gì đặc biệt thì sẽ vạch trần lời nói dối của nàng. Thiên Chính Đế khẽ vén chiếc yếm của nàng lên, kiểm tra vết thương, thấy nơi đó chỉ hơi đỏ, không có gì đáng ngại.

Đồng Hồ lật đật kéo lại vạt áo hồng che cảnh xuân, còn Thiên Chính Đế dường như chẳng có hành động gì đặc biệt, vẫn lạnh lẽo như băng giống mấy hôm trước, nhưng nhìn từ góc độ khác, nàng lại cảm thấy người dịu dàng như nước. Người đổ rượu thuốc ra tay, xoa hai bàn tay cho nóng rồi áp lên chỗ sườn trái của nàng. Nàng khẽ rụt lại, nhưng cuối cùng vẫn đỏ mặt để yên cho người thoa.

Đồng Hồ khẽ nhắm hai mắt, không dám nhìn Thiên Chính Đế, chỉ cảm thấy hơi ấm của tay người xoa xoa qua lại trên vùng bụng và sườn của nàng, lực nhẹ nhàng vừa đủ, khiến cảm giác đau đớn biến mất, chỉ còn sự thư thái vô bờ.

Nàng mong sao cảm giác này có thể tồn tại mãi mãi. Nó khiến nàng như đang nằm trên một chiếc thuyền con, nhẹ nhàng lắc lư theo sóng nước dập dờn. Nàng trở nên mơ màng, dồn toàn bộ sự chú ý vào bàn tay kia, phần bụng dưới bỗng trở nên tê rần, căng siết khiến nàng bất giác kẹp chặt hai đùi lại.

Khi thoải mái tới mức sắp ngủ quên, nàng không kìm nén cảm giác của bản thân được nữa mà khẽ âm ư vài tiếng. Khi âm thanh ấy lọt vào tai nàng, lập tức khiến nàng tỉnh táo trở lại, không thể tin nổi nó lại thốt ra từ miệng mình. Nàng tròn mắt, thất vọng mà tìm cách cứu vãn.

“Đau!”

“Vây trâm xoa tiếp nhé, hửm?” Giọng Thiên Chính Đế bỗng trở nên trầm khàn. Nàng hơi sợ. Âm thanh và vẻ mặt ấy, nàng biết rõ. Nàng bối rối, rụt người lại từ chối theo bản năng.

Bỗng nghĩ tới việc sắp phải hồi cung mà thái độ suốt hành trình của Thiên Chính Đế vẫn mập mờ không rõ, lúc nóng lúc lạnh, Đồng Hề bất giác muốn làm gì đó, nhưng lại không biết phải thể hiện ra sao, vậy nên nàng chỉ có thể nhắm mắt, coi như không biết ý đồ của Thiên Chính Đế, tuy nhiên hàng mi run run lại liên tục tiết lộ suy nghĩ của nàng.

“Đồng Hề, nàng còn nhớ trước kia cũng từng va vào tay trâm như thế này không?” Thiên Chính Đế bỗng cất tiếng hỏi, khiến nàng không còn chú ý tới chuyện kia nữa. Cuối cùng, nàng cũng không chế được cơn run rẩy của mình, suy nghĩ miên man rồi lắc đầu.

“Chuyện đó xảy ra vào mùng Ba tháng Giêng năm Long Khánh thứ mười chín.”

Bởi Thiên Chính Đế không hề nghĩ ngợi mà đưa ra ngay ngày tháng chính xác nên Đồng Hề có chút hoài nghi phải chăng người đang cố ý phân tán sự chú ý của nàng. Long Khánh là tên hiệu của tiên đế, nếu tính ra thì khi đó nàng mới chỉ là đứa bé mười tuổi.

“Còn nhớ cửu hoàng tử năm đó không? Hắn ta đuổi theo ném bóng tuyết vào nàng ấy!” Thiên Chính Đế tiếp tục dẫn dắt.

Đồng Hề lập tức nhớ ra. Đó là lần đầu tiên nàng được vào chúc tết quý nhân trong cung. Khi đang chơi ở Ngự hoa viên, nàng bất ngờ bị một đám hoàng tử quây lại, sợ tới mức chạy trời chết, không thềm nhìn đường, kết quả là đụng phải một người ở đoạn gần Tử Thần cung. Lúc ấy, nàng còn nhỏ nên không nhớ được kĩ, chỉ nhớ vì cú va chạm ấy mà cây mai Kim Tiền Lục Ngạc ở đằng sau trút xuống người y bao nhiêu cánh hoa. Tuy

không còn rõ mặt mũi người đó thế nào nhưng nàng vẫn nhớ y vô cùng tuần tú, hương mai phảng phất rất lâu mới tan.

“Biết khi đó nàng nói gì không?” Thiên Chính Đế khẽ bật cười.

Đồng Hề lắc đầu, tò mò nhìn Thiên Chính Đế. Người bèn nói tiếp:

“Nàng nói “Ta mà làm hoàng hậu, nhất định không tha cho các người!”.”

Đầu Đồng Hề như nổ tung, nàng hoàn toàn không ngờ năm đó mình lại có thể thốt ra những lời ngu xuẩn như thế. Môi nàng run lên bần bật, định biện giải rằng hồi nhỏ không hiểu chuyện, tiếc rằng hiện tại nàng quả thật có suy nghĩ như thế nên càng giải thích càng chột dạ, đành im bật.

Nhưng nàng chắc chắn không thể ngờ thực ra nàng còn nói một câu nữa. Thiên Chính Đế vẫn còn nhớ khi ấy cửu đệ hỏi vặn Đồng Hề, nếu hắn lên ngôi hoàng đế thì sao? Lúc ấy, Long Khánh Đế đã bắt đầu ốm yếu, bởi vậy những trận chiến tranh giành quyền lực đã ngày càng rõ ràng. Đồng Hề nghe hỏi vậy thì bĩu môi, chỉ về phía Thiên Chính Đế ở phía xa, nói:

“Ca ca kia mới là hoàng đế!”

Khi đó, Thiên Chính Đế vẫn chưa có lòng đoạt vị, nhưng sau bao năm ngồi ngẫm lại, chỉ e câu nói ấy đã khắc vào tim người từ lâu lắm rồi, bởi vậy người mới bước lên con đường huynh đệ tương tàn này. Thời ấy, Đồng Hề còn nhỏ, người không hề để ý tới nàng, mãi tới khi nàng tiến cung, người mới nhớ ra nàng và lời nói đó, thế nên mới quan tâm, thế nên mới lo lắng.

Tất nhiên Đồng Hề không hay biết Thiên Chính Đế đang nghĩ gì. Khi lí trí ủa về, nàng mới nhận ra tay người đã rời khỏi sườn trái của nàng mà lướt lên trên. Hừ, quả nhiên đang phân tán sự chú ý của nàng đây mà! Cơ thể nàng khẽ run, tựa như cánh hoa rung rinh vì sức nặng của giọt sương. Thiên Chính Đế chưa từng đối xử với nàng dịu dàng như thế này.

Đương lúc trầm mê, nàng chợt nhớ ra tên gian phu hôm đó nói vợ gã chẳng khác nào cá chết, nhịp tim đang loạn nhịp của nàng bỗng chùng xuống. Nàng không muốn cũng bị đánh giá như thế, bởi vậy bèn học theo động tác của Thiên Chính Đế, vươn tay vuốt nhẹ lồng ngực của người qua lớp áo lót mỏng.

Trước kia, mỗi khi Thiên Chính Đế lâm hạnh, Đồng Hề đều cảm thấy sống không bằng chết, nhưng đêm nay lại khác, nàng cảm thấy trong nỗi đau đớn còn kèm theo cả sự sảng khoái, khiến nàng có chút thích thú.

Tới khi người thao túng tới nỗi dường như cơ thể này không còn thuộc về nàng nữa, nàng chỉ có thể bám chặt lấy người, khấn giọng cầu xin người nhẹ nhàng hơn.

“Đồng Nhi, gọi tên ta, gọi tên ta, ta sẽ tha cho nàng!” Thiên Chính Đế thầm thì bên tai nàng.

Đồng Hề đã đánh mất lí trí từ lâu, giờ phút này, nếu người hỏi nàng họ gì, chắc nàng cũng phải suy nghĩ mất một lúc. Nàng đành ngoan ngoãn vâng lời.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, xin người, xin người, đừng mà...” Đồng Hề hét lên đứt quãng.

“Không phải gọi như thế, Đồng Nhi!” Giọng Thiên Chính Đế dịu dàng như gió xuân phe phẩy lộc non.

Tâm trí nàng đã hoàn toàn mất kiểm soát, quỷ xui thần khiến thế nào lại thốt lên:

“Diễn!”

Âm thanh đó như mở toang cánh cửa thần bí, khiến động tác của Thiên Chính Đế càng mạnh mẽ hơn, tựa hồ muốn hòa làm một với cơ thể nàng.

Nàng cả thấy sự sáng khoái như một con sóng ào ạt tràn tới, cuốn nàng đi, đánh tan tia lí trí cuối cùng còn sót lại trong đầu nàng.

Sau khi mọi việc kết thúc, vừa nghĩ tới việc mình không biết liêm sỉ mà hòa theo Thiên Chính Đế, Đồng Hề xấu hổ tới mức ngón chân co chặt lại. Nàng không để ý tới Thiên Chính Đế mà vui mặt vào hai bàn tay, nằm úp xuống giường.

Thiên Chính Đế dịu dàng vuốt ve tóc nàng, chẳng mấy chốc lại ôm lấy nàng. Đồng Hề làm vợ chồng với người bao lâu nay, tất nhiên biết người làm thế là có ý gì, nhưng bây giờ nàng đã rất mệt mỏi, bèn nâng người dậy, nghiêng đầu cầu xin Thiên Chính Đế.

“Hoàng thượng, đừng mà...”

“Đồng Nhi, trăm cực kì thích nghe nàng nói hai chữ “đừng mà”.” Người còn học theo Đồng Hề, kéo dài âm cuối từ “mà”.

Thật xấu hổ, cuối cùng nàng vẫn bị người bắt nạt thêm lần nữa. Tới khi ánh trăng ló dạng, Tề Vân tới gần cửa mời hai người dùng bữa tối, người mới chịu thôi.

Đồng Hề nghe thấy giọng Tề Vân thì mừng như bắt được cọng rơm cứu mạng, nhảy xuống giường với tốc độ ánh sáng, nấp sau bình phong chuẩn bị mặc quần áo, bỗng nghe thấy giọng nói biếng nhác của Thiên Chính Đế vọng tới từ phía sau:

“Mồ hôi đầm đìa khắp người mà nàng không định tắm sao? Nếu ra ngoài thế này, chỉ e ai cũng đoán được chúng ta...”

Đồng Hề lập tức xoay người lại, lấy áo che ngực, bất giác lườm Thiên Chính Đế một cái. Sao người dám nói ra những lời xấu hổ như thế chứ? Thật chẳng giống vị quân vương xa cách, cao quý trước kia gì cả!

Khi Đồng Hề vẫn đang ngây người thì Thiên Chính Đế đã dặn Tề Vân chuẩn bị nước nóng. Chuyện này vốn phải ghi vào sổ sách nên tất nhiên không cần giấu Tề Vân.

Đồng Hề từ trước tới nay vô cùng chú trọng chuyện sinh hoạt. Khi còn ở nhà, nàng từng sai người xây riêng một bể tắm lát sứ xanh và gạch khắc họa tiết hoa sen, tuy không bằng bồn ngọc trắng trong cung nhưng cũng mang một nét thú vị riêng.

Thiên Chính Đế không thèm để ý đến sự phản kháng như có như không của Đồng Hề mà cứ thế kéo nàng xuống bể. Đồng Hề không thể không nhớ tới hình ảnh trong suối nước nóng ở Nam Hàn hành cung. Cơ thể nàng hãy còn rất bủn rủn, ấy vậy mà người lại có vẻ vô cùng hăng hái. Tuy thấy xà bông và khăn đặt bên thành bể nhưng Đồng Hề chẳng buồn động tay, nghĩ bụng Thiên Chính Đế thật chẳng biết kìm nén gì cả, dù nàng có cầu xin thế nào cũng nhất quyết không cho nàng nghỉ một lát. Nàng giận dỗi quay lưng lại với Thiên Chính Đế. Nếu là ngày thường, chắc chắn nàng sẽ không dám làm thế, nhưng bây giờ, bằng trực giác đặc biệt của phụ nữ, nàng cảm thấy dù nàng có làm bất cứ chuyện gì, Thiên Chính Đế cũng sẽ không nổi giận.

Quả đúng như vậy. Thậm chí người còn cầm cục xà bông, xoa nhẹ lên lưng nàng, khi lướt qua những vết xanh tím còn hỏi nàng có đau không.

Đồng Hề lẩm bẩm trong bụng, giờ còn hỏi có đau hay không! Nàng ngoảnh đầu lại, bĩu môi tỏ vẻ bất mãn, nhưng cũng không dám làm gì quá đáng.

Nào ngờ hành động này lại khiến Thiên Chính Đế bật cười. Người nhào lên phía trước, khẽ nói vào tai nàng:

“Mệt lắm à?”

Bàn tay cầm cục xà bông vòng tới trước ngực nàng. Đồng Hề lập tức tóm lấy tay người, vội vàng đáp:

“Thần thiệp tẩm xong rồi!”

Nói xong, nàng cuống quýt trèo ra khỏi bể, vừa bước ra khỏi tẩm bình phong liền vội vã gọi Tề Vân vào hầu nàng thay đồ.

Đồng Hề vốn nghĩ không biết nên giải thích việc nàng và Thiên Chính Đế tới ăn tối muộn như thế nào, sau mới nhận ra việc này thật dư thừa, bậc bề tôi sao dám hỏi Hoàng thượng sao giờ mới tới chứ!

Bữa cơm tối này ngon miệng hơn bữa trưa nhiều, chỉ vì bầu không khí đã thân thiện hơn. Không những thế, dường như tâm trạng của Thiên Chính Đế cũng rất tốt. Người uống liền mấy chén rượu, thỉnh thoảng còn kể mấy mẩu chuyện cười, không còn vẻ khó gần nữa.

Đồng Hề tập trung quan sát phụ thân và mẫu thân. Sau lần gặp xấu hổ vào buổi trưa, nàng vẫn chưa kịp điều chỉnh cảm xúc, nhưng cha mẹ nàng đều rất điềm tĩnh như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Sau một lúc quan sát, Đồng Hề nhận ra những điều trước kia nàng không hiểu nay bỗng vô cùng rõ ràng. Chỉ cần liếc mắt là đã nhận ra sự ăn ý ngầm giữa đôi bên, sao có thể gọi là tương kính như băng được?

Sau bữa tối, Lệnh Hồ Tiến đi dạo cùng Thiên Chính Đế, còn Đồng Hề bầu bạn cùng mẫu thân, nhưng nàng không dám mở miệng trước, chỉ cảm thấy lúng túng. Nàng đành làm ra vẻ như đang chăm chú nhìn hai người phía trước. Rất ít khi thấy phụ thân nàng vui tới vậy, có điều đưa ai tới đây ông cũng khua tay múa chân như thế, bởi từng khóm cây bụi cỏ ở đây đều do ông tự tay sắp đặt, Đồng Hề đã nhìn mãi thành quen.

“Đồng Hề, con nói xem, đàn ông dù già hay trẻ, có phải đều giống trẻ con không?” Mẫu thân đột nhiên lên tiếng, khiến nàng có phần ngạc nhiên.

Đồng Hề lại không cho là vậy. Mọi người đều nói lòng dạ phụ nữ như kim đáy bể, nhưng nàng lại thấy lòng dạ đàn ông còn khó đoán hơn. Sự dịu dàng và nồng nhiệt bất ngờ của Thiên Chính Đế khiến nàng không quen,

chỉ sợ người hay thay đổi, lúc nóng lúc lạnh khiến nàng không chịu nổi. Nhưng từ trước tới nay đã quen vâng lời dạy của mẹ nên nàng bèn ậm ừ một tiếng tỏ vẻ đồng tình.

“Đối xử với trẻ con, không được để nó muốn gì được nấy, mà phải học cách đùa với nó.” Bà tiếp lời.

Đồng Hề không biết vì sao bà lại nói vậy, khi ngẩng đầu lên nhìn bà, nàng chỉ thấy một nụ cười thân thiện. Về phần mẫu thân của Đồng Hề, cả Lệnh Hồ phủ này đều nằm trong tầm kiểm soát của bà, sự hiện diện của Đồng Hề và Thiên Chính Đế là chuyện bà càng phải quan tâm nhiều hơn, bởi vậy nhất cử nhất động của hai người đều không thể tránh khỏi con mắt của bà, vậy nên bà mới nói như thế.

Bấy giờ Đồng Hề vẫn chưa hiểu ý của mẫu thân, đành mang theo thắc mắc đó về khuê phòng. Khi ngồi trước bàn trang điểm, chợt thấy một vệt hồng cực kì nổi bật ở cổ, nàng mới nhớ lại những lời khó hiểu của bà, liền lập tức vỡ lẽ, không kìm được đưa tay lên che mặt.

Tuy lời Thúy Hoa và mẫu thân nói rất khác nhau, nhưng ngầm lại bản chất chẳng khác gì nhau cả, đó chính là không thể luôn nghe lời đàn ông khi làm chuyện đó. Ngoài ra, còn có nhất nhiều kĩ năng cần học. Nhưng nàng vẫn thấy hâm mộ Thúy Hoa hơn, bởi nàng luôn cảm thấy cuộc sống của Thúy Hoa tự do tự tại hơn nhiều. Nàng ta có thể thoải mái nói không cho Lạc Thanh Phong nạp thiếp, còn mẫu thân nàng thì không. Nay nàng mới vỡ lẽ, vì sao bình thường mẫu thân nàng trông thờ ơ, lãnh đạm tới vậy, còn Thúy Hoa lại vui tươi đến thế. Đồng Hề thở dài, vì mẫu thân, cũng vì chính nàng.

“Nương nương không khỏe sao?” Người hỏi là tiểu nha hoàn mà mẫu thân nàng mới cử sang vì sợ một mình Tề Vân lo liệu không xuể.

Đồng Hề vội giấu kín tâm trạng, dặn dò nha hoàn gọi Tề Vân tới hầu nàng gội đầu.

Khi hong tóc, Đồng Hề tựa vào giường La Hán bằng gỗ Hoàng Hoa Lê kê dưới cửa sổ hướng nam, lật đọc từng trang sách, chẳng mấy chốc đã mơ mang sắp ngủ.

“Tóc còn chưa khô đâu.” Giọng Thiên Chính Đế bỗng vang lên bên tai nàng.

Nàng vội vàng mở choàng mắt, Thiên Chính Đế cũng cởi giày bước lên, nhẹ nhàng đỡ đầu Đồng Hề gối lên chân người, rồi gạt tóc nàng phủ quanh chân người như một cái quạt.

Đồng Hề không ngờ Thiên Chính Đế lại cẩn thận hong tóc cho mình như thế, khi ngược mắt lên chỉ thấy người đang nghiêng đầu suy nghĩ gì đó, ngón tay cứ chốc chốc lại lùa vào những lọn tóc của nàng, nhưng tâm trí người không hề đặt vào đó. Hành động này thành thạo như đã tập cả trăm ngàn lần, tới mức không cần để ý cũng làm được. Đồng Hề cũng thấy thoải mái. Hai người yên lặng không nói gì, nàng bèn mượn luôn chân Thiên Chính Đế làm gối, thiếp đi một lát.

Khi ánh trăng đã ngả về tây, nàng mới cảm nhận được Thiên Chính Đế ôm nàng lên giường.

“Ngủ đây chưa?” Đôi mắt ấy sáng lấp lánh như bầu trời sao đêm nay.

“Không được!” Đồng Hề vội vàng rút người lại, một là vì nàng còn mệt, hai là vì câu nói của mẫu thân. Nàng là người thông minh, sau khi suy nghĩ, tất nhiên biết cứ để mặc người muốn gì được nấy không phải là chuyện nên làm.

Nhưng dường như Thiên Chính Đế không định buông tha cho nàng, bởi vậy Đồng Hề đành đỏ mặt, tủi thân nói:

“Vẫn còn đau mà.”

Hai tay nàng nắm chặt lấy tay Thiên Chính Đế, không cho người tiếp tục lần tới.

Thiên Chính Đế nhìn nàng một lúc, cuối cùng cũng buông tay, thở dài rồi quay sang ôm nàng thân mật một lát mới chịu thả ra.

“Ngủ đi!”

Đồng Hồ vội vàng nhắm mắt lại, cứ tưởng sẽ căng thẳng tới mức mất ngủ, nào ngờ chẳng mấy chốc đã thiếp đi một cách ngon lành.

Chương 43

Băng tàng thủy

Sáng sớm tinh mơ hôm sau, sau khi tỉnh giấc, Đồng Hề đã nhìn thấy gương mặt Thiên Chính Đế. Vì người đang ngủ nên bớt phần nghiêm túc hơn bình thường, thoát trông dịu dàng hơn rất nhiều. Đồng Hề bất giác mỉm cười, nhớ tới sự điên cuồng của hôm qua, hai gò má lại ửng hồng.

Nàng mới nhìn Thiên Chính Đế được một lát thì người đã tỉnh. Nàng vội vàng xoay mặt đi, nào ngờ tay người đã giữ chặt lấy cằm nàng, vừa dịu dàng vừa cương quyết kéo nàng lại gần, ép nàng nhìn thẳng vào mắt người. Vì không biết phải ứng phó với khung cảnh mập mờ này ra sao, nàng bèn nhắm tịt mắt, hàng mi rung rung như hồ điệp vỗ cánh.

Nàng có thể cảm nhận cánh môi Thiên Chính Đế như có như không đặt lên môi nàng, khiêu khích đùa giỡn. Nàng chỉ mong cái giường này sập xuống luôn. May thay, Thiên Chính Đế lại nói:

“Nếu không phải hồi cung thì giờ trầm đã muốn...”

Ngay lập tức nàng mở choàng mắt, nhìn Thiên Chính Đế với vẻ buồn bã. Trong đôi mắt ấy tuy còn lưu lại chút dịu dàng nhưng phần lớn đã hóa thành biển sâu mò không thấu.

Vì câu hồi cung đó mà Đồng Hề nhớ ra hôm nay phải về cung rồi, chỉ e sau này sẽ không bao giờ có những ngày tháng hạnh phúc như thế này nữa. Nàng hồi tưởng lại bao kỉ niệm, bao xúc cảm của những ngày qua, lần đầu tiên cảm thấy hạnh phúc. Nếu so với sự hư vinh được người khác ngưỡng mộ thì cảm giác hạnh phúc ấy còn tuyệt vời hơn nhiều. Chỉ mong từ nay nàng có thể lang bạt khắp chân trời góc bể cùng với Thiên Chính Đế.

“Không vui à?” Ngón tay cái có phần thô ráp của người nhẹ nhàng vuốt ve làn da nhạy cảm dưới cằm nàng.

“Không phải!” Đồng Hề cup mắt, đổi lòng.

“Đồng Nhi, trăm tuy là hoàng đế nhưng có quá nhiều điều bất đắc dĩ, chẳng thể tiêu diêu tự tại như một cơn gió.” Người thở dài, kéo Đồng Hề vào lòng, xoa đầu nàng. “Bởi vậy, dù trăm có làm gì, nàng nhất định phải tha thứ cho trăm, nhất định phải nhớ rằng chúng ta là vợ chồng.”

Đồng Hề không dám ngẩng đầu lên, sợ người nhìn thấy vẻ không vui trên mặt nàng. Lời người nói khiến nàng có một dự cảm xấu. Chắc chắn sắp tới sẽ có chuyện không hay xảy ra, Đồng Hề không biết nàng có thể tha thứ hay không. Huống chi, hai người họ sao có thể coi là vợ chồng được. Nàng không có cái phúc đấy.

“Nhưng mọi sự bất đắc dĩ chỉ là tạm thời thôi. Đồng Nhi!” Thiên Chính Đế ngửa cằm nàng lên, ép nàng phải nhìn thẳng vào người. “Nhất định phải tha thứ cho trăm!”

Thậm chí trong ánh mắt ấy còn có chút khẩn cầu, khiến nàng không thể không đồng ý.

“Có những chuyện, trăm mong nàng đừng can dự, Đồng Nhi!”

Từng tiếng “Đồng Nhi” kìa mê hoặc thính giác của nàng, khiến nàng vùi đầu vào lồng ngực người, không đồng ý cũng chẳng phản đối. Nhưng tự đáy lòng, nàng hiểu rằng, khoanh tay đứng nhìn đâu phải việc dễ dàng. Nhìn chung các đời cung sử, có vị đế vương nào từng bảo vệ phi tần của mình? Nếu phi tần không tự cố gắng tranh đấu thì đã héo úa lìa cành từ lâu rồi.

Đồng Hề đứng dậy hầu Thiên Chính Đế rửa mặt thay đồ rồi tới chào tạm biệt cha mẹ. Người nắm tay nàng suốt quãng đường bước tới xe. Đến đó

rồi, người mới chậm rãi buông tay nàng ra, không hề ngoảnh đầu lại mà bước lên chiếc xe Tử Long Tương Vân của người. Đồng Hề nắm lấy tay mình, tuy có thể cảm nhận được hơi ấm sót lại từ bàn tay ấy nhưng đồng thời cũng có thể cảm nhận được hơi lạnh tỏa ra từ Thiên Chính Đế. Mấy hôm nay chẳng khác nào một giấc mơ đối với nàng, giờ mới là hiện thực.

Xe của Thiên Chính Đế đi qua ngoại cung, tới khi tiến vào Đan Phượng môn thì đã thấy chúng phi tần mong ngóng đứng đợi ngoài Tử Thần cung từ sớm.

Khi nàng được người hầu đỡ tay xuống xe, đúng lúc cung phi hành lễ đứng dậy. Vạn Mi Nhi nhào tới như bướm thấy hoa.

“Hoàng đế ca ca, cuối cùng người cũng về rồi!”

Đồng Hề đứng phía sau bất giác nhú mày. Hình ảnh trước mặt thật ngửa mặt! Nhất là khi Thiên Chính Đế chỉnh lại chuỗi ngọc trên kim bộ diêu của Vạn Mi Nhi, nàng càng thấy choáng váng. Nàng hít một hơi thật sâu, biết rõ đó là đại kị trong hậu cung nhưng làm thế nào cũng không kìm nén nổi sự khó chịu trong lòng.

Nàng cố lấy lại bình tĩnh, cẩn thận quan sát Vạn Mi Nhi. Nàng ta trang điểm thật tinh tế, tỉ mỉ, y phục được chọn lựa kĩ càng, không thể chê trách điểm nào, lại còn sự vui sướng cuồng nhiệt xen lẫn ngây thơ kia nữa. Đồng Hề thầm nghĩ, không biết lúc nào nàng mới có thể thoải mái, bất chấp tất cả chiếm lấy Thiên Chính Đế như nàng ta?

Khi Đồng Hề nhìn chăm chăm vào Thiên Chính Đế và Vạn Mi Nhi, bỗng cảm thấy một ánh mắt cũng đang nhìn nàng chòng chọc. Nàng quay đầu lại, tình cờ thấy Mộ Chiêu Văn đang đưa mắt nhìn đi nơi khác, khóe miệng còn có ý cười khiến người khác thấy khó chịu, thậm chí trong đó còn thấp thoáng sự chế giễu.

Đồng Hề lập tức nhận ra sự thất thố của mình. Nàng ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tư Cầm theo quán tính, thấy sắc mặt ả sầm sì. Đồng Hề sửng sốt, lẽ nào vừa nãy trông nàng cũng khó coi y như ả ta sao? Kể từ khi nào nàng lại trở nên giống Độc Cô Tư Cầm, vì tình yêu mà có thể bỏ cả ngôi vị thái hậu bao người mơ ước, chấp nhận bao trắc trở để trở thành phi tần? Đường như Độc Cô Tư Cầm cũng cảm nhận được sự chú ý của Đồng Hề, ả ta nở một nụ cười giấu cợt với nàng, tựa như đang nói Đồng Hề người chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi. Chẳng phải bây giờ nàng cũng đã chìm đắm quá sâu như ả sao?

Khi Thiên Chính Đế cho chúng cung phi lui hết, chỉ năm tay Vạn Mi Nhi bước vào Tử Thần cung, vẻ mặt mỗi người đều rất đặc sắc. Ngay cả Mộ Chiêu Văn cũng không ngoại lệ, xem ra nàng ta vẫn đang ở trong cuộc chơi, chưa từng thoát ra được. Tim nàng như bị dầm dẫm. Vạn Mi Nhi vừa vào cung đã liên tiếp bày kế hãm hại nàng. Dựa vào manh mối do toán cướp để lại thì Vạn thị chính là kẻ tình nghi số một, bởi vậy nàng càng không thể chịu được sự sủng ái mà Thiên Chính Đế dành cho Vạn thị.

Còn Độc Cô Tư Cầm, sau khi nhận được ánh mắt đặc ý xen lẫn khiêu khích của Vạn Mi Nhi, ả gần như nghiêng nát răng mình. Từ trước khi Thiên Chính Đế xuất cung, ả đã cảm nhận được sự sủng ái người dành cho ả không còn như trước. Đêm tới, người luôn lấy lí do bận rộn việc triều chính, rất ít khi ân ái.

Độc Cô Tư Cầm nhớ tới bao chuyện ả từng làm vì người. Sau khi ả được phong hậu, tuy thân phận tôn quý vô cùng nhưng nhìn Long Khánh Đế già yếu lợm khòm, ả chỉ biết khóc thầm. Lần đầu gặp Thiên Chính Đế, khi ấy vẫn là hoàng tử, ả đã hoàn toàn mê đắm. Ánh mắt người sáng ngời như vàng thái dương nhưng cũng lạnh lùng như ánh sáng, khiến ả hồn bay phách lạc. Thậm chí ả còn chuốc say người để tác thành cho mối gian tình của họ. Hồi đó, ả giúp đỡ người về mọi mặt, vì người mà huy động mọi thế lực của dòng họ Độc Cô lót đường cho người lên ngôi hoàng đế.

Tuy ả là người chủ động nhưng dù sao giữa họ cũng từng có những khoảnh khắc thân mật vô cùng. ả không thể nhớ nổi mọi việc thay đổi từ lúc nào. Có lẽ chính là ngày đầu tiên Lệnh Hồ Đồng Hề tiến cung.

Dù Thiên Chính Đế giấu giếm đủ điều nhưng bằng trực giác của phái nữ, bằng việc ả là người thân thiết nhất với Thiên Chính Đế, ả có thể cảm nhận rõ địa vị của Đồng Hề trong trái tim người. Đó chính là sự uy hiếp vô cùng lớn với ả.

Chính vì lẽ đó, ả mới hạ quyết tâm mạo hiểm để Lệnh Hồ Đồng Hề phá vỡ chuyện của ả với người. ả vốn cho rằng Thiên Chính Đế sẽ giết người diệt khẩu, vì chuyện dơ bẩn này tuyệt đối không thể để ai biết. Nào ngờ tuy Thiên Chính Đế nổi trận lôi đình, còn ả liên tục đổ thêm dầu vào lửa, nhưng người vẫn không chịu ra tay, kết quả là Lệnh Hồ Đồng Hề tự tin xuất cung.

Nhưng nay xem ra Lệnh Hồ Đồng Hề cũng chẳng là gì cả, Thiên Chính Đế đã hết cảm giác mới mẻ từ lâu. Ngược lại, Vạn Mi Nhi mới là kẻ đáng gờm. Tất nhiên Độc Cô Tư Cầm biết Vạn Mi Nhi là người mà Thiên Chính Đế từng muốn lập làm hoàng hậu, giờ thấy nàng ta đặc ý như thế, trái tim ả lại đau đớn như bị vạn con kiến cắn.

Lẽ nào Thiên Chính Đế thật sự không còn yêu ả nữa sao? Độc Cô Tư Cầm lắc đầu. Không thể nào! Nếu người không quan tâm tới ả thì trước kia đã chẳng thất thố vì muội muội cùng cha khác mẹ giống ả tới bảy phần như thế, cũng sẽ không phá lệ phong một kẻ xuất thân ti tiện làm bảo lâm. Rồi đến khi ả nhập cung, An Khả Nhân cũng thất sủng.

Độc Cô Tư Cầm lại nhớ tới chuyện trước kia Mộ Chiêu Văn mang thai, ả từng nửa thật nửa giả làm nũng với Thiên Chính Đế rằng ả cũng muốn có một đứa con, đứa con của hai người họ, mang trong mình huyết thống cao quý nhất Cảnh Hiên hoàng triều, dù không thể là đích tử thì cũng hi vọng sẽ được là trưởng tử. Nào ngờ, chẳng bao lâu sau, Mộ Chiêu Văn sẩy thai.

Mới đầu, ả còn tưởng do Lệnh Hồ Đồng Hề làm, nhưng nay phát hiện thủ phạm không phải nàng. Độc Cô Tư Cầm không thể không hoài nghi người gây chuyện đó chính là Thiên Chính Đế, nhưng ả lại không tìm thấy bất kì động cơ nào, vậy nên chỉ có một lời giải đáp, đó là người chỉ muốn có con với ả.

Có một chuyện Độc Cô Tư Cầm cũng không dám nhớ lại. Đến nay, bao phi tần trong cung không thể có thai đều là do ả. ả không dám đảm bảo Thiên Chính Đế không biết những gì ả đã làm, nhưng người luôn xem như không thấy, bởi vậy ả mới tự tin rằng ả chính là người Thiên Chính Đế đã chọn. Nào ngờ nay lại xuất hiện Vạn Mi Nhi, rõ ràng đã có vị hôn phu mà không chịu thành thân, vị hôn phu vừa mất đã tiến cung. Đến Độc Cô Tư Cầm còn hoài nghi phải chăng chính Vạn Mi Nhi đã hại chết vị hôn phu của mình.

Hiện nay, nàng ta chính là kẻ mà ả hận nhất! Mộ Chiêu Văn và Lệnh Hồ Đồng Hề đều đã bị trôi vào quên lãng. Tuy Lệnh Hồ Đồng Hề được ở bên Thiên Chính Đế trong suốt hành trình xuất tuần nhưng xem ra cũng chỉ thế mà thôi, chẳng phải người còn đưa thêm một vị Thuận Mĩ nhân về đó sao? Riêng Vạn Mi Nhi vẫn luôn nhận được sự sủng ái tột độ của người. Thiên Chính Đế dường như vô cùng mong nhớ nàng ta, vừa hồi cung đã vội vã chiêu hạnh nàng ta rồi.

Đồng Hề nhìn Thiên Chính Đế nắm tay Vạn Mi Nhi đi tới Dục Đức cung mà thấy hoa mắt chóng mặt. Tối qua, nàng đã thấm mệt vì Thiên Chính Đế yêu cầu vô độ, hôm nay về cung lại bị bao lễ nghi rườm rà rắc rối giày vò tới bủn rủn tay chân, giờ còn bị hai người này khiêu khích, tầm mắt nàng bỗng tối sầm lại, rồi nàng lịm đi, không còn biết gì nữa.

Tới khi tỉnh dậy, nàng đã nằm trong Đồng Huy cung. Đám Tề Vân, Huyền Huân vây xung quanh, vô cùng lo lắng, thậm chí Mộ Chiêu Văn cũng ở đây, nhưng người nàng muốn lại không xuất hiện. Có lẽ khi về cung, đừng nói là ốm mà dù nàng có chết, Thiên Chính Đế cũng sẽ chẳng quan tâm, Đồng Hề bực bội suy nghĩ.

“Nương nương không sao chứ?” Mộ Chiêu Văn lên tiếng trước tiên.

Đồng Hề lắc đầu, không ngờ Mộ Chiêu Văn lại quan tâm tới mình như vậy.

“Khi nương nương ngất đi, thần thiếp còn tưởng nương nương mang thai cơ.” Nàng ta nói như không hề sợ Đồng Hề sẽ quở trách. “Trước kia, khi mang thai, thần thiếp cũng suýt bị ngất, sau đó mời thái y tới khám mới phát hiện ra.”

Đồng Hề nhìn Tề Vân với vẻ hi vọng. Tuy lần xuất cung này, số lần nàng và Thiên Chính Đế ân ái không nhiều nhưng ai có thể chắc chắn không có cơ hội mang thai? Nào ngờ Tề Vân lại khẽ lắc đầu, khiến sắc mặt Đồng Hề ảm đạm hẳn đi.

“Nương nương đừng lo, chỉ cần được Hoàng thượng sủng ái thì sớm muộn gì người cũng sẽ có thôi.”

Tuy hiện tại Thiên Chính Đế sủng sủng Vạn Mi Nhi nhưng khi Lệnh Hồ Đồng Hề ngất đi, Mộ Chiêu Văn lại tận mắt nhìn thấy sự thất thố trong nháy mắt của người: sống lưng người cứng đờ, muốn quay đầu nhưng được nửa chừng lại cố gắng quay đi, không nhìn Lệnh Hồ Đồng Hề nữa. Sự kìm nén ấy chắc chắn có nguyên nhân, chỉ e trong chuyện này còn nhiều uẩn khúc.

Đồng Hề nghe vậy, ủ rũ nói:

“Bản cung chẳng qua chỉ là một phi tần đã thất sủng, nhưng Chiêu Văn, phải chăng muội nên suy nghĩ lại, chuyện đó đã trôi qua lâu thế rồi, muội có nên...”

Đồng Hề muốn hỏi vì sao Mộ Chiêu Văn không tìm cơ hội phục sủng.

Ấy vậy mà nàng ta lại cười khẩy. Nàng ta không cần sự sủng ái nhưng không có tình cảm ấy. Điều Mộ Chiêu Văn toàn tâm toàn ý muốn làm bây

giờ là trả thù cho đứa con của nàng ta. Tuy không có chứng cứ chính xác nhưng nàng ta đã có nghi phạm rồi.

Nụ cười của nàng ta khiến Đồng Hề cảm thấy ớn lạnh, song không thể đoán ra nguyên nhân.

Sau khi Mộ Chiêu Văn đi rồi, đám Tề Vân mới bước lên, nàng không kìm được hỏi:

“Tối qua Hoàng thượng...”

Tề Vân lập tức hiểu ý:

“Tối qua Hoàng thượng không chiêu hạnh cung phi mà chỉ chuyện trò với Thuần Nguyên Phu nhân thôi. Nghe nói Hoàng thượng còn hạ chỉ trong vòng nửa tháng tới không Chiêu Phi tần thị tẩm, bởi vì tấu chương đồn ứ quá nhiều, người cần xử lí hết.”

Nghe vậy, nàng mới thấy dễ chịu hơn một chút. Bất kể vì sao, việc Thiên Chính Đế không sủng hạnh phi tần khiến tâm trạng nàng thoải mái hơn. Nhưng nàng không thể ngồi im chờ chết như thế này được, bởi vậy dù biết rõ không nên nhưng nàng vẫn muốn thử một phen.

Nàng chải chuốt cẩn thận, chọn một bộ cung trang hai lớp bằng sa mỏng màu xanh nhạt, tẩm hương mai mà nàng yêu thích nhất, khiến nàng trông vô cùng thanh thoát, lại phảng phất hương thơm mát của hàn mai. Thúc Bạch tập trung trang điểm cho nàng. Nàng chọn một miếng thủy tinh màu vàng hình mẫu đơn buông rủ trước trán, kiểu tóc tuy đơn giản nhưng lại tôn lên sự mỹ lệ.

Đồng Hề mang theo một hộp canh sâm mà nàng mất cả buổi chiều mới nấu xong, đi cùng Tề Vân tới Hàm Nguyên điện, nào ngờ lại bị Giang Đắc Khải cản lại. Đồng Hề tự thấy xấu hổ, quý tộc cung phi không được bước vào Ngự thư phòng do nàng bày kế mà ra, nay nàng lại muốn phá vỡ. Bởi vậy

nàng không định tranh cãi mà toan về cung, chẳng dè lại thấy Vạn Mi Nhi lả lướt bước ra khỏi Hàm Nguyên điện, cất giọng đặc ý:

“Quý phi muội muội cũng mang canh tới đây ư? Chỉ sợ Hoàng thượng không ăn nổi nữa rồi.”

Bây giờ nàng mới biết thì ra quy tắc cũng áp dụng cho từng người, ví như Vạn Mi Nhi, chẳng phải Thiên Chính Đế vẫn triệu kiến nàng ta như thường sao?

Đồng Hề khó chịu tới mức như bị ai đó dùi một lỗ vào tim. Nàng không thềm giữ phong thái nữa mà xoay người đi luôn, chỉ cảm thấy Thiên Chính Đế thật quá đáng.

Tuy đã vào thu nhưng tiết trời vẫn có chút nóng bức, đêm nay nàng không sao ngủ nổi, bèn khoác áo tới bên cửa ngắm giàn nho trong sân tới ngáy người. Mãi tới khi có người ôm nàng từ phía sau, nàng mới thức tỉnh, suýt hét thành tiếng, nhưng đã bị ai đó bịt miệng.

“Đồng Nhi, là trẫm!” Giọng Thiên Chính Đế vang lên bên tai nàng.

Nàng cũng không biết mình lấy dũng khí ở đâu mà hất tay Thiên Chính Đế ra, đi vào trong phòng, không thềm nhìn người. Nào ngờ Thiên Chính Đế lại quần quýt lấy nàng, còn khẽ cười bên tai nàng.

“Nàng đã khỏe chưa? Tại trẫm cả.”

“Sao Hoàng thượng biết?”

Thái y cũng chỉ trả lời rất tế nhị rằng do nàng quá mệt mỏi.

Thiên Chính Đế không đáp mà chỉ lẳng lặng cười, bấy giờ nàng mới nhận ra có lẽ người đã hỏi thái y rồi. Nghĩ tới đây, nàng mỉm lòng hơn một chút, nhưng vẫn giận dỗi phản kháng.

“Trẫm đang đói lắm, nghe nói chiều nay nàng nấu canh sâm cho trẫm?”
Dường như Thiên Chính Đế đang có ý làm lành.

“Chẳng phải Hoàng thượng đã từ chối rồi sao?” Đồng Hề bĩu môi. Nàng không biết thì ra mình cũng có năng khiếu này. “Thần thiếp đã sai người đi từ lâu rồi, nếu Hoàn thượng muốn ăn, chắc chắn Thuần Nguyên Phu nhân sẽ rất vui lòng mang tới Hàm Nguyên điện cho người.”

Nàng cố ý nhấn mạnh ba chữ “Hàm Nguyên điện”.

Thiên Chính Đế không giận mà còn bật cười, trêu nàng:

“Tới giờ trẫm vẫn chưa lập hậu, hiện cả trong và ngoài triều đều đang thúc giục, để ý mọi động tĩnh trong cung. Bởi vậy, có thể ra vào Hàm Nguyên điện chưa chắc đã là chuyện tốt. Hơn nữa, chẳng phải chuyện này là do nàng tự bê đá đập vào chân mình sao?”

Đồng Hề đỏ mặt, lập tức hiểu ý người. Cung phi không được lui tới Ngự thư phòng là lời răn trong Tổ huấn, tuy bên ngoài Vạn Mi Nhi trông rất đặc thế nhưng sau lưng cũng phải trả một cái giá vô cùng đắt. Ngoài ra, Thiên Chính Đế còn bảo nàng tự bê đá đập vào chân mình, có lẽ vì người đã nhận ra âm mưu của nàng trước kia, bởi thế nàng chột dạ, đỏ mặt, cúi đầu không đáp.

Người vuốt ve tay nàng, bỗng hỏi:

“Tay nàng sao vậy?”

Nàng vội vàng rút tay về.

“Nấu canh bị bỏng.”

Giọng điệu nàng có chút tủi thân. Lần đầu tiên tự tay nấu canh cho người ta mà lại bị người ta từ chối, còn gì khó chịu hơn, giờ nghĩ lại chỉ chực khóc,

nhưng nàng vẫn bướng bỉnh không chịu để lộ sự yếu đuối của bản thân.

Thiên Chính Đế sững sốt ôm chặt eo nàng.

“Nàng tự nấu canh sâm ư?”

Đồng Hề cúi đầu không đáp. Nhớ lại lần trước nàng mang canh sâm cho người, nghe giọng điệu thì có vẻ người muốn ăn anh sâm nàng tự nấu nên hôm nay nàng mới nảy sinh ý định tự mình xuống bếp để vớt vát trái tim Hoàng đế, nào ngờ gặp phải kết cục này.

“Trẫm đã phạm phải tội ác tày trời rồi. Đồng Nhi, nàng thực sự đã đổ đi sao? Trẫm sẽ đói tới không ngủ được mất.” Thiên Chính Đế chơi xấu khiến Đồng Hề dở khóc dở cười.

“Đặt ở kia kìa, nhưng đã nguội ngắt rồi.” Nàng chỉ vào bát canh trên bàn.

Thiên Chính Đế vội vàng bước tới, bưng bát canh lên uống. Đồng Hề có chút mong ngóng nhìn vẻ mặt của người, tiếc thay vẻ mặt ấy không hề tỏ vẻ gì là khen ngợi, nhưng dần sắc mặt người cũng trở nên bình thường hơn. Người uống sạch bát canh, không chừa một giọt nào.

“Đồng Nhi, lần sau nàng không cần làm thế vì trẫm nữa, chỉ cần biết nàng có lòng là trẫm mãn nguyện rồi”. Thiên Chính Đế ôm Đồng Hề, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

Nàng bỗng thấy không đúng, rõ ràng người ăn canh sâm, sao lại có vị ngọt? Nàng vội nếm lại, thấy ngọt sắc. Bấy giờ nàng mới nhận ra có lẽ khi nấu canh, nàng đã đểnh đoảng cho đường vào.

“Hoàng thượng, chẳng phải người không ăn đồ ngọt sao?” Nàng chột dạ hỏi.

Thiên Chính Đế chỉ mỉm cười bất đắc dĩ. Đồng Hề bỗng thấy thật ngọt ngào, bèn phì cười. Thiên Chính Đế hơi xấu hổ kéo nàng vào lòng, hít hà hương thơm trên tóc nàng, hơi thở bắt đầu nặng nề hơn, bàn tay cũng trở nên xấu tính. Người Đồng Hề khẽ run lên.

“Hoàng thượng!” Nàng muốn ngăn Thiên Chính Đế nhưng không nhắc nổi tay lên, không thể nói rõ là khát vọng hay sự ngưỡng nung đang chiếm thế thượng phong.

Người chiếm trọn môi nàng, thấy nàng kêu đau mới chịu buông ra, xoay lưng lại phía nàng.

“Nàng ngủ sớm đi!”

Đồng Hề biết người đang cố kìm nén. Nếu người đi rồi, không biết sẽ tới đâu đây? Nàng chợt nhớ tới gương mặt đáng ghét của Vạn Mi Nhi, bèn hạ quyết tâm, bất chấp tất cả đuổi theo Thiên Chính Đế.

“Hoàng thượng!” Nàng khẽ gọi, sau đó nhắm mắt hôn lên môi Thiên Chính Đế, mạnh tới nỗi khiến người phải lùi lại nửa bước.

“Đồng Nhi, trẫm lo cho sức khỏe của nàng.” Thiên Chính Đế sung sướng, nhưng lại nói bằng vẻ bất đắc dĩ.

Đồng Hề nhắm mắt, không chịu mở ra. Nàng ngưỡng chết mất, đã làm tới mức này rồi mà người còn...

Thiên Chính Đế bỗng bế bổng nàng lên.

“Trẫm sẽ nhẹ nhàng chút.”

Tuy động tác của người rất dịu dàng nhưng nàng vẫn bị rút cạn hơi sức.

Sáng sớm hôm sau, Đồng Hề mơ màng cảm nhận được Thiên Chính Đế hôn lên trán nàng, dèm chăn cho nàng rồi mới đi. Còn nàng thì ỷ vào sự

sủng ái của người mà vẫn nằm ngủ ngon lành, không chịu dậy tiến.

Dạo này nàng luôn thấy không được khỏe, tối qua lại bị Thiên Chính Đế giày vò liên tục, tuy dịu dàng nhưng vẫn khiến nàng có chút không chịu nổi, bởi vậy nàng phải nghỉ ngơi tận năm ngày mới lấy lại sức. Dù năm ngày đó không thể thị tẩm nhưng đêm nào người cũng tới sau khi cổng cung đã khóa, đôi khi vào những lúc nàng đã ngủ rồi. Nàng chỉ mơ màng cảm nhận được hơi ấm của người, được người dịu dàng ôm vào lòng.

Thế nhưng sáng nào khi ngồi trước bàn trang điểm, nàng cũng thấy những dấu vết Thiên Chính Đế để lại trên cổ, trên ngực nàng. Đám Tề Vân lúc nào cũng cười mập mờ khiến nàng vừa xấu hổ vừa hạnh phúc.

Mấy hôm nay, Mộ Chiêu Văn ngày càng năng tới chơi hơn.

“Nương nương đã khỏe chưa?”

Đồng Hồ gật đầu. Hai người trò chuyện được đôi câu, Mộ Chiêu Văn bèn vô tình nửa hờ ý nhắc tới Vạn Mi Nhi.

“Chỉ e sau này hậu cung chính là thiên hạ của Thuần Nguyên Phu nhân, nếu nàng ta sinh hạ hoàng tử, chúng ta chỉ có nước cam phận thôi.”

“Sao lại thế, chẳng phải vẫn còn Hiền Phi ở đó sao?”

“Nương nương không biết ư? Ba hôm nay, Thuần Nguyên Phu nhân luôn cận kề bên Hoàng thượng, quy tắc trong cung đã chẳng là gì với nàng ta nữa rồi.” Mộ Chiêu Văn cười khẩy. “Hiền Phi tuy đắc sủng nhưng sao bì được với Thuần Nguyên Phu nhân! Nghe nói, trước kia Thuần Nguyên Phu nhân vẫn giữ liên hệ với Hoàng thượng nên mãi không chịu thành thân, chỉ e đó chính là ý của Hoàng thượng thôi. Ai biết vị hôn phu của nàng ta chết thế nào.”

Mộ Chiêu Văn càng nói càng lớn mật, khiến người khác sửng sốt và hoảng sợ. Những lời này không thể nói lung tung, bởi vậy Đồng Hề đành hắng giọng một cái, nhưng nàng hiểu ý của Mộ Chiêu Văn. Nàng ta cố tình đâm chọc thế này, có lẽ là để khơi dậy lòng căm ghét của nàng với Vạn Mi Nhi. Nàng cũng từng nghĩ tới những điều nàng ta nói, chỉ có điều không dám thốt ra miệng thôi, bèn tốt bụng nhắc nhở:

“Sau này, muội muội đừng nói những lời như thế nữa!”

Thấy sắc mặt Đồng Hề không được tốt, biết đã gieo thành công hạt giống hoài nghi vào trong nàng, Mộ Chiêu Văn cũng dừng lại.

“Nếu Thuần Nguyên Phu nhân và Hiền Phi cùng mang thai một lúc, không biết Hoàng thượng sẽ bảo vệ ai đây? Sống trong cung, phải có con cái làm chỗ dựa mới yên tâm được.” Nàng ta tự hỏi tự đáp, gương mặt tối sầm.

Đồng Hề nghe vậy, bèn cảm thấy Mộ Chiêu Văn có ý muốn khiến nàng, Vạn Mi Nhi và Độc Cô Tư Cầm đấu đá lẫn nhau, tốt nhất là đấu đến kẻ sống người chết. Tuy không biết kẻ nào đã hại con của nàng ta nhưng có lẽ Mộ Chiêu Văn muốn thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Dẫu không thích suy nghĩ này nhưng nàng cũng có thể tha thứ. Nếu có kẻ hại con của nàng thì dù có phải liều mạng toàn gia tộc, nàng cũng phải báo thù.

Nàng thở dài, nghĩ tới hoàn cảnh của mình.

“Đúng vậy!”

“Nương nương, trước khi xuất giá, thần thiếp từng đọc một cuốn sách, trong đó nói nếu ân ái vào lúc trước hoặc sau kì kinh nguyệt sẽ rất khó mang thai, phải mười ngày sau hoặc mười ngày trước mới dễ thụ thai.” Mộ Chiêu Văn khẽ thăm thò vào tai Đồng Hề.

Đồng Hề đỏ mặt, không biết vì sao nàng ta có thể nói ra những lời lẽ đáng xấu hổ ấy được, nhưng nàng nào biết, cách nói đó đã là cách diễn đạt hết

sức tể nhị đối với Mộ Chiêu Văn rồi.

Đồng Hề ngẫm lại, trước kia ngày thị tẩm của nàng luôn vào lúc kì kinh nguyệt vừa hết, xem ra lời nàng ta nói cũng có lí.

“Thần thiếp cũng chỉ mong nương nương sớm lên ngôi vị đó, để có thể cho thần thiếp xuất cung.” Nàng ta vẽ răn thêm chân một câu, như sợ Đồng Hề nghi ngờ.

Đồng Hề ngày càng chắc chắn ý đồ của Mộ Chiêu Văn không chỉ đơn giản như vậy. Sau khi nàng ta đi rồi, nàng gọi Huyền Huân và Thúc Bạch vào:

“Chuyện ta dặn các người đã điều tra tới đâu rồi?”

Huyền Huân lắc đầu.

“Chuyện này được éo nhem quá kĩ, xin nương nương thông thả cho vài bữa nữa.”

Nàng gật đầu. Muốn tìm chứng cứ xác thực chứng minh ai là kẻ hại con của Mộ Chiêu Văn quả không phải chuyện dễ dàng.

Thúc Bạch lại tiếp lời:

“Thế nhưng nô tì phát hiện, gần đây Chiêu Phu nhân vô cùng hoạt bát, thậm chí lén lút qua lại với cả Thuần Nguyên Phu nhân và Hiền Phi.”

Đồng Hề càng chắc chắn suy đoán của mình. Quả nhiên Mộ Chiêu Văn đang đổ thêm dầu vào lửa. Chỉ e chính Độc Cô Tư Cầm là người đã nói cho nàng ta biết chuyện của Thiên Chính Đế và Vạn Mi Nhi. Giờ nàng ta lại quay sang khiêu khích nàng. Mượn dao giết người vốn là thủ đoạn số một trong hậu cung này, chỉ là không biết ai sẽ dao động trước thôi.

Đồng Hề không muốn sa vào bãi lầy đó, huống chi Thiên Chính Đế còn từng bảo nàng khoanh tay đứng nhìn, thế nhưng đôi khi tình hình phát triển

tới mức khiến nàng không thể không quan tâm.

Về chuyện Thiên Chính Đế đề nghị lập hậu, nàng cũng biết chút ít. Hiện trong triều chia làm ba phe ủng hộ nàng, Vạn Mi Nhi và Độc Cô Tư Cầm. Vì trước nay nàng đã có tiếng thơm, lại từng động tay động chân không ít nên phe ủng hộ nàng ngày càng tăng.

Nhưng niềm vui ấy chẳng tày gang, gần đây trong triều xảy ra việc lớn khiến nàng bất an. Anh trai nàng, Lệnh Hồ Kinh, Ngự sử thị lang của Đô sát viện hạch tội anh trai của Vạn Mi Nhi là Thị lang bộ Hộ Vạn Vân Phong đã tham ô rất nhiều, khi lũ lụt tràn về, để bảo vệ đoạn đê sông mà hấn giám sát, hấn đã sai người đục đê nơi nhánh sông khiến hạ lưu bị sóng lũ nhấn chìm, thảm cảnh tang thương. Ngay hôm đó, quan Hộ khoa Đô cấp sự trung cũng trình một bản tấu rằng sau khi thị trấn Hà Nguyên bị lũ lụt tàn phá, phần lớn trợ cấp của triều đình đã lọt vào túi riêng của bộ Công, mà Thị lang bộ Công hiện tại chính là anh trai của Độc Cô Tư Cầm – Độc Cô Nam.

Ngay lập tức cả triều đình sôi sùng sục, đứng mũi chịu sào chính là hai họ Vạn và Độc Cô. Thế nhưng kết quả của chuyện này lại như một vở tuồng, phe cánh hai họ Vạn và Độc Cô lũ lượt trình tấu, cho rằng Lệnh Hồ Kinh không có chứng cứ xác đáng, vu cáo mệnh quan triều đình, cũng có bản tấu rằng quan viên giám sát trị thủy do một tay Lệnh Hồ Tiến đề bạt. Cuối cùng, cả họ Lệnh Hồ cũng bị đẩy vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng. Thử hỏi trên thế gian này, quan lại thanh liêm chân chính có được mấy người? Mọi chứng cứ trình lên ào ạt, do đó Lệnh Hồ Kinh bị biếm tới một vùng xa xôi, còn Lệnh Hồ Tiến vì đã già nên được châm chước, tự xin cáo lão từ quan, Thiên Chính Đế giả vờ giữ lại rồi cũng đồng ý.

Cứ như vậy, vụ án thị trấn Hà Nguyên tạm kết thúc, kéo theo cả Lệnh Hồ thị, một trong bát đại gia tộc của Cảnh Hiên hoàng triều. Hiện nay, những thế lực lớn nhất trên triều chỉ còn lại Độc Cô thị và Vạn thị. Đồng thời

Thiên Chính Đế phong cho Lạc Thanh Phong làm thị lang bộ Công, tổng giám việc trị thủy của Nam Hà và Cẩm Hà.

Đồng Hề hoàn toàn không ngờ kết quả mọi chuyện lại thành ra thế này, bỗng chốc nàng trở nên cô đơn giữa vùng biển rộng lớn. Thế nhưng điều nàng không ngờ nhất chính là Thiên Chính Đế cấm người thuộc cung nàng xuất cung, cũng không cho Lệnh Hồ thị có cơ hội tiếp cận nàng. Ngoài việc biết phụ thân và huynh đệ bị cách chức hoặc giáng chức, nàng không biết một điều gì khác.

Nàng chợt nghĩ tới bao chuyện ngày trước, lời của phụ thân, của Thiên Chính Đế và cả quan hệ đảng phái vô cùng rắc rối trên triều. Sau chuyện này, nàng mới chịu thừa nhận, thật ra Thiên Chính Đế đã không vừa mắt với các đại gia tộc có thế lực trong triều từ lâu rồi. Các dòng họ Lệnh Hồ, Độc Cô và Vạn sớm muộn gì cũng phải loại bỏ, chỉ có điều trước kia nàng bị che mờ mắt, cứ ngỡ phụ thân nàng có thể chống đỡ cả thiên hạ, cứ ngỡ Thiên Chính Đế sẽ vì nàng mà bỏ qua cho Lệnh Hồ thị. Nay nghĩ lại, nàng mới nhận ra trong cung này không ai có thể thay đổi được ý định của Thiên Chính Đế. Người muốn làm gì, không ai có thể ngăn cản.

Đồng Hề không tới cầu xin người, bởi vì hiện giờ ngoài tôn nghiêm ra, nàng chẳng còn gì khác. Sau khi chuyện này xảy ra được mấy ngày, Thiên Chính Đế mới bước vào Đồng Huy cung.

Đồng Hề hoàn toàn không biết nên đối diện với người đàn ông này ra sao, đành viện cớ không khỏe, không chịu tiếp giá, cũng không chịu thị tẩm. Khi Thiên Chính Đế đẩy cửa bước vào, nàng đang ăn mặc chỉnh tề, nằm trên giường giả bệnh.

Người rảo bước tới bên giường, vén rèm lên, ép nàng phải nhìn thẳng vào mắt người. Nước mắt nàng không kìm được tuôn trào, nàng sẽ không bao giờ cúi đầu cầu xin người đàn ông này.

“Đồng Nhi!” Thiên Chính Đế nắm chặt lấy tay nàng, khiến nàng không sao gỡ ra được. “Đồng Nhi, vì con dân của trẫm, trẫm bắt buộc phải thanh trừng thiên hạ. Trong triều tồn tại bao thế lực rồi ren phức tạp khiến trẫm không sao ngon giấc. Nàng là thê tử của trẫm, thiên hạ của trẫm chính là thiên hạ của nàng. Nàng không thể bị che mờ mắt vì tình cảm cá nhân, hãy nghĩ tới bao bách tính ở thị trấn Hà Nguyên xem!”

Đồng Hề vốn đã giận điên đầu, dù sao đó cũng là phụ thân và huynh đệ của nàng. Từ nhỏ, nàng được nuôi dạy nơi khuê các, chỉ biết vinh quang của gia tộc chính là vinh quang của nàng, gia tộc sụp đổ thì nàng cũng chẳng còn gì hết. Lịch sử bao đời đã chứng minh tâm tư hoàng đế khó dò, sao có thể nường tựa?

Nàng chỉ lạnh lùng không đáp lại, bởi vậy Thiên Chính Đế cương quyết một lúc cũng đành thở dài rời đi.

Đám Tề Vân thấy cả ngày Đồng Hề u uất, lại còn tức giận nên không dám khuyên bảo. Nàng giấu mình trong Đồng Huy cung, không chịu ra ngoài nửa bước. Nàng luôn cảm thấy xấu hổ, không còn mặt mũi gặp ai, cũng không muốn thấy vẻ mặt đắc ý của Vạn thị và Độc Cô thị.

Khoảng thời gian này, đêm nào Thiên Chính Đế cũng tới, nhưng Đồng Hề luôn lạnh lùng, không thêm để ý.

Nhưng lễ Trung thu đã cận kề, sinh thần của Vạn Mi Nhi cũng vào đúng mấy ngày đó, bởi vậy trong cung đang chuẩn bị sinh thần cho nàng ta. Thiên Chính Đế còn phá lệ, hạ lệnh tổ chức vô cùng hoành tráng.

“Nường nường, người không thể như thế này, lão gia và thiếu gia còn phải trông cậy vào người. Nếu người suy sụp thì gia tộc Lệnh Hồ hết hi vọng thật rồi.” Thúc Bạch nhẹ nhàng bước tới bên giường.

Đồng Hề không đáp lời. Thực ra, nàng hiểu những gì Thúc Bạch nói, nhưng nàng vẫn rất giận. Nếu không để ý tới Thiên Chính Đế thì nàng đã

tươi cười đón tiếp người từ lâu rồi, nhưng chính vì để ý nên nàng mới thấy đau đớn. Người đàn ông đó vừa dịu dàng, ngọt ngào với nàng, vừa giương đao với gia tộc nàng.

“Nương nương, người định giận đối Hoàng thượng mãi sao? Chẳng phải người vẫn luôn muốn...” Thúc Bạch không dám nói tiếp, bởi đó là bí mật mà Đồng Hề không muốn cho người khác biết

Môi Đồng Hề run lên, nhưng vẫn không phản ứng.

“Nương nương, Hoàng thượng hạ lệnh hôm nay là sinh thần của Thuần Nguyên Phu nhân nên sẽ tổ chức yến tiệc tại Đình Phương các, mọi cung phi đều phải tới dự.” Cuối cùng, Thúc Bạch đành bấm báo, chỉ sợ Đồng Hề càng giận thêm.

“Biết rồi!” Đồng Hề chỉ khẽ đáp một câu. Những ngày này rồi cũng phải kết thúc, nàng làm gì có vốn liếng để giận đối với Thiên Chính Đế. Điều duy nhất nàng có thể làm bây giờ chính là không quy ngã. Nàng đã rơi vào đường cùng nên lá gan ngày càng to hơn.

Tiết thay, nàng đâu biết, trong yến hội ở Đình Phương các còn có một tin tức lớn hơn đang đợi nàng.

Khi các cung phi đã đến đông đủ, Vạn Mi Nhi một tay nắm tay Thiên Chính Đế, một tay đỡ eo, lả lướt tới chỗ ngồi. Tư thế ấy khiến ai nấy đều sững sờ.

“Mi nhi, giờ nàng có thai rồi, không thể bướng bỉnh nữa đâu nhé!” Thiên Chính Đế thân nhiên ném ra một câu khiến tất cả mọi người đều hóa đá.

Mãi lâu sau Đồng Hề mới sức tỉnh, dẫn đầu cung phi chúc mừng Vạn Mi Nhi. Xung quanh lập tức rộn lên tiếng chúc mừng hư tình giả ý, nhưng Vạn Mi Nhi không để ý, bởi hiện tại nàng ta là người đặc ý nhất.

Không biết vì sao Đồng Hề lại được xếp chỗ bên cạnh Thiên Chính Đế. Hai người ngồi sát vai nhau. Thực ra, điều này không hề trái với lễ nghĩa, vì đây là gia yến, cung phi có vị trí cao nhất ngồi bên cạnh đế vương âu cũng hợp lí.

Khi Thiên Chính Đế ngồi vào chỗ, không biết vô tình hay cố ý mà chạm vào tay nàng, rồi nắm chặt tay nàng dưới gầm bàn, không cho nàng giãy giụa. Nàng đỏ mặt cúi đầu.

Vạn Mi Nhi bĩu môi.

“Hoàng đế ca ca, Mi Nhi cũng muốn ngồi cạnh người.”

Nay nàng ta có thai, tất nhiên nói gì cũng được.

Thiên Chính Đế mỉm cười, vẫy tay, Giang Đắc Khải vội vàng đặt một chiếc ghế bên cạnh Thiên Chính Đế cho Vạn Mi Nhi. Mọi sự chú ý của người đều tập trung vào nàng ta, chỉ riêng Đồng Hề biết bàn chân của người ở dưới gầm bàn chẳng ngoan ngoãn chút nào. Điều này khiến nàng nhớ tới ngày hôm đó, ở Ngự hoa viên, chân người cũng quấn lấy chân của Độc Cô Viện Phượng ở dưới bàn, nhưng lại quấn nhầm phải nàng, nay nghĩ lại, chưa chắc người đã nhầm. Đồng Hề rụt chân lại, nào ngờ Thiên Chính Đế được một bước lại tiến thêm một bước, kẹp chặt lấy chân nàng. Nàng toan giãy giụa, bỗng nghe thấy giọng Vạn Mi Nhi cất lên:

“Nghe nói Quý phi rất giỏi vẽ tranh hoa điểu, không biết có thể tặng thần thiếp một bức không?”

Câu hỏi này của Vạn Mi Nhi cũng thật kì lạ, nàng ta không hỏi nàng mà lại đi hỏi Thiên Chính Đế.

“Mi Nhi muốn tranh thế nào?” Thiên Chính Đế tất phải đáp.

“Thần thiếp muốn một bức *Trăm chim hướng phượng*.”

Câu này vừa thốt ra, mọi người còn sửng sốt hơn cả lúc hay tin Vạn Mi Nhi có thai. Trăm chim hướng phượng là hình ảnh chỉ có hoàng hậu mới được dùng, nàng ta dám nói toạc ra như thế khiến mọi người cho rằng Thiên Chính Đế đã ngầm đồng ý hậu vị của nàng ta rồi.

Vạn Mi Nhi này cũng thật xảo quyệt, lại cứ muốn Đồng Hề vẽ, chẳng phải đang bắt nạt người không còn chỗ dựa sao? Dù Đồng Hề có cố gắng giữ bình tĩnh thế nào thì cũng sắp không chịu được nữa. Sắc mặt của Độc Cô Tư Cầm cũng vô cùng khó coi.

Thiên Chính Đế cười tủm tỉm, đáp:

“Tranh của Quý phi tuy đẹp nhưng lại không có sức sống. Trẫm không vui! Mi Nhi muốn tranh của Quý phi, không cần tranh của trẫm!”

“Hoàng thượng!” Vạn Mi Nhi kinh ngạc thốt lên, không ngờ Thiên Chính Đế lại chủ động muốn vẽ tranh cho nàng ta. “Nếu được ngự bút của Hoàng thượng thì có chết Mi Nhi cũng mãn nguyện.”

Thiên Chính Đế phất tay gọi Giang Đắc Khải, sai ông ta lập tức chuẩn bị bút mực nghiên đài, một bức *Lam Điền Ngọc* chẳng mấy chốc đã thành hình. *Lam Điền Ngọc*, vua của các loài mẫu đơn, cũng là biểu tượng cho hậu vị, lại là loài hoa Thiên Chính Đế yêu thích nhất. Nụ cười hạnh phúc nở bừng trên gương mặt của nàng ta.

Còn Mộ Chiêu Văn, sau khi hay tin Vạn Mi Nhi có thai, sắc mặt cũng trở nên tái mét. Trong cung này, ngoài nàng ta từng may mắn mang thai thì hiện tại chỉ có mình Vạn Mi Nhi. Ánh mắt nàng ta không ngừng đảo về phía gương mặt của Vạn Mi Nhi và Đồng Hề, ánh lên chút mê muội.

Đồng Hề chỉ thấy hình ảnh phía trước quá gai mắt, giữa chừng mượn cớ thay đồ mà rời khỏi bữa tiệc. Nàng vừa đi khỏi đã nghe thấy giọng Vạn Mi Nhi cất lên:

“Quý phi muội muội không khỏe ư?”

Nàng lập tức quay người lại.

“Cũng khó trách, gia tộc vừa xảy ra chuyện cơ mà. Muội muội hãy nén đau thương! Trong cung này, biết bao người đang chực chờ để cười vào mặt chúng ta. Nay phụ thân muội đã từ quan, trong triều chỉ còn thế lực của Độc Cô thị. Nghe nói muội muội còn một vị ca ca ở bộ Binh nữa đúng không? Nhớ nhắc hẳn ta cẩn thận, Độc Cô thị trước nay luôn đuổi tận giết tuyệt đấy!”

Nàng không đáp, chỉ đợi nàng ta nói ra ý đồ.

“Nay bản cung mang thai, chuyện trong cung nhờ muội muội để ý! Vị bên kia là kẻ đáng gờm, nếu bản cung có thể bình an sinh đứa bé này thì coi như cũng có chỗ dựa trong hậu cung. Chỉ cần bản cung có chỗ dựa, chắc chắn sẽ không bạc đãi muội. Muội cũng biết phụ thân ta được Hoàng thượng kính trọng vô cùng, ông sẽ cất nhắc ca ca muội trong triều, không chừng Thượng thư Lệnh Hồ cũng có thể quay lại.” Vạn Mi Nhi ném mỗi câu cho nàng.

Bấy giờ nàng mới biết Vạn Mi Nhi tới để liên minh với nàng, nhưng nàng ta thật quá ngạo mạn. Có điều, cũng không trách nàng ta được, Vạn thị đang không ngừng bành trướng thế lực, mà nàng ta lại mang thai, còn được Thiên Chính Đế ngầm chấp nhận lên ngôi hoàng hậu, tất nhiên sẽ ngạo mạn hơn rồi. Nhưng nàng sẽ không bắt tay với nàng ta. Trợ thủ nàng ta cần là một người khác. Nếu Vạn Mi Nhi đã dùng ca ca để uy hiếp nàng thì nàng cần gì phải khách sáo với nàng ta nữa. Đồng Hồ ngày càng cảm thấy nàng nên làm chút chuyện gì đó. Nếu hai họ Độc Cô và Vạn cứ ở thế giằng co mãi như thế này thì không chỉ bách tính gặp nạn mà chỉ e nàng cũng không có ngày lành, cơ nghiệp của dòng họ Lệnh Hồ cũng khó giữ.

Đồng Hề thấy Lý ma ma luôn ở bên cạnh Độc Cô Tư Cầm đang lén lén lút lút làm gì đó phía sau Vạn Mi Nhi, bèn lạnh lùng đáp:

“Ý tốt của Phu nhân, bản cung xin nhận!”

Giọng điệu của Vạn Mi Nhi quá ngông cuồng, dám tự coi mình là hoàng hậu, ở ngay trước mặt nàng mà dám xưng là bản cung, còn gọi nàng là muội muội. Cho dù không phải vì muốn phá tan thế cân bằng kia thì nàng cũng không nhịn nổi nữa.

Sắc mặt nàng ta lập tức lạnh đi.

“Vây Quý phi muội muội hãy tự bảo trọng!”

Khi Đồng Hề quay trở lại yến tiệc thì thấy Thiên Chính Đế đang vội vã rời đi, bởi vì Giang Đắc Khải bẩm báo biên quan có chuyện gấp, tuy không vui nhưng Vạn Mi Nhi cũng không dám ngăn cản. Bởi vậy, buổi tiệc bèn tan sớm.

Khi Đồng Hề về tới Đồng Huy cung, Tề Vân nhẹ nhàng nói vào tai nàng:

“Nương nương, giờ vẫn còn sớm, ánh trăng lại đẹp như thế, hay là tới hồ Thái Dịch dạo một vòng?”

Đồng Hề không phải kẻ ngốc, lập tức nhận ra ẩn ý của Tề Vân. Dù đang vô cùng uất ức nhưng nàng không thể không đồng ý. Nay nàng không còn nơi nương tựa, chỉ có thể tự dựa vào chính mình. Ngày nào Vạn thị còn thì ngày đó nàng không thể sống yên ổn. Ngộ nhờ Vạn Mi Nhi lại nổi cơn ghen ghét, Đồng Hề cũng không dám chắc Thiên Chính Đế sẽ bảo vệ nàng, chỉ e nàng lại trở thành vật hi sinh của người.

Nàng chọn một bộ cung trang màu xanh ánh bạc, trang điểm lại một phen, búi tóc kiểu Phi Thiên, cài một đóa Triệu Phấn bằng lụa mỏng. Tuy bắt

buộc phải cúi đầu trước Thiên Chính Đế nhưng nàng vẫn không cam lòng, dẫu người thích Lam Điền Ngọc nhưng nàng chỉ yêu Triệu Phấn.

Tề Vân chịu trách nhiệm chèo thuyền, quả nhiên họ đang tiến về phía chiếc thuyền mà Đồng Hề đã đoán, chính là chiếc du thuyền mà nàng từng tình cờ gặp người uống rượu giải sầu trên đó.

Nàng vừa đặt chân lên thuyền đã thấy ánh mắt nóng vội của Thiên Chính Đế. Tề Vân biết điều đã lui đi từ lâu.

“Chẳng phải Hoàng thượng đang xử lý chính sự ở Hàm Nguyên điện sao?” Đồng Hề biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

Thiên Chính Đế nâng tay nàng lên.

“Ngày nào nàng chưa tha thứ cho trẫm, ngày đó trẫm vẫn chưa thể yên tâm giải quyết chính sự.”

Nàng hoàn toàn không ngờ Thiên Chính Đế lại có thể mặt dày như thế, rõ ràng là lỗi của người, vậy mà người lại nói như thế nàng đã cản trở người vậy. Nàng ngoảnh đầu đi, không thèm nhìn người nữa.

“Đồng Nhi, chuyện Vạn thị có thai...”

Thiên Chính Đế còn chưa nói xong, Đồng Hề đã chặn tay lên môi người, không cần người giải thích. Vạn Mi Nhi có thai ngay lúc then chốt này khiến nàng không thể không hoài nghi. Huống chi, nàng còn từng tới Dục Đức cung của Vạn Mi Nhi. Trước kia nơi đó luôn đốt Bách Tử Mật Hợp hương, nhưng nay lại đổi sang hương liệu khác, sau đó bèn hay tin nàng ta có thai. Khi đó, nàng không để ý tới, nay xâu chuỗi lại mới hiểu rõ mọi chuyện.

Trước kia, trong cung chỉ có nàng và Mộ Chiêu Văn không dùng Bách Tử Mật Hợp hương, mà Mộ Chiêu Văn lại có thai, còn tất cả những cung phi

dùng loại hương ấy đều chưa từng có thai, kể cả Độc Cô Tư Cầm. Chỉ e tin Thiên Chính Đế thích hương này là do người tự thả ra thôi.

Lần trước, nàng đốt loại hương này, bị Thiên Chính Đế quở trách, còn nhất quyết không chịu ân ái với nàng ở đó, giờ ngấm lại, nàng càng chắc chắn loại hương đó có vấn đề. Tuy không biết vì sao người lại không muốn để cung phi có thai, nhưng có một điểm rõ ràng là người chưa từng bỏ rơi nàng.

Mà lần ảo tưởng này của Vạn Mi Nhi, nàng to gan đoán cũng là ý đồ của Thiên Chính Đế. Chỉ khi Vạn Mi Nhi có thai thì thế cân bằng giữa nàng ta và Độc Cô Tư Cầm mới bị phá vỡ.

Đồng Hề chỉ cảm thấy thất vọng và hoảng sợ, xem ra mọi người, mọi việc đều có thể bị Thiên Chính Đế lợi dụng, dù có là hoàng tử của người cũng không ngoại lệ. Nàng ngày càng cảm thấy ớn lạnh, cũng ngày càng cảm thấy không thể mặc sức muốn làm gì thì làm. Nàng chỉ là một cây tầm gửi, phải sống nhờ cây to là Thiên Chính Đế.

Người hôn lên lòng bàn tay nàng.

“Đồng Nhi, trăm nhất định sẽ không để nàng phải chịu uất ức nữa.”

Nàng không dám nhìn vào mắt người, chỉ có thể giả vờ cảm động tựa vào lòng người.

“Đồng Nhi, sinh cho trăm một đứa con được không? Trăm sắp không đợi nổi nữa rồi.” Thiên Chính Đế nỉ non vào tai nàng.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, đỏ mặt đáp:

“Nhưng chuyện này không phải thần thiếp muốn là được.”

Thiên Chính Đế bật cười, ôm nàng dậy.

“Vậy quyết thế nhé!”

Người ôm nàng ra khỏi khoang thuyền.

Đồng Hề sửng sốt, không biết người định đưa nàng đi đâu, còn che mắt nàng nữa. Dù nàng có hỏi thế nào, Thiên Chính Đế cũng không chịu trả lời, còn dặn nàng đừng lên tiếng. Đồng Hề chỉ nghe tiếng gió thổi vù vù bên tai, như thể nàng đang cưỡi mây mà đi. Một lát sau, đôi chân nàng mới được tiếp đất. Thiên Chính Đế nhẹ nhàng tháo mảnh vải bịt mắt nàng ra, nàng sững sờ không thốt nên lời.

“Đây... đây là Tuyên Chính điện?”

Từ trước đến giờ, Đồng Hề chưa từng bước vào khu vực cấm kị này. Đây chính là nơi Thiên Chính Đế thiết triều vào buổi sáng, cũng là điện Kim Loan trong lời dân chúng, cung phi không thể bước vào đây. Nàng ngoảnh đầu nhìn Thiên Chính Đế đầy thắc mắc.

Ấy vậy mà người chỉ nở nụ cười kì lạ, ôm bổng nàng lên rồi đặt nàng xuống chiếc ngai vàng khắc hoa văn rồng mây. Đồng Hề sợ tới mức suýt nữa ngã xuống đất. Đây là tội đại bất kính, đáng tru di cửu tộc.

Thiên Chính Đế vẫn cười, nhào người qua, bất kể nàng có giãy giụa thế nào cũng không thoát được.

“Đồng Nhi, hãy mang thai con của trẫm ở đây nhé!”

Nàng sửng sốt, không biết nên phản ứng thế nào. Hoài thai trên ngai vàng ở điện Tuyên Chính, thân phận đó... Nàng biết Thiên Chính Đế đang cho nàng một lời hứa.

Dẫu rằng trong lòng còn bao oán hận nhưng cuối cùng nàng vẫn mỉm cười. Nghe người dỗ dành như thế, nàng không giận nổi nữa.

Mấy ngày kế tiếp, đêm nào Thiên Chính Đế cũng đưa Đồng Hề tới điện Tuyên Chính, dường như người đã phải lòng thứ kích thích đó.

Tuy vậy, nàng không thể không có khúc mắc. Phụ thân và huynh đệ của nàng vừa bị lật đổ, nàng hoàn toàn không có chút cảm giác an toàn nào. Chuyện con cái có thể có, không thể cầu, nàng mong bao nhiêu năm rồi mà vẫn không thấy gì, chính nàng cũng không dám chắc chắn.

Tuy Thiên Chính Đế thường lén gặp gỡ nàng nhưng ban ngày, người đắc sủng nhất là Vạn Mi Nhi. Vì Vạn Mi Nhi có thai nên người đã dừng việc lật thế bài. Tuy nàng ta không thể thị tẩm nhưng ngày nào Hoàng thượng cũng tới Dục Đức cung. Cung phi dám giận nhưng không dám nói, đã bao năm nay Thiên Chính Đế vẫn chưa có mụn con nào, ai cũng biết tầm quan trọng của đứa bé trong bụng nàng ta.

Đồng Hề vốn định đợi Thiên Chính Đế giải quyết xong chuyện này, nào ngờ Vạn Mi Nhi lại không chịu để nàng yên. Một hôm sau, nàng hay tin ca ca ở bộ Binh của nàng bị tổng giam. Vì chuyện này, nàng ta còn cố ý đến gặp Đồng Hề ở nơi nàng thường tới trong Ngự hoa viên.

Khi gặp Vạn Mi Nhi, nàng đang ngắm một đóa Lục mẫu đơn, đó là một giống hoa cực kì quý giá.

“Quý phi vẫn còn nhã hứng này cơ à?” Vạn Mi Nhi ngoài cười nhưng trong không cười.

“Đa tạ quan tâm!”

Thấy nàng vén váy định đi, nàng ta bèn lên tiếng:

“Hoàng đế ca ca biết ta thích Lục mẫu đơn nên trước kia, mỗi dịp hoa nở, người đều sai hạ nhân mang tới nhà ta mấy bồn, tính ra tới nay cũng gần năm, sáu năm rồi.”

Đồng Hề dừng bước. Có lẽ Mộ Chiêu Văn nói đúng, Thiên Chính Đế và Vạn Mi Nhi chưa từng cắt đứt liên hệ. Có lẽ ngay từ khi đó, người đã sắp đặt mọi chuyện cho hôm nay rồi.

“Nếu không phải là ý của Hoàng đế ca ca thì người cho rằng hôn sự của ta có thể kéo dài tới tận bây giờ không?” Nàng ta nhướn mày, cực kì đắc ý.

Tuy biết rõ Thiên Chính Đế muốn xử lí Vạn thị nhưng nàng lại cảm thấy khó chịu vì thái độ của người, huống chi Vạn Mi hi còn là phi tần của người, tới lúc đó chỉ bằng một câu của người, Vạn Mi Nhi cũng có thể an toàn. Cũng giống như nàng vậy, Lệnh Hồ thị sụp đổ rồi nhưng nàng vẫn bình yên. Trước kia, Đồng Hề thích phi tần hậu cung đông đúc, nhưng nay nàng không rộng lượng được như thế.

“Quý phi đã tới ngục thăm ca ca chưa? Nếu Hoàng thượng không cho phép thì bản cung có thể cầu xin giúp muội.”

Vạn Mi Nhi nhìn Đồng Hề với vẻ thương hại như nhìn một con kiến, mà thương hại chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Đồng Hề.

“Cảm ơn lòng tốt của người!” Nàng phải siết chặt nắm đấm trong tay áo mới có thể không thất thố.

Vạn Mi Nhi ức hiếp người quá đáng, nếu nàng còn không ra tay, chỉ e dù nàng ta có chết, nàng cũng khó có thể trút bỏ sự khó chịu này.

Huống chi, Thiên Chính Đế còn chưa áp dụng bất cứ biện pháp nào với Vạn thị và Độc Cô thị. Người có thể đợi nhưng nàng không thể đợi. Vạn Mi Nhi có thai, ngộ nhỡ nàng ta hạ sinh hoàng tử, nàng lo Thiên Chính Đế sẽ niệm tình hoàng tử mà không chịu động tới nàng ta. Nói không chừng khi Vạn Mi Nhi không còn Vạn gia chống lưng, Thiên Chính Đế sẽ lại thích nàng ta.

Dù Thiên Chính Đế vô cùng quyến luyến nàng nhưng nàng không dám chắc người không hề có bất cứ tình cảm gì với Vạn Mi Nhi. Xưa nay, tình yêu của đế vương không phải là duy nhất. Nàng chợt nhớ tới bài *Bạch đầu ngâm* của Mộ Chiêu Văn, trong đó có câu: “*Mong người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau.*” Trước kia, nàng còn khịt mũi coi thường, cảm thấy Mộ Chiêu Văn là kẻ mơ mộng hão huyền, nhưng nay chính nàng cũng trở thành người như thế rồi.

Rất nhanh sau đó, Đồng Hề đã có cơ hội.

“Nương nương, điều ra bao lâu, cuối cùng nô tì cũng cạy được miệng của nha đầu kia rồi.” Huyền Huân bí mật thăm thì vào tai nàng.

Nàng lập tức cho mọi người xung quanh lui hết xuống.

“Là ai?”

“Có lẽ Hoàng thượng sai người làm. Nương nương nói xem, vì sao Hoàng thượng lại muốn hại đứa con của Chiêu Phu nhân?” Huyền Huân thắc mắc.

“Bản cung cũng không biết, ai mà đoán được Hoàng thượng nghĩ gì!”

Mặt Đồng Hề trắng bệch, tuy nàng đã nghi ngờ nhưng nghe người khác chứng thực lại là một chuyện khác. Xưa có câu “Hổ dữ không ăn thịt con”, vậy mà Thiên Chính Đế lại có thể coi mọi thứ thành quân cờ của người. Với đãi ngộ của Mộ Chiêu Văn hiện nay, lại liên tưởng tới thái độ lạnh lùng của Thiên Chính Đế khi hay tin nàng ta có thai, giờ Đồng Hề nghĩ lại mới thấy kì lạ. Có lẽ sự xuất hiện của đứa bé kia nằm ngoài dự tính của người. Nàng cũng không biết Thiên Chính Đế làm vậy là vì không muốn để Mộ Chiêu Văn sinh con cho người hay vì một mục muốn nhờ người khác tiến cung, để người đó hoài thai, bởi chỉ có người đó mới có thể đứng nơi đầu sóng ngọn gió. Tuy nhiên những lí do này có thể chấp nhận được nhưng không thể lí giải hoàn toàn. Đồng Hề bóp trán, chỉ sợ kết cục của nàng cũng không hơn Mộ Chiêu Văn là mấy.

“Dùng cách gì?” Đồng Hề hỏi, bởi vì thủ đoạn này quá bí mật nên không ai tra ra được.

“Nghe nha đầu đó nói, khi xoa bóp cho Chiêu Phu nhân, nó ấn vài huyệt đạo, cái thai liền sảy ngay.” Huyền Huân cũng không ngờ lại có cách này.

“Lai lịch của nha đầu đó thế nào?”

“Dạ, trước kia là người bên Tiết ma ma.”

Tiết ma ma có thể coi là cung nữ dày dặn kinh nghiệm nhất trong cung. Trước kia, bà ta đi theo Đức Phi, mẫu thân của Thiên Chính Đế, đồng thời bà ta cũng là nhũ mẫu của Thiên Chính Đế.

Chuyện này cuối cùng cũng sáng tỏ, nếu nha đầu đó là người của Tiết ma ma thì người có thể sai bảo nó ngoài Thiên Chính Đế e chẳng còn ai nữa. Nàng bất giác nhớ tới một bí mật trong hậu cung của tiên đế. Khi đó, Hi Chiêu nghi đắc sủng mang thai, nhưng chẳng được mấy ngày đã vô duyên vô cớ sảy mất, nàng ta khóc lóc nói Đức Phi hại mình nhưng lại không có chứng cứ, cuối cùng hóa điên. Nay ngẫm lại, có lẽ thủ đoạn ấn huyệt sảy thai này của Thiên Chính Đế là học được từ mẹ.

“Cứ giữ im chuyện này, sắp xếp để người của Độc Cô Tư Cầm từ từ phát hiện ra, để ả ta học theo Đức Phi.”

Đồng Hề khẽ cười. Hiện trong ngoài cung đang hô hào xin lập hậu, Đồng Hề đã không còn nằm trong phạm vi xem xét từ lâu, nhưng Độc Cô Tư Cầm vẫn còn cơ hội, nàng không tin ả ta không cắn câu.

Tới sinh thần của Thiên Chính Đế, Đồng Hề đặc biệt chọn một bộ cung trang bằng gấm Lưu Quang màu hồng đào, tôn lên làn da trắng hồng của nàng.

Hôm nay, gia yến được tổ chức ở điện Nam Huân, chúng phi tựa như bát tiên vượt biển, ai nấy đua nhau trở tài, mọi kì trân dị bảo trên trời dưới biển không gì không có.

Nàng là người tặng quà đầu tiên, một chiếc bình Trường Trì Cửu An, tuy không có gì đặc biệt nhưng trên bình lại vẽ chín con vệt đậu trên thảm cỏ dài, gần như đồng âm với từ “vui mừng”, có điều cũng không quá đặc sắc. Đồng Hề lén quan sát Thiên Chính Đế, quả nhiên người không vui lắm, nàng mừng thầm trong bụng.

Nhưng chuyện kể tiếp lại khiến lòng nàng dậy sóng. Vạn Mi Nhi tặng Thiên Chính Đế một bức tranh. Đối với người khác, đó chỉ là một bức tranh vô cùng bình thường của một người không có tiếng tăm, nhưng khi Đồng Hề nhìn thấy thì liền giật mình, càng khẳng định chuyện hôm đó là do nàng ta chủ mưu.

“Hoàng thượng thấy bức tranh này thế nào? Tuy không phải của danh gia nhưng lại có phong thái của danh gia, thần thiếp cảm thấy nó khá giống với tranh của Quý phi!”

Lúc này, nàng mới nhận ra ý đồ của Vạn Mi Nhi. Chỉ e bức tranh này đã nằm trong tay nàng ta từ lâu, bởi vậy vào sinh thần của mình, nàng ta mới muốn nàng vẽ để so sánh. Khi ấy, sự thực hai bức cùng do một người vẽ không cần nói cũng biết.

Vừa nghe Vạn Mi Nhi nói vậy, các cung phi thân cận với nàng ta cũng bắt đầu phụ họa, nói rằng bức tranh này rất giống cách vẽ của Đồng Hề. Vạn Mi Nhi càng cười vui vẻ. Khi Thiên Chính Đế còn chưa kịp nói gì, nàng ta đã thêm một câu:

“Lai lịch của bức tranh này không đơn giản đâu. Nghe nói tên sơn tặc bắt cóc Quý phi ngày ấy đã bị bắt sống. Khi bị tóm, hắn đã rơi vào cảnh khốn

cùng ăn xin ven đường, nhưng lại sống chết ôm bức tranh này trong lòng. Không ngờ đến sơn tặc cũng si tình như thế!”

Vạn Mi Nhi che miệng cười.

“Quý phi nương nương của chúng ta là bậc quốc sắc thiên hương, chỉ e đàn ông trong thiên hạ ai thấy cũng phải điêu đứng.”

Nàng ta vừa dứt lời, tất cả mọi người đều quay sang nhìn Đồng Hề. Tuy Vạn Mi Nhi đang nói đùa nhưng ẩn trong đó lại là nọc ong bắp cày. Nàng ta đang đùa giỡn trên thanh danh của nàng. Nữ nhân trong cung sợ nhất là có điều tiếng mập mờ với người khác, dù đó không phải là sự thật thì cũng đủ để đồn người ta vào chỗ chết. Huống chi, theo ý của Vạn Mi Nhi, Đồng Hề còn có quan hệ không rõ ràng với tên sơn tặc kia.

Quả nhiên, sắc mặt Thiên Chính Đế tối sầm. Người cũng không ngờ lại xảy ra chuyện này. Đồng Hề sốt sắng nhìn Thiên Chính Đế. Nàng hoàn toàn không hay biết gì. Ngẫm lại, sở dĩ tên thư sinh kia không làm gì nàng, e là vì đúng như những gì Vạn Mi Nhi vừa nói.

Nhất thời yến hội im phăng phắc, mọi người đều chờ xem Thiên Chính Đế phản ứng thế nào.

“Mi Nhi, chắc nàng uống say rồi, tranh của Quý phi sao rơi vào tay sơn tặc được chứ?” Thiên Chính Đế sầm mặt nói với Vạn Mi Nhi, nhưng trong ánh mắt không hề có sự trách cứ. Mọi người đều nhận ra Thiên Chính Đế đang giữ thể diện của chính mình, của cả Cảnh Hiên hoàng triều, nếu thừa nhận Quý phi có dính líu tới sơn tặc thì chẳng phải chuyện hay. “Nhưng nếu xảy ra chuyện tình ngay lí gian như thế này thì Quý phi cũng nên tự kiểm điểm, tháng này nàng hãy tự kiểm điểm ở Đồng Huy cung đi!”

Thiên Chính Đế cấm túc Đồng Hề, còn không nói rõ mốc thời gian khiến rất nhiều người cho rằng Đồng Huy cung nay đã thành lãnh cung rồi.

Đồng Hề tái mặt, đứng dậy tạ tội, sau đó gỡ kim bộ diêu, khi lui xuống có chút lảo đảo.

Chương 44

Phá băng

Khi về tới Đồng Huy cung, Đồng Hề vẫn không hiểu ý của Thiên Chính Đế, cũng không biết người giận thật hay chỉ giả vờ. Vốn đã nằm trên giường rồi nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nàng vẫn thấy không ổn. Lần này, nàng không thể mất đi sự ủng hộ của người.

Bởi vậy, Đồng Hề lặng lẽ gọi Tề Vân, bảo Tề Vân giấu giếm cho mình, sau đó lên chèo chiếc thuyền nhỏ tới hồ Thái Dịch. Khi bước lên chiếc thuyền hoa, nàng mới thở phào, quả nhiên Thiên Chính Đế đang ở đây.

“Hoàng thượng!” Nàng rụt rè gọi.

Thiên Chính Đế chẳng thèm quay đầu lại.

“Nàng cũng biết tới đây ư?”

Đồng Hề le lưỡi, biết rằng người giận thật rồi. Nàng nhẹ nhàng tới gần Thiên Chính Đế, kéo tay áo người.

“Đế trẫm đợi bao lâu mà sinh thần của trẫm, nàng chỉ tặng chiếc bình mẹ kia?”

Tuy mặt Thiên Chính Đế đang quạu lại nhưng nàng nhận ra người không hề giận. Bây giờ nàng mới yên lòng.

“Bình mẹ gì chứ, đó là Trường Trì Cửu An đấy!” Đồng Hề giận dỗi.

“Đế trẫm tìm xem nào, có phải nàng còn giấu món quà nào khác không?” Tay Thiên Chính Đế bắt đầu sờ khắp người Đồng Hề, khiến nàng đỏ mặt, bật cười né tránh.

“Không có, không có mà!” Đồng Hề bị cù, cười khanh khách.

Cuối cùng, Thiên Chính Đế cũng tìm thấy một chiếc túi hương giắt bên eo nàng. Người soi dưới ánh trăng, cau mày hỏi:

“Thêu gì đây, vệt trời à?”

“Vớ vẩn, rõ ràng là uyên ương mà!” Đồng Hề bực bội giật lại chiếc túi, tới khi nhìn thấy nụ cười chòng ghẹo trên môi Thiên Chính Đế, nàng mới biết người cố ý. Đồng Hề mặt nào cũng giỏi, duy chỉ có thêu thùa là vô cùng tệ. Bình thường nàng rất ít khi đụng đến kim chỉ, có thể xem đây là lần đầu nàng thêu túi hương.

“Dù hơi xấu một tí nhưng cùng lắm trăm để trong ngực, không đeo trên người là được.” Người giật lại chiếc túi trong tay Đồng Hề, mân mê thích thú, bên trong căng phồng, có lẽ không phải cánh hóa.

Người mở ra xem, đó là một viên đá quý màu đen nhạt.

“Đây là thứ gì?”

Đồng Hề thoáng im lặng rồi đỏ mặt đáp:

“Là Quỳnh Cửu.”

“Ném sang một lí tặng ta,

*Ngọc lành Quỳnh Cử đưa qua đáp người!”**

() Trích bài thơ Mộc qua 3 trong Kinh thi. Bản dịch của Tạ Quang Phát.*

Thiên Chính Đế nắm tay Đồng Hề, cười tủm tỉm.

“Trẫm ném cho nàng một giỏ mận, nàng tặng trẫm Quỳnh Cửu, đúng không?”

Âm cuối của người hơi cao, Đồng Hề nghe mà mặt đỏ tới tận mang tai.

“Nếu vậy, trăm có thể tha thứ chuyện bức tranh cho nàng. Mau khai thật với trăm đi!” Thiên Chính Đế mỉm cười dọa nàng.

Đồng Hề vốn sợ Thiên Chính Đế có khúc mắc trong lòng, bèn thuật rõ đầu đuôi, từ việc tên sơn tặc kia đụng phải nàng thế nào, nàng bất cẩn làm mất tờ biên lai cầm đồ ra sao, rồi đến mọi việc sau khi bị bắt. Nàng không có gì phải thẹn với lòng, tất nhiên có thể thuật rõ mọi chuyện.

“Trăm vẫn không thích kẻ đó nhưng nhớ nàng như thế.” Thiên Chính Đế cắn lên vành tai nàng.

Đồng Hề nghe câu này của Thiên Chính Đế, liền mềm lòng.

“Hoàng thượng biết rõ thần thiếp không phải loại người ấy mà sao vẫn cấm túc thần thiếp?”

Thực ra, không phải nàng không muốn bị cấm túc, bởi vì như vậy có thể ép Độc Cô Tư Cầm tự ra tay, đồng thời cũng giúp nàng thoát khỏi hiểm nghi trong trường hợp ả định lôi nàng xuống nước theo. Nhưng nàng không chịu nổi cơn tức này. Nàng luôn cảm thấy Thiên Chính Đế đang giúp Vạn Mi Nhi. Huống chi, trong bụng nàng ta còn có cốt nhục của người. Nàng nghĩ chắc chắn người sẽ không động vào nàng ta, nói không chừng còn cấm túc nàng để đỡ vướng mắt nàng ta, hoặc chẳng người đang bảo vệ nàng ta khỏi nàng?

Đồng Hề lắc đầu, chợt thấy tim rét buốt vì phỏng đoán của mình.

“Trăm chỉ muốn giấu nàng trong cung, không cho ai thấy.” Thiên Chính Đế tiếp tục cắn lên ngón tay nàng.

Nhưng người không chịu trả lời thẳng vào vấn đề, khiến Đồng Hề càng nghi ngờ.

Sau khi hai người quần quýt một lúc, Đồng Hề mới có cơ hội nghỉ ngơi một lát, nhưng tâm nàng lại không tĩnh. Một khi có dục vọng, con người sẽ rất dễ dàng phạm sai lầm.

“Đừng, đừng bắt ta, người cú đi, cú đi! Hoàng thượng, cứu thiếp...”

Chưa thiếp đi được bao lâu, Đồng Hề đã thét lên thảm thiết, sau đó bị Thiên Chính Đế vỗ mặt gọi dậy.

“Đồng Nhi, Đồng Nhi, sao vậy?” Thiên Chính Đế lo lắng gọi.

Đồng Hề ngồi dậy, gương mặt giàn giụa nước mắt, run rẩy ôm lấy Thiên Chính Đế.

“Thiếp... thiếp lại mơ thấy đám sơn tặc kia...” Đồng Hề ghen ngào. Vừa hay hôm nay Vạn Mi Nhi nhắc tới bức tranh kia, có câu ngày nghĩ đêm mơ, đêm nay nàng mơ thấy ác mộng này cũng là chuyện bình thường.

Tuy giấc mơ là giả nhưng cảm xúc là thật, nàng chưa bao giờ dám nhớ lại ngày đó. Với trí tuệ của mình, sao Thiên Chính Đế có thể không biết kẻ chủ mưu là Vạn Mi Nhi? Đồng Hề chỉ muốn nhắc nhở người một lần nữa về sự độc ác của Vạn Mi Nhi mà thôi. Nào ngờ Thiên Chính Đế lạnh lùng đẩy nàng ra.

“Đồng Hề, trẫm đã nói từ lâu rồi, tốt nhất nàng hãy đứng ngoài chuyện này, đừng có suy nghĩ bậy bạ nữa! Chính vì lẽ đó, trẫm mới cấm túc nàng.”

Mặt Đồng Hề lập tức tái mét. Thiên Chính Đế quả nhiên đang bảo vệ Vạn Mi Nhi. Vì nàng ta mà Thiên Chính Đế trở mặt, trách nàng suy nghĩ lung tung. Vì nàng ta mà người không ngại cấm túc nàng, để nàng ta sỉ nhục nàng trẫm bề. Phụ thân, huynh đệ của nàng đều đã bị người thanh trừng sạch sẽ, nhưng nàng ta thì sao? Chẳng phải phụ thân và huynh đệ của nàng ta vẫn đang đặc ý đó sao? Đồng Hề chỉ thấy bản thân ngốc nghếch vô cùng. Chỉ e người Thiên Chính Đế luôn yêu thương chính là Vạn Mi Nhi. Phụ

thân nàng cũng có thể coi là thầy của Thiên Chính Đế mà đâu được ưu ái như cha nàng ta.

Nàng lão đảo, cố kìm nén sự khó chịu mà quỳ xuống.

“Thần thiếp biết tội! Kẻ mang tội như thần thiếp không nên xuất cung, mong Hoàng thượng trách phạt!”

Đồng Hề cố ghìm những giọt nước mắt chực trào. Thiên Chính Đế đang định kéo nàng dậy thì nàng đã rút tay về.

“Thần thiếp xin về cung kiểm điểm.”

Nàng không ngoảnh đầu lại, bước lên con thuyền nhỏ của mình, cũng không thềm để ý tới lễ quân thần. Dù sao bây giờ nàng cũng chẳng còn gì, tất cả những gì nàng có đã bị hủy hoại bởi sự vô tình của Thiên Chính Đế rồi.

Lúc này, Đồng Hề mới hiểu, nàng nhất mực muốn trở thành hoàng hậu là vì lí do gì. Cũng chỉ vì để mọi người thấy, để cha mẹ thấy, thế nhưng giờ đã chẳng còn ai chia sẻ với nàng nữa rồi. Dù nàng là quý phi cao quý nhưng khi phụ thân từ quan, đưa mẫu thân về quê, nàng cũng không được đưa tiễn, ngược lại còn phải phụ họa theo người khác trong cung. Nghĩ đến đây, nàng không kìm được nước mắt.

Ngày thứ hai sau khi Đồng Hề bị cấm túc, Mộ Chiêu Văn lại tới Đồng Hề cung. Đồng Hề không ngờ nay nàng đã sa cơ lỡ bước mà nàng ta vẫn muốn qua lại với nàng, bởi vậy sự nghi ngờ cũng giảm đi đôi phần. Nàng không nghĩ mình còn giá trị lợi dụng đối với nàng ta.

“Nương nương không sao chứ? Vạn Mi Nhi kia đúng là ức hiếp người quá đáng!” Mộ Chiêu Văn bất bình thay Đồng Hề.

Vừa nghe cái tên đó, Đồng Hề đã thấy buồn nôn, nàng vội vàng bịt miệng, không ngờ lại thấy sự phức tạp trong ánh mắt của Mộ Chiêu Văn.

“Nếu nương nương không khỏe thì hãy đi nghỉ, Chiêu Văn không nên làm phiền thì hơn.” Mộ Chiêu Văn vừa ngồi xuống đã đứng dậy cáo từ.

“Ừm, không biết vì sao mà dạo này tinh thần ta cứ uể oải, chỉ muốn ngủ, ta cũng không giữ muội nữa.” Đồng Hề khó chịu, lại thêm chuyện không vui hôm qua nên không có tâm trí đâu trò chuyện và để ý tới ý đồ của nàng ta.

Tiết thu ngày một rõ hơn, Đồng Hề bắt đầu sợ lạnh, bèn dặn dò hạ nhân chuẩn bị áo lông cáo. Đã nửa tháng rồi Thiên Chính Đế không tới Đồng Huy cung, Tề Vân nghe nói Thượng y cục đang vội làm lễ phục cho hoàng hậu, thậm chí người còn đích thân hỏi thăm chuyện này.

“Nương nương, hôm nay Chiêu Phu nhân sai người đưa một bức thư tới.” Huyền Huân lặng lẽ tới bên Đồng Hề.

Đồng Hề uể oải cầm lấy. Nàng như đang chìm vào giấc ngủ đông, cả ngày đều buồn ngủ. Trong thư chỉ viết Mộ Chiêu Văn muốn mời Đồng Hề tới hồ Thái Dịch ngắm cảnh, nhưng địa điểm lại khiến nàng trợn tròn mắt, đó chính là chiếc du thuyền kia.

Đồng Hề không rõ vì sao Mộ Chiêu Văn lại biết chiếc thuyền đó. Nó vốn được neo cột ở một nơi hẻo lánh, xung quanh có cây cối che chắn. Lẽ nào đó cũng từng là tổ uyên ương của Thiên Chính Đế và nàng ta? Nàng chỉ cảm thấy tự trào và bi thương. Nhưng nàng nhất định phải đi, để xem rốt cuộc Mộ Chiêu Văn biết được bao nhiêu và nàng ta muốn làm gì.

Thế nhưng Đồng Hề không ngờ mình lại gặp phải tình cảnh này, vừa lên thuyền đã bị đánh ngất từ phía sau. Khi tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang ở trong lầu Đình Quang bên bờ hồ Tiểu Thái Dịch. Nơi này cách cách cung rất xa, phong cảnh lại chẳng có gì đặc sắc, bởi vậy các quý nhân trong cung không thích đến đây, dần dà nó trở nên hoang vắng.

Đồng Hề ngẩng nhìn tấm biển xiêu vẹo trong lầu, thấy ba chữ lầu Đình Quang mới biết mình đang ở đâu. Nàng bị trói chặt tay chân, phía sau còn một người nữa cũng gặp phải cảnh ngộ như nàng. Qua mùi hương tỏa ra từ người đó, Đồng Hề nhận ra đó chính là Vạn Mi Nhi. Hai người đều bị trói và bị nhét giẻ vào miệng, không thể nói được.

Trời thu vốn đã lạnh nhưng lưỡi kiếm trên cổ Đồng Hề và Vạn Mi Nhi còn lạnh hơn. Người cầm thanh kiếm đó chẳng phải ai khác ngoài Mộ Chiêu Văn. Đồng Hề nghiêng đầu nhìn nụ cười kì quặc trên gương mặt nàng ta, vốn định hỏi nhưng lại không thốt nên lời.

“Đừng sốt ruột, chẳng mấy chốc chân tướng sự việc sẽ lộ ra thôi, chuyện các người muốn biết cũng sẽ có đáp án.” Giọng Mộ Chiêu Văn vô cùng kì lạ, như thể nàng ta đã hóa điên.

Chẳng bao lâu sau, Đồng Hề và Vạn Mi Nhi liền nghe thấy tiếng bước chân của Thiên Chính Đế. Người tới một mình, Mộ Chiêu Văn cười đắc ý:

“Hoàng thượng quả giữ chữ tín, chịu tới một mình.”

“Chiêu Văn, nàng đang làm gì thế này?” Thiên Chính Đế không có vẻ lo lắng mà dường như vô cùng nhàn nhã bước tới, thờ ơ nhìn màn diễn của Mộ Chiêu Văn.

“Không làm gì cả. Sinh thần của người, thiếp vẫn chưa tặng người thứ gì, hôm nay xem như tặng bù. Chẳng phải Hoàng thượng thích giết người lắm sao? Hôm nay, Mộ Chiêu Văn sẽ biểu diễn cho người xem. Người nói chúng ta nên bắt đầu từ ai đây?” Lưỡi kiếm của Mộ Chiêu Văn gí sát vào Đồng Hề hơn một chút. “Từ người có phi vị cao nhất, Quý phi nương nương, được không?”

Mộ Chiêu Văn hỏi Thiên Chính Đế như một đứa bé đòi ăn kẹo. Thiên Chính Đế chẳng thèm liếc Đồng Hề lấy một cái mà chỉ nhìn chăm chăm vào Vạn Mi Nhi, tựa như đang an ủi nàng ta.

“Trẫm không có ý kiến, chỉ không hiểu trò này là thế nào?” Thiên Chính Đế cực kì nhàn nhã dựng một chiếc ghế đẩu dưới đất dầy, ngồi xuống. “Người người giết chính là Quý phi đương triều, giết nàng khó tránh tội chết, người có hiểu không?”

“Đúng vậy, nhưng Hoàng thượng giết con của ta thì thế nào? Ta giết Quý phi là mắc tội chết, còn Hoàng thượng giết con của chúng ta thì mắc tội gì?” Mộ Chiêu Văn có chút điên cuồng, nhìn chăm chăm vào Thiên Chính Đế.

“Chiêu Văn, nàng nghe ai nói? Sao trẫm có thể giết con của chúng ta được?” Thiên Chính Đế dịu dàng đáp, tựa như Mộ Chiêu văn bị kẻ gian che mờ mắt.

Nàng ta bỗng cười sảng sặc.

“Lẽ nào Quý phi cũng nghi oan cho Hoàng thượng? Nếu không nhờ Quý phi tra ra, ta lại lần theo những dấu vết đó để tìm ra đáp án thì Hoàng thượng còn định lừa ta tới bao giờ? Kể từ khi ta sảy thai, Hoàng thượng không dám tới Chiêu Dương cung thăm ta, nhưng Chiêu Dương cung vẫn được chiếu cố, chăm sóc chu đáo, chỉ có hơn chứ không có kém, chẳng phải người đang áy náy đấy ư?”

Đồng Hề thầm sửng sốt, bấy giờ mới biết nàng đã coi thường Mộ Chiêu Văn. Không ngờ nàng chỉ là quân cờ trong tay nàng. Nàng ta không quyền không thế, sao có thể tra ra kết quả? Nếu không vì nàng dốc lòng tra xét lại sai Huyền Huan cố ý để lộ manh mối cho Độc Cô Tư Cầm biết thì e rằng đến giờ Mộ Chiêu Văn vẫn chưa biết chuyện này.

Thiên Chính Đế lạnh lùng liếc Đồng Hề, tựa như đang trách nàng tự làm tự chịu. Vạn Mi Nhi ở phía sau nàng bắt đầu giãy giụa kịch liệt, như đang nói chuyện này không liên quan đến nàng ta. Mũi kiếm của Mộ Chiêu Văn lại dịch thêm mấy tấc về phía Vạn Mi Nhi.

“Ngồi yên! Nếu không ta giết người trước!”

Ngay lập tức, vẻ mặt của Thiên Chính Đế tỏ ra sốt sắng, nhưng người không dám lên tiếng mà chỉ lặng lẽ an ủi Vạn Mi Nhi bằng ánh mắt.

“Người muốn gì?”

“Ta chẳng qua chỉ muốn một câu trả lời, một nguyên nhân. Vì sao... vì sao người có thể nhẫn tâm như thế?” Cuối cùng, Mộ Chiêu Văn vẫn không thể buông bỏ. Nàng ta không biết vì sao người đàn ông từng dịu dàng ôm trọn nàng ta vào lòng lại có thể vô tình đến vậy.

Thiên Chính Đế không lên tiếng. Mũi kiếm của Mộ Chiêu Văn vạch một đường lên cổ Vạn Mi Nhi. Vạn Mi Nhi sợ tới mức suýt ngất.

“Đừng động vào Mi Nhi!” Thiên Chính Đế vội hét lên. “Chỉ cần người chịu tha Mi Nhi, trẫm có thể đồng ý với người bất cứ chuyện gì.”

Nước mắt của Vạn Mi Nhi lập tức rơi lã chã, không ngờ Thiên Chính Đế lại quan tâm nàng ta tới vậy, còn Đồng Hề càng lúc càng cảm thấy lạnh thấy xương. Nàng tựa như chỉ là một kẻ dư thừa, thậm chí người còn chẳng thèm nhắc tới nàng.

“Cho ta biết nguyên nhân!” Mộ Chiêu Văn lập tức vung kiếm chém một nhát lên gương mặt Đồng Hề. Kể từ khi con của nàng ta chết một cách không rõ ràng, ngày nào nàng ta cũng luyện kiếm, chỉ mong có ngày chém chết kẻ thù.

“Thả Mi Nhi ra, trẫm dùng chính mình để đổi lấy đứa bé trong bụng nàng ấy. Người cũng từng làm mẹ, sao có thể nhẫn tâm đến vậy?” Thiên Chính Đế sắp không giữ được vẻ bình thản nữa rồi.

“Không! Nói cho ta biết nguyên nhân!” Mộ Chiêu Văn kiên quyết, kéo Đồng Hề và Vạn Mi Nhi lùi ra sau, coi bộ sắp rơi xuống hồ tới nơi. Lan can

ở đây không được sửa chữa từ lâu nên đã chực đổ.

Cuối cùng, Thiên Chính Đế đành dừng bước.

“Trẫm chỉ muốn có con của Mi Nhi mà thôi, trẫm không bao giờ muốn con cái trẫm phải chịu nỗi đau huynh đệ tương tàn.”

“Tại sao người lại phải tự tay làm? Tại sao? Người có thể bảo Vạn Mi Nhi làm cơ mà!” Mộ Chiêu Văn hét lên điên cuồng. Việc mất đi đứa bé vốn khiến nàng ta đau khổ, nhưng khi biết Thiên Chính Đế chính là hung thủ thực sự, nàng ta không thể giữ nổi tinh tảo nữa. Xuất cung hay ngao du giang hồ gì đó chẳng còn quan trọng, nàng ta chỉ muốn có một đáp án.

Thiên Chính Đế nói với vẻ đau đớn:

“Bởi vì trẫm không muốn bàn tay Mi Nhi phải vấy máu tanh. Mẫu thân trẫm cũng vì thế mà áy náy, ngày nào cũng âu sầu, khi sinh đệ đệ trẫm mới khó sinh mà mất. Trẫm không muốn lịch sử lặp lại.”

“Thì ra là vậy! Thì ra là vậy! Người người yêu, người coi như châu báu, chuyện gì cũng lót đường kị cho ả. Người người không yêu, người có thể mặc sức làm tổn thương?” Mộ Chiêu Văn cười giễu cợt, nước mắt che phủ tầm nhìn của nàng ta. “Thế nhưng ta không cam tâm, con của ta cũng không cam tâm! Người đã giết người ta yêu nhất thì ta sẽ bắt người phải trả một cái giá tương xứng, để người không đêm nào có thể chợp mắt vì ngọn lửa thống khổ hừng hực cháy trong tim.”

Mộ Chiêu Văn cầm chắc thanh kiếm hơn, ngửa đầu cười cười sảng sặc:

“Hoàng thượng, nếu hai người này cùng rơi xuống nước, người sẽ cứu ai? Nước hồ thán Mười lạnh cắt da cắt thịt, dưới lầu Đình Quang này còn có mạch nước ngầm, không dễ cứu người đâu. Vạn Mi Nhi đang mang thai, chỉ e dù có cứu được thì đứa bé cũng không giữ nổi.”

Ngay lập tức, ánh mắt lo lắng của Thiên Chính Đế liếc sang Vạn Mi Nhi.

“Xem ra Hoàng thượng thích Thuần Nguyên Phu nhân hơn rồi.” Vừa nói Mộ Chiêu Văn vừa dang tay đẩy Vạn Mi Nhi.

Trong nháy mắt, Thiên Chính Đế đã nhào tới bên trái nàng ta, mạo hiểm kéo nàng ta lại. Khi ấy, chân nàng ta đã hoàn toàn rời khỏi mặt đất, may thay Thiên Chính Đế đỡ kịp, Vạn Mi Nhi vừa được cứu đã bổ nhào vào lòng Thiên Chính Đế, khóc nức nở.

Thế nhưng khi Thiên Chính Đế ngoảnh đầu lại thì đã thấy lưỡi kiếm của Mộ Chiêu Văn đâm xuyên qua ngực Đồng Hề, chậm rãi đầy nàng xuống hồ, nước hồ lập tức loang đỏ.

Thiên Chính Đế vội vàng đẩy Vạn Mi Nhi ra, nhảy xuống hồ, vốn đã sắp nắm được tay Đồng Hề, nào ngờ lại bị nàng nhẹ nhàng đẩy ra.

Đồng Hề mở to hai mắt, nhìn thần thờ lên đỉnh giường, không ngờ mình vẫn còn sống.

“Đồng Nhi, cuối cùng nàng cũng tỉnh rồi!” Thiên Chính Đế ghen ngào lên tiếng.

Gương mặt Thiên Chính Đế lún phún râu, đôi mắt vẫn tia máu, có lẽ đã rất lâu không chớp mắt. Đồng Hề chỉ lạnh lùng nhìn người, đợi người nói câu tiếp theo, nhưng lại không sao đợi được.

“Con của ta đâu?” Đồng Hề khàn giọng hỏi, không sao phát ra tiếng.

Qua khẩu hình của nàng, Thiên Chính Đế biết nàng đang nói gì, khuôn mặt lập tức tái mét.

“Đồng Nhi, chắc chắn sau này chúng ta sẽ có đứa khác thôi.”

Đồng Hề quay đầu đi, nhắm mắt, không chịu nhìn người nữa.

“Đồng Nhi...” Thiên Chính Đế lắc tay Đồng Hề, định nhóm dậy kéo nàng vào lòng, nào ngờ cơ thể lão đảo ngã xuống đất.

Nàng chỉ nghe thấy bao âm thanh hỗn tạp vang lên xung quanh, đâu đâu cũng thấy tiếng hét:

“Hoàng thượng, hoàng thượng...”

Nhưng nàng không còn đoái hoài tới những chuyện này nữa. Thiên Chính Đế sống hay chết được cả thiên hạ quan tâm, còn con của nàng lại chẳng được ai để ý tới. Giờ khắc này, nàng bỗng đặt mình vào hoàn cảnh của Mộ Chiêu Văn mà suy nghĩ, liền hiểu ra mọi chuyện, đặc biệt là khi Huyền Huân báo cho nàng hay hung thủ là Độc Cô Viện Phượng. Á ta khiêu khích Mộ Chiêu Văn hại Vạn Mi Nhi khiến Vạn Mi Nhi hoảng sợ, hồi cung chưa được bao lâu đã chết vì sảy thai, cách thức bị sảy giống hệt Mộ Chiêu Văn.

Đồng Hề không cầm được nước mắt. Nàng chỉ cảm thấy mình gieo gió gặt bão, còn Thiên Chính Đế đúng người đúng tội, chưa chắc đứa bé này đã chịu tha thứ cho cha mẹ nó.

Nàng nghĩ giá như nàng không tính toán trăm phương nghìn kế gài Độc Cô Tư Cầm hại đứa bé của Vạn Mi Nhi thì Mộ Chiêu Văn sẽ không tra ra được mọi chuyện, và con của nàng cũng sẽ không mất.

Nàng nhớ lại hôm nàng cảm thấy buồn nôn lúc Mộ Chiêu Văn tới Đồng Huy cung, khi đó nàng vẫn chưa hay biết gì, nhưng có lẽ nàng ta đã biết nàng mang thai rồi. Nực cười ở chỗ, tới tận khi lưỡi kiếm đâm xuyên qua cơ thể, nàng mới sực tỉnh, phát hiện ra rằng nàng ta nhìn chăm chăm vào bụng nàng với ánh mắt đầy căm hận, lúc đó nàng mới biết mình có thai.

Thế nhưng, rõ ràng Thiên Chính Đế có cơ hội cứu nàng, vậy mà lại chọn cứu Vạn Mi Nhi. Không phải nàng không hiểu mưu tính của người. Người sợ nếu Vạn Mi Nhi chết trong tay Mộ Chiêu Văn thì không thể gây xích mích giữa hai họ Vạn và Độc Cô được nữa. Phụ thân của Vạn Mi Nhi

không phải kẻ lỗ mãng, nếu không có chứng cứ xác thực chứng minh Vạn Mi Nhi bị Độc Cô Tư Cầm hại chết thì gần như chắc chắn ông ta sẽ không mạo hiểm quyết một phen sống mái với họ Độc Cô.

Bởi vậy, Đồng Hề cảm thấy suy đoán của nàng không sai chút nào. Với tình hình như vậy, chắc chắn Thiên Chính Đế sẽ chọn hi sinh nàng. Nhưng điều khiến nàng tuyệt vọng nhất là rõ ràng Thiên Chính Đế biết võ công, dù Mộ Chiêu Văn có kẻ sát lưỡi kiếm vào cổ nàng và Vạn Mi Nhi thì người cũng không phải kẻ dễ dàng khoanh tay chịu trói. Chỉ e... chỉ e người đã dự tính trước tất cả mọi việc, điều người muốn chính là Mộ Chiêu Văn khiến Vạn Mi Nhi hoảng sợ, điều người muốn chính là khiến tất cả triều thần cho rằng người nhất mực si tình với Vạn Mi Nhi, có như vậy mới không ai nghi ngờ người.

Thế nên người mới cần thời gian để vờn Mộ Chiêu Văn. Đến giờ nàng mới nhận ra, có lẽ Thiên Chính Đế đã cố ý cho nàng biết kẻ hại đứa con của Mộ Chiêu Văn chính là người, bởi vậy nha đầu kia mới mở miệng đúng lúc then chốt. E rằng người cũng đã thả đầu mối cho Độc Cô Tư Cầm từ lâu rồi. Đúng là nàng tự làm tự chịu chẳng phải nhờ nàng mà Mộ Chiêu Văn mới biết bí mật này đó sao?

Chưa chắc Độc Cô Tư Cầm đã không nói bí mật ấy cho Mộ Chiêu Văn để mượn tay nàng ta hại đứa con của Thiên Chính Đế. Mặc dù có trăm nghìn khả năng nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện có thể chính nàng đã hại chết con mình, Đồng Hề không thể tha thứ cho bản thân, cũng không thể tha thứ cho Thiên Chính Đế.

Nàng vừa tỉnh lại, Tề Vân đã dứt cho nàng một bát cháo rồi đỡ nàng nằm xuống nghỉ ngơi. Chợt bên ngoài vang lên tiếng mưa như trút nước, quả là điều kì lạ giữa tiết thu này. Đồng Hề ngân ngấn nước mắt, nghĩ rằng đến ông trời cũng thương xót đứa con của nàng.

“Nương nương, Hoàng thượng tới rồi!” Tề Vân khẽ nói bên tai nàng.

Đồng Hề nhắm mắt, không nói gì, chỉ nghe từng tiếng sấm rền vang ngoài kia và tiếng mưa chảy róc rách xuống mái nhà, va vào chậu hoa kêu tí tách.

Một lát sau.

“Nường nường, Hoàng thượng cứ đứng ngoài trời, khuyên thế nào cũng không chịu vào phòng, người cứ để mặc Hoàng thượng dầm mưa như thế sao? Khi nường nường hôn mê, Hoàng thượng đã ba ngày ba đêm không chợp mắt, sáng sớm nay mới ngất, vừa tỉnh đã lại dầm mưa, sao nường nường có thể nhẫn tâm đến vậy? Hoàng thượng... Hoàng thượng không biết người mang thai mà.” Tề Vân ghen ngào.

Đồng Hề lập tức nổi trận lôi đình:

“Chỉ e có biết cũng không chịu dừng tay.”

Đồng Hề nghiêng răng, cổ chống người dậy.

“Cô cô, miếu nhỏ này không chứa được tòa bồ tát ngự tiền như cô cô, cô cô nên đi theo Hoàng thượng thôi.”

Tề Vân thoáng sững sờ.

“Nường nường...”

“Cô cô, ta muốn nghỉ rồi, người đi đi!”

Đồng Hề cảm thấy đời này nàng sống cũng chẳng còn lưu luyến gì nữa, chỉ mong có thể tìm được nơi nương tựa cho Huyền Huân và Thúc Bạch. Xong chuyện này, nàng có thể buông xuôi tất cả. Về phần Tề Vân, đẩy nàng ta về bên Thiên Chính Đế nhân lúc còn sớm há chẳng phải cũng vì tốt cho nàng ta ư?

Kể từ khi nàng đuổi Tề Vân đi, đến cả Huyền Huân và Thúc Bạch cũng vào khuyên nàng nên quan tâm tới Hoàng thượng. Giờ đã là canh ba rồi, Đồng

Hề nhìn ra phía ngoài qua khối pha lên trên cửa sổ, quả nhiên thấy Thiên Chính Đế đang đứng trong màn mưa, nhìn thẳng vào tấm phòng cửa nàng.

Đồng Hề cắn răng, cố gượng cơ thể bệnh tật đẩy cửa ra. Thiên Chính Đế bỗng tròn mắt, đang định rảo bước tiến lên thì bị động tác của nàng ngăn lại.

Nàng bước vào trong màn mưa, quỳ xuống tỏ vẻ người không đi ta không dậy, chỉ có điều nàng vừa tỉnh lại, sao có thể chịu được phen này?

Thiên Chính Đế vội vàng chạy đến ôm nàng vào trong phòng.

“Đồng Nhi, nàng muốn trầm chết mới chịu tha thứ cho trầm ư?”

Trên gương mặt của Thiên Chính Đế đã không còn phân biệt nổi đâu là nước mưa đâu là nước mắt, nàng chỉ biết vài giọt rơi xuống môi nàng có vị mặn mặn, tới khi nàng tỉnh lại lần nữa thì không còn thấy người đâu, nghe nói bị bệnh rất nghiêm trọng.

Trên triều đình cũng tranh đấu rầm trời. Vạn thị nghĩ Thiên Chính Đế vì cái chết của Vạn Mi Nhi mà đau lòng quá độ, nhưng đối với Độc Cô thị thì lại mất đi một lớp ô bảo vệ, hai tộc tranh đấu tới mức không thể hòa giải, tới khi bệnh tình của Thiên Chính Đế có chuyển biến tốt thì cũng tới lúc thu lưới. Mọi chuyện dơ bẩn của hai gia tộc đã bị chính chúng tự phanh phui. Lạc Thanh Phong dẫn đầu phái quan mới bắt đầu gây khó dễ, tới khi cả hai họ Vạn và Độc Cô sụp đổ thì đã vào đầu hè năm sau.

Về phần Thiên Chính Đế mắc bệnh thì Đồng Hề chỉ coi là người đang diễn kịch, chẳng qua là đang đợi Vạn thị và Độc Cô thị tự châm lửa đốt nhau mà thôi, nàng không để ý và cũng không áy náy chút nào. Nàng đã quen nghĩ xấu về tất cả những việc liên quan tới Thiên Chính Đế.

Trong khoảng thời gian này, Thúy Hoa tiến cung thăm nàng rất nhiều lần, đến mức Đồng Hề phát sợ.

“Nương nương, sao người lại từ chối ấn tử của hoàng hậu?” Thúy Hoa sửng sốt hỏi.

Vạn thị và Độc Cô thị vừa ngã đài, Thiên Chính Đế bèn phong Đồng Hề làm hoàng hậu, Đồng Hề việc cố ngã bệnh không nhận.

Thúy Hoa thấy nàng không để ý tới mình, vội nói tiếp:

“Cô không sợ hân để người khác ngồi lên vị trí đó sao?”

Đồng Hề vẫn không nói gì. Nàng không lo chuyện này. Tuy không bước chân ra khỏi cửa nhưng tất nhiên sẽ có người tới báo tin cho nàng. Sau khi Vạn Mi Nhi và Độc Cô Tư Cầm lần lượt ra đi, mọi phi tần lớn nhỏ trong hậu xung đều bị xử lí bằng đủ lí do, có người bị giáng do thâm độc, có kẻ lại bị đày vào lãnh cung do có liên quan tới Vạn thị và Độc Cô thị, cũng có người học Đồng Hề tự xin xuất gia. Nói tóm lại, từ sau khi nàng bị ngã xuống hồ, Thiên Chính Đế không chiêu hạnh phi tần nữa.

Đã vậy, ngày nào người cũng sai Giang Đắc Khải tới lật Đồng sử cho nàng xem, nàng vừa bực vừa buồn cười, cơn giận trong lòng cũng vơi đi một ít.

“Hoàng thượng thương yêu cô, tất nhiên cô không phải lo rồi.” Thúy Hoa đỡ nàng vào vườn ngắm hoa, ánh mắt mang vẻ trêu chọc nhìn về phía tòa lầu cao mới được xây dựng bên cạnh Đồng Huy cung có tên Tái Hề lâu.

Một bóng áo bào vàng óng đứng ngay trên đó.

Đồng Hề đỏ mặt, đành phải tỏ vẻ tức giận.

“Cô không được nói những chuyện này nữa, nếu không sau này bản cung sẽ không gặp cô đâu.”

Thúy Hoa thở dài.

“Nghe nói Hoàng thượng đích thân thiết kế lễ phục của hoàng hậu, hơn nữa nghe Thượng y cục kháo nhau rằng lễ phục của hoàng hậu được làm xong trước cả khi vị kia xảy ra chuyện, số đo do chính Hoàng thượng đưa ra, nay xem ra số đo đó là của cô rồi.”

Đồng Hề lườm Thúy Hoa một cái sắc lẹm, nàng ta vội vàng ngậm miệng.

Nàng cảm thấy cực kì mất tự nhiên, do đó trở về phòng. Kể từ khi nàng từ chối Thiên Chính Đế, người bèn sai người xây một tòa lầu cao ở bên ngoài Đồng Huy cung, sinh hoạt ngay trong đó, để có thể thuận tiện ngày ngày nhìn ngắm nàng. Bởi vậy nàng rất ít khi đi ra ngoài.

Hằng ngày chỉ cần ngoài cung cống tiến thứ gì tốt thì những thứ đó sẽ đổ vào Đồng Huy cung như nước chảy. Ngay cả những món trang sức nàng từng quên góp cho nạn dân cũng được mang trở về. Huyền Huân còn ra vẻ bí mật nói với nàng rằng, những thứ nàng quên đều được Thiên Chính Đế sai người đầu giá mang về vì người biết thứ nào của nàng cũng là hàng thượng đẳng, nàng không nỡ cho đi. Huyết yển nàng dùng hằng ngày cũng được cung cấp trở lại, đã vậy còn do Thiên Chính Đế móc tiền túi chi trả. Thậm chí cả pho tượng Tống Từ Quan Âm đã vỡ nát kia, Thiên Chính Đế cũng sai người chọn một miếng ngọc Hòa Điền còn đẹp hơn, tìm người điêu khắc lại y hệt, sau đó mời cao tăng đại đức khai quang cầu phúc rồi đưa tới Đồng Huy cung. Đồng Hề vừa thấy đã muốn đập nát.

Thế nhưng nàng vẫn chưa muốn nói chuyện với người.

Tới mùa thu, Thiên Chính Đế còn khôi phục chức quan cho Lệnh Hồ Tiến, phong làm Thượng thư bộ Lễ, một số huynh đệ của Đồng Hề cũng được thả về, dù không đảm nhận chức quan cũ thì cũng là những vị trí rất có tương lai. Nàng biết Thiên Chính Đế đã chịu nhân nhượng, rõ ràng người muốn nhổ bỏ tận gốc mọi gia tộc nhưng cuối cùng lại khôi phục vinh quang cho Lệnh Hồ thị, thậm chí còn ưu ái hơn, bởi vì hiện nay không còn bất cứ gia tộc nào có thể so bì được với Lệnh Hồ thị nữa.

Tuy nhiên Lệnh Hồ Tiển hiểu được suy nghĩ của Thiên Chính Đế nên phục chứ không bao lâu đã viện cớ ngã bệnh từ quan, Thiên Chính Đế nín giữ nhiều lần cũng vô hiệu, đành ban cho một tòa phủ đệ trong kinh thành để ông yên tâm dưỡng lão, cũng để sau này nếu Đồng Hề nhớ cha mẹ còn có chỗ đi về.

Tới mùa xuân năm Thiên Chính Đế thứ bảy, Đồng Hề vẫn chưa hết giận. Triều đình vì chuyện hậu cung của Thiên Chính Đế vẫn chưa có hoàng tử mà sốt ruột, năm nay theo lệ là năm đại tuyển tú, bởi vậy các nơi đã bắt đầu tuyển chọn tú nữ đưa vào cung.

“Nương nương, cô nói xem, rốt cuộc vì sao mà hai người phải giày vò nhau tới vậy? Tú nữ mới sắp vào cung rồi, cô không lo hả? Hai năm nay, cô sống thoải mái, Hoàng thượng độc thủ không khuê vì cô, nhưng dù gì bao nhan sắc trẻ trung xinh đẹp sắp tới, cô cứ muốn thế này mãi ư?”

Mỗi khi có chuyện gì lớn, Thúy Hoa đều phải vào cung một chuyến.

Đồng Hề không đáp lời nhưng trong bụng không thể không lo lắng. Tuy nhiên sao nàng có thể hạ mình tới xin Thiên Chính Đế được! Lẽ nào nàng xin thì người có thể không nạt phi nữa ư? Chẳng qua đây chỉ là sự khởi đầu vòng chơi mới của một trò chơi tàn khốc mà thôi nàng đã thấm mệt rồi.

Dù Thúy Hoa có khiêu khích hay đe dọa thế nào, Đồng Hề vẫn thờ ơ, không hề dao động. Nàng biết Lạc Thanh Phong vừa trình một bản tấu nói rằng cung nhân trong Thiên Chính triều ngày một tăng, hậu cung đông đúc, cuộc sống xa hoa, lãng phí vô cùng, chỉ trích Hoàng đế bóc lột xương tủy của dân, li tán gia đình trong thiên hạ chỉ để hưởng lạc riêng mình.

Đây rõ ràng là đang trợn mắt nói dối, cung nhân trong cung của Thiên Chính Đế chỉ có giảm không có tăng, đã vậy Thúy Hoa còn sung sướng tới đòi thưởng.

“Cô xem, tướng công nhà ta vừa dâng tấu, Hoàng thượng đã phê ngay, đã vậy còn ban chiếu tạ tội với thiên hạ. Lần này, cô có thể yên tâm rồi nhé! Đám tú nữ bát nháo kia sẽ không bao giờ tiến cung nữa đâu.”

Tuy vui nhưng Đồng Hề vẫn không chịu tỏ ra mặt.

“Này này, chính Hoàng thượng đã bảo Thanh Phong viết bản tấu này đấy.”
Thúy Hoa nhìn nàng có chút ngưỡng mộ, nói đùa: “Không ngờ Hoàng thượng cũng có thể si tình đến thế, nếu ta mà gặp Hoàng thượng trước thì nhất định sẽ không nhường cho cô đâu!”

Đồng Hề mắng nàng ta một tiếng, Thúy Hoa lại nói tiếp:

“Nương nương ban thưởng cho ta đi!”

“Cô muốn gì nào?” Đồng Hề bất đắc dĩ lườm nàng ta một cái.

“Xin nương nương hãy ban tên cho đứa con trong bụng ta.” Vì nhắc tới con mình nên gương mặt của Thúy Hoa bỗng ngời sáng lạ lùng.

Mặt Đồng Hề lập tức trắng bệch.

“Cô có thai rồi à?”

Thúy Hoa xoa bụng.

“Sau bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có, xem như ta có mặt mũi nhìn liệt tổ liệt tông nhà họ Lạc rồi.”

Nói xong, nàng ta còn nhìn Đồng Hề với vẻ kì quái, tựa như thấy nàng có lỗi với họ Hoàng Phủ.

Đồng Hề xoay người, bực bội đóng sầm cửa lại, để mình Thúy Hoa cười khúc khích ngoài sân. Nàng cảm thấy Thúy Hoa thật đáng ghét, đứa bé

trong bụng nàng ta cũng cực kì chướng mắt. Nàng bất giác xoa lên bụng mình. Nào ngờ Thúy Hoa đẩy cửa ra.

“Muốn có con, tự mình không làm nổi đâu.”

Nói xong, nàng ta cười sung sướng rồi đi, không sợ Đồng Hề trách phạt, dù sao thì nàng ta cũng có người chống lưng rồi mà.

Chuyện đó đã qua lâu như vậy, dù vết sẹo của nàng có đóng vảy dày tới đâu cũng không thể chịu nổi sự nhũn nhĩu của Thiên Chính Đế. Đôi khi qua cửa sổ, nàng có thể thấy Thiên Chính Đế đứng im một mình trên Tái Hề lâu, nhìn về phía Đồng Huy cung, một khi đã đứng thường sẽ đứng vài canh giờ. Hôm nay, bị Thúy Hoa chế nhạo, lại thấy nàng ta mang thai, dòng nước chết dưới đáy lòng nàng cuối cùng cũng hơi gợn sóng.

Mấy hôm sau, Đồng Huy cung đón tiếp một vị khách vô cùng bất ngờ, đó chính là Tiết ma ma bên cạnh Thiên Chính Đế. Sau khi mẫu phi của Thiên Chính Đế qua đời không lâu, vị Tiết ma ma này gần như ẩn cư, luôn ở trong Phật đường niệm kinh, Thiên Chính Đế tôn trọng bà ta gần như mẫu thân vậy.

Nàng tiến cung bao năm nhưng đây là lần đầu tiên gặp bà ta. Mái tóc bà ta bạc phơ, không giống một người phụ nữ ở độ tuổi bốn mươi chút nào. Bà ta có khuôn mặt phúc hậu nhưng dường như trong đôi mắt kia vẫn còn sự sắc bén năm xưa. Đồng Hề gặp bà ta mà thấy như con dâu gặp mẹ chồng. Nàng thấp thỏm, thậm chí còn lo bà ta không thích mình.

“Lão nô thỉnh an nương nương!”

Đồng Hề vội vàng đỡ bà ta dậy.

“Nương nương có hứng đi dạo cùng lão nô không?”

Đồng Hồ gật đầu, nào ngờ Tiết ma ma lại đưa nàng tới Tử Thần cung. Hôm nay, Thiên Chính Đế ra khỏi thành để kiểm tra quân đội, không ở trong cung, bởi thế nàng mới chịu ra ngoài, nếu không dù nàng tới đâu chắc chắn cũng sẽ “tình cờ” gặp người. Người không nói gì mà chỉ nhìn nàng từ xa, khiến nàng càng khó chịu.

Tử Thần cung là tâm cung của Thiên Chính Đế, người vốn không thích cung phi ra vào nơi đây, bởi vậy dù đã vào cung rất lâu nhưng nàng chưa từng bước vào đây.

“Ma ma, đây không phải là nơi bản cung nên tới.” Đồng Hồ dừng bước, không chịu đi tiếp.

Tiết ma ma ngoảnh đầu nhìn nàng, ánh mắt chất chứa vẻ khiển trách và không hài lòng, tựa như đang trách nàng quá vô tình.

“Nương nương, ngay cả trái tim của Hoàng thượng người còn có thể bước vào thì Tử Thần cung này có là gì đâu.” Giọng Tiết ma ma sắc lạnh như chính ánh mắt của bà ta vậy.

Đồng Hồ không ngờ bà ta lại nói như thế, không kịp được nở nụ cười giễu cợt. Bà ta đã nói quá rồi!

“Mời nương nương vào trong với lão nô, chắc hẳn Hoàng thượng sẽ không trách phạt nương nương đâu.” Giọng điệu của Tiết ma ma không cho phép nàng từ chối, tựa như nếu nàng cự tuyệt thì dù có phải khiêng, bà ta cũng sẽ khiêng nàng vào.

Nàng cứ tưởng Tiết ma ma định đưa nàng tới tâm cung của Thiên Chính Đế để xem thứ gì đó, nào ngờ bà ta lại dẫn nàng tới một khu vườn cực kì bí mật trong Tử Thần cung, trên tấm biển để ngoài cổng chỉ có một chữ “Cấm”.

“Bao nhiêu năm qua, chỉ có mình nô tì quét dọn nơi này, Hoàng thượng chưa từng cho phép người khác bước vào đây.” Tiết ma ma nói. “Nương nương không biết những đứa bé trong hoàng cung đáng thương tới mức nào đâu. Không chỉ phụ hoàng mà ngay cả mẫu thân, chúng cũng rất ít khi được gặp. Người có biết lần cuối cùng Hoàng thượng gặp mẫu thân là khi nào không?”

Tiết ma ma hoàn toàn không cho Đồng Hề đáp lời mà nói tiếp với khí thế lấn át:

“Chính là vào ngày Đức Phi nương nương khó sinh. Khi ấy, Hoàng thượng còn đang vô cùng mừng rỡ vì sắp được gặp đệ đệ hoặc muội muội của mình, nào ngờ lại thấy cảnh nương nương bị băng huyết mà chết. Không ai trong chúng ta nhận ra Hoàng thượng đã mở cửa, đứng đó tự lúc nào.”

Khóe mắt của Tiết ma ma ầng ậng nước.

“Khi nương nương chết, còn luôn miệng hét “Báo ứng, báo ứng”.

Bỗng bà ngẩng phắt lên, nhìn Đồng Hề, có chút thống hận:

“Bởi vậy, Hoàng thượng mới sợ tay người dính máu tanh, sợ người cũng... Nương nương là tài nữ của Thiên Chính triều, vừa vào cung đã là hạc giữa bầy gà, người có nhiều tham vọng, bởi vậy có lần nào Hoàng thượng không đi trước giúp người loại bỏ đối thủ? Ngay cả đứa con của Chiêu Phu nhân, người cũng có thể nhẫn tâm giải quyết thay nương nương! Nương nương đã từng thấy hoàng thượng nào như thế chưa? Còn nô tì lại chưa từng thấy ai vô tình như nương nương!”

Đồng Hề ngoảnh đầu đi, không muốn nhìn Tiết ma ma. Mọi nhân quả báo ứng ai có thể nói rõ, ai có thể tránh được? Thiên Chính Đế giết con của Mộ Chiêu Văn, Mộ Chiêu Văn hại con của nàng, đó không phải là báo ứng của nàng đây sao?

Tiết ma ma lấy lại bình tĩnh, dẫn nàng vào trong. Hoa cỏ trong khi vườn cấm này chỉ có một loại, đó chính là Triệu Phấn. Đồng Hề nhìn thảm họa Triệu Phấn trước mắt mà như bị sét đánh. Vào thời điểm này, mẫu đơn đã tàn rồi, không ngờ nơi này hoa vẫn nở.

“Nương nương thích Triệu Phấn đúng không? Hoàng thượng cũng thích. Vốn dĩ trước kia người thích Lam Điền Ngọc, nhưng kể từ năm nương nương nhập cung, người bèn thích Triệu Phấn. Từng gốc hoa ở đây đều do một tay Hoàng thượng chăm bón, người đã tìm rất nhiều cách mới kéo dài được thời gian nở hoa.”

Nàng biết mẫu đơn là loài vô cùng sang quý và khó trồng, nếu không để tâm thì rất khó để trồng được giống Triệu Phấn này. Nào ngờ Thiên Chính Đế không những trồng được mà còn trồng khéo đến vậy.

“Nương nương còn nhớ khu vườn cấm này không?” Tiết ma ma bỗng hỏi một câu khiến Đồng Hề ngẩn người.

Nàng lắc đầu. Nàng chưa từng đến khu vườn này.

“Nương nương không nhớ cây mai Kim Tiền Lục Ngọc này ư? Lần đầu tiên Hoàng thượng gặp người chính là ở dưới gốc mai này.”

Đồng Hề hoàn toàn không dám tin gốc mai năm đó vẫn còn sống.

“Vì gốc mai này mà Hoàng thượng mới xây vườn cấm bao quanh cả khu này. Ngày nào không tới, ngày đó không yên. Đầu tiên, Hoàng thượng vô cùng phấn khởi trồng hoa, dẫn nước, nhưng chẳng bao lâu lại oán hận, hết trồng lại nhỏ, trồng lại nhỏ, lần nào cũng thử dài ngoai ngắn nhưng cuối cùng vẫn không nở bỏ những đóa Triệu Phấn kia đi. Cứ vất vả ba năm như thế, tới nay mới có thể coi là an ổn.”

Tiết ma ma nhìn Đồng Hề chăm chú trong giây lát rồi quỳ phịch xuống đất, khoát tay nói:

“Nương nương không cần đỡ nô tì dậy, nếu nương nương không đồng ý thỉnh cầu của nô tì thì nô tì sẽ quỳ mãi ở đây. Có như thế, khi xuống suối vàng rồi, nô tì mới có mặt mũi gặp Đức Phi nương nương.”

Đồng Hề giật mình, ngỡ rằng Tiết ma ma cầu xin nàng tha thứ cho Thiên Chính Đế. Trái tim nàng còn đang do dự, nào ngờ bà lại nói:

“Xin nương nương hãy khuyên Hoàng thượng nạp phi! Hoàng thượng cần con cháu, Cảnh Hiên hoàng triều ta cần người nối dõi, lẽ nào nương nương lại muốn trở thành tội nhân thiên cổ ư?”

Đồng Hề lùi lại một bước. Nàng biết nàng không thể giữ chân Thiên Chính Đế mãi mãi. Đó chỉ là mơ ước hão huyền nàng vẫn luôn níu giữ để khẳng định tình cảm của Thiên Chính Đế mà thôi, thế nhưng có lẽ nàng không thể làm vậy được nữa.

“Bản cung có tài đức gì mà có thể ngăn cản Hoàng thượng nạp phi?” Nàng thấy thật tủi thân, chỉ sợ Thiên Chính Đế muốn nói những lời này nhưng không tiện nói, đành nhờ Tiết ma ma thăm dò. “Nếu ma ma không yên tâm thì bản cung có thể cắt đứt ba ngàn sợi phiền não này, từ nay làm bạn với cổ Phật.”

Tiết ma ma đang định nói gì đó, nào ngờ sắc mặt đột ngột thay đổi, thái độ tiết chế hơn nhiều. Nàng nhìn theo ánh mắt bà ta thì thấy Thiên Chính Đế đang đứng ngay sau lưng nàng, gương mặt vẫn lạnh như băng, chỉ có vóc người gầy gò hơn một chút, bởi vậy thoạt trông càng có vẻ xa cách.

“Trẫm đã nói không cho bất kì ai bước vào nơi này, kẻ nào dám vào, giết không tha!” Giọng Thiên Chính Đế vô cùng lạnh lùng.

Tiết ma ma và Đồng Hề đều quỳ xuống.

“Ma ma, tuổi bà đã cao, cũng nên xuất cung hưởng phúc đi thôi! Trẫm sẽ cho người mua cho bà một căn nhà ở phố Đông Hoa, nếu còn người thân

thì hãy đón tới ở cùng đi!”

Sắc mặt Tiết ma ma trở nên trắng bệch.

“Lã lão nô tự ý quyết định, nhưng...”

Tiết ma ma còn định nói gì đó nhưng đã bị Thiên Chính Đế ngắt lời:

“Ma ma lui xuống trước đi!”

Đồng Hề thấy vậy mới biết mọi chuyện là chủ ý của Tiết ma ma. Thì ra bà ta không nhận sự phó thác của Thiên Chính Đế. Nàng cúi đầu, không nhìn người, chỉ nhìn thấy bước chân của người dần tiến lại gần.

“Đồng Nhi, trẫm có nên giết nàng không đây?” Cả người Thiên Chính Đế toát ra lửa giận. Người nâng cằm nàng lên, bắt buộc nàng phải nhìn thẳng vào mắt người. “Nàng xông vào cấm địa của trẫm, còn đòi làm bạn với cổ Phật, đúng là ngày càng giỏi đấy!”

Tim Đồng Hề đập thình thịch, nàng tưởng Thiên Chính Đế nổi giận vì nàng tự tiện bước vào đây, ai ngờ người lại giận vì lời nàng nói.

“Trẫm không nên quá nuông chiều nàng, uống công trẫm đợi bao lâu...”
Thiên Chính Đế ghé mặt tới gần nàng, ánh mắt ngày càng sâu thẳm.

Đồng Hề sửng sốt định bỏ chạy, nào ngờ Thiên Chính Đế đã nhanh tay nhanh mắt đẩy nàng xuống đất.

“Hoàng thượng, đừng mà...”

Cuối cùng nàng cũng chịu mở miệng, nhưng Thiên Chính Đế đã phủ kín miệng nàng bằng một nụ hôn nóng bỏng, tuy động tác dịu dàng nhưng vô cùng cố chấp. Đồng Hề không sao giãy ra được, đành để mặc người làm càn bên vườn Triều Phấn.

Mãi lâu sau, Thiên Chính Đế mới chịu buông tha nàng. Người đứng dậy, sửa sang lại quần áo, bế nàng tới gian nhà trúc gần đó, đặt nàng lên sạp.

Đồng Hề vội vàng kéo manh áo đã rách tươm của mình hòng che cảnh xuân, còn Thiên Chính Đế ngồi bên cạnh chỉnh lại búi tóc đã bị mồ hôi thấm ướt của nàng như một con mèo ăn vụng.

“Thảo nào bao người nguyện chết dưới đóa mầu đơn, đúng là có thành quả cũng phong lưu.”

Đồng Hề vừa giận vừa thẹn, không ngờ sau khi làm càn như vậy, Thiên Chính Đế còn có thể nói ra những lời lưu manh như thế.

“Đồng Nhi, trước kia trầm hận nhất cái vẻ đau đớn không thiết sống ấy của nàng, tựa như tất cả đều là trầm ép nàng vậy, nhưng giờ nếu so với vẻ lạnh lùng, thờ ơ kia thì trầm lại thấy yêu nó vô cùng.”

Thiên Chính Đế càng nói càng phóng túng, khiến nàng giận dữ quay ngoắt đầu đi. Có năm mơ nàng cũng không thể ngờ cuối cùng mọi chuyện lại thành ra thế này. Đã vậy, người còn dám mặt dày. Rõ ràng nàng có thêm đề ý tới người đâu.

Thiên Chính Đế bỗng thở dài.

“Đồng Nhi, phải làm thế nào nàng mới chịu tha thứ cho ta? Trầm thà thấy nàng hung dữ như Thúy Hoa, chống nạnh phạt trầm quỳ đội chậu nước trên đầu còn hơn.”

Đồng Hề cũng lên gân, không nhịn được mắng Thiên Chính Đế một câu

“Vậy còn không mau đội đi!”

Nào ngờ người bèn lấy một chậu sứ trong phòng, đổ nước vào rồi đội lên đầu.

Đồng Hề ghen lòng nhìn cảnh tượng ấy. Không ngờ đời này nàng cũng được thấy Thiên Chính Đế quỳ đội chậu nước lên đầu. Đúng là nói ra không ai tin! Hình ảnh này khôì hài đến nỗi cuối cùng nàng không kìm được bèn phì cười.

Có những chuyện bạn có thể bướng bỉnh một lúc nhưng không thể bướng bỉnh cả đời. Vì hạnh phúc của bản thân, cũng vì hạnh phúc của người đó, hãy học cách nhượng bộ.

Đồng Hề vừa cười vừa khóc, khóc vì đứa bé sắp bị nàng lãng quên.

Còn Thiên Chính Đế vừa đội chậu nước vừa hôn lên những giọt nước mắt của nàng.

“Đồng Nhi, Đồng Nhi...”

Nàng bỗng thấy đứa bé đó dần đi xa theo từng tiếng “Đồng Nhi”, và lại thấy một đứa trẻ khác đang tiến lại gần.

HẾT

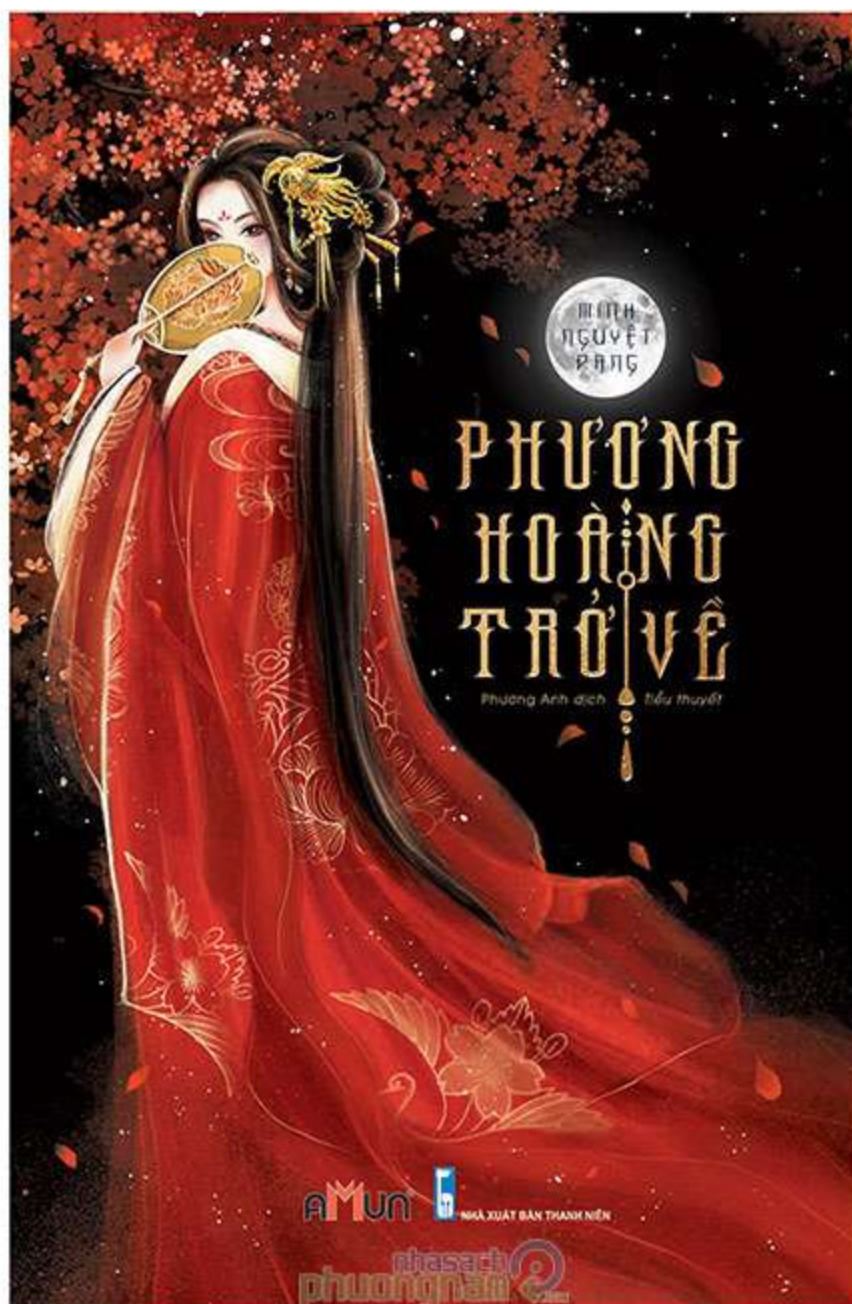

Table of Contents

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>
<u>23</u>
<u>24</u>
<u>25</u>
<u>26</u>
<u>27</u>
<u>28</u>
<u>29</u>

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[40](#)

[41](#)

[42](#)

[43](#)

[44](#)